ALYA ÖZTANYEL

SİZCE SEVMEK
ZAYIFLIK MIDIR?

KARANLIK LİSE

Telegram

24. Baskı

Epsilon

KARANLIK LİSE

Arkadaşlıklar, aşk, aile, okul... Hayatınızda her şey mükemmelken, elinizdekilerin farkına tam olarak varamazsınız...

On yedi yaşındaki Güneş, anne babasını ve küçük kardeşini kaybettikten sonra, yaşadığı acıların ardından hayatına devam etmek istiyordu. Güçlü olmak zorundaydı.

Eski okulundan işlemediği bir suç yüzünden atılınca, kendini "Başka yere kabul edilmeyenlerin gittiği okulda" buldu.

Karanlık geçmişleri olan insanların toplandığı bu okulda Güneş nasıl ayakta kalacaktı?

Böyle bir okulda dost edinebilir miydi?

En önemlisi, bu karanlık okulun en karanlık öğrencisi olan Demir'in karşısında kalbini koruyabilecek miydi?

Ya saf, hayatı kayıplarla ve gözyaşlarıyla dolu olan Güneş, Demir'in gölgesine razı olursa?

Burası, Karanlık Lise...

Burası, Güneş için sadece bir başlangıç...

THG
0479910

Kaçırılmamış fırsatlara.

1. Bölüm

Yeni okul, yeni bir hayat... Devam etmek zorundayım.

Ailemi kaybedeli birkaç ay olmuştu ve ben on birinci sınıfın ikinci dönemini o kadar boşlamıştım ki tekrar etmek zorundaydım. Hem de bambaşka, İstanbul'un hiç bilmediğim bir yerinde, adını sorduğumda bile garip cevaplar aldığım bir düz lisede...

Ailemle geçirdiğimiz kazadan sonra halam ve enişte mle yaşamaya başlamıştım. Bir kuzenim vardı, Mert, ama daha anaokuluna bile gitmiyordu. Başlarda kendimi onların yanında fazlalık olarak hissediyordum çünkü enişte m polisti ve halam da Mert'e daha çok zaman ayırabilmek için mesleğini bırakmıştı. Kuzenime vakit ayırmak için... Bana değil. Tek maaşla geçiniyorlardı ve benim onlarla yaşamam bir sürü ekstra masraf anlamına geliyordu. İlk birkaç ay kendimi kötü hissetmeye devam ettim fakat sonra çocukluk arkadaşım Arda'nın babasının kafesinde çalışmaya başlayınca en azından kendi harçlığımı çıkarır oldum.

Zamanın ve onların yardımlarıyla kendimi aileden biri gibi hissetmeye daha yeni yeni başlıyordum. Mert'e ne zaman baksam benden sadece dört yaş küçük olan ve kazanın olduğu gece yanımda oturan kardeşim Atakan'ı görmek zordu. Mert'le Atakan'ın aralarında epey yaş farkı vardı ama... Neden bilmem, bana onu hatırlatıyordu.

Halamlar beni her ne kadar özel bir okula yazdırmak isteseler de hem durumları yoktu, hem de sicilimden sonra görüştükleri hiçbir okul beni kabul etmedi.

Eski okulumda derslerimin düşüşünden ve devamsızlığımdan dolayı düzenlediğim sosyal faaliyetlerin yetkileri elimden alınmıştı. İlkokuldan beri beni saplantı haline getirmiş olan Gülçin de bu durumdan faydalanıp bana komplo kurmuştu.

Sınav haftasından önce sınav sorularını ve cevaplarını benim dolabıma koymuştu. Nasıl ele geçirmişti, dolabımın kilidini nasıl kırdırmıştı bilmiyordum ama zaten psikolojim pek iyi olmadığı için beni okuldan atmışlardı.

Normalde bir insan böyle bir olayda okuldan atılırdı, anlıyordum fakat diğer hiçbir okulun beni kabul etmemesine şaşırıyordum. Gerçi hakları vardı, o birkaç ayda gerçekten bambaşka biri olmuştum. Halamlar bana yardımcı olmasalardı, annemin, babamın ve kardeşimin kaybından sonra tekrar ayaklarımın üstünde durabilir miydim bilemiyordum.

İyi arkadaşlıklarım, (el ele tutuşmanın ötesine bir türlü geçiremediğim, ruhsuz ama iyi günlerimde yanımda olan) bir sevgilim ve ailem vardı. Kazadan sonra hiçbiri bana destek olmamışlardı. Hastanede üç yerden kırılmış bacağımla yatarken, psikolojik destek alırken ve dostlarıma ihtiyacım varken tek bir kez bile aramamışlardı.

Neyse ki Arda beni bırakmamıştı. Yeşil gözleri, kumral saçları ve siyah kemik çerçeveli gözlükleriyle her gün yanımda olmuştu. Bana iyi gelen şey, onun çaldığı gitardı.

Çocukluktan arkadaşım olan Arda'yla okullarımız lisede ayrılmıştı ama dostluğumuz asla kopmamıştı. Ailelerimiz birbirlerini tanırdı ve bu dünyada beni benden iyi tanıyan tek bir kişi varsa, o da Arda'ydı.

Ailemi kaybetmiştim, sağlığım yerinde değildi ve kesinlikle ama kesinlikle çok kötüydüm. Çökmüştüm. En yakınım dediklerim bile beni unuttuğunda, o zaman benim de onları unutmam gerektiğini anlamıştım.

Bütün bunları müzik dinleyerek, psikolojik destek görerek, kitap okuyarak ve sezon sezon yabancı dizi izleyerek atlattığımda gittikçe daha da güçlendiğimi hissettim. Önce alçı çıktı, çizikler ve morluklar iyileşti. Kendime geldim. Uzun sarı saçlarımı biraz kestirdim. Gözlerime artık daha az kızaracaklarına dair söz verdim. Artık devam edecektim. Eğitim, eski okulumda yönettiğim aktiviteler, sahte dostluklar... Hayır.

Yaşamaya devam edecektim. Gerçek arkadaşlarla ve müzikle.

Alarm çalmaya başladı, zaten uyanıktım, bu yüzden kalkmak zor olmadı. Dolabıma doğru yürüdüm ve aklıma bugün başlayacağım okulun bir formasının olmadığı, serbest kıyafetle gideceğim geldi. Düz lise de olsa bir liseydi burası. Neden forma olmadığını ancak oraya gidince öğrenecektim.

Altıma koyu lacivert dar kot pantolonumu, üstüme beyaz askılı bluzumu giydikten sonra ceketimi ve kot ren-

gindeki çantamı alarak odamdan çıktım. Önceki gece yıkadığım için saçlarımın durumu fena değildi. Biraz taradım.

Dış görünüşümle ilgili tek sevdiğim şey olan mavi gözlerimi ön plana çıkartmak için siyah göz kalemi kullanmayı düşündüm.

Kimi kandırıyordum ki? İlgiyi, gözlerimin altındaki, dün gece uyuyamamanın verdiği morluklardan başka tarafa çekmeye çalışıyordum.

Göz kalemi fikrinden vazgeçtim ve uğraşmamaya karar verdim. Son kez aynaya baktıktan sonra odamdan çıktım ve halamların yanına gittim.

"Günaydın."

Kahvaltıda Mert'e bir şeyler yedirmeye çalışan halamı izledim. Yorgundu. Uzun zamandır diplerini boyatmaya fırsat bulamadığı sarı saçları at kuyruğu şeklinde topluydu.

Ebru Halam her zaman bana çok yakındı. Belki teyzem olmadığı için böyle düşünüyordum ama hayatımın bu evresinde yanımda olduğu için şanslıydım.

Kahvaltıdan sonra ben evden çıkarken yumuşak ama endişelerini belli etmemeye çalışan sesiyle bana "Oraya ait değilsin Güneş, biz... eniştenle elimizden geleni yapmaya çalıştık ama-" derken onun sözünü kestim.

"Hayır hala, çok teşekkür ederim. Sonuçta başka seçeneğimiz yok," dedim ve ona sarıldım.

"Keşke elimden daha iyisi gelseydi... Annen, Hale, bunu isterdi." Bunları söylerken sesi kırılmıştı.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve birkaç saniye sonra açtım. Sarılmak yüzümüzü, hissettiklerimizi, düşüncelerimizi saklayabilmemiz için harika bir eylemdi ve açıkçası birkaç aydır fazlasıyla işime yarıyordu.

"Oraya ait olmadığımı ben de biliyorum, ama elimdeki tek şans bu ve bu şansımı kullanacağım. Kaybettiğim şeyler kazandıklarımdan fazla diye eğitimi ve yaşamayı bir kenara atamam," dedim ve halamla vedalaştım.

Pek de uzun sürmeyen bir otobüs yolculuğunun ardından okulun girişine geldiğimde kulaklıklarımı çıkarttım. Kötü sonuçlarla biten araştırmalarımın aksine, okul gerçekten de büyüktü ve görkemliydi. Tamam, kabul ediyorum, bir Hogwarts değildi ama eski okulumdan daha büyük bahçesi vardı.

Kötü sonuçlarla biten araştırmalarım derken... Atagül Lisesi okuduğum ve duyduğum şeylerden öğrendiğim kadarıyla 'Hiçbir yere kabul edilemeyenlerin gittiği okul'du. Okuldaki öğrencilerin karakterleri hakkında internetten az çok bilgi sahibi olabilmiştim fakat okuduklarım beni rahatsız etmeye başlayınca kendimi anında durdurmuştum.

Önyargı... İşte bu, yeni hayatımda sahip olmak istemediğim bir şeydi.

Okulun geniş kapısından içeri yürüdüm. Dört güvenlik görevlisi vardı. Biraz fazla değil miydi?

Bahçeye adımımı attığım anda çevreme bakındım. Hayatımda bu kadar farklı tipte insanı bir arada görmemiştim. Eski okulumda giysem anında ceza alacağım kıyafetler ve makyajlar vardı. Kızlar ve erkekler... Herkes farklıydı. Duvarlar sanırım bir zamanlar sarı ile boyanmıştı fakat sprey boyalarla duvarları siyaha boyadıkları belli oluyordu.

Bahçenin en uç köşesinde yaklaşık altı erkek ve dört kızdan oluşan bir grup oturuyordu. Bazılarının ellerinde sigara, bazılarının bira.. Ortalarında oturan ve ülke ortalamasının fazlaca üstünde bir yakışıklılığa sahip olan siyah

saçlı, siyah deri ceketli, kolunda dövme olan çocuk, kucağında bir kızla oturuyordu. Kabul etmeliydim ki kız çok güzeldi.

Siyah deri ceketli olan kolunu kaldırdı ve kucağında duran kızın ağzındaki sigarayı aldı. Kendisi içmeye başladığında kıza bir şey söyledi ve kız ayağa kalkıp yürümeye başladı. Nedense mutlu görünüyordu.

Güvenlik görevlisine gidip "Pardon, bu okulda sigara ve içki yasak değil mi?" diye sorduğumda amacım ispiyonlamak falan değildi. Sadece onların neden bu kadar rahat olabildiklerini anlamaya çalışıyordum.

Adam, "Olay çıkartmadığın ve kimseyi bıçaklamadığın sürece istediğini yap güzelim, sadece bahçenin ortasında biriyle sevişme yeter. Okulun içinde bolca alan var..." diye karşılık verdikten sonra tekrar diğer görevli ile sohbetine döndüğünde şoke olmuştum.

Bahçenin ortasında biriyle sevişmek mi?

Bıçaklamak mı?

Ciddi değildi... Di mi?

Sağ tarafıma baktığımda etekleri neredeyse görünmeyen üç kız gördüm. Biri, "Neye bakıyorsun öyle sarı?" diye bana laf atınca hemen önüme dönüp hızlı adımlarda müdürün odasına doğru yürümeye başladım. Bulmak zor olmadı.

Müdür, "Güneş Sedef. Hoş geldin, ben okulun müdürü Çağatay. Tanıştığıma memnun oldum," diyerek benimle tokalaştı, ardından masasının karşısında duran üçlü koltuğa oturmamı işaret etti.

Uzun boylu ve kahverengi saçlıydı. Gri bir takım elbise giymişti. Gençti. En fazla otuzlarındaydı. Böyle bir okulda nasıl otorite sağlıyordu?

Acaba öğrencilerinden haberi var mıydı bu adamın?

"Dosyanı inceledim, buraya İstanbul'un ilk on okulundan birinden geldiğin yazıyor. Bu gerçekten doğru mu?" diye sorduğunda bunu ilk okuduğunda yaşadığı şaşkınlığın aynısını yansıtmayı denedi ama pek başarılı olamadı. Gülümseyerek başımı evet anlamında salladım. Pek konuşmak istemiyordum, açıkçası neden gülümsediğimin de farkında değildim. Belki de akademik anlamdaki son şansımın bu okul oluşu beni zorla gülümsemeye itiyordu.

"Not ortalamanı karşılaştırdım Güneş ve ayrıca rehberlik ofisinden gelen siciline de baktım. Fazla masum görünüyorsun," dediğinde ne demek istediğini anlayamamıştım.

Sicilim yüzünden okulumdan atılmıştım ve gittiğim okullar beni almamışlardı. Tamam, benim bir suçum olmasa bile dosyamdakiler ortadaydı ve bunun masumluğu ne kadardı?

Ben cevap vermeyince sessizliği bozan yine o oldu:

"Buraya çok sık öğrenci gelmez, fakat geldiğinde de birkaç yıl kalmaya devam ederler, biz onların artık buradan mezun olup gitmeleri için elimizden geleni yaparız..." diye konuşurken bana okulu anlatmaya çalıştığını anlamıştım.

Gözüm pencereden dışarı, o çocuğa kayıyordu. Etrafındaki kızlar ondan ilgi bekliyorlardı ama o sanki farklı bir dünyada yaşıyordu. Çevresindeki kızlar da onun yaşadığı o farklı dünyaya bir saniye bile dahil olabilmek için yapabilecekleri fedakârlıkları hazırlamışlardı bile.

Ya ben çok hayal kuruyordum ya da içimde büyük bir Sherlock Holmes yatıyordu.

"... Fakat inanıyorum ki sen beni hayal kırıklığına uğ-

ratmayacaksın, öyle değil mi?" diye sorduğunda dikkatin olması gereken yaştan daha genç olan müdüre verdim.

"Evet, sanırım.. Ben, bir şey öğrenmek istiyordum. Niye okulda forma giyilmiyor?" diye sorduğumda camdan dışarıyı gösterdi.

"Etrafına bir baksana! Sence uyarlar mı?" dedi.

Haklıydı.

"Ders programının fotoğrafını sınıf defterinden çekebilirsin. Ayrıca iki tane de sosyal aktivite seçmen gerekiyor. Bana daha sonra haber verirsin. Şimdi iki kat yukarı çık. sınıfın 11-E. İyi dersler," dedi ve ardından kendimi koridorda buldum.

Sınıfın kapısından girdiğimde zil çoktan çalmıştı. Öğretmen de içerideydi.

"Ben, özür dilerim, geç kaldım. Müdürün yanındaydım," diyerek kapıyı arkamdan kapattığımda sınıftan bir ıslık sesi duydum. Duyduğum yöne baktım. Islık çalan çocuğun yanında oturan kızın onun suratına bir tokat yapıştırdığını gördüm. İstemeden gülümsedim.

Karşımda lacivert bir elbise giymiş, yuvarlak gözlükleri olan bir bayan öğretmen duruyordu. "Komik bir şey mi vardı?" diye sorduğunda hemen "Hayır, özür dilerim," diye cevap verdim.

İlk günümden, son şansım olan garip okulda bir sorun yaşamak istemiyordum, ki burada bulunduğum on beş dakika içinde bütün öğrencilerin son şanslarının burası olduğunu anlamıştım. İyi, yalnız değildim en azından.

Böyle bir okuldan hiç beklemediğim şekilde otoriter olan öğretmen "Tamam, geç boş bir yere," dediğinde sınıfa baktım. Her yer doluydu. Bir adım daha atıp arka

tarafları inceleyecektim ki, "Yanım boş," dedi kalın, farklı ve nedense o anda kendimi garip hissetmemi sağlayan bir yabancı erkek sesi.

Gözlerimi sesin geldiği tarafa, en arka ve en köşeye çevirdim.

Bu o çocuktu. Bahçede gördüğüm, siyah deri ceketli ve dövmeli olan. Ah, gerçekten de çok yakışıklıydı.

Yanına oturduğum zaman onu yakından inceleme şansını buldum. Spor yaptığı giydiği tişörtten ve ceketin üstüne oturuşundan belliydi. Teni bembeyazdı ve siyah saçlarıyla daha önce hiç görmediğim bir uyumu sahipti. Üzerinde siyah hariç hiçbir şey yoktu. Pantolonundan spor ayakkabılarına, içindeki tişörte, ceketine, çantasına kadar her şeyi siyahtı. Bir tek mavi gözleri onu bu karanlıktan ayrı tutuyordu.

2. Bölüm

Yanına oturduğumda onu daha yakından inceleme fırsatım oldu. Kolundaki dövmede yabancı bir dilde birkaç cümle yazıyordu. Sanırım İspanyolcaydı, İtalyanca da olabilirdi, karar veremedim ama geçici dövme gibi görünüyordu.

Siyah tişörtü vardı. Üstündeki tek takı kulağındaki siyah küpeydi ve dürüst olmak gerekirse aşırı derecede seksi görünüyordu. Gözleri maviydi ama açık mavi değildi, lacivert de değildi. Benim gözlerimden daha koyuydu. Renklerini anlatabilmek için ne kadar çabalasam da tam olarak anlatamazdım. Hayatımda böyle bir mavi görmemiştim

"İlgini mi çektim yeni kız?" dediği anda kendime geldim.

Ona ne kadar uzun süredir bakıyordum? Beni yakalamış olmalıydı. Utancımdan yanaklarım ısındı, kızardığımdan emindim. Beyaz tenli olunca en ufak duygu değişikliğiniz daha da belirgin oluyordu.

"Ben.. Ben.. Özür dilerim. Dalmışım. Adım Güneş," dedim göz temasımı koruyarak.

Cevap vermedi ve önüne döndü. Adını merak ediyordum. Güçlü bir yapısı ve sesi vardı. Dış görünüşüyle özdeşleştirebileceğim bir tane bile isim aklıma gelmiyordu. Hangi ismi düşünsem yetersiz kalıyordu. Onu tanımıyordum ama daha şimdiden hissedebildiğim bir ağırlığı vardı ve bu ağırlığa yakışacak bir ismi olmalıydı.

Ondan yanıt beklediğimi belli eden bir biçimde bakmaya devam ettim. Sonunda bakışlarımdan rahatsız olup bana döndü.

"Cevap verme zorunluluğum yok," dedi, kollarını göğsünün üstünde birleştirerek arkasına yaslandı.

Kaba.

"Çok da meraklın değilim zaten. Sıra arkadaşın olarak kendimi tanıtmak istemiştim," diyerek hem onu hem de kendimi kandırmaya çalıştım ama pek başarılı olabildiğimi sanmıyordum.

Zil çaldı.

"Tamam, tanıttın. Şimdi buradan kurtulmak istiyorum," dedi ve ayağa kalktı. Ben hâlâ sırada oturduğum için mi bana bu kadar uzun gelmişti yoksa gerçekten çok mu uzundu ayırt edememiştim. Yürüdü ve sınıftan çıktı.

Gizemli, ağır ve kaba. Şimdilik onun hakkında bildiğim şeyler bunlarla kısıtlıydı ama nedense daha fazlasını öğrenmek istiyordum.

Öğle teneffüsü olduğunda hâlâ tek bir arkadaş bile edinememiştim. Tek konuştuğum kişi o olmuştu. Tabii ona da konuşmak denirse.

Yemeğimi alıp oturacak yer ararken yemekhanedeki en köşe masada oturanların o bahçede gördüğüm ekip olduğunu anladım. Yine en ortalarında benim kaba ve bir o

kadar da yakışıklı sıra arkadaşım oturuyordu. Okula geldiğimden beri tek konuştuğum kişi o olduğu için onun yanına gidip oturabilirim diye düşündüm. Yürümeye başladım.

Konuştuklarını duyabilecek kadar yakınlarına geldiğimde beni fark ettiler ve hepsi bir anda konuşmayı kesip bana garip garip bakmaya başladılar.

Onların bu ilginç davranışlarına aldırmadan yürümeye devam ederken arkamdan bir kız sesi "Sen kafayı mı yedin kızım? Hemen benimle gel," dedi ve bu ses beni kolumdan tutup geri çevirdi.

"Benimle gel," dedi.

Siyah ve uzun saçları vardı. Siyah deri pantolonun üstüne giydiği gri askılı bluzun üstünde bir kafatası röntgeni vardı. Normalde pek böyle şeyler giymezdim ama nedense beni kolumdan tutup başka bir masaya doğru yönlendiren kızın tarzını beğenmiştim.

İki kişinin oturduğu bir masanın önünde durduk. Siyah saçlı kıza "Niye beni çevirdin?" diye sorduğumda kolumu bıraktı ve önünde durduğumuz masaya oturdu.

"Biliyorum, bu yıl yeni gelen o kız sensin vesaire vesaire... Daha ilk günden onlar, daha doğrusu oradaki Cansu tarafından rencide edilmeni istemedim. Onlar bulaşılmaması gereken tipler. Bir nevi hayatını kurtardım sayılır," dedi. Ben verecek bir cevap bulamayınca "Sonra teşekkür edersin. Hadi, gel otur bizimle," diye ekleyerek beni iki arkadaşıyla oturduğu masaya davet etti.

Onlarla beraber yemek yemekte bir sorun görmedim ve bu siyah saçlı kızın yanına oturdum. Masada toplam dört kişiydik. Karşımda kahverengi saçlı ve saçlarıyla ne-

redeyse aynı tonda kahverengi gözleri olan bir çocuk oturuyordu. Onu Dylan O'Brien'a benzetmeden edemedim. Yüzündeki benler onu istemeden tatlı ve yaşından biraz daha genç gösteriyordu.

"Ben Helin," dedi ve dikkatimi tekrar kendi üstüne çekti 'hayatımı kurtaran' kız. Ardından Helin'in karşısında, Dylan O'Brien'a benzeyen çocuğun yanında oturan kız "Ben de Esma, yanımdaki de Burak. Sevgilim," dedi ve kendini tanıtmış oldu. Tabii bu arada Burak'ın sevgilisi olduğunu da belirtmeyi ihmal etmemişti ama bunu 'Uzak dur' anlamında söylememişti. Gülümseyerek ve içten bir sesle konuşmuştu. Dalgalı kahverengi saçlarının sarı röfleleri vardı. Ufak tefek bir kızdı.

"Ben de Güneş," dedim.

Burak "Ee seni bu deli okula hangi rüzgâr attı? Sonuçta hiç buradakiler gibi görünmüyorsun," diyerek konuşma başlattığında üstüme baktım. Okuldaki diğer öğrenciler gibi giyinmediğim ortadaydı. Nasıl desem.. daha masum görünüyordum ve bu yüzden daha fazla dikkat çekiyordum.

Kesinlikle kendime daha koyu renk kıyafetler almalıydım.

"Yanlış anlaşılma," diyerek kısa bir cevap verdim, ne olduğunu sormamasını umuyordum.

Burak güldü. "Herkes öyle der tabii," dedi.

Esma araya girerek "Bırak kız konuşsun, belki gerçekten yanlış anlaşılma olmuştur. Sonuçta iyi birine benziyor," dediğinde az önceki konuşmama isteğim gitmişti Esma'nın tatlı bulduğum ses tonundan mıydı yoksa ortama bir anda ısınmış mıydım bilmiyordum ama bu okula nasıl geldiğimi onlarla paylaşmaya karar verdim.

Ayrıntılara hiç girmeden sadece sınav kâğıtlarının dolabımda bulunması olayından bahsettim. Sonra onlara kendi hikâyelerini sordum.

"Ben araba çaldım," dedi Helin. Arada bir bakışları hafifçe arkamıza, o popüler çetenin olduğu masaya kayıyordu. Nedenini anlayamadım.

Esma "Ben Burak'la aynı okuldaydım. Yedinci sınıftan beri çıkıyoruz. İki yıl önce bir kız vardı ve Burak'ı saplantı haline getirmişti, beni tehdit etti. Ben de bir şekilde kız hakkında bilgiler edinip ona şantaj yaptım. Sonra da okuldan atıldım. Klasik hikâye," dedi. Çok açık sözlü ve rahattı. Yaptığından pişman değil gibi görünmüştü.

Ardından Burak "Esma'yı tek başına bu tımarhanede bırakamazdım. Sınavların hiçbirine girmedim o gittikten sonra. Özel okulda okuyorduk ve ailemin durumu biraz sıkışıktı zaten işte, bilirsin. Ben de bıraktım ve buraya geldim," dedi. Yüzünü Esma'ya döndü ve gülümseyerek "Olmam gereken yere," diye ekledi.

Burak yakışıklıdan çok tatlı biriydi ve Esma'yla birbirlerine gerçekten yakışıyorlardı.

"Bir şey sorabilir miyim?" dediğim zaman üçü de bana baktı.

"O masanın olayı ne?"

Yeni bir okula gelmiştim ve geldiğim okul da içindeki tiplerle tanınmış bir okuldu. Haliyle ilgimi çeken o tayfanın neden bu kadar ilgi çekici olduğunu merak ediyordum.

"Bu okula gelen herkesin kendi çaplarında sorunları var ve herkes bizim gibi sorunlarını arkasında bırakıp hayatına devam edemiyor. Mesela biz geldiğimizden beri sınıfta

kalmadık, bu olaya da bulaşmadık. Ama onların içlerinde iki yıldır kalanlar var," dedi Helin ve tekrar o masaya baktı.

Asıl merak ettiğim oydu. O kimdi?

"Peki şu ortalarında duran siyah deri ceketli, mavi gözlü olan kim?" diye sordum sanki öğrenmesem de pek sorun olmazmış gibi bir ses tonuyla.

"Demir. Bu okuldaki ve neredeyse tüm şehirdeki kızların yatmak istediği herif," dedi Burak.

Burak buradayken değil, sanırım kız kızayken sormalıydım bu soruyu. O anda daha fazla kurcalamadım. Kızlar tuvaletinin kızların dedikodu merkezi olduğunu biliyordum, bu yüzden "Helin, Esma, benimle tuvalete gelir misiniz?" diye sordum.

Burak "Nedir siz kızların aynı anda gidip gelmesi, işte onu bir türlü anlamıyorum ben ya," dedi ve güldü. Sanırım Helin ve Esma'nın da sık yaptığı bir şeydi bu.

Kızlarla tuvalete girdiğimizde içerisi boştu. Görünürde kimse yoktu.

"Peki Demir'in yanındaki kızlar...?" diye sordum çekinerek. Sanırım ondan birazcık da olsa hoşlanmış olduğumu anlamışlardı ki gülümseyerek cevap verdi Helin.

"Okulumuzun biricik kaşarları, yatmadıkları adam kalmadı. Ele başları Cansu. Bu sabah Demir'e sulanıyordu sanırım, bahçede gördüm. Tabii hepsinin tek bir amacı var, o da Demir'le birden fazla kez yatabilmek," dedi Helin.

"Hatta şanslılarsa sevgilisi olmak," diye ekledi Esma.

Burası ne kadar da.. nasıl desem... net ve açık bir okuldu? Herkes önüne gelenle birlikte mi oluyordu yani? Bu kadar basit insanlarla mı doluydu başladığım okul?

Merak edip "Birden fazla kez derken?" diye sorduğum-

da Helin, "Demir şu ana kadar bir kızla birden fazla ke yatmadı. Sanırım prensip gibi bir şey, bilmiyorum. Am her kız onu istiyor, tabii hakları da var, çocuk fazlasıy yakışıklı. Ama benim gözüm yok," dedi ve ardından Es ma'ya göz kırptı. Anlamamıştım ama daha yeni tanışmıştı ve göz kırpmasının nedeni belki özeldir, anlatmak istemez diye sormadım.

Birden iki tuvaletin kapısı aynı anda açıldı. İçeriden bu sabah Demir'in kucağında gördüğüm kız yani Cansu- ve yanındaki diğer kızıl saçlı kız çıktı.

"Senin dilin de fazla uzunmuş 'Kaşar,'" dedi Cansu Helin'e. Kız onun üstüne yürümeye başlayınca Esma he men Helin'in kolunu tutup "Hadi gidelim burdan," dedi

Diğer kız kapıyı kilitlediğinde işte o zaman kaybedecek hiçbir şeyimin olmadığını ve bir şeyler yapmam gerektiğ ni anladım.

"Ateş olmayan yerden duman çıkmaz. Aynaya bak güzelim," dedim. Sesim sandığımdan daha yüksek çıkmıştı Cansu gözlerini Helin'den ayırıp bana dikti ve "Yeni gelen kıza sanırım bize nasıl davranacağını öğretmem gerekecek," dedi.

"Ya öyle mi, merakla bekliyorum," dedim ona doğru bir adım attıktan sonra.

Çalan zilin sesi duyulduğunda Cansu bir adım geri çıktı ve "Bu burda bitmedi sarı," dedi. Kızıl saçlı arkadaşını alıp gitti. Kapı kendiliğinden kapandığında Cansu hakkında ne yapacaklarını içeren bir konuşma bekliyordum ama Helin "Sen neymişsin be Güneş!" diyerek bana gülümsedi.

"Daha ilk günden bu ekibe daldın. Yalnız sonu kötü olmasın?" diyen Esma'ya bakıp "Açıkçası, umrumda değil Kaybedecek hiçbir şeyim yok, hadi gidelim," dedim.

Okulun popüler kızlarından hep korkulurdu ama ben böyle tiplere güler geçerdim.

Sınıflarımıza doğru yürümeye başladık. Meğer Esma ve Burak'la aynı sınıftaymışım. Derslerde Demir'i incelemek yerine sınıftaki diğer öğrencilere baksaydım belki onları hemen tanıyabilirdim.

Bizim sınıfın önüne geldiğimizde Helin "Ben 11-F'deyim. Teneffüste görüşürüz," diyerek gitti.

Demir o gün bir daha sadece son derse girdi. Yanıma oturduğunda ona üç derstir nerede olduğunu sordum ama bunu olabildiğince hesap sorarmış gibi değil de arkadaşça bir soruymuş gibi sormaya gayret ettim. Sigara kokuyordu. Cevap vermedi.

"Sana bir soru sordum," dediğimde Demir bana bakmadan yorgun bir sesle "Seni ilgilendirir mi?" diyerek karşılık verdi. Yüzüme bile bakmamış olması beni sinirlendirmişti. "Sigara mı içiyorsun?"diye sordum.

Bu sorumun üstüne bana döndü ve "Sen biraz fazla mı konuşuyorsun?" dedi. Bu cümlesinden sonra önüme dönüp öğretmene bakmaya devam ettim. Ders biyolojiydi.

Dersin başında adının Yasemin olduğunu söyleyen hoca "... Bu demektir ki şimdiden araştırmalara başlamalısınız. Sonradan sıkışmadan hemen halledin ki size not verecek bir şeyim olsun. Evet, herkes yanında oturan arkadaşına baksın," dediğinde Demir'e döndüm. O bana bakmıyordu. Gözü öğretmendeydi. Neydi bu inat anlamıyordum ki! Ben de yüzümü önüme çevirdim.

"Sıra arkadaşınıza alışsanız iyi olur çünkü tüm bir sene boyunca proje eşiniz beraber oturduğunuz kişi olacak."

Esma ve Burak yan yana oturuyorlardı ve Burak Es-

ma'ya gülümseyerek onun elini tuttu. İster istemez dudaklarım yukarı kıvrıldı.

Demir "Harika. Bir de seninle uğraşacağım şimdi," dedi kısık sesle. Hâlâ bana bakmıyordu.

"İstemiyorsan git itiraz et, benim için hava hoş," diyerek karşılık verdim. Benimle hiç konuşmayan, konuşunca da sürekli kaba şeyler söyleyen birine iyi karşılık verme zorunluluğum yoktu. Bana baktı, tam cevap verecekti ki öğretmen sözüne devam etti:

"... üç haftada bir dosya şeklinde rapor istiyorum. Konularınızı size e-mail atacağım," dedi.

Yanımda oturan ve beni daha ilk günden sinir eden çocuk zil çaldığı anda ayağa kalktı ve suratıma bile bakmadan dışarı çıktı. Çocuk diyordum ama tamamen lafın gelişi olarak... Çünkü çok iyi fiziği vardı ve gerçekten uzun boyluydu. Ayrıca benden birkaç yaş büyük gibi görünüyordu. Acaba kaç sene sınıfta kalmıştı? Neden bu okula gelmişti ve ne zamandır buradaydı? Bunları ona sorsam bana asla cevap vermeyeceğinden emindim ama olsun. Kendini hazırlasa iyi olurdu çünkü Demir Bey'le, sanırım biraz fazla zaman geçirecektik.

Okul bittiğinde Esma, Burak ve Helin'le beraber çıkış kapısına doğru yürüyorduk. Burak "Evet hanımlar, biz bu taraftan servislere doğru gidiyoruz. Size iyi akşamlar," dedi. Esma da veda ettikten sonra Helin "Yarın görüşürüz," dedi. Ben de gülümsedim.

Helin "Arabam var, seni bırakabilirim istersen. Merak etme, bu seferki çalıntı değil," diyerek kahkaha attığında ona vereceğim cevabı düşündüm.

Daha ilk günden yük olmak istemedim. Belki ilerleyen günlerde beraber gidip gelirdik.

"Yok ben giderim, zaten çok da uzakta oturmuyorum Ama seninle arabana kadar gelirim," dedim ve okulun otoparkına doğru ilerlemeye başladık. Okuldaki tiplerin çoğu on sekiz yaşından büyüktü ve genelde arabaları vardı. Bu yüzden okul bahçesinin bir kısmı otopark için ayrılmıştı.

"Vay, vay, vay. Kimleri görüyorum," diyen sesi duyduğumuzda arkamıza baktık. Cansu'nun sesiydi. Cansu'nun yanındaki kız o kızıl saçlı kızdı. Sanırım en yakın arkadaşı oydu. Yanlarına birkaç kişi daha almışlardı. Hepsi bugün yemekhanede ve girişte gördüğüm popüler çetedendi. Demir'in çetesinden...

Cansu ve yanındaki kızıl saçlı kız bizimle konuşurlarken diğerleri kendi aralarında sohbet etmeye devam ediyorlardı. Cansu sanki sadece kalabalık görünüp bana göz dağı vermek için uğraşıyordu. Kesinlikle boş işlerdi.

Helin'e baktığımda Cansu'nun arkasındaki çetede en solda duran ve yabancı modellere benzeyen bir çocuğa baktığını gördüm. Üzgün bir şekilde "Doğukan," diye fısıldadı. O çocuk da Helin'e bakıyordu. Bunu sadece benim duyabileceğim bir şekilde söylemişti.

Cansu, "O işin orada bitmediğini söylemiştim yeni kız..." diyerek konuşmaya başladığında sözünü kesip "Bir adım var, Güneş," dedim. Hâlâ neyime güvendiğimi bilmiyordum ama geri adım atmak için ortada bir neden görmüyordum.

"Hâlâ cevap veriyorsun. Anlamadın mı buradaki işleyişi?" dediğinde bana doğru yürümeye başlamıştı.

Ben de ona doğru bir adım attım. Bir anda nedense korkmaya başlamıştım ama cesur görünmek istedim. Aptal bir lisedeki aptal bir kızdan çekinmiyordum.

"Ne oluyor burda? Sizi on saat beklemek zorunda mıyım ben?"

Demir'in sesini duyduğumda herkes bir anda onun olduğu tarafa baktı. Otoparkın girişinden bu tarafa doğru yürümeye başlamıştı.

"Bırakın, kız daha yeni, uğraşmayın," dedi ve ceketinin cebinden bir sigara paketi çıkarttı.

Cansu'ya bir anda ne olduğunu anlayamamıştım. Çete de aynı şekilde kendi arasında konuşmayı kesmişti. Anında Demir'in söylediğini yapıp arkalarını döndüler.

Onlar dağılmaya başladığında aralarındaki ilişkiler hakkında tahmin yürütmeye başlamıştım. Hepsi birer piyondu ve başlarında Demir vardı.

Olayın etkisi hâlâ üzerimden geçmemişti, onlar yürürken arkalarından bakıyordum. Hepsi otoparktan çıktığında Demir sigarasını yaktı ve içine çektiği dumanı dışarı verdi. Ardından bakışlarını benden ayırdı ve arkasını dönüp adının Doğukan olduğunu tahmin ettiğim çocukla iki kızın yanında yürümeye başladı.

Helin'e "Sanırım arabayla gelebilirim," dedim.

3. Bölüm

Helin "Artık evini öğrendim ha, ona göre," deyince ikimiz de aynı anda güldük.

Helin iyi biriydi. Tamam, bir anda kolumdan tutup çekince en başta "Ne yapıyor bu deli?" diye düşünmüştüm, ama Cansu ile tanıştıktan sonra onun bana gerçekten yardım etmiş olduğunu anlamıştım. Esma, Burak ve Helin'le arkadaş olabilirdim. En azından böyle bir okulda "normal" sıfatına yakışıyorlardı. Tabii daha karar vermek için çok erkendi ama yine de onlar hakkında olumlu şeyler hissediyordum.

"Bıraktığın için teşekkürler," dedim.

"Sabah yedi buçukta kapıda ol güzelim, bundan sonra yoldaşım olacaksın," dediğinde ona "Helin gerçekten gerek yok, yani beni alıp bırakman gerekmiyor, sonuçta otobüs durağı buraya yakın ve ben—" diye cevap veriyordum ki sözümü kesti:

"Güneş, zaten yolumun üstünde oturuyorsun, nasılsa her gün buradan geçiyorum ben," dedi. Kabul etseydim

elbette işime de yarardı, yolunun üstünde olduğumu da söyleyince "Tamam, kabul. Yine teşekkür ederim," diyerek kabul ettim.

"Önemli değil. Yarın görüşürüz."

Helin gittikten sonra eve girdim. Acıkmıştım. Halamın yanına gidip, "Yemekte ne var?" diye sordum.

"Ooo birilerinin keyfi yerinde. Yeni arkadaşlar edindin mi?" diye sorduğunda "Evet, dört tane," dedim. Düşününce aslında Demir'le arkadaş olamamıştık. En azından henüz... Bu yüzden cevabımı düzeltip "Aslında biz ona üç buçuk diyelim," dedim.

"Hmm. Yakışıklı çocuklar var mıydı?" dediğinde gözlerimi devirip "Hala!" diye karşılık vermem yeterli olmuştu.

"Tamam, tamam sormuyorum. Sen masaya otur, ben de şimdi geliyorum."

Akşam odama çıkıp bilgisayarımı açtığımda önce Arda ile görüntülü sohbet ettik. Yeni okulumdaki tipleri anlattığımda canımın ne kadar sıkkın olduğunu gördü ve yaptığı esprilerle beni yine güldürmeyi başardı. Cansu, Demir, Esma, Burak ve Helin'den bahsettikten sonra babası Semih Amca onu çağırdı ve Arda sohbeti kapatmak zorunda kaldı.

E-mail gelmiş mi diye baktığımda biyoloji hocasının konuyu göndermiş olduğunu gördüm. Böyle bir okuldan e-mail ile ödev gönderen öğretmen hiç beklemezdim doğrusu. Ödevi öğrendikten sonra konu hakkında Demir'le konuşmam gerektiğini anlamıştım ama bende ne e-mail adresi ne de numarası vardı. Aslında adı dışında hiçbir şeyini bilmiyordum.

Nasılsa acelesi yok, yarın okulda konuşurum diye dü-

şünüp diğer mail'e geçtim. Okulun müdürü Çağatay Abi'den gelmişti. Abi diyordum, çünkü en fazla 30'larının sonlarındaydı, çok yaşlı değildi. Bana sosyal aktivitelerin listesini göndermişti.

Yarın Helin'lerin kulüplerini öğrenip kaydolurum, diye düşündüm. Bilgisayarımı kapatacaktım ki gözlerim yine arka planda kaldı. Bilgisayarımdaki duvar kâğıdında annem, babam, kardeşim ve ben vardık. İki yıl önce internet üzerinden benim ses kaydımı atıp kazandığım şarkı yarışmasından gelen ödülle Paris'teki Disneyland'a gitmiştik. Orada kaldığımız büyük ve beyaz otelin önünde çektirdiğimiz bu fotoğrafa bakmak her seferinde beni üzse de fotoğrafı kaldırmıyordum. Onları kaybettiğim günü kendime hatırlatmak istiyordum. Unutamazdım. Raporlara göre asfaltın fazla kaygan olduğu bir gecede alkollü bir sürücü otoyolda giderken bizim arabamıza çarpmış. Ters yönden geliyormuş ve farları açık değilmiş. Hata o sürücüdeymiş.

Sürücü diyorum çünkü araba çalıntıymış ve sürücüsü hakkında en ufak bir iz bile bulamamışlar. Kazayı yaptıktan sonra kaçmış ve yetkililer geldiğinde o arabanın içi büyük ölçüde yanmış olduğu için herhangi bir ipucu da bulamamışlar.

Bunu öğrendikten sonra o kişinin kimliğini tespit etmek için gerçekten çok uğraşmıştım fakat ne internetten, ne gazetelerden, ne de polisten bir şey öğrenebilmiştim. Ama bir gün o kişiyi bulacaktım. Beni bu yalnızlığa sürükleyen kişiyi bulacaktım.

Niye bir tek ben sağ kurtulabilmiştim? O akşama dair son hatırladığım şey arabada çalan şarkıydı... Hastanede

halam bir elimden, enişte diğer elimden tutarken gözlerimi açtığımda birkaç akrabamızın daha benim yanımda olduğunu görmüştüm.

"Neden annemlerin ve Atakan'ın yanında kimse yok? Onlar iyiler mi?" diye sorduğumda halamın hıçkırıklarından almıştım cevabımı ben.

Başka bir şey aklımda kalmadığı için bazen kendime kızıyordum. Eğer hatırlıyor olsaydım daha mı iyi olurdu ki? Ailemin, küçük kardeşimin öldüğü anı hatırlıyor olsaydım ve her saniye o anlar aklımdan çıkmasaydı hayatıma devam etmem şu andakinden daha zor olurdu sanırım. Ne zaman gülsem, mutlu olsam hemen o kareler aklıma gelirdi ve kendimde bir daha gülümseme hakkını bulamazdım.

Polislerin söylediklerine göre üç ceset arabanın içindeymiş, fakat ben arabanın dışındaymışım ve yaşıyormuşum. Polis ve doktorlar benim o yaralanmayla arabadan tek başıma sürünerek çıkabildiğimi ama kırılan bacağımı nasıl kullandığımı anlayamadıklarını söylemişlerdi. Bilmiyordum. Arabadan nasıl çıktığımı hatırlamıyordum.

Gözlerimden bir damla yaş geldiğinde ekranı indirdim ve yatağıma kıvrıldım. Kulaklıklarımı taktım. Kelly Clarkson-Because Of You şarkısı kulaklarımı doldururken kendimi yastığa gömdüm.

Uyandığımda İpod'umdaki tüm çalma listeleri çoktan bitmişti. Saate baktım. Alarmın normal çalma vaktinden 24 dakika erken uyanmıştım. Daha fazla uyumaya çalışmadım çünkü dün gerçekten çok erken uyuyakalmış olmalıydım.

Aldığım duştan sonra dolabımın karşısına geçtiğimde kendime koyu renkler giymem gerektiğini hatırlattım.

Dün zaten istemediğim kişilerin ilgisini yeterince çekmiştim, daha da fazla ilgi odağı olmayı göze alamazdım. Dolabımdaki siyah şeyler sadece bir hırka ve bir pantolondu. Geri kalan her şey renkliydi. Tekrar kendime en yakın zamanda alışverişe çıkmam gerektiğini hatırlattıktan sonra giyinmeye başladım.

Siyah pantolonumu giyip kemer taktıktan sonra üstüme açık pembe, tek omzumu açıkta bırakan bluzu giydim. Normalde böyle kesimi olan bir bluzla hayatta okula gitmezdim ama dün o kızların okula nasıl kıyafetlerle geldiklerini gördükten sonra benim kıyafetlerimin tek bir tanesinin bile sorun çıkarmayacağını düşündüm.

"Ooo erkenciyiz." Enişte normalde ben tam uyandığımda evden çıkıyor olurdu. Akşamları da geç gelirdi. Pek sorup kurcalamıyordum ama polisti ve işinin zorluğu yorgun gözlerinden anlaşılıyordu.

"Günaydın. Kahvaltıyı ben hazırlayıp halama sürpriz yapmak istiyorum," dediğimde "Elini çabuk tut çünkü çoktan uyandı, banyoda," dedi. Ona veda ettikten sonra arkasından kapıyı kapatıp mutfağa girdim.

Helin'in kırmızı arabasıyla okula geldiğimizde bahçede gözlerim Demir ve çetesini aradı. Daha önce oturdukları yerde dün çıkışta otoparkta gördüğüm birkaç çocuk ve iki farklı kız vardı. Fakat Cansu ve Demir ortada yoktu. Nedenini bilmiyordum ama birden içimi kıskançlık kapladı. O anda bir yerlerde beraber oldukları olasılığını düşündüm. Demir gibi biri daha iyisini bulabilirdi. Tamam, Cansu güzel bir kızdı ama o kadar makyajla herkes güzel görünürdü. Ayrıca... her şey dış görünüş de değildi. Demir'in ona yakışan bir kızla birlikte olması gerekiyordu.

Neden Demir'in kiminle beraber olup kiminle olamayacağı hakkında yorumlarda bulunuyordum ki? Onu sadece yirmi dört saattir tanıyordum.

Ben, biyoloji konusunu konuşmak için onu beklesem de Demir Bey okulun ilk yarısına teşrif etmemişti. Öğlen teneffüsünde yine Esma, Helin ve Burak'la aynı masada oturdum. Fırsattan yararlanıp "Siz hangi kulüplerdesiniz?" diye sordum onlara.

"Biz Esma'yla beraber tiyatro kulübündeyiz. Helin de müzikte," dedi Burak.

Boş bulunup bir anda "Demir hangisinde?" dediğimde üçü de bir anda çiğnemeyi bırakıp bana gülümseyerek baktılar. Tam bir salaktım.

Esma "Birileri abayı yakmış ha," diyerek gülmeye başladığında "On-ondan sormadım. Genel olarak soruyorum yani... Cansu falan. Onlar neredeler demek istemiştim sadece,"dedim.

Lafı çevirmeye çalış sen Güneş.

"Yaa tabii tabii," dedi Helin ve sırıtmaya devam etti.

Eskiden böyle boş düşüncelerimi ve duygularımı kendime saklamayı iyi biliyordum fakat son birkaç aydır yaşadıklarımı, ailemi kaybetmemi ve iyileştikten sonra ilk defa tam anlamıyla sosyal bir ortamda bulunuyor olmamı göz önünde bulundurursak sanırım duygularımın ve söylediklerimin kontrolünü henüz geri kazanmamış olmam normal karşılanabilirdi.

"Evet Güneş... Genel olarak sorduğundan eminim Cansu ve diğer kız çetesi voleybol takımındalar, spor kulübünde yani. İkinci kulüp olarak da bir şey seçmediler," dedi Esma.

"Çağatay Abi bana iki kulüp seçmem gerektiğini söylemişti," diye hatırladığımda Burak "Bir tanesi zorunlu, diğeri isteğe bağlı," diyerek açıklama yaptı.

Demir'i hâlâ söylememişlerdi. Soran gözlerle Helin'e baktığımda, "Tamam, tamam, sırıtma sarı, Demir basketbol takımında, yani spor kulübünde. İkinci olarak da müzikte," dedi.

Helin ilk olarak onun basketbol takımında olduğunu söylediğinde sadece 'Ben sporcuyum, kaslıyım, terlemeyi severim ve kızları etkilerim' karakterli olduğunu düşündüğüm Demir demek müziği de seviyordu. Pek sanatsal bir yapıya sahipmiş gibi görünmüyordu açıkçası.

"Lütfen spor kulübüne gitmeyeceğini söyle, intihar olur," dedi Burak.

"Hayır, kazadan sonra bacağım üç yerden kırılmıştı, anlayacağınız bazı şeylerden uzak duruyorum. Açıkçası spor yapmak, her ne kadar iyileştiysem de, hiç parlak bir fikir gibi gelmiyor şu an," dedim.

"Kaza mı?"diye sorarak bana döndü Helin.

Bunun geleceğini tahmin etmemiştim işte.

"Birkaç ay önce ailemle trafik kazası geçirdik. Annemi, babamı ve kardeşimi kaybettim," dedim.

Sesim cümlenin sonuna doğru alçalmıştı. Elbette şimdi hemen ağlayacak değildim. İnsan onu ağlatan ve üzen şeyi ne kadar fazla kez söylerse ve içini ne kadar dökerse o kadar rahatlıyordu. Böylece ileride o şeyi hatırlarken eskisi kadar etkilenmiyordu. Sadece eskiden her hatırladığında hissettiği acıyı aynı yerde hissediyordu. Ama ağlamak zamanla üstesinden gelinebilecek bir şeydi. Sanırım bu konuda artık uzmandım.

Esma masanın üstünden elimi tuttu.

"Biz.. Biz çok üzgünüz. Bilmiyorduk," dedi Bur
"Şimdi kiminle kalıyorsun?" diye sordu. Orada başlay
sohbetle öğle arası nasıl geçti bilmiyorum ama hızlı ge
mişti. Helin'i zaten arabadayken tanımaya başlamıştım
Esma ve Burak'la da aynı sınıftaydım. Gittikçe onlara y
kın olduğumu hissediyordum.

Hemen her tanıştığım insana güvenmeyecektim. Dos
tum dediğim insanların gerçek yüzlerini bir kere görmüş
tüm ve tekrar aynı şeyi yaşamak istemiyordum. Bu yüzde
her ne kadar Helin'i, Esma'yı ve Burak'ı hemen kendim
yakın hissedip onlara ısınsam da yine de bir süre daha gö
lerimi kapatmayacaktım.

Öğleden sonraki ilk dersin ortasında biri kapıyı çalı
içeri girdi. Hocaya hiç aldırış etmeden yerine, yani yanım
doğru gelmeye başladı.

Öğretmen "Neredeydin Demir?" diye sorduğund
"Spor kulübü toplantısı vardı," dedi dün ilk duyduğum
andan itibaren kulaklarımdan silinmeyen ses.

Demir siyaha yakın renkteki kot pantolonu, siyah der
ceketinin içinden görünen bir ton farklı koyuluktaki siya
tişörtü ile tek kelimeyle harika görünüyordu. Siyah saçla
rında hiç düzeltilmemiş, umursanmamış havası vardı v
nedense bu onu on kat daha seksi gösteriyordu. Bende
yaklaşık beş santim daha uzun olan öğretmenin yanında
iki metrelik bir basketbolcu gibi durmuştu sınıfa ilk gir
diğinde.

Bana doğru yürürken mavi gözlerini benden bir saniy
bile ayırmamıştı.

Hoca "Evet, ders defterinde gördüm, dört saat mi sür
dü?" diye sorduğunda Demir yanıma oturmuştu.

"Ne diyeyim, bu yıl da şampiyon olmayı planlıyoruz. Her alanda." diyerek cevapladı. Demir yanıma otur-duğunda çantasından siyah kapaklı defterini çıkarttı. Harika, defteri bile siyahtı.

Öğretmen "Geçen yıl derslere her geç kaldığında da bu bahaneyi söylüyordun Demir. Bir daha olmasın," dedi.

Sabun ve muhteşem, adını bilmediğim bir erkek parfü-mü kokuyordu. Sanki sahildeymişimi gibi hissettiriyordu bana.

"Bana boş boş bakmaya devam mı edeceksin sarı?" de-diğinde bunun kaçıncı rezil oluşum olduğunu merak et-tim.

"Şey.. Ben.. Hoş geldin," diye geveledikten sonra dili-mi ısırdım. Böyle saçma sapan konuşmalarım da nereden çıkmıştı? Üstelik Demir'e "Hoş geldin" demek de neyin nesiydi? Çenemi kapatmalıydım.

"Tamam. Önüne dön," diyerek bana karşılık verdi. Net ve kesin konuşuyordu. Defterini açtı ve bir ton karalama-larla dolu sayfaları geçip boş bir sayfada durdu.

'Hoş bulduk' veya 'sana da merhaba' tarzı bir şey söy-leyemez miydi? Neden bir insan daha yeni tanıştığı birine nedensiz yere kötü davranırdı?

"Nerdeydın?" diye sorduğumda "Toplantıda. Salak ol-duğun kadar sağır mısın?" diye karşılık verdi. Normalde cevap vermezdi ama sesinden bir an önce sorularımdan kurtulmak için zorla cevap verdiği anlaşılıyordu. Yine de bilerek bana bu izlenimi vermek istiyordu. Vermişti de. Ama sırf tüm bu ağır çocuk havaları beni sinir ettiği için konuşmaya devam edecektim.

"Bence ikimiz de gerçekten toplantı falan olmadığını

biliyoruz," diyerek ona merak ettiğimi, aynı zamanda konuşmaktan kolay kolay pes etmeyeceğimi belli ettim.

"Tamam, salak değilmişsin. Şimdi sus ve önüne dön," dedi.

Neden hâlâ ısrarla, bu son derece kaba ve kendini beğenmiş erkeğin benim sorularıma cevap vereceğini sanıyordum? Daha da önemlisi... neden cevap vermesini istiyordum? Önüme döndüm. Derse konsantre olmaya çalıştım. O yanımda otururken ve bana o kadar yakınken konsantre olamazdım ki!

Dersin sonlarına doğru öğretmen, "... Tamam, ilk günler daha. Bugünlük bu kadar yeter. Serbestsiniz," dediğinde Demir'ın sohbet açmasını bekledim ama o sadece elindeki telefona bakıyordu. Telefonu da siyahtı.

"Hiç renkli bir şeyin yok mu senin?" diye sordum.

"Hayatımda renge ihtiyacım yok," diye cevapladı ses tonunun kızlar üstündeki etkisini bilmiyormuş gibi normal bir şekilde.

Bir insanın nasıl renge ihtiyacı olmazdı ki?

"Gözlerin öyle demiyor ama," diye karşılık verdiğimde bana dönüp baktı ve dudakları aralandı. Başta söylediğim şeye hayran kalmış gibi bir hali vardı fakat daha sonrasında aslında o ifadesinin şaşkınlıktan kaynaklandığını anladım. Doğruca gözlerime bakıyordu, birkaç saniye sonra bakışlarını tekrar önüne çevirdi. Mavi gözlerine ilk defa bu kadar uzun ve yakından bakabilmiştim. Neden bunun bana verilen bir hediye gibi olduğunu hissediyordum?

Bir cevap vermesini veya başka bir şey söylemesini bekledim. Zilin çalmasına çok az kalmıştı, bir daha onunla konuşma şansını bulamayacağımı düşünerek "Biyoloji konumuzu konuşmalıyız," dedim.

"Ahh evet o vardı, di mi? Uğraşacak daha çok şey!" derken hâlâ önündeki telefona bakıyordu.

"Alt tarafı bir ödev bu," diyerek o kadar da sorun olmayacağını belli etmek istediğimde bana "Ben senden bahsediyordum Güneş," diye karşılık verdi.

Verdiği ters cevap yerine Pollyannacılık oynayıp, adımı hatırlıyor olmasını ön plana çıkardım. Önceki gün söylemiştim fakat hatırlayacak kadar dikkate aldığını düşünmemiştim.

Bir anda "Bugün okul çıkışında benimle geliyorsun. Alışveriş yapacağız," dediğinde söylediği şeye anlam veremedim.

"Alışveriş mi?" diye sorduğumda sıkılmış olduğunu belli ederek bana doğru baktı.

"Aptal bir ödev için yanımda dolaşacak bir kızın böyle saçma kıyafetler giymesine müsaade edemem," dedi.

Resmen hakaret ediyordu.

"Söylediklerine dikkat et Demir," dedim.

"Sana adımı söylediğimi hatırlamıyorum sarı," diye karşılık verdiğinde, Helin'lere onun hakkında sorular sorduğumu anlamaması için "Benimle alakası yok, fazla tanınan bir kişisin buralarda anlaşılan..." dedim.

"Evet, öyleyim," diyerek megalomanlığını tekrar gösterdiğinde hemen "Ya... aslında düşündüm de ondan değil. Az önce öğretmen de söylemişti. Herhalde oradan aklımda kalmış olmalı," dedim. Keşke bunu söylemek daha önceden aklıma gelseydi de verdiğim ilk cevap yerine bunu söylemiş olsaydım.

İşte, insan düşünmeden konuşunca pişman oluyordu. O beni hiç takmazken neden ben cevap vermek konusunda ona karşı kendimi sorumlu hissediyordum?

Zil çaldı ve sınıfın yarısıyla birlikte Demir de sınıftan çıktı. Sınıfta benim gibi onun yürüyüşünü izleyen en az altı kız saymıştım.

Ben de ayağa kalktım ve Esma ile Burak'ın oturduğu sıranın önündeki sıraya oturdum. O sırada Helin bizim sınıfa girdi. Gülümsedi ve ardından yanıma oturdu.

"Helin, çıkışta ben Demir'le gidiyorum, yani bugünlük beni bırakman gerekmeyecek," diyerek ona haber verdiğimde üçünün de aynı anda gözleri kocaman açılmıştı.

"Oha! Sen kim dedin! Demir mi!?" diyen Esma, ilk konuşabilen kişi olmuştu.

Burak "Derste konuştuğunuzu görmüştüm ama epey umursamaz görünüyordu. Sana çıkma mı teklif etti, veya başka bir şey..?" diye sorduğunda "Hayır, biyoloji projesini hazırlarken yanında benim gibi aptal giyinen birini istemiyormuş sadece. Beni alışverişe götürecekmiş," diyerek aslında bana ilgi göstermediğini, aksine beni aşağıladığını açıkladım.

Helin "Kızım, eğer Cansu, Demir'in seni alışverişe götüreceğini öğrenirse deliye döner," dediğinde Cansu'nun Demir'den hoşlandığının bilinen bir gerçek olduğunu anladım.

Esma "İyi olur bence, gebersin," dedi gülümseyerek. Cansu'nun bizimkilere kötü bir şey yaptığını sanmıyordum ama gerçekten genel olarak hiçbir şey yapmasa da sinir olunacak bir kızdı.

Burak gülümseyerek "Çok ayıp," dedi ve ardından Esma'yı yanağından öptü. Sonra bana "Yalnız seni uyarmalıyız. Verdiği hiçbir içeceği içme, evine gitme veya onu evine sokma," diye 'Demir Dersleri' verdi. Başta espri yaptığını

sanmıştım ama bakışlarındaki ciddiyet değişmeyince gerçekten söylediklerini kastettiğini anladım.

Helin'e dönerek "Sizce cidden amacı ne olabilir?" diye sorduğumda hâlâ Demir'i tanımaya çalışıyor olduğumu fark ettim. Çocuk geldiğinden beri beni ezmek ve sürekli üste çıkmak dışında başka hiçbir şey yapmamıştı fakat ben yine de ısrarla onun mavi gözlerini bir kez daha görebilmek için her seferinde onun bana dönmesini, benimle konuşmasını istiyordum. Kısaca buradaki diğer tüm kızlar gibi ben de onun ilgisini istiyordum. Lanet olsun.

Burak net bir şekilde "Seni de yatağa atmak istiyordur Belki hoşuna gitmişsindir," dediğinde onu "Hiç sanmıyorum, benimle zar zor konuşuyor. İlgilenmiyor olsaydı konuşmaya çalışırdı," diyerek cevapladım.

"İşte senin farkın bu. Demir o popüler çetesi dışında kimseyle konuşmaz. Zaten kimse de onunla konuşmaya cesaret edemez," dedi Helin.

Teneffüs bitip ders başladığında gelip yanıma oturacak olan siyah deri ceketli çocuğu bekledim ama gelmedi Sonraki üç derste de tüm bekleyişlerim boşa çıkmıştı.

"Çağatay Abi, sosyal aktivitemi seçtim."

"Hoş geldin Güneş. Ben de tam çıkıyordum. Gel beraber yürüyelim."

Okulun çıkışına doğru ilerlemeye başladığımızda Helin çoktan arabasına binmişti. Diğerlerinin servisleri de hareket ediyordu Demir'i görmek için başımı bir sağa bir sola çevirmiyordum ama yoktu. Beni ekmişti. Otobüs yolları da beni bekliyordu

Çağatay Abi, "Öncelikle nasılsın?" diye sorduğunda şa-

şırdım. Bir soru beklemiyordum. Doğruca seçtiğim dersi söyleyip gitmeyi planlamıştım.

"İyiyim, teşekkürler. Ben müziği seçtiğimi söylemek istedim. İkinci olarak da tiyatro."

"Yaa, ne güzel. Karar verebildiğine sevindim. Şu sıralar o iki kulübü birleştirmekle ilgili çalışmalar konuşuluyor. Neyse, iyi akşamlar Güneş, ben senin adını o kulüplere yazacağım," dedi samimi bir sesle. Ardından arabasının bulunduğu yere doğru ilerledi.

Okula son bir kez göz attığımda Demir yoktu. Sadece o popüler çete vardı. Çetenin kalabalığına doğru Demir'i bulma umuduyla baktığımda ise Cansu'yla göz göze geldim. Açıkçası bana çok kötü bir şekilde bakıyordu. Ona gülümseyerek el salladığımda gıcık oldu ve bana arkasını döndü. Sanırım cevap almaya alışkın değildi.

Kapıdan çıktığımda tam kapının yanında duvara yaslanmış sigarasını içmekte olan Demir'i gördüm.

Ben daha önce bir veya iki kez sigara içmiştim. Ama sevmemiştim ve bir daha da içmemiştim. Hatta zararlı olduğunu düşünüp içilen ortamlarda bulunmamaya dikkat ediyordum. Fakat Demir'i sigara içerken görmek bende sigara içme isteğini uyandırıyordu. Herhangi bir sigarayı değil. Onun sigarasını. Şu anda dudaklarının arasında tuttuğu, içine çektiği ve üflediği...

"Gittin sanmıştım," dedim.

Demir bana baktı; "Çağatay'ın yanında pek dolanma," dedi müdürü kastederek.

"Sadece sosyal aktivitemi söylüyordum," diyerek kendimi savundum ve ona yaklaştım.

"O adamda bir şey var, güvenmiyorum. Uzak dur," dedi ve konuşmasını bitirmiş oldu.

"Peki, dikkat ederim," dedim ve uzatmadım. Zaten zar zor konuşuyordu benimle, konuştuğunda da onu kızdırmak istemiyordum. Sigarayı yere attı. Üstüne basma zahmetine bile girmedi. "Gel benimle," dedi ve yürümeye başladı.

O muhteşem sesiyle sabahtan akşama kadar konuşabilirdi, dinlerdim.

Cansu'ların, yani yaklaşık sekiz kişiden oluşan çetenin önünden geçip otoparka doğru ilerlerken hepsi bize, Demir'le bana bakıyorlardı. Göz göze geldiklerim olunca hemen başımı başka yöne çeviriyordum. Onların yanındayken kendimi aykırı biri gibi hissediyordum.

Cansu hemen yanımızda bitti ve "Demir, tatlım. Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Tatlım mı? Helin bana onun kaşar olduğundan bahsederken yavşak olduğundan da bahsetseymiş keşke.

Demir "Ne yapıyorsanız yapın. Bugünlük bir şey yok," dedi ve yürümeye devam etti. Ben de onu takip ediyordum.

Sanki önemli bir şirketin patronu çalışanlarına emir veriyordu. Asıl şaşırdığım şeyse, bu kadar kişi onun söylediklerine itiraz etmeden uyuyordu.

Cansu ondan hiç beklemediğim derecede masum bir sesle "Demir, peki sen bu yeni kızla nereye gidiyorsun?" diye sorarken bense adımlarımı Demir'in hızlı yürüyüşüne uydurmaya çalışıyordum.

Demir "Ne zamandan beri ben birine hesap veriyorum Cansu? İşine bak," dedikten sonra yürüme hızını bozmadan devam etti. Cansu durdu ve arkamızda kaldı. Gülümsedim.

İşte zafer. Şah ve mat.

4. Bölüm

"Bu senin araban mı?"

Gereksiz derecede büyük ve oldukça pahalı görünen bir arabanın önündeydik ve rengi siyahtı. Başka ne renk bekliyordum ki?

"Bin."

Emir cümleleri hariç iletişim kurmuş muyduk biz hiç?

"Kemerini bağla."

Ama bu kadarı da fazlaydı.

"Söylesene, hep emretmekten mi hoşlanırsın?"

Anahtarı çevirdiği anda radyodan The Beatles-Something şarkısı yükselmeye başladı. Yola çıktık.

The Beatles'ın en sevdiğim şarkılarından biriydi ve sözlerini ezbere biliyordum. Şarkıya eşlik etmeye başladım. Nakarat bittiği zaman Demir şarkıyı kapattı.

"Hey!Niye kapattın?"

"Emretmenin yanında sessizlikten de hoşlanırım Güneş."

En azından ilk nakaratın sonuna kadar dayanmıştı ve

sesime hakaret etmemişti. Bu da bir gelişmeydi. Geriye iyice yaslanıp dışarıyı izlemeye başladım.

"En azından katlanılabilecek bir sesin var."

Demir'den bir iltifat mıydı bu? Tanıştığımızdan beri ilk defa hoş bir şey söylemişti. Teşekkür edemeden "Sen kemerini bağlamadın mı?!" dedi.

Çok sert bir şekilde söylemişti. Tekrar hoş geldin, kaba Demir.

Arabayı kenara çekti.

"Niye durduk?" diye sorduğumda, "Sen o kemeri bağlamadan hareket etmiyoruz," dedi.

Kaza yaptığımız zaman kardeşimin kemeri bağlıydı, anneminki de, babamınki de, benimki de. Ama bu onları kaybetmeme engel olmamıştı. Bu yüzden artık o kadar da çok takmıyordum. Ama bu düşüncemin yanlış olduğunun da farkındaydım.

"Tamam tamam bağlıyorum," dedim ve kemerimi bağladım. Bana ilk defa güzel bir şey söylemişken tekrar saçmalamasını istemiyordum.

Yola devam ettik. Buraları pek bilmiyordum. Halamlara taşındıktan sonra çok gezmemiştim. İlk ay hastanede kaldığımı, birkaç ay da evden çıkamadığımı düşünürsek bu normaldi. Geriye kalan günlerde da hafta sonları garson olarak halamın evine -yani artık benim de evime- yakın olan, Arda'nın babasının kafesinde çalışıyordum. En başta çalışmama izin vermemişlerdi fakat daha sonra ancak çalışırsam kendimi yük olarak hissetmeyeceğimi söylediğimde izin vermek zorunda kalmışlardı.

Geldiğimiz yer bir alışveriş merkezi değildi. Bir sürü sokak vardı ve hepsini büyük büyük dükkânlar dolduru-

yordu. Buraya hiç gelmemiştim. Zaten epey pahalı bir yere benziyordu. Demir'in ne kadar parası olduğunu merak ettim. Çalışıyor muydu? Ailesi varlıklı mıydı?

Arabasının değerinin fazla olduğu tahminini yürüttükten sonra ikinci düşüncemin doğruluğunda karar kıldım.

"Burası neresi?" diye sorduğumda bana bakmadan "Güzel prensesimize yer de beğendiremiyoruz," dedi alaycı bir ifadeyle.

Güzel prensesmiş... Çok komik.

"Beni takip et," dedi ve önden yürümeye başladı. Neden bu kadar hızlı yürümek zorundaydı? Onun hızına yetişmeye çalışırken birden bacağıma kramp girdi ve yere düştüm.

"Si-" küfür edecekken son anda kendimi durdurdum. Benden pek fazla küfür duyamazdınız. Hatta arkadaşlarım, daha doğrusu eskiden arkadaşım dediklerim, benden küfür duydukları zamanlarda şaşırıp "Güneş küfür etti, duydunuz mu?" diye birbirlerine sorarlardı.

Kazada sol bacağımın alçısı çıktıktan ve iki ay süren fizik tedavinin ardından doktorum bacağımın tamamen iyileştiğini, sadece birkaç ay daha zorlamamam gerektiğini söylemişti.

Ona yetişmek için bu kadar çaba sarf etmemeliydim.

Demir ben düşünce çıkan sesi duyup arkasını döndü ve ben bacağımı tutarken "Hey n'oldu? İyi misin?" diye sordu.

Cevap vermedim ve bacağımın üstünde elimi gezdirmeye devam ettim.

Ben daha ne olduğunu anlamadan Demir beni kucağına alıp banka oturtmuştu.

"Söylesene, sen düz yolda bile yürüyemiyor musun?" diye bana çıkıştığında "Kapat çeneni Demir! Bacağım kırıktı ve fizik tedaviden sonra pek evden çıkıp yürüdüğüm söylenemez," dedim.

Birden mavi gözlerini bana dikti ve elini siyah saçlarının arasından geçirdi.

"Ben... ben bilmiyordum," dedi ve saçlarını karıştırdıktan sonra elini indirip ceketinin cebine soktu.

"Daha yavaş yürüyelim," dedi ve o da banka oturdu. Bacağımdaki ağrı beş dakika sonra geçmişti. Çok da ciddi bir şey değildi. Birkaç kere daha yaşamıştım.

"Tamam, ben iyiyim, devam edebiliriz," dedim.

"Emin misin?" dedi. Demir gerçekten endişelenmiş miydi? Bütün o "ben kötü biriyim, benden uzak durun" tavırlarının altında aslında gerçekten düşünceli bir insan olabilir miydi? İşte bu soruların cevabını almak için ölüyordum ama iki gün önce hayatımda ilk defa gördüğüm bu mavi gözlü, egoist çocuk hakkında bu kadar çok şeyi öğrenmek istemem bana hem saçma hem de ilginç geliyordu.

"Bu dükkân," dedi.

Karşılık vermeden içeri girdim. Büyük bir yerdi. Bir duvarda her renk ve modelde elektro gitar ve bas gitar çeşitleri varken öbür duvar boyunca da kıyafetler yer alıyordu. Üstümdeki şeker pembesi bluzla böyle bir mekana girince kendimden utanmıştım. Biraz gotik ve farklı bir yerdi.

İçerideki herkes "bu küçük kızın burada ne işi var" bakışlarıyla beni inceliyordu. Oradaki diğer kızların aksine yüzümdeki sıfır makyaj ve sarı saçlarımla dikkat çekiyordum. Demir'in neden beni alışverişe getirdiğini anlamıştım.

İnsanların bakışlarından rahatsız olduğumu dışarıya belli ediyor muyum diye merak ederken Demir'in güzel saçlarını siyah ve kırmızıya boyatmış, boynunda ejderha dövmesi olan bir kızın yanına gittiğini gördüm. Başta sanki Demir buraya benimle geldi diye sevgilimmiş gibi kıskançlık hissetsem de daha sonra kızın üstündeki tişörtten orada çalıştığını anladım.

Ne yapıyordu? Gülüyorlar mıydı? Kız parmak ucuna kalkıp Demir'in kulağına bir şeyler fısıldarken aynı zamanda elini Demir'in kolunda dolaştırıyordu. Demir hiç şikâyeti yokmuş gibi duruyordu. Halinden memnundu.

Çıldırmak üzereydim. Resmen beni unutmuştu ve o kızla flörtleşiyordu. Tek başıma bu mağazanın girişinde durup insanların bana bakmalarına bir son vermek için onların yanına gittim ve "Ah, ben de Güneş. Buraya Demir'le beraber geldim," dedim. Yapmacık gülümsememle bu kelimeleri üstüne basa basa söylemiştim. Tokalaşmak için elimi uzattım. Salak olmayan her insan bunun "Onunla birlikte gelmiş olan kişi benim, sen değilsin" sinyali olduğunu anlardı. Kız elime baktı, gözlerini devirdikten sonra Demir'e son kez gülümseyip gitti.

"O kız kimdi? Tanıyor muydun? Sevgilin miydi-" diye sorarken Demir sözümü kesip bana "Güneş, çeneni kapat ve benimle soyunma kabinlerinin oraya gel," dedi ve sonra bana bakmadan dükkânın arka tarafına, az önceki kızın gittiği tarafa doğru yürümeye başladı.

Onu takip ettim ve aynı hizaya geldiğimizde "Sana bir soru sordum," dedim.

"Bir değil, yüz tane sordun," dedikten sonra pantolonunun arka cebinden telefonunu çıkardı ve bir şeyler yazmaya başladı.

Evet, bir bakıma haklıydı. Cevaplamayacağını bildiğim halde fazla soru sormuştum. Gözüm birden boynundaki zincire kaydı. Kolye değildi çünkü zincir kalın ve uzundu. Belki künye olabilirdi, ama sormadım.

Koç burcuydum ve fazla meraklı ve inatçı olabiliyordum.

"Bari şunu cevapla, sevgilin miydi o?" diye sorduğumda cevap vermemekte ısrar edince ben de olduğum yerde durdum. Kollarımı kucağımda birleştirip ona bakarak beklemeye başladım. Arkasından gelmediğimi fark ettiği anda geri döndü ve yanıma hızlı adımlarla geldi. Telefonunu tekrar cebine soktu.

"Bana bak sarı, benim sevgilim olmaz. Cevabını aldın mı? Şimdi sus ve dediğimi yap," dedi.

Benim sevgilim olmaz da ne demekti? Cansu kucağında oturuyordu, ama sevgilisi değildi. Bu kız resmen Demir'in üstüne düşmüştü ve o da sevgilisi değil miydi yani?

Soyunma kabinine girmeden önce burada çalışan ama Demir'in sevgilisi olmayan kız elinde bir sürü kıyafetle bize doğru geldi. Soyunma kabinlerinin olduğu yer, yani dükkânın en arka tarafları bomboştu. Herkes ön taraftaki gitarlarla ilgileniyordu.

Kabinlerin önünde iki tane büyük tek kişilik koltuk vardı. Demir onlardan birine oturdu. Ben de çantamı onun yanındaki diğer koltuğa bıraktım.

Kız, getirdiği kıyafetleri elime tutuşturduktan sonra "Bu dükkândan sana ancak bu kadarcık şey çıkıyor güzelim," dedi ve arkasını dönüp gitti.

Resmen beni aşağılamıştı. Demir'e soran gözlerle baktığımda bana "Haksız değil," dedi ve gülümsedi.

İlk defa onu gülümserken görmüştüm. Dişleri çok g zeldi. Bembeyaz olan teni saçlarıyla muhteşem bir uyu içindeydi ve kıyafetlerinin aksine gözlerinin maviliği renlere onun ulaşılmaz biri olduğunu hissettiriyordu.

Onu pek tanımadığım ve kendi hakkında dünyada diğer insanlar gibi pek açık vermediği için tam anlamıla betimleyemiyordum, hep aynı fiziksel özelliklerinde bahsedebiliyordum. Ancak bu aynı fiziksel özelliklerin nasıl olup da ona her baktığımda bende farklı hisler uyandırdığını çözemiyordum.

Her kız tabii ki onunla yatmak isterdi. Belki... ben de isterdim.

Ne diyordum ben?! Hemen soyunma kabinine girdim. Kıyafetleri astıktan sonra tek tek denemeye başladım. Bir siyah -okulda giyilebilecek- etek, beyaz zemin üstüne siyah yazıları olan askılı bir bluz, siyah bir tayt... Kısacası Atagül Lisesi'nde bu iki günde çektiğim kadar ilgi çekmeyeceğim kıyafetlerdi.

Demir, "Seni sonsuza dek bekleyemem yeni kız. Bu arada sıkılıp telefonunu karıştırdım ve son derece sıkıcı olduğu için bana biyoloji ödevini hatırlattı. Numaramı kaydettim. Haberin olsun," diye seslendiğinde perdeyi açıp dışarı çıktım.

Koltukta yayılmış bir şekilde oturuyordu. Ceketini çıkartmıştı. Kollarındaki kaslar dar ve kısa kollu olan tişörtten dolayı fazlasıyla belli oluyordu.Gözlerimin oraya kaymaması gerekiyordu, bu yüzden kendime farklı bir odak noktası arayıp koltuğun üstündeki deseni incelemeye başladım.

"Etekle beraber birazcık bir şeye benzemişsin," dedi-

günde bacaklarımdaki tüyleri okul açılmadan bir gün önce aldığım için kendimle gurur duydum.

"Her denediğim kıyafeti sana göstermek zorunda mıyım?"diye sorduğumda "Evet," diye cevap verdi ve kollarını göğsünde birleştirdi. Hâlâ eteğime ve bacaklarıma bakıyordu.

"Kendimi açık büfedeki bir yemek gibi hissediyorum," dediğimde gözleri gözlerimi buldu ve "Bu etek güzel. Alıyoruz. Çıkar," dedi.

En azından artık yüzüme bakıyordu. Daha az utanabilirdim.

"Biraz fazla kısa değil mi sence?"diye sordum. Aslında kısa değildi, yani bizim okulda giyilenlere göre daha uzun bile sayılabilirdi, dizimden bir karış yukarıdaydı. Ama normalde çok sık etek giymediğim için bana fazla çıplakmışım gibi gelmişti.

"Değil. Çıkar."

Her giydiğime ayrı bir laf etti. Arada benim çirkin olduğuma dair hakaretlerini de unutmadı tabii.

Son denediğim taytı da çıkardıktan sonra kendi pantolonumu giydim. Tam üstümdeki bluzu da çıkaracakken Demir'in sesini fazla yakından duydum.

"Bunu da denemeni istiyorum."

Kırmızı ve siyah renklerden oluşan, aşırı derecede seksi sutyeni elinde tutuyordu. Perdenin birazını açmıştı.

"Demir sen deli misin?! Çık burdan! Denemiyorum bile!" dedim. Onu itince dışarı çıkmak zorunda kaldı.

Sapık. Ben onun tanıdığı kızlardan değildim. İstediği kadar burada çalışan o kızla veya Cansu gibilerle takılabilirdi, ama ben öyle değildim.

Kasadayken "Alıyoruz. Hepsini. Bu dahil," diyerek sur yeni de dahil ettirdi.

"Hey! Onu giymeyeceğim. Ayrıca, bedenimi nerden bilebilirsin ki sen?" diye sorup almaması için çabalarken bana "Tahmin etmek zor değil, sonuçta göğüslerin hariç hiçbir ilgi çekici yanın yok," dedi.

Omzuna vurduğumda o sadece güldü. Sinirlenerek dışarı çıktım. Elinde paketlerle dışarı çıkarken arkadan o kız "Demir! Kendini özletme!" diye seslenmişti. Dükkânın dışından bile duyulmuştu sesi.

Özletmeymiş! Ha! Kaşar.

Ben onun cümlesini alaycı bir şekilde tekrar ederken Demir gelmişti.

"Çok iyisin, tiyatro kulübüne falan katılsana sen, belki bir işe yararsın," dedi.

Neden her şeyimle dalga geçmek, beni her defasında kötülemek zorundaydı ki?!

Demir'in söylediği iki dükkâna daha bakmıştık ve her seferinde Demir ne isterse o alınıyordu. Ben artık konuşmayı bile bırakmıştım.

Otoparka doğru yürümeye başladığımızda karşımızdan dört kişilik bir erkek grubu geliyordu. Bizden biraz büyüktüler. Önüme bakarak yürümeye devam ettiğimde arada "sarışın" diye birkaç kez bana seslendiklerini duydum.

Demir üstündeki siyah deri ceketi çıkararak "Giy," dedi.

Hırkamı arabada bırakmıştım ve üşümüyordum. "Neden giyiyormuşum?" diye sorduğumda sadece "Güneş, sana giy dedim!" diyerek cevap verdi.

"Tamam, tamam," dedim ve bana büyük gelen ceketi giydim. Onun gibi kokuyordu.

Bana bağırmasına gerek yoktu. Üzülüyordum. Bana her bağırdığında veya bir şey emrettiğinde içten içe kızıyordum ama ondan çok kendime kızıyordum. İki gün önce tanıştığım birinin her söylediği kelimenin beni bu kadar etkilemesi saçmaydı.

Arabaya bindik. Yaklaşık on beş dakika geçmişti ve hâlâ tek kelime konuşmamıştık. Sonunda birinin sessizliği bozması gerekiyordu öyle değil mi?

"Bana aldığın şeyler için teşekkür ederim, ama çok şey aldık, daha doğrusu sen aldın... Sanırım iyi paran var," dedim ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Bunu sormayacaktım ki ben!

"Evet."

Demir net konuşan biriydi. Lafı ağzında gevelemiyordu. Ne istiyorsa söylemekten çekinmezdi, söylerdi ve alırdı. Demir buydu. Sanırım şimdilik onun hakkında ulaştığım en doğru yargı buydu.

Telefonu çalmaya başladığında direksiyonu sağ eliyle tutup sol eliyle cebinden telefonunu çıkardı.

"Ne var Cansu?"

Cansu aramıştı. Niye?

Demir "Ya evet ya da hayır. Seni ilgilendirmiyor. Ne var söyleyecek misin?" diye sorduğunda Cansu'nun Demir'e ne sorduğunu tahmin etmeye çalıştım.

Cansu, Demir'e benimle olup olmadığını mı sormuştu? Kıskanıyordu. Cansu acaba şu ana kadar Demir'le yatmış mıydı? Bunun cevabını öğrenmek istesem bile Demir'den bir yanıt alabileceğimi sanmıyordum.

"Cansu, ağlamayı kes ve çeneni kapat artık. Bir kereydi, oldu ve bitti. Beni rahat bırak."

Telefondan Cansu'nun ağlama sesi duyabiliyordu

Yatmışlardı. Demir'le birlikte olmuşlardı. Kendimi çok rahatsız hissettim ve sinirden yumruklarımı sıktım

Ama asıl şaşırmam gereken Demir'in Cansu'yla birlikteliği olmamalıydı. Demir'in Cansu'ya karşı olan davranış şekli olmalıydı.

Demir, Cansu'nun ağlama seslerine daha fazla dayanamayıp telefonu onun suratına kapattı ve telefonunu ceketinin cebine attı. Gayet normal bir şekilde arabayı sürmeye devam etti. Radyoyu açtı.

Bu kadarı gerçekten çok fazlaydı. Cansu'dan her ne kadar hiç hoşlanmasam da bir kız asla böyle aşağılanmamalıydı. Demir pislik piçin tekiydi.

Radyoyu kapattım.

"Cidden bu musun sen?" diye sordum. Çok sinirlenmiştim.

"Yine neden bahsediyorsun Güneş?" dediğinde "Bir kıza böyle davranılır mı? Duygusuz musun sen? Ne kadar incinmiş olabileceğini hiç düşünmedin mi? Ya çok üzülüp kendine zarar verirse?" dedim ve Cansu'nun o an neler hissettiğini düşündüm. Empati kurdum ve asla onun yerinde olmak istemeyeceğimde karar kıldım.

Sevdiği için bir adamla birlikte olmuştu fakat o adam karşılığında ona her şeyin olup bittiğini ve kendisini rahat bırakmasını söylemişti. Bu... katlanılamazdı.

"Paranoyaklaşmayı kes Güneş. O sürtüğe hiçbir bok olmaz. O da diğerleri gibi aynı. İki gün zırlıyorlar, sonra gelip bana yapışmaya devam ediyorlar," dedi Demir. Ne sinirli ne de mutluydu. Aynıydı. Hâlâ aynı ses tonuyla ve aynı yüz ifadesiyle nasıl konuşmaya devam edebiliyordu?

"Sen nasıl bir insansın? Çabuk arayıp ondan özür dile!" dediğimde Demir arabayı durdurdu ve sınırlendiğini açıkça belli etti. Hızla bana döndü.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun? Ben insanların istediğini yapmam, insanlar benim istediklerimi yapar! Bunu o küçük, aptal, sarı kafana sok!" dediği anda bana ettiği hakaretlerin hiçbirinin bu kadar ağır olmadığını düşündüm. Mavi gözlerinde bulaşmakla hata ettiğimi anladığım sertliği, kötülüğü ve bencilliği görünce gözlerim doldu.

"Demir, arabanın kilidi aç," dedim. Kemerimi çözdüm.

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Sana kilidi aç dedim! Kendim gidiyorum!"

"Güneş, kapat çeneni ve kemerini tak."

"İniyorum Demir!" Elimi kapının koluna koydum.

Derin bir nefes aldı ve kilidini açma tuşuna bastı.

"Ne halin varsa gör! İn!"

Ne onu ne de onun aldığı şeyleri istiyordum. Sadece çantamı aldım ve indim. Yürümeye başladım. Arabasıyla bir anda hızlanıp gözden kaybolmuştu. Gerçekten beni orada bırakmıştı ve ben eve nasıl döneceğimi bile bilmiyordum. Açıkçası, nerede olduğumuzu bile bilmiyordum.

Rüzgâr esti. Demir'in ceketinin üzerimde kaldığını görünce sınırlenmekten çok mutlu oldum, yoksa donardım. Hırkamı onun arabasında unutmuştum. Yürümeye devam ettim. Saat dokuz buçuğu geçmiş olmalıydı. Yoldan geçen çok az araba vardı, yaya ise neredeyse yoktu.

"Hey, bu sarı kız değil mi?"

Sıktır.

Adımlarımı hızlandırdım. Düşmemeye çalışıyordum.

fakat bir anda artırdığım hızım, bacağımdaki ağrıyı tetiklemişti. Telefonumu çıkardım.

Son arananlara girdim. Demir'ın adını gördüm. Bar'da ben giyinirken telefonunu kaydettiğini söylemişti. Benden kendisini çaldırıp benim numaramı da o kaydetmiş olmalıydı.

Hemen onu aradım.

"Pişman mı oldun yeni kız?" dedi. Hâlâ sinirli olduğu sesinden anlaşılıyordu.

"Demir," dedim. Arkama bir bakış attım ve alışveriş merkezinde gördüğümüz, bana orada laf atan o dört tipi hemen tanıdım. Yürümeye devam ediyorlardı, aramızdaki mesafe gittikçe kapanıyordu.

"Güneş, ne oluyor?"

"O dört kişi... Beni takip ediyorlar." Sesim titriyordu ve gerçekten çok korkuyordum. Koşmak istedim ama koşamazdım. Fizik tedaviden beri yürüyüşe bile çıkmamıştım. Koşunca bacağımın beni yarı yolda bırakmasından korkuyordum.

"Güneş, nerdesin?" diye sorduğunda daha hızlı yürümeyi denedim.

"Bana cevap ver! Nerdesin!?" dediğinde nefes nefese kalmıştım. "Beni indirdiğin yerden biraz ileride," diye cevap verdim.

Boynumun hemen arkasından "Bakalım tadın nasıl?" diye bir ses duydum ve biri elimden telefonu aldığı gibi yere attı. Diğer ikisi kollarımdan tutup beni yolun kenarına doğru sürüklemeye başladılar.

5. Bölüm

Gözlerimi kapattım. Karşıdan bize doğru ters yönden gelen arabayı görmemek için yaptığım gibi. İki far. İki ışık. Gözlerimi kapatınca hepsi yok olmuştu.

"Bakalım burada neler varmış."

Alkol kokusu etrafımı sarınca aralarından birinin bana yaklaştığını anladım. Bağırmaya çalışsam da etrafta hiç kimse yoktu. Ne bir bina ne bir insan. Otoyolun kenarındaydık.

İki kişi beni kollarımdan basturarak olduğum yerde tutuyorlardı. Gözlerimi açıp kollarımı çekerek kurtulmaya çalıştım, karşımdakine tekme atmaya çalıştım... Ama işe yaramadı. Tek bir şeye odaklandım: Ağlamayacaktım.

"Tişörtün çok güzelmiş, birazdan yırtacak olmam ne yazık öyle değil mi?"

Hayır. İzin veremezdim. Demir gelecekti. Gelmeliydi... Ben arabadan indikten sonra gaza basıp gözden kaybolmuştu ve eğer hep o hızla gittiyse... Çok mu uzaktaydı?

Karnımda o herifin ellerini hissettiğimde tek yaptığım suratına tükürmek oldu. "Bana dokunma orospu çocuğu."

"Aaa sarı kızımızın dili de varmış!"

"Kullanır artık."

İki omzumdan beni yere sabitlediler. Ne kadar direnmeye ve ayağa kalkmaya çalışsam da beni tutuyorlardı. Bluzumun yırtılma sesini duyduğumda soğuk hava tenime çarptı. Aynı zamanda o iki pislik kahkaha atmaya başladılar.

"Bu akşam malzeme iyi beyler!"

Sarhoşlardı ama beni güçlü bir şekilde tutuyorlardı. Demir neredeydi?

"Bırak beni pislik!" diye bağırarak ayağa kalkmaya çalıştım. Denedim, ellerimi kurtarmaya çalışıp beni tutanlardan bir tanesine tırnaklarımı geçirmek istedim ama başaramadım.

Karşımdakinin eli pantolonunun düğmesine gittiğinde işte o anda ümidim kesilmişti. Demir gelmeyecekti. Gelse bile yetişemeyecekti. Pislik, pantolonunu indirip bana yaklaştığında şansımı kullanıp dizimi onun kasıklarına geçirdim.

"AHHH! SİKTİR!" diye bağırmaya başladığında dikkatleri dağılmıştı ve beni tutan eller gevşemişti. Bunu fırsat bilerek koşmaya başladım. Tam bacağım sorun çıkarmadı diye sevinip hızımı artıracakken arkamdan bir tanesi saçımı çekti ve beni yere düşürdü. Üstüme çıktı.

"Şimdi bana vurmanın cezasını çekeceksin orospu!" diye bağırıp kollarımı yere bastırdığında diğer üçü de gelmişlerdi.

Ağlamayacaktım. Hâlâ kurtulmaya çalışıyordum ama olmuyordu.

"Bırak beni, lütfen!" derken gözlerim çoktan dolmuş-

tu. Ağlamamak için kendime söz vermiştim ama o sözü bozmak üzereydim. Demir'in ceketini üstümden çıkarttılar ve yere attılar. Bluzu da yırtmışlardı.

Keşke arabadan inmeseydim. Keşke...

"Kızı duydun it herif."

Demir'in sesini duyduğumda üstümdeki adam artık üstümde değildi, yerde yatıyordu. Doğrulup emekleyerek oradan biraz uzaklaştım. Ayağa kalkamazdım. Bacaklarım korkudan titriyordu ve şok içindeydim. Demir'in ceketine doğru eğilip onu aldım ve geri emekledim. Ceketi üzerime giydim, derin nefes alıp vermeye başladım.

Karanlıkta ne olduğunu tam olarak göremiyordum ama iki adam yerde yatıyordu. Diğer ikisi ise Demir'e vuruyorlardı.

Demir'e benim yüzümden bir şey olursa kendimi hiç affetmezdim. Kendim kaşınıp o arabadan inmiştim ve ardından ondan yardım istemiştim.

Adamlardan biri Demir'i kollarından tutarken diğeri ise Demir'in suratına sert bir yumruk atmıştı. Ona yardım etmeliydim. Oturduğum yerde o kadar toprak ve taşın arasında kullanabileceğim bir şey aradım. Lanet olsun ki çok karanlıktı. Göremiyordum. Ellerimi taşların üzerinde gezdirdiğimde en sert ve büyük olanı seçtim.

Titreyen parmaklarım ve avcumun içinde tuttuğum taşı düşürmemeye çalıştım. Ayağa kalkmayı denerken önce başaramadım. Bacağıma tekrar kramp girmişti.

"Akşamımızı mahvettin!"

Bir yumruk daha.

Ayağa kalkmalıydım. Tüm gücümü toplayıp kalktım. Yumruk atanın arkasına geçip elimdeki taşı kafasının arka-

sına indirdim. Adam haykırarak yere düştü. Demir o adamın yere düştüğünü görünce hemen arkasındakinin karnına dirseğini geçirdi ve doğruldu. Ellerini onun omzuna dayadı ve alnıyla karşısındakinin burnunu kırdı.

Demir arabaya gitmemiz gerektiğini söyledi. Bacağıma giren kramp henüz geçmemişti ve zor yürüyordum. Yavaşlığımı görünce bana yaklaştı. "Gel buraya," diyerek kolunu omzuma attı ve beraber arabaya geldik.

Arabaya girdiğimiz anda kemerimi taktım ve Demir gaza bastı. Ne kadar yol gittik, kaç dakika sürdü, Demir bana bir şey dedi mi hatırlamıyordum. Geriye yaslanıp camdan dışarıyı izlemiştim. Ağlamak istiyordum. Saatlerce ağlamak istiyordum ama ağlamakla işim çok uzun süre önce bitmişti. Kazadan sonra halamın bana söyledikleri. Sanki anlamamışım gibi bir de sesli söyleyip daha da somut kılmıştı her şeyi.

"Güneş... Ben... Çok üzgünüm... Annen, baban ve kardeşin.."

Bir damla.

Elimi yanağıma götürüp ıslaklığı sildim.

Araba durmuştu. Dışarıya baktığımda deniz kenarındaydık. Eve gelmemiştim. Tabii gelemezdim. Demir adresimi bilmiyordu.

"Güneş."

Yüzümü ona çevirdim. Sağ gözünün altı morarmaya başlamıştı. Dudağının kenarının kanadığını görebiliyordum. Kollarında da çizikler vardı.

"Ben- ben özür dilerim Demir." Kekeleyerek konuşuyordum ama en azından bacaklarımın titremesi geçmeye başlamıştı.

"... Arabadan hiç çıkmamalıydım, seni çağırmamalıydım. Hepsi benim yüzümden oldu. Beni onlardan kurtardığın için sana nasıl teşekkür ederim bil- bilmiyorum," derken sesim giderek eski gücünü kazanıyordu. Demir'in gözlerine baktığımda onun gözlerinin benim göğsümde olduğunu gördüm. Aşağı baktığımda Demir'in ceketinin içinde sutyenim haricinde hiçbir şey olmadığını gördüm ve önünü de iliklememiştim.

"Kahretsin," dedikten sonra hemen fermuarı çektim.

"Bir şekilde borcunu ödedin az önce. Merak etme," dediğinde az önce neredeyse dört adam tarafından öldürülüyor olmasından çok başka şeyleri düşündüğünü anladım.

Kaba, bencil ve sapık bir biyoloji eşim vardı.

"Bak Güneş, ben elimden geldiğince hızlı gelmeye çalıştım. Yani.. Yani eğer sana bir şey yaptılarsa-" derken onun sözünü kestim. " Hayır. Yapmadılar."

Rahatlamış gibi nefesini bıraktı. Beni önemsiyor olabilir miydi? Pek sanmıyordum. Bence daha çok, eğer bana tecavüz etselerdi kendini suçlu hissederdi ve bana bir şey yapmadıkları için rahatlamıştı. Yani kendisi için.

"Evin nerede?" diye sorduğunda ona adresi tarif etim.

Hâlâ üşüyordum, ellerimi birbirine sürtüp ısınmaya çalışıyordum. Bunu görmüş olmalıydı ki arabayı kullanırken tişörtünü çıkardı ve bana verdi. Kemer takmadım diye bana demediği kalmıyordu ama araba kullanırken tişörtünü çıkartacak kadar dikkatini dağıtabiliyordu.

"Giy," dedi.

Demir'in üstü çıplak kalmıştı. Omuzlarının geniş olduğu zaten her zaman belliydi ama onu bu şekilde görmek farklıydı. Gözlerimi kollarındaki ve karnındaki kaslardan

çok düşük belli pantolonu yüzünden görünen adonisler ne çevirdim.

Demir yaklaşık kırk santimetre yakınımdaydı ve ben gözlerimi ondan alamıyordum. Onu ilk defa üstsüz görüyordum ve unutacağımı da pek sanmıyordum.

"Tamam, ama sen sür ve önüne bak. Bana değil," dedikten sonra onun bana baktığından çok benim ona bakmak istediğimi fark ettim.

Gülümsedi ve önüne döndü. Ceketi çıkardıktan sonra hızlı bir şekilde siyah ve bana oldukça bol gelen tişörtü giydim. Sonra ceketi de. Göz ucuyla acaba bana bakıyor mu diye kontrol ettim ama hiç bakmadı.

Apartmana geldiğimizde elinde paketlerle hâlâ beni takip ediyordu.

"Burdan sonra yolu biliyorum, kendim gidebilirim, sağ ol," dedim.

"Evet, gördük hanımefendi yalnız gidişinizi! Düş önüme ve asansörü çağır," dedi ve asansöre bindik.

Asansördeki saate baktığımda 23.42 olduğunu gördüm. Halam kesinlikle beni öldürecekti. Enişte de öyle! Kim bilir kimlere görev vermişti beni aramaları için.

Halam ve enişte aynı anda endişeli bir şekilde kapıyı açtılar ve bir Demir'e bir de bana bakmaya başladılar. Suratlarındaki ifadeye anlam verebilmek için önce kendi üstüme baktım; Demir'in bol, siyah ceketi ve içimde Demir'in bol siyah tişörtü. Sonra Demir'e baktım; üstü çıplaktı ve son derece seksi kaslarının yanı sıra kolunun üstünde dün geçici olduğunu tahmin ettiğim dövme duruyordu ama siyahlığı biraz azalmıştı. Tahminim doğru çıkmıştı anlaşılan.

Halam "Güneş, sanırım ciddi bir konuşma yapacağız," derken eniştem hemen ardından "Neredesin kızım sen? Tüm ilçede devriyedekilere haber saldım, haberin var mı senin?!" diye çıkıştı ve bana baktıktan sonra gözlerini Demir'e çevirdi. bir anda ifadesi değişti. Sanki onu tanıyor gibiydi.

"Ben, açıklayabilirim, bakın... Dört kişi peşime takıldı, neredeyse bana kötü şeyler yapacaklardı..."

İkisi de bana inanmıyordu. Ama haklılardı, Demir'in üstü çıplaktı ve tişörtü bendeydi. Durum daha ne kadar kötü olabilirdi ki?

"İnanmıyorsanız Demir'e sorun. Öyle değil mi?" dedim.

Demir elindeki poşetleri yere bıraktı. "Ben karışmıyorum sarı. Sonrası sana kalmış," dedi, ardından halamlara baktı. Gülümseyerek "İyi akşamlar!" dedikten sonra çekip gitti.

Aptal. Ben şimdi durumu tek başıma nasıl açıklayacaktım?

6. Bölüm

O hafta içi Demir'i bir daha okulda hiç göremedim. Gelmemişti. Yanım hep boştu. Esma ve Burak önümdeki sırada oturmaya başlamışlardı ve Helin'in de katılmasıyla hep dört kişi yemeğimizi yiyor, sohbet ediyorduk.

O akşamki olaydan sonra halam ve enişteme olayı açıklamak gerçekten zor olmuştu, onları tam olarak kendime inandıramasam da yine de konu kapanmıştı ve iyi olan; telefonum Demir'in verdiği paketlerden birinin içinden çıkmıştı. Demir demek telefonun ışığını görüp yerden almıştı. O geceyi nasıl atlattığımı düşünmeye bile tahammül edemiyordum, bu yüzden Demir'i benim telefonumu yerden alırken görmemiş veya hatırlamıyor olmam normaldi. O anda pek iyi düşünemiyordum.

Onun yokluğunda çetenin liderliğini Cenk isimli biri üstleniyordu. Demir dikkatimi dağıtmadığı zaman hemen hemen tüm okulu tanımıştım. Çetenin tepesinde Demir bulunuyordu. Çevresindeki tipler hep ona bağlıydı. Ve ondan korkuyorlardı. Onun yokluğunda daha rahattılar

Demir'in en yakın arkadaşı Doğukan vardı. Yakışıklıydı. Sanırım Helin ondan hoşlanıyordu ama ona açıkça sormak istemedim. Eğer istiyorsa bana kendisi anlatırdı zaten.

Grubun erkek tayfasında diğer önde gelenler ise Cenk ve Savaş'tı. Demir yokken başa hep Cenk geçiyordu. Helin bana bunları öyle bir anlattı ki lise dedikodusu mu dinliyordum, Game Of Thrones mu ayırt edememiştim.

Çetedeki kızların başında ise Cansu geliyordu. Okulun en popüleri ve nasıl desem... kaşarı oydu ve bu sıralar gözü Demir'den başkasını görmüyordu. Onu gerçekten seviyor muydu bilmiyordum ama eğer Demir'e sahip olursa çetenin başına da geçebilirdi. Belki onu bu yüzden istiyordu. Ama kabul edelim; her kız Demir'i istiyordu.

Cansu'nun en yakın arkadaşı, o gün tuvalette tartışırken onun yanındaki kızıl saçlı kızdı. Adı Masal'dı. Cansu'dan daha iyi birine benziyordu ama beraberlerken gerçekten onlara bulaşılmamalıydı. Aslında bu okulda kendini düşünen insanlar varsa hiçbiri o çeteye bulaşmamalıydı.

Bu okula gelen herkesin bir geçmişi vardı. En beter geçmişlere sahip olanlarsa bu çeteyi oluşturuyordu. Erkekler genelde ağır kavgalara (bıçaklı, silahlı gibi) karışanlardan oluşuyordu. Kızlar ise yanlış kişilere laf atmaktan, çenelerini tutamamaktan ve birtakım zararlı alışkanlıklardan dolayı buradalardı.

Cansu'nun eski okulunda öğrencilerden sonra not almak için her öğretmenle de yattığı dedikodusu dönüyordu. Bir de bununla gurur duyuyormuş gibi okulda geziyordu ya, işte ona gülüyordum.

Asıl merak ettiğimse Demir'in geçmişiydi. Sorun şuy-

du, okuldaki hiç kimse onun neden bu okula geldiğini bilmiyordu.Çocuk başlı başına bir gizemdi. Ve ben bu gizemi çözecektim.

Ondan hoşlanıyor muydum? Evet. Onu sadece bir haftadır tanıyordum ama gözlerini unutamıyordum.

Cumartesi günü sabahtan kafeye geldim.

"Yeni okulunun ilk haftası... Dökül bakalım."

Arda benim anaokulundan beri hem sınıf arkadaşım hem de komşumdu ve beraber büyümüştük. Ailelerimiz arkadaşlardı.

Kafe babasına aitti ve haftanın her günü babasına burada yardımcı oluyordu. Ailemi kaybettikten sonra Semih Amca'yla, yani Arda'nın babasıyla konuşup kendime burada bir iş ayarlamıştım. Sadece cumartesi ve pazar günleri sabahtan gelip akşam yediye kadar garsonluk yapıyordum. Zaman zaman sıkıcı olsa da yanımda Arda olunca eğlenmemek elde değildi.

Sadece ailemi kaybettiğim ilk zamanlarda değil, hayatımın her anında bana destek olmuştu Arda. Siyah çerçeveli gözlükleri ona ne kadar inek havası verse de aslında eğlenmeyi bilen ve seven, insanı eğlendiren biriydi. Pek çok kız için yakışıklı olabilirdi. Ama benim için kardeşten farkı yoktu. Onu seviyordum.

Pazartesi okula gelirken sabah Helin'den aldığım mesajla o gün okula Demir'in geleceği haberini almıştım. Esma, Helin ve Burak artık benim ondan hoşlandığımı biliyorlardı.

Helin'e bu haberlerinin kaynağını sorsam da, o sadece kaynağın güvenilir olduğunu söylüyor ve kurcalamamamı istiyordu.

Demir'le aldığımız her şeyi dolabıma yerleştirmiştim. O gün artık okula uyum sağlamam gerektiğini düşünüp siyah ojelerimi sürdüm. Dolabımdan siyah eteğimi çıkarıp giydim. Aklıma Demir'in zorla aldığı dantelli sutyen gelmişti ama onu giymek istemiyordum, en azından henüz.

Bordo renkli, önünde azıcık dekoltesi olan V yaka tişörtü giydikten sonra eteklerini eteğimin içine soktum. Ayağıma siyah, bileğimin biraz üzerinde biten siyah botlarımı giydikten ve elime Demir'in siyah ceketini aldıktan sonra çıktım.

Helin'le arabayı park edip okula geldiğimizde çeteyi gördüm. Oturuyorlardı. Bir tek Cansu ayaktaydı ve Demir'in karşısındaydı. Ne yapıyordu? Ağlıyor muydu?

Helin kulağıma eğilip "Görünüşe göre birileri reddedildi," dediğinde bu olaydan memnun görünüyordu. Cansu gibi birinin üzülmesi güzeldi tabii, ona bir şey demiyordum fakat neden ağlıyordu? Acaba o gün arabadaki olayla ilgisi var mıydı?

Okuldan sadece birkaç meraklı onları izliyordu. Biz de yaklaşıp dinlemeye başladık.

"... Ama.. Ama neden Demir? Seni memnun mu etmedim? Bana.. Bana bunu yapma.. Lütfen.." Cansu gerçekten üzgün görünüyordu ve içten ağlıyordu.

"Cansu, cevabını aldın. Şimdi git yüzünü falan yıka. Suratın siyah boya içinde."

"Bu kadar basit miyim ben senin için?"

Demir sıkılmış görünüyordu. Kesinlikle durumdan hoşnut değildi. Bir an önce Cansu'nun susmasını ve gitmesini istiyordu.

"Cansu git. Benim için bir gecede bittin sen. Diğer her

kız gibi. Siz boşsunuz. Bir günde harcıyorum ve bitiyorsu nuz. Benim için hiçbir değeriniz yok sizin."

O anda Cansu bana baktı ve beni işaret etti.

"Onu gezdirmeyi biliyorsun ama? Onunla da mı yat tın ha? Senin ceketin niye onda? Onunla hâlâ konuşuyo musun? Benimle niye konuşmuyorsun?" diye konuşmay başladığında öne çıktım.

"Cansu, ben Demir'le yatmadım," diyerek ona ceva bını vermiş oldum. Cansu tekrar Demir'e döndü ve "Bi gecede benden bıktın mı Demir?" diye sordu. Bu kızın gideceği yoktu ve Cansu insanların önünde ağlayacak bi tip değildi. Daha çok insanları ağlatan bir tipti ve şu and burada kendini zayıf gösteriyordu. Olay onun için o kada önemliydi demek ki... Sanırım Demir'i gerçekten seviyor du ve onu kazanmaya çalışıyordu.

Demir "Evet, zavallısın. Siz kızlar, hepiniz zavallısını Git aklını başına topla, bir süre sonra belki yine kucağım oturturum-" dediğinde ona karşı çıktım.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" Tüm gözler bana çevrilmişti. Cansu dahil herkes bana şaşkınlıkla bakıyor du. Tamam, Cansu'ya bayılmıyordum ama bir kız olarak bir kadın olarak böyle bir aşağılanmaya tahammül ede mezdim, onu savunmam gerekirdi.

"Bir kız için değersiz demek bu kadar kolay mı Demir?" dediğim anda Demir ayağa kalktı ve bana yaklaştı.

"Sen beni tanıdığını mı sanıyorsun yeni kız?"

"Bir adım var."

Elini saçlarının arasından geçirdi. Şampuanının kokusu bana kadar gelmişti. Gerçekten istenecek bir erkekti.

"Evet, Güneş, ya da her neysen. Siz hepiniz tek kul

lanımlıksınız. Benim için hiçbir şey ifade etmiyorsunuz. Benim yanımda kalan her zaman, eninde sonunda zarar görür. Bunu anlaman için daha ne gerekiyor? Şu zavallıya baksana!" dedi ve Cansu'yu gösterdi.

Demir gerçekten çok sinirli bir şekilde bakıyordu ve neredeyse bağırmaya başlamıştı. Cansu bir bana bir Demir'e bakıyordu. Sonunda pes edip arkasını döndü, hızlı adımlarla okulun içine girdi. Masal peşinden gitmemişti, Doğukan'ın yanında durmaya devam ediyordu. Ne tür bir arkadaş arkadaşını böyle bir durumdayken yalnız bırakırdı ki?

Hâlâ yerimden milim kıpırdamadığımı görünce Demir arkasını döndü ve yine eski yerine oturdu. Tahtına.

Helin kolumdan tutup "Hadi gidelim, işimiz bitti," dedi ve oradan ayrıldık.

Ne tür bir sosyopat böyle davranırdı? Demir aşağılık pisliğin tekiydi. Tek düşündüğü kendisiydi ve hep öyle kalacaktı. İnsanları kırmaktan zevk alıyordu. Her gece yatağına attığı kızlara kim bilir nasıl davranıyordu, bir daha yüzlerine bakıyor muydu acaba?

Sınıfa girdiğimde kalbim çok hızlı atıyordu. Birazdan gelip yanıma oturacaktı. Ve açıkçası kalbimin korkudan dolayı böyle olduğunu sanmıyordum, sinirden, öfkeden de bu kadar hızlı atmıyordu. Başka bir şeydi bu.

7. Bölüm

Yine sınıfa en geç giren kişi Demir olmuştu, yanıma oturdu ve tek kelime bile etmedi. Ona kızgındım. En azından öyle olduğunu tahmin ediyordum ama şu anda gerçekten çok yakın oturuyorduk ve saniyeler geçtikçe, onun kokusunu aldıkça ona karşı koz olarak kaybetmek istediğim kızgınlığım elimde olmadan azalıyordu.

Benim bu duygu karmaşama rağmen o hep aynıydı. Hep aynı gizemlilik, siyah ceket ve o mavi gözler... Ona bu kadar çok bakmamalıydım belki de ama kendime engel olamıyordum.

Ders başlayalı yirmi beş dakika olmuştu ve kendimi zorlayarak ona tam yirmi dakikadır bakmamıştım. Bu ufak bir kaçamak yapabilirim diye düşünürken göz göze geldik. Kim bilir ne kadar zamandır bana bakıyordu? Giydiklerim bir bluzum, bir kısa eteğim yüzünden açık bute gibi sergilenen bacaklarım, bir de gözlerim arasında gidip geliyordu. Onu fark ettiğimi görünce başını eğip sadece bacaklarıma bakmaya başladı.

"Sana yakışacağını söylemiştim," dedi.

Kalın ve insanda hoş bir duygu bırakan bir sesi vardı. Hâlâ alışamamıştım. Her duyduğumda yine üstümde bana yabancı olan o etkiyi bırakıyordu ama böyle düşünmemeliydim. Tüm okulun önünde bir kızı ağlatıp üstüne de beni rezil etmişti. Ona bacaklarıma bakma keyfini veremezdim.

"Sen sapık falan mısın? Önüne bak," dediğimde sadece güldü ve muhteşem dişlerini görmeme izin verdi. Mutlaka küçükken tel takmış olmalıydı çünkü bir insan böyle kusursuz dişlerle doğamazdı.

"Parasını ben ödedim, istediğim gibi bakabilirim."

"Ya, sen kiraladığın fahişelere de böyle davranıyorsundur," diye hızlı bir cevap verdiğimde Demir şaşırmıştı. Sanırım bir kızdan laf yemeye alışkın değildi ama onun bu şaşkınlığı beni bozmamıştı. Zaferimin tadını çıkarıyordum.

Zil çaldı. İkimiz de aynı anda ayağa kalktık. Sınıftan çıkmadan önce kulağıma eğilip; "Acaba aldığım sutyeni bana göstermek için çırpınırken de dilin bugünkü kadar uzun olacak mı? Ama o sırada belki meşgul olur ha, ne dersin?" diye fısıldadı ve sınıftan çıktı.

İşte bundan nefret ediyordum. Demir'den ve onun üzerimde bıraktığı bu etkiden.

Esma ve Burak artık bir ön sıramızda oturdukları için benimle konuşabilme amacıyla hemen arkalarına dönmüşlerdi. Esma "Sana ne dedi? Epey yakın görünüyordunuz. Bahçede olanları duyduk," diye sordu. Demir'in sapıklığından tabii ki bahsetmeyecektim.

"Eğer seni rahatsız ediyorsa onunla konuşabilirim, ko-

rumakta üstüme yoktur. Bakınız yanımdaki güzel bay
ma," dedi Burak ve Esma'yı yanağından öptü.

Öbür üç derse girmeyen Demir Bey'i beklemekten v
rulmuştum. En sonunda gelmeyeceğini kabullenip sıra
yayıldım. O yanımda otururken zaten rahat nefes alam
yordum, hele derse odaklanmak mı? Güldürmeyin beni

Öğleden sonra ilk müzik dersim vardı. Helin'le birlik
müzik sınıfına yürümeye başladık.

"Demir'in müzikte olduğunu söylemiştin. Üç ders
okulda değil, bu derse de gelmez sanırım," dedim.

Helin "Sana şu kadarını söyleyeyim kızım, Demir'in şi
ana kadar kaçırmadığı tek ders müziktir. Bir keresinde bas-
ketbol antrenmanına sadece müzik dersinde olduğu için
geç gitmişti. Çocuk gerçekten önemsiyor," diyerek karşılık
verdi.

Demir'in bir şeyleri önemsediği gerçeği güzeldi. Belki
beni de önemseyebilirdi, en azından bir gün...

"Ne çalıyor ki?" diye sorduğumda Helin sadece "Gel v
kendin gör," dedi.

Sınıfın kapısını açtığımızda normal bir sınıf alanının üç
katı genişliğinde bir odaya girmiş olduk. Pencerelerden gi-
ren ışık müzik aletlerinin üzerine vuruyordu. Sağ tarafta
yerden biraz daha yüksekte bulunan parke bir sahne vardı.
Karşısında da sandalyeler... Esma beni okulda gezdirirken
gördüğüm konferans salonundaki aşırı devasa sahne kadar
olmasa da güzel görünüyordu. Duvarlar sesi yansıtacak şe-
kilde dizayn edilmişti ve oda yuvarlaktı. Gerçekten yuvar-
laktı. İzlediğim film ve dizilerde Amerika'daki bazı sanat
okullarında böyle odalar olduğunu görmüştüm fakat ger-
çekte hiç görmemiştim. Hele hele böy
bunu hiç beklemezdim.

Sınıf doluydu. Yaklaşık yirmi kişi vardı. Altı kişi sol duvarda sırayla asılı duran gitarlar arasından kendi gitarlarını alıyorlardı. Klasik, akustik, elektro ve bas gitarlar vardı. Daha önce birkaç kez bahçede gördüğüm ve kestiğim bir çocuk bateri çalıyordu ve üç kız hayran bir şekilde onu izliyorlardı.

Odada ilerlemeye devam ettikçe piyano sesleri yükseliyordu. Platformun, yani küçük sahnenin üstünde simsiyah bir piyano vardı.

Helin sandalyelerden birine oturmuş, kemanın akordunu yapıyordu. Keman çaldığından daha önce birkaç kez bahsetmişti ama hiç dinlememiştim.

Canım piyanoya bakmak istiyordu. Küçüklükten beri hep piyano çalmak istemişimdir fakat ailemin ne eve bir piyano veya org almaya ne de beni kursa göndermeye gücü vardı. Hiç soramadım onlara. Çünkü bunun altından kalkamayacaklarını biliyordum. Gittiğim özel lisede de burslu okuyordum zaten. Bu yüzden beni atmaları daha kolay olmuştu.

Piyanonun siyah rengi gözümü boyarken bir yandan da kulağıma mükemmel notalar geliyordu. Piyanonun yüksekliğinden dolayı kimin çaldığını karşıdan gelen bir kişi göremezdi. Biraz daha yaklaştım.

Çalan kişi ona doğru yaklaştığımı gördüğünde birden çalmayı bıraktı.

"Demir?"

Demir piyano mu çalıyordu? Hem de bu kadar iyi mi çalıyordu? Öylesine kendini karanlığa kaptırmış bir çocuktu ki onun sanatla ilgilendiği aklıma hiç gelmemişti.

Bir süre bana baktıktan sonra ayağa kalktı ve notala

piyanonun üzerinden toplayıp siyah kapaklı bir dosya koydu.

Dosya mı? Demir mi? Demir ve düzenli olmak... Müziği bu kadar önemsiyordu demek.

Bir dakika. Dosyanın kapağında adı ve soyadı yazıyordu: Demir Erkan.

Erkan! Bu her şeyi açıklıyordu. Demir, ülkemizdeki en iyi müzisyenlerden olan Dilan ve Gökhan Erkan'ın oğluydu! Kendilerini pek tanımasam da annem onları çok severdi ve bestelerini sürekli evde dinlerdik. Hatta İpod'umda bile iki şarkıları vardı.

Şimdi anlaşılmıştı. O arabayı, o kadar kıyafeti alabilecek parası vardı çünkü annesi ve babası neredeyse her ay yurtdışındalardı ve sürekli turneye çıkıyorlardı. Bu neden bu kadar muhteşem piyano çaldığını da açıklıyordu. Ailesi gibi yetenekliydi. Hem de çok...

Peki neden ailesine yakışacak bir özel okulda veya en iyi sanat okulunda okumuyordu?

"Bana öyle bakmayı keser misin artık sarı?"

Demir'in sesiyle kendime geldim.

"Sen Dilan ve Gökhan Erkan'ın oğlusun," dediğimde dosyasının önüne baktı ve bu sonuca orada okuduklarımdan ulaştığımı anladı.

"Tamam, bir beynin olduğunu kanıtladın. Şimdi susabilirsin," dedikten sonra sahneden inip arkadaki sandalyelerden birine geçti. Kendi çetesinden iki erkek daha müzik kulübündeydi. Onlarla oturuyordu. Ben de hemen inip Helin'in yanına oturdum.

"Evet çocuklar, oturun." Kapıdan kırklı yaşlarında olan uzun boylu ve gözlüklü bir öğretmen girdi.

"Aramızda yeni bir üye olduğu haberi geldi, merhaba Güneş. Ben Ayhan. Müzik öğretmeniyim," dedi benimle göz teması kurarak.

Gülümseyip başımı salladım.

"Her sene bu sınıfa gelen ve buradan gidenler olur. Herkes arkasında önemli izler bırakır. Senin planların neler? Ne çalıyorsun?" diye sorduğunda nasıl bir cevap vermem gerektiğini düşündüm.

Hiçbir şey. Bunu nasıl söyleyecektim? Acaba sınıftan atılır mıydım? Bunu hiç istemiyordum.

"Ben- ben bir müzik aleti çalmayı bilmiyorum," dediğimde sağ tarafta Demir'in önünde oturan kızlar bana bakıp gülmeye başladılar. İçlerinden biri "Burada ne işin var o zaman ufaklık? Yolunu mu kaybettin?" diye sorduğunda başımı çevirip tekrar Ayhan Hoca'ya baktım.

"Şarkı söyleyebilirim," dedim. Bu deli cesareti de nereden çıkmıştı?

Garsonluk yaptığım Semih Amca'nın, yani Arda'nın kafesinde hafta sonları canlı müzik oluyordu ve iki haftada bir oradaki grupla sahneye çıkıyordum. Arda akustik gitar çalıyordu ve kendi grubuyla sahneye çıkıyorlardı. Bu yüzden rahattım ve zaten dinleyen kimseyi tanımıyordum.

Arda'ya göre kesinlikle ses eğitimi almalıydım, bana sürekli yeteneğim olduğunu söylüyordu. Tamam, kabul ediyordum, mütevazı olmayacaktım. Sesim berbat değildi. Güzeldi.

Demir'in yanında oturan, adının Cenk olduğunu bildiğim, Demir'den iki, belki üç santimetre kısa, yapılı olan, basketbol takımındaki çocuk "Denediğini görmek isteriz yeni," dedi.

Ayhan Hoca "Aslında fena fikir değil. Güneş, buray gel," diyerek beni sahneye çağırdı.

Sahneye doğru yürürken aklımda iki şey vardı:

Birincisi, kimseye rezil olmamalıydım. Özellikle Demir'e gülmesi için malzeme veremezdim.

İkincisi ise hangi şarkıyı söyleyeceğimi çoktan biliyordum.

Ayhan Hoca "Bize hangi şarkıyı söyleyeceksin Güneş?" diye sorduğunda gözlerim Ayhan Hoca'dan Demir'e kaydı.

Bir saniye bile düşünmeden "A Great Big World ve Christina Aguilera'dan Say Something," dedim.

Ayhan Hoca benim baktığım kişiye, yani Demir'e baktı ve "Demir, piyanoya geç ve şarkıyı çal," diyerek onu da sahneye çağırdı.

En sevdiğim şarkıyı Demir piyano çalarken söyleyecektim.

Demir oturduğu yerden kalktı ve gözlerini benden ayırmadan sahneye geldi. Piyanonun başına geçerken onu izliyordum. Nefesimi kesiyordu. Her bir hareketi nefesimi kesmeye yetiyordu. Bunu nasıl yapıyordu?

Dosyasının en son sayfasını açtı. Demek o da bu şarkıyı seviyordu. Tesadüf müydü?

"Evet, hazırsanız başlayın lütfen."

Demir'e bir bakış atıp başımla onayladım. O da onayladı ve ilk notayı çaldı.

8. Bölüm

Alkışlardan anladığım kadarıyla herkes çok beğenmişti ve bunda Demir'in payı büyüktü.

Şarkıya başlarken biraz heyecanlıydım. Yanıma bakıp Demir'i gördükçe daha da çok heyecanlanmıştım. Parmaklarını tuşların üzerinde yumuşak bir şekilde gezdiriyordu. Sanki bulutlara dokunuyordu.

Gülümsüyordu. Piyano çalmayı seviyordu. Onu ilk defa böyle görüyordum. Sokakta gördüğüm, sigara içen, Cansu'yu, beni ve diğerlerini her fırsatta aşağılayan, çetenin lideri olan Demir'den bambaşka biri vardı karşımda. Keşke hep böyle biri olsaydı. Müzik onu değiştiriyordu, daha iyi bir insan yapıyordu.

Asıl sürpriz ise nakarat kısmında Demir'in bana eşlik etmesiydi ve sesimiz inanılmaz derecede uyumluydu. Muhteşemdi. Çok güzel şeyler hissettiriyordu. Hem şarkı söylemek hem de Demir'le söylemek... Aramızda gerçekten bir bağ oluşmuştu, ya da en azından ben öyle hissetmiştim. Sanki onunla beraber şarkı söylemek için doğmuş gibi hissediyordum kendimi. Sesi.. Muhteşemdi. Hem de çok...

"Güneş... Bu... İnanılmazdı!" diyen Ayhan Hoca çok beğenmişti. Ayağa kalktı.

"Aramıza hoş geldin. Tebrik ederim. Demir, seni de Yine her zamanki gibi olağanüstüydün."

Ayhan Hoca'ya dönüp bakmamıştım bile. Sürekli Demir'e bakıyordum. Demir de bana. İkimiz de farkındaydık. Orada olan şeylerin değil, olabileceklerin...

En sonunda Ayha Hoca bana "... ama Güneş, mutlaka bir müzik aleti seçip çalmayı öğrenmelisin. Hangisini seçersen, o aleti çalan bir kişiden yardım isteyebilirsin Bizzat ben görevlendiririm," dediğinde ona döndüm ve teşekkür ettim.

İkimiz de sahneden indik. Helin'in yanındaki yerime oturduğumda Helin "Bana bu kadar güzel şarkı söylediğini hiç söylemedin!" diyerek beni azarladı.

"Fırsat olmadı galiba," diye sırıtarak cevap verdim.

"Demir önündeki notalardan çok sana baktı çalarken, ona göre yani..." dediği anda Helin'e şaşırarak baktım ve sonra yine gülümsedim. Hoşuma gitmişti.

Acaba tam şu anda ne düşünüyordu?

Elektro gitar çalan kızlar aralarında fısıldayarak konuşuyorlardı. Sanırım cevaplarını vermiştim. Bir zafer daha.

Cumartesi olduğunda bir an önce kafeye gidip Arda'ya okulda şarkı söylediğimi anlatmalıydım. Hem de Demir'le!

Bazı şeyler telefonda anlatılamayacak kadar özeldi. İşte o an da benim için çok özeldi. Bu yüzden cumartesiye kadar beklemiştim.

Arda "Anladığım kadarıyla bu çocuk o kadar da iyi biri değil, neden onu böyle heyecanlı anlatıyorsun?" diye sorduğunda "Sanırım ondan hoşlanıyorum, aslında belki de

nefret ediyorumdur. Bilmiyorum. Konu Demir olunca karar vermek gerçekten zor," diye cevapladım.

"O kaşarlara hadlerini bildirmene sevindim. Gerçekten güzel bir sesin var. Bu akşam yine grupla çıkıyoruz. Bir kutlarız artık, bize katılırsın."

O anda gayet yerinde olan özgüvenimle Arda'nın bu teklifini kabul ettim.

"Tamamdır. Hadi işe koyulalım."

Arda'yla konuşmayı seviyordum. Beni dinliyor, bana yardımcı oluyordu. Yeni bir okula ve yeni bir hayata başlamıştım. Bazen onunla eskileri hatırlamak iyi oluyordu. Tanıdık, yeşil gözleri bana kim olduğumu hatırlatıyor ve bunu asla unutmamamı sağlıyordu. Sol gözüyle kulağının arasındaki ufak dikiş izi de...

Hatırlayınca gülümsedim. Benim yüzümden olmuştu. Bundan yıllar önceydi, beni salıncakta sallıyordu ve yüksekliğim boyunu geçtiğinde salıncak yanlışlıkla yüzüne gelmişti. O ağlarken elini tutmuştum. Beraber ağlamıştık. Tıpkı ailemi kaybettiğimde beraber ağladığımız gibi.

Saat on bire yaklaştığında kafe dolmaya başlamıştı. Hafta sonları genelde bu saatlerde iş oluyordu, herkes kahvaltı yapmaya geliyordu. Mutfakta Semih Amca'ya yardım edip dışarı çıktığımda benim bölümüme bir çiftin oturmuş olduğunu gördüm. Benim yaşlarımdaydılar, kız biraz daha ufaktı, hatta büyük ihtimalle on altı yaşındaydı. Erkeğin ise arkası bana dönüktü. Sadece koyu lacivert ceketini görüyordum.

"Günaydın, hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı-"

Demir? Siyah dışında bir renk? Yanında on altı yaşında tatlı bir kızla?

Yanındaki kız Demir'e "Onu tanıyor musun?" diye

sorduğumda beni süzüp gülümseyen Demir "Bakayım, b garson kızı mı? Hayatımda görmedim," diye cevap verd

Aşağılık pislik. Oyun mu oynuyordu? Tamam, bula mayacaktım. Kafe zaten dolmaya başlamıştı ve aklımı d gitmasına izin veremezdim. Bebek sevgilisiyle ne yapma isterse yapabilirdi. Umrumda değildi.

Siparişleri aldıktan sonra küfür mırıldana mırıldan mutfağa girdim. Arda bir şeyler mırıldandığımı duydu "Ne oldu cıvcıv?" diye sordu.

"Benim bölümümde cam kenarında kahverengi saçl tatlı ve bir o kadar da güzel olan renkli elbiseli kızın otur duğu bir masa var ya...?"

Arda kafasını uzattı ve gördü. Sonra bana döndü.

"Evet?"

"İşte o kızın yanındaki Demir! Sosyopat, bencil, sadec kendini düşünen, herkese emir veren, ama beni tecavüz etmek isteyenlerden koruyan, benimle o muhteşem sesiy le şarkı söyleyen, olağanüstü derecede yakışıklı... seksi ..." derken başka bir yere dalmıştım.

Arda'nın "Güneş! Kendine gel!" demesiyle tekrar ona baktım.

Arda yüzümün önünde parmağını şıklatmıştı.

"Senin yerine siparişleri o masaya ben götüreceğim, bakalım ünlü Demir neye benziyor?" dedi.

Kafamı uzatıp baktığımda kız heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatıyordu ve Demir de onu dinliyordu! Demir'in yanındaki bu kız kimdi? Demir bütün o "ben kötü çocuğum, benden uzak durun" imajını bir kız için yıkmıştı. Onu kahvaltıya getirmişti. O kız her kimse onu dinliyordu, ona değer veriyordu. Belki sevgilisiydi... Kendinden böyle küçük biriyle hangi amaçla çıkıyordu acaba?

Elimden sular damladığında tuttuğum domatesi sıktığımı fark ettim. Neredeyse hiç tanımadığım bu çocuk niye bende bu etkiyi bırakıyordu?

Arda geri döndüğünde "Seni istiyorlar. Servisi senin yapmanı istediklerini söylediler," dedi.

Demek oyunu devam ettirmek istiyordu. Peki Demir Bey, sevgilinin yanında ne kadar değişiyorsun bakalım.

"Ben bu omleti beğenmedim. Tatsız olmuş. Bir daha yapın."

Demir'in bana uzattığı tabağı aldım.

"Ya Demir, saçmalama, gayet iyi, ye işte," diyen kıza ilk defa olumlu bir gözle baktım.

Yeni omleti getirdiğimde "Hmmm daha iyi. Ama tuzsuz mu ne? Biraz tuz koyar mısın garson kız?" dedi Demir.

"Masada tuz var, kendiniz rahatlıkla koyabilirsiniz." derken 'siz'i olabildiğince vurgularak söylemiştim.

Demir sırıttı. "Hadi ama, müşterinizi mi kıracaksınız?" Gerçekten sinirime dokunmaya başlıyordu.

Aptal.

Tuzu aldım ve ektim.

"Yeterli mi?"

Tekrar tadına baktı. "Ama şimdi de çok tuzlu oldu, yenisini yapın lütfen."

Arkama baktığımda Semih Amca kasaya geçmişti ve beni izliyordu. Bana "hadisene kızım" bakışlarından birini attığında tabağı aldım ve mutfağa geri gittim. Ne yapmam gerektiğini Arda'ya sormak istiyordum. O söylerdi fakat şu an o da kendi bölümünde çok meşguldü. Boş bir atışma için onu oyalayamazdım.

Omletin yenisini götürdüm.

Bu sefer "Bu biraz soğuk. Isıtır mısınız lütfen?" diyen

Demir'e tam cevap verecektim ki aklıma muhteşem bir plan geldi.

Yanındaki kız, "Demir, saçmalıyorsun, hadi ye artık" derken içimden geçenleri söylemişti.

Demir ona "Sen karışma güzelim," diyerek yanıt verdi ve tabağı bana uzattı.

Güzelim. Ben gösterirım sana güzelim ne demek! Gülümsedim ve tabağı mikrodalgaya attım. Sıcaklığı en yükseğe ayarladım ve neredeyse yanana kadar bekledim. Üstünde çok fazla buhar çıkıyordu. Bakalım bunu da soğuk bulacak mıydı?

Demir çatalıyla bir parçasını ağzına attığında yandığını bildiğim için sırıtmaya başladım. O hemen suyuna bakınca su bardağını elime alıp "Su bitmiş galiba, ben hemen getireyim," diyerek gülmeye başladım.

Geri geldiğimde tabağındakini bitirmişti.

Demir sevriyesini iyice düşürüp, "Suya ihtiyaç kalmadı. Yanımdaki güzelliğin ateşiyle zaten yanıyordum," dedi. Tam ben sevgili olduklarına gerçekten inanacakken, kız "Bugün senin saçmalama günün galiba kuzen, hadi gidelim," dedi ve kalkıp montunu giydi.

Kuzeniydi... Demek kuzeniydi. Demir bu yüzden kendinden fazlaca genç görünen bu kızla oturup gerçekten sohbet etmişti. Derin bir oh çektim.

Kız kafenin kapısından çıkıp beklemeye başladığında gözlerimi devirerek Demir'e baktım.

"Kıskandın mı sarı?"

"Ne-ne saçmalıyosun Demir? İşin bittiyse git artık," dedim. Hâlâ rahat bir şekilde oturmaya devam ediyordu.

"Hesabı bekliyorum."

Doğru ya. Hesap tamamen aklımdan çıkmıştı. Fişi kü-

çük kutuya koyduktan sonra masanın üstüne bıraktım. Cebinden parayı çıkarıp kutuya bıraktı ve ayağa kalktı. Baktığımda ödemesi gereken paranın tam üç katını koyduğunu gördüm.

"Fazla verdiniz beyefendi. Lütfen tekrar kontrol eder misiniz?" dedim 'beyefendi' kelimesini vurgulayarak. Ne yapmaya çalışıyordu bu?

"Bahşiş bırakıyorum. iyi günler." diyerek arkasını döndü ve kapıya yöneldi.

Onu kolundan tutup geri çevirdim. Kutuyu kapatıp ona doğru ittirdim.

"Senin vereceğin paraya ihtiyacım yok benim."

Belki aramızdaki boy farkı yirmi santimetreden daha kısa olsaydı beni ciddiye alabilirdi diye düşündüm.

Bana doğru yaklaştı ve "Hizmetlerinin karşılığı olarak düşün, çok çekilmez bir müşteri olabiliyorum, belki bir gün daha rahat bir ortamda başbaşayken anlarsın bunu tatlım. Hoşça kal." dedi ve parasını almadan gitti.

Ağzım açık bir şekilde ona bakıyordum. Bu belki de Demir'in şu ana kadar kurduğu en uzun cümle olmuştu. Tabii yine tamamı hakaret, aşağılama ve sapıklık içeriyordu.

Gitmişti ve elimde gerçekten fazla miktarda para kalmıştı. Yapacak bir şey yoktu. Paranın bahşiş kısmını alıp günün sonunda Arda'yla paylaştığımız bahşiş kutusuna attım.

Bana acıyor muydu? Bu yüzden mi bana kıyafet almıştı ve bu kadar para vermişti?

Ya o söylediği sözler neydi?

Daha rahat bir ortamda başbaşayken anlarmışım... Ha ha.

Demir Bey, şunu kafanıza sokmalısınız. Bu asla olmayacak. Ya da en azından bir süre...

9. Bölüm

Arda'nın grubunun kafede sahne alması buranın gü neği gibiydi

Grup Arda'nın okulundaki dört kişiden oluşuyordu kat solistleri yoktu Arda'nın grubundaki diğer üç çocu tanışıyordum ama tam anlamıyla arkadaş değildik

Sadece başkalarının bestelerini çalıyorlardı Arda nı söylediğine göre bu aralar kendi besteleri üzerinde de ş lışıyorlardı Müziği ciddi anlamda meslek olarak yapmı düşünmüyorlardı onlar için bir hobiydi ama yine de iyiler dı Kafe bu canlı müzik günlerinde daha iyi iş yapıyordu

Şarkım boyunca gözlerim Demir'i aramıştı Sonuçt burada çalıştığımı öğrenmişti Belki bir şans yine gelir e beni izler diye düşünmüştüm, ama onu göremedim

Bir eksiklik vardı Onunla söylerken hissettiğim şeyler yine hissetmek istiyordum Şarkı söylemeyi seviyordum evet ama Demir'le o gün Say Something'i söylerken ham başka bir şeyler olmuştu

"Yine alkışlar senin civcivi," diyerek bana sarıldı Arda Saat vediyi çoktan geçmişti Kafeden çıktım ve eve

Odamda ödev yaparken halam içeri girdi.

"Nasılsın kızım? Alıştın mı okuluna? Ne zamandır doğru düzgün konuşamadık," dedi.

"Evet, alıştım. Hatta sanırım en yakın arkadaşlarımı buldum bile."

"Helin dediğin, hani her gün beraber gidip geldiğin tatlı kız mı? Çok sevdim ben onu. Bir gün yemeğe davet et mutlaka."

"Evet, Helin. Esma ve Burak da var. Fazlasına da çok ihtiyacım olduğunu sanmıyorum," diye itiraf ettim. Mutluydum. Yeni arkadaşlarımı seviyordum.

"Ben de seninle arkadaşların hakkında konuşacaktım. Hani geçen akşam eve geç geldiğin gece var ya. Demir dediğin çocukla... Uygunsuz halde..."

Bunları duyduğumda, beni nelerin beklediğini az çok tahmin etmiştim.

"Hala, sana daha kaç kere açıklayacağım? Donuyordum, bana tişörtünü verdi. O kadar. Aramızda bir şey olduğu yok," dedim. Bu gidişle de asla olamayacaktı.

"Biliyorum tatlım, sana inanıyorum. Sadece o çocuktan uzak durmanı söyleyecektim. Serkan'ın bazı tanıdıkları o çocukla ilgili kötü şeyler söylemişler. Neyse. Sadece uzak dur tatlım. Sana göre biri değil o."

Enişte**m**in arkadaşları mı? Enişte**m**in arkadaşlarından kastı karakolda beraber çalıştığı polis arkadaşlarıysa Demir'in bu okula nasıl bir şey yaşayıp geldiğini biliyorlar mıydı?

"Enişte**m**?"

"Enişten.. İşte... Onun da gözü çocuğu pek tutmamış. Benimle aynı fikirde. Ben sadece uyarayım dedim kızım.

Hadi iyi çalışmalar. Ben seni tutmayayım," deyip odadan çıktı halam.

Pazartesi günü Helin'e hafta sonu Demir'le yaşanan fiyaskoyu anlatmam.

"Sence senin orada çalıştığını bilerek mi geldi, yoksa tesadüf müydü?" diye sorduğunda bunu hiç düşünmediğimi fark ettim.

"Bence tesadüftü. Nerede çalıştığımı nereden bilebilir? Ona hiç söylemedim. Zaten çok konuştuğumuz falan da yok," dedim. Açıkçası benim hakkımda bir araştırma yaptığını da sanmıyordum. Sonuçta her zaman uğraşacak daha büyük işleri olan biri gibi görünüyordu.

"O Demir Erkan. Her şeyi bilir. Ayrıca kendi çetesi hariç kimseyi takmazdı, ta ki sen gelene kadar. Bu yüzden pek konuşmadığınızı falan düşünme sakın," diyen Helin Demir hakkında bir umuda sahip olmama yol açtı.

Dersin başlamasına iki dakika kala Demir yanımdaki yerine geçmişti. Aklımda cumartesi günü kafeye gelmesinden çok geçen hafta beraber söylediğimiz şarkı vardı. Hâlâ etkisinden çıkamamıştım. O şarkıdan sonra onunla konuşmak için ölsem de konuşmayacaktım. Sürekli onu yapışan kızlardan olmak istemiyordum çünkü açık olmak gerekirse... Cansu'nun hali ortadaydı.

"Şu biyoloji ödevini yapıyoruz. Bu akşam. Çıkışta benimle geliyorsun," diyerek sessizliği bozdu.

Ne demeliydim? Hemen yüz veremezdim di mi? Sonuçta okulun ortasında bana bağırmıştı, beni rezil etmişti bir de kafede beni küçük düşürmüştü.

"Sanırım bu akşam işim var, ajandama bakıp sana haber veririm." Bunu söyler söylemez kendime kızdım. Ajandam mı? Daha ne kadar saçmalayabilirdim?

Bana doğru döndü.

"Ajanda falan kullandığın yok senin. Hatta bu akşam herhangi bir işin de yok. Bir daha söylemeyeceğim. Şu aptal ödevle ve seninle olabildiğince az ilgilenmek istiyorum. Çıkışta arabamın önünde ol. Bitsin gitsin, sonraya kalmasın," dedi.

Aslında bir bakıma haklıydı. Ödevin ilk dosyasını haftaya teslim etmemiz gerekiyordu ve bir an önce yapmamız en doğrusuydu. Zaten ben Demir'i bir daha ne zaman uygun bulurdum bilemiyordum.

Çıkışta Helin, Esma ve Burak'a veda edip otoparka geldim. Demir'in arabasını görmem zamanımı almadı. O koca arabayı bir kilometre öteden bile görebilirdim. Gösterişçi!

Demir ortalıkta yoktu. Arabanın yanına gidip kapısına yaslandım ve beklemeye başladım. Otoparka gelen diğer öğrenci kızlarla kendimi karşılaştırdığımda aslında fena görünmüyordum. Omzumun biraz altında sarı saçlarım ve mavi gözlerim vardı. Genelde seksiden çok tatlı bir kız gibi görünürdüm fakat bugün üzerimde olan kıyafetler beni olduğumdan daha.. nasıl desem... daha çok onlar gibi gösteriyordu. Demir bir bakıma bunları almaktan beni kurtarmıştı çünkü zaten ortama uyum sağlamak için alışveriş yapacaktım. Gerçi Demir'le gittiğimde başıma gelmeyen kalmamıştı!

Demir ve çetesi geldiğinde, Demir'in arabasına yaslanmaya hâlâ devam ediyordum. Beni gördüğünde böyle durmamdan rahatsız olmuş gibi baktı ama ben onu sinir etmek için yerimden milim kıpırdamadım. O yanındakileri yolladıktan sonra Cansu'nun okuldan çıkmadığını fark ettim. Belki de erken gitmişti.

"Arabamın kalitesini düşürüyorsun. Bin."

Cevap vermeye gerek bile duymadım. Sadece gözlerimi devirdim. Artık bana sürekli emretmesine alışmıştım. Fakat bir gün bana gerçekten istemediğim bir şeyi yaptırmaya çalışırsa, işte o zaman tepkimi gösterirdim.

Arabayı çalıştırmadan önce kemerimi takıp takmadığımı kontrol etti. Ardından yola çıktık.

"Şey... geçen hafta şarkı söylerken çok zevk aldım. Gerçekten çok güzeldi. Sesin de çok güzel," dedim.

Cevap vermedi. Onun bütün kabalığına rağmen ben iltifat ediyordum ve o, cevap verme zahmetine bile girmiyordu.

"Sana bir şey söyledim Demir."

"Evet, duydum."

"O zaman neden cevap vermiyorsun?"

"Hafta sonu seninle azıcık eğlendim diye hemen benimle konuşabileceğini falan mı sandın? Ödev yapmak için evime gidiyoruz, o kadar. Hikâyenin sonu," diye kestirip attı.

Ellerimi kucağımda bağlayıp dışarıyı izlemeye başladım. Sessiz geçen kırk iki dakikanın ardından arabayı durdurdu.

"İn," dedi.

Arabadan indiğimde büyük, beyaz bir villanın önündeydik. Bir insan zengin olabilirdi, anlardım ama bu kadar zengin olabilir miydi? Evin havuzu da vardı. Burası ev sıfatına uymuyordu. Daha çok gizemli prensin sarayı gibiydi.

"Evimi dikizlemeyi bıraktığında içeri girebilirsin," dedi.

O çoktan anahtarla kapıyı açmıştı. Bense hâlâ arabanın

oradaydım eve bakıyordum. Tamam, görmemiş gibi davranmanın yeri değildi, biliyordum ama bu ev gerçekten çok güzeldi. Erkan ailesinin zevki gerçekten iyi olmalıydı. Ve tabii çocuk yapma becerileri...

"Ayakkabılarını çıkartmana gerek yok. Kısaca, çıkartma. Montunu soldaki yere as ve beni takip et."

Montumu asmadan önce cebimden telefonumu çıkarıp halama kısa bir mesaj attım:

Biyoloji ödevimizi yapmak için arkadaşımla onun evine geldik. Yemeğe beni beklemeyin. Öptüm...

Salona girdiğimizde bembeyaz deri koltukların karşısındaki dev ekran televizyondan çok odanın köşesinde duran büyük, beyaz piyano göze çarpıyordu. Piyanoyu incelemek için yaklaştığımda Demir bana "Dokunma," dedi.

"Niye? Kırılır mı?" diyerek dalga geçtiğimde sadece "Dediğimi yap. Buraya otur," dedi ve salonun diğer köşesindeki büyük kahverengi yemek masasını gösterdi. Masanın üstündeki büyük, beyaz vazonun değerinin ne olduğunu tahmin etmeye çalıştım ama başarılı olamadım.

"Ne yiyeceksin?" diye sorduğunda ona baktım.

"Fark etmez benim için. Sen ne söyleyeceksin?"

"Tamam. Pizza söylüyorum. Sen kitabını çıkar. Beş dakikaya gelirim." Eline telefonunu alıp aslında camdan bir duvarı olan salonda o camın yanına gitti. Tek eliyle camı tutup yana kaydırdı ve bahçeye çıktı.

Ayağa kalktım. Çevreme bakıyordum. Çok güzel bir evdi. Böyle bir evde ailemle yaşamayı çok isterdim. Belki de ileride bu hayalimi gerçekleştirebilirdim.

Piyanoya baktım. Demir bu piyanoda ne kadar zaman geçirmiş olabilirdi? Onun odada olmayışından faydanıp tuşların üstünde parmaklarımı gezdirdim. Bir gün onun piyanoyu sevdiği kadar sevebilir mi diye merak etmeden.

Merdivenlerden yukarı çıkmak istiyordum. Çıkmadan önce büyük pencere/duvardan dışarı baktım. Demir'in bu sefer sipariş veriyor olmalıydı. Hâlâ biraz zamanım var diye düşünüp yukarı çıktım.

Karşımda uzun bir hol ve beş tane oda vardı. Sağda üç solda ikişer kapı vardı. Hepsi beyazdı. Tam karşımda ise koyu kahve tonlarında bir kapı vardı. Eğer Demir'i şu ana kadar tanımışsam kesinlikle bu onun odası olmalıydı. Beni şıma gelecekleri düşünmeden içeri daldım. İyi ki kilitli değildi. Kapıyı ardımdan sessizce kapattım.

Odası büyüktü. Kocaman bir yatağı vardı ve çarşafları siyahtı. Bu odaya girmemdeki sebep onun hakkında bilgi sahibi olmak isteyişimdi. Duvarlarına baktım. Tek bir poster bile yoktu. Çalışma masasının üstünde ne bir okuma kitabı ne de ders kitabı vardı. Çalışmadığı her halinden belliydi tabii, buna şaşırmamıştım.

Dolabını açtığımda üstümü bir anda onun kokusu kapladı. Derin bir nefes alıp kokuyu içime çektim.

Dolabı çok düzenliydi. Tıpkı odası gibi. Çoğunluklu siyah tonlarında kıyafetler vardı ama arada pembe, beyaz ve açık mavi tişörtler ve gömlekler de görmüştüm. Acaba Demir'e renkli bir şeyler giydirmek için ne yapabilirdim? Aslında siyah onunla özdeşleşen bir renkti ve kabul etmeliydim ki ona çok yakışıyordu.

Bana hayatında renge ihtiyacı olmadığını söylediği zaman yalan söylediğini biliyordum. Şu dünyada her şeyi

olan ama belki de en çok ihtiyaç duyduğu şeylere sahip olamayan birisiydi.

Belki de rengâşe ihtiyacı olduğunu biliyordu ama bir şeylere ihtiyaç duyduğunu belli etmemek için inşa ettiği duvarın arkasından konuşuyordu. Benimle ve diğer herkesle... Onu yavaş yavaş tanımaya başladığımı hissettim.

Normalde bir insan bana çantasından ona bir şey uzatmamı istediğinde bile çantayı açmaz, hemen çantayı o kişiye verirdim. İnsanların özel eşyalarını karıştırmak gibi bir alışkanlığım yoktu. Hatta benim eşyalarım karıştırıldığında çok rahatsız olurdum fakat Demir hakkında öğrenmek istediğim şeylerin sayısı milyonları geçiyordu ve ben onu tanımadığım her saniyenin benden bir şeyler götürdüğünü hissediyordum.

Sanırım deliriyordum.

Dolabın kapağını kapattıktan sonra masasındaki çekmecelere yöneldim. İlkini açtığımda ailesiyle bir fotoğrafını gördüm. Ters şekilde çekmecede duruyordu. Neden bir çerçeveye koymamıştı? Neden masanın üstünde veya herhangi bir yerde değil de çekmecenin içinde duruyordu?

Fotoğrafı bıraktıktan sonra büyük bir defter gördüm. İçini açtığımda kurşun kalemle yazılmış bir sürü notalar ve...

Kapı açılıp "Senin ne işin var burada! Bırak onu hemen!" diyen sesi duyduğumda irkildim. İşte şimdi başım belâdaydı.

Bu PDF'i pərə ilə aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu və daha fazlası
telegramdəki kanallarda
bedəvə boşuna PDF'e pərə
vermeyin!

10. Bölüm

"Ben... Ben.." Demir'e bir bahane uydurmaya çalı yordum ama aklıma bir türlü iyi bir şey gelmiyordu (kızgın bakıyordu.

".. tuvaleti arıyordum?" dedim.

"Ve bunun için koridorun en sonundaki kapıyı der meye karar verdin di mi? Elindekini hemen bana ver çık buradan!"

Elimdeki nota defterini çekip aldı ve çekmecedeki ye ne koydu. Odadan çıktım. Çok kızmıştı ve açıkçası yüz ne bakacak cesaretim kalmamıştı. Haklıydı. Odasına gir karıştırmaya başlamıştım. Aslında kötü bir niyetim yok Sadece onu tanımaya çalışıyordum. Ne yapmaktan hoşl nırdı? Nasıl müzikler dinlerdi? En sevdiği film neydi?

Odasından bir ipucu yakalayabilirim diye düşünmüş tüm çünkü öbür türlü ona sorular sorsam, asla bana ken hakkında bilgiler vermeyeceğini biliyordum.

Aşağı indiğimizde beni omuzlarımdan tutup koltu oturttu.

"Demir, özür dilerim. Seni tanımaya çalışıyordum, benimle neredeyse hiç konuşmuyorsun ki!" diyerek kendimi savunmaya çalışırken kapı çaldı. Büyük ihtimalle gelen pizzaydı ama daha yeni sipariş etmiştik. Başkasını mı bekliyordu?

"Güneş, dediğimi yap. Otur ve sus. Sinirlerimi daha çok bozma!" dedi sesini o her zamanki normal haline getirerek.

Kapıyı açtı. İçeriye Demir kadar olmasa da çok yakışıklı, koyu kahverengi saçlı ve güneş gözlüklü bir çocuk girdi. Bir dakika... Bu, müzik sınıfındaki Cenk'ti. Aynı zamanda Demir'in çetesindendi.

"Dediğini hallettim. Dördü de bir daha karşına-" derken Cenk güneş gözlüğünü çıkardı ve beni fark etti. "Bu yeni kızla ne yapıyorsun?" diye sordu.

Az önce Cenk "... dördü de bir daha karşına çıkmayacak" mı demeye çalışmıştı? Alışveriş merkezine gittiğimiz günün gecesinde yaşadıklarımızla bir alakası olabilir miydi?

"Yeni oyuncağınsa eğer, birazcık eğlenelim ha, ne dersin?" dedi Cenk ve Demir'e sırıtarak yanıma oturdu. İyice dibime girdikten sonra ona adıyla hitap ettim.

"Uzaklaş Cenk. Seninle işim yok benim. Buraya ödev yapmaya geldim."

"Benimle ödev yap? Olmaz mı güzelim?" dedi ve kollarıyla beni sardı.

"Git burdan!" diyerek onu ittirdim. O kadar güçlüydü ki bana sarılmaya devam ediyordu.

"Demir, bir şey yapsana, gitsin. Demir!" derken Demir'e bakıyordum. Cenk beni öpmeye çalışıyordu. Daha

da yakınımdaydı ve rahatsız oluyordum. Kollarını aşa
indirmeye başladı. Demir sadece bakıyordu! Lanet olsu
Gözlerim dolmaya başladı.

Sinirli bir sesle "Bırak beni!" diye bağırdım.

"Yeter."

Demir'in ağzından çıkan tek bir kelimeyle Cenk ber
den uzaklaşmış ve ayağa kalkmıştı. Kendime gelmek iç
dik oturdum, üstümü düzelttim ve önüme bakmaya de
vam ettim.

"Ne oldu Demir? Yoksa yatak odasına mı çıkıyorduk
diye sorarken Cenk hâlâ gülümsüyordu ve onun gülüm
semesi her geçen dakika daha da çok sinirimi bozuyord
Cenk aşırı derecede yakışıklı olabilirdi, evet. Hatta pek ço
kızın hayallerini süslüyor da olabilirdi ama istemediğin
birinin bana böyle davranmasına izin veremezdim. Her n
kadar olağanüstü bir şekilde yakışıklı görünse de.

Demir her zamanki ciddi ve otoriter sesiyle "Cenk, gi
debilirsin," dediğinde Cenk kapıya yöneldi.

"Yeni kızı kendine mi saklıyorsun yoksa?" diye sordu

Demir, "Kendime falan saklamıyorum. Ben kimseye
değer vermem. Daha ne kadar kanıt istiyorsun?" dedi ve
Cenk'e gitmesi için işaret etti.

Demir'in söyledikleri beni kırıyordu. Ben ona değe
veriyordum. Vermemeliydim ama her gün sık sık aklıma
geliyordu ve onu düşünüyordum. Bana söylediği her ke
limenin her bir harfi kalbimi her defasında parampar
ediyor olsa da...

Demir, "Bugün iyi iş yaptın. Şimdi gidebilirsin. Geç
görüşürüz," dedikten sonra kapıyı kapattı ve benim yanı
ma geldi. Masaya oturdu.

"Şu lanet ödev bitsin, sen de git artık. İşim var," dedi.

"Demir, bir şey sorabilir miyim?" dedim. Öğrenmem gerekiyordu.

"Ne var Güneş?"

"Hani Cenk az önce dört kişiden bahsetti; onlar... onlar mıydı?"

Demir kafasını kaldırıp bana baktı.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" diye sorduğunda başımı evet anlamında salladım.

"Evet. Şimdi otur da bitsin," dedi. Detay sormayacaktım çünkü açıkçası onlara ne yaptığını bilmek istemiyordum. Ama doğruyu söylemeliydim ki rahatlamıştım.

O kendi bilgisayarından araştırmayı yaparken ben de kitaplardaki gerekli sayfaları işaretliyordum. Arada ben ona bulduklarımı gösterdim, o sadece başını salladı ve onayladı. Tek kelime konuşmadık.

Yarım saat sonra iki tane büyük boy pizza geldi. Birini kendine aldı, birini de bana verdi.

"Ben bunu bitiremem ki," dedim. Gerçekten çok büyüktü. Ben normalde bir küçüğü zor bitiriyordum.

"Ye," dedikten sonra kendininkini yemeye başladı. Kendine bol etli ve acılı pizza söylemişti. Aralarda mısır ve jambon vardı. Mısırları tek tek ayıkladıktan sonra pizzasını on dakikada bitirdi.

Demir hakkında öğrenilen bir numaralı somut bilgi: Mısır sevmiyor.

Gülümsedim. Ben de patlamış mısırı ne kadar çok sevsem de normal halini sevmezdim.

"Niye aptal aptal sırıtıyorsun?" diye sorduğunda gülümsediğimi görmüş olduğunu anladım.

"Hiç... Bir nedeni yok."

"Beni izlemeyi bırak da yemeğini ye.Daha iki dilim yedin. Seni beklemeyeceğim."

Gerçekten beni beklemeyeceğini bildiğim için hız hızlı yedim ve kolamı da bitirdim.

"Sen ne yapıyorsun?"

"Kutuları çöpe atacağım?" dedim.

"Bırak ve çalış. Onlar atarlar."

"Kimler atarlar?"

"Güneş, azıcık susar mısın? Otur ve bitir, saat sekiz oldu, gitmem gereken bir yer var."

Ben, "Peki, peki, tamam," dedikten yarım saat sonra neredeyse iki dosyalık ödevimiz hazırdı. Üç haftada bir bir tanesini verecektik.

"Böylece her hafta seninle uğraşmayacağım. Bir süreliğine rahatım. Şimdi çantanı al. Gidiyoruz."

Ona ödevin çıktısını alıp almayacağımızı sordum.

"Ben hallederim sarı. Çık dışarı. Seni bırakacağım." dedi. Beni evime bırakmasına gerek yoktu. "Ben kendim gidebilirim," dedim.

"Her ne kadar hatırlatmak istemesem de kendin gittiğin günü gördüm. Gözümün morarmasına neden oldu Benimle geliyorsun," dedi ve eve girince koltuğa fırlattığı anahtarları alıp kapıya yöneldi.

"Bir kez olsun kibar ve nazik konuşamaz mısın? Mesela 'Güneş seni bırakacağım, lütfen arabaya gelir misin?' veya 'Güneş, emniyet kemerini takar mısın?' gibi?" dediğimde Demir cevap bile vermeden beni dışarı itti ve kapıyı arkamızdan kilitledi. Arabadayken yine hiç konuşmuyordu Arada telefonuna mesaj geliyordu ama bakmıyordu.Göz-

lerini yoldan ayırmıyordu. Çok ciddiydi. Aslında Demir her zaman çok ciddiydi. Sert, kuralcı ve otoriter... Neden hiç gülümsemiyordu?

"Demek mısır sevmiyorsun?" diyerek konuşma açma çabasıyla aklıma ilk gelen soruyu sordum.

O cevap vermeyince "Ben mısırdan nefret ederim. Turşudan da. Ama domates severim. Mantara da bayılırım. Sonra... bezelye severim. Patates severim. Mantıyı kim sevmez ki? Sen de seviyorsun değil mi?"diye sorduğumda yine cevap vermedi.

"Ama mısır sevmiyorsun, değil mi?" diye tekrar sordum.

Bana cevap vermemeyi kendine görev edinmiş olmalıydı. Sinirimi bozuyordu. "En azından başını salla...?" dediğimde başını hayır anlamında salladı. Tamam, bu da bir başlangıçtı.

Aklıma odasındaki defter gelince "Beste mi yapıyorsun?" diye sordum.

Demir "Girmemen gereken bir odaya girdin, üstüne de onunla ilgili sorular soruyorsun," deyince, "Özür dilerim," dedim ve camdan dışarıyı izlemeye başladım.

Evet, kötü yerden giriş yapmıştım. Hemen başka bir şey sormalıydım.

"Ailen evde değildi. Turnedeler mi?" dediğimde "Ne zaman değiller ki?" diye fısıldadı ama bu mırıldanışını duymayacağımı düşünerek söylemişti.

"Efendim?"

"Hayır Güneş, yoklar."

Konuşmak istemediğini her hareketiyle belli ediyordu. Ben de artık pes ettim ve bugünlük yeteri kadar denediğimi düşündüm.

Evime geldiğimizde durduk.

"İnmeyecek misin?" diye sorduğunda ona "Demir, bu gün bana yemek ısmarladığın için teşekkür ederim. Ayrıca... Cenk için de," dedim.

"Tamam."

Tamam mı? Cevap vermiyordu, cevap verince de o mantıksız şeyleri söylüyordu.

"Hâlâ inmeni bekliyorum?" derken bu sefer bunu bana dönüp söylemişti. O mavi gözlerini üç saniye daha izleme fırsatım olmuştu.

"İyi akşamlar," dedim ve arabadan indim. Nasılsa cevap vermeyeceğini biliyordum, hızlıca kapıyı kapattım.

Anahtarımla apartman kapısını açana kadar o büyük siyah araba hareket etmemişti. Dışarıdan kalın ve siyah camlardan dolayı arabanın içi görünmüyordu. Ellerim titriyordu ve bir türlü anahtarı kilide sokamıyordum. Gözlerim dolmaya başlamıştı. Niye bana iyi davranamıyordu? Ben mi hatalıydım?

Onunla en azından arkadaş olmak için ne yapmam gerekiyordu? Kendimi mi değiştirmeliydim? Bunu bile düşünmüştüm çünkü onun değişmesini beklemek gerçekten büyük bir hata olurdu.

Kendimi asansöre attığımda gözyaşlarımın gözlerimi ele geçirmesine izin verdim.

Bana ne oluyordu böyle?

11. Bölüm

"Demir Erkan seni evine mi götürdü?!"

Esma ve Helin'in ağzı açık kalmıştı.

"O kadar geçirmeyin, kim bilir şu ana kadar bu okuldan kaç kızı evine atmıştır," dedim.

Burak bana döndü. "Ütme ş, Demir'in çok kızla yattığı konu doğru fakat şu ana kadar hiçbirini evine götürmedi. İnan bana, erkekler de konuşuyor," dediğinde ona "Nasıl yani?" diye sormadan edemedim.

Esma sözü aldı.

"Çevresindekiler onun evinin adresini biliyor olabilir, evet ama şu ana kadar hiçbir kızla kendi evinde, kendi yatağında yakalanmadı. Hep bir otelde, arabasında veya caddedeki kızın arka taraflarındalardı."

Gülümseyerek "Siz bu kadar detayı nereden biliyorsunuz?" diye sordum.

"Kızım, bu okulda Demir'le yatıp da övünmeyen yok. En ufak detayına kadar bağıra bağıra anlatıyorlar. Doğru mu söylüyor yalan mı ayırt edemezsin ama yatmamış olup

da sadece popüler olmak için uyduranlar da var. Ha 'Demir bana baktı, Demir göz kırptı' diye havalarda ol lardan da geçilmez bu okul," diye ekledi Helin. Gerçek bu kızlardan bıkmış gibi bir hali vardı.

Eğer şu ana kadar hiçbir kızı evine götürmediyse, b neden götürmüştü? Sonuçta ödevi bir kafede veya ben evimde de yapabilirdik. Tabii ben Demir'i hayatta evi almazdım. Sağı solu belli olmazdı. Ayrıca halamlar b öldürürdü çünkü onunla görüşmemi istemiyorlardı.

Burak "Demir'in evine gittiğinizden emin misin? Be ki başka bir evdir. Sonuçta çocuk zengin," dediğinde o baktım ve "Evet, onun eviydi. Ailesiyle bir fotoğrafını b gördüm. Salonda Erkan ailesinin ödülleri, plaketleri var En köşede de devasa bir piyano. Kesinlikle orasıydı." di dim.

Helin "Sana dokundu mu? Yoksa, doğruyu söyle, sev tiniz mi?" diye sorduğunda hemen "Helin! Hayır! Saçm lama!" diye bağırdım.

Helin lafı dolandırmayan ve aklından geçenleri cesur hiç çekinmeden söyleyen bir kızdı. Sanırım onu bu özel ğinden dolayı seviyor ve ona özeniyordum.

Esma "Eee o zaman seni niye evine götürsün ki? U telik yemek bile yemişsiniz!" dediğinde ilk defa aklımd geçen o ihtimali sesli bir şekilde söyledim:

"Belki benden hoşlanıyordur?" İşte cevabını merak tiğim soru buydu.

"İmkânı yok. Demir sevmez. Hiçbir şeyi ve hiç kim yi..." diye cevapladı Burak.

Bu söyledikleri kalbimde bir ağırlık hissetmeme ned olmuştu.

Burak okulda sadece bizimle takılmıyordu. Esma ve bizim yanımızda olmadığı zamanlarda bir arkadaş grubu da vardı tabii, hatta en yakın arkadaşının bizden sonra Alperen isimli bir çocuk olduğunu da öğrenmiştim.

'Erkekler de konuşuyor,' dediğine göre kalbimde bu hissi bırakan bilgi doğru olmalıydı.

"O zaman benden ne istiyor?" diye sordum. Birileriyle Demir hakkında konuşmalıydım yoksa evde patlayabilirdim.Dertleşecek bir Arda vardı ama o da kız değildi. Ayrıca benim platonik hikâyelerimi çekmek yerine gitar çalmayı tercih ediyordu ve bana bunu açık bir şekilde söylemişti.

Keşke annem yanımda olsaydı.

Helin "İki seçenek var. Ya seni gözüne kestirdi, illa seninle yatmak istiyor; ki bu imkânsız çünkü Demir kimsenin peşinden yatmak için koşmaz. Kızlar onun önünoe dizilir, o sadece aralarından seçer..." dediğinde ona "Ee, ikincisi ne?" diye sordum.

Esma hemen cevapladı.

"İkincisiyse, senden gerçekten hoşlanıyor. Belki de sevgili olmak istiyor. Sonuçta seni alışverişe götürdü, senin için dört adamı hakladı, seni evine davet etti;ki bu da imkânsız çünkü Burak haklı. Demir kimseden hoşlanmaz. Hiç sevgilisi olmadı. Hep tek gecelik ilişkileri oldu ve bir kez takıldığıyla bir daha takılmadı."

Daha iki haftadır tanıdığım bu üç kişiye her şeyimi anlatmamın nedeni neydi? Yine mi çabuk güvenmiştim insanlara yoksa gerçekten artık onların yanında kendimi rahat mı hissediyordum?

"Ee benimle derdi ne peki?" diye sordum.

"Bilmiyorum ama sakın kendini kaptırma, asla olmaya-

cak bir şey için de üzülme. Demir her zaman [illegible] ken olduğu gibi biri değil. Bunu en iyi sen fark etmiş dır," dedi Helin, bir kez daha haklıydı.

"Bakınız Cansu. Durumunu biliyoruz. Asla o veya [illegible] gerleri gibi kendini kaptırma," dedi Burak.

Şimdi ne yapmalıydım? Benimle oynamaya çalış ğı oyun neydi? Eğer bu okuldan birriyle yatmak isteseydi kesinlikle ben son kişi olurdum. Tamam, dış görünüşün fena değildi, kabul ediyordum ama asla bana onun gi davranan birriyle birlikte olmayacağımı, kolay bir kız o madığımı Cenk'e karşı gösterdiğim tavırla anlamış olma gerekirdi.

Onunla Say Something gibi oldukça duygusal ve a lamlı bir şarkıyı paylaşmıştık. Onun bastığı her nota bir şarkı söylerken içimde farklı duygular uyandırmış dört dakikanın sona ermemesi gerektiğini söylemiştim şarkı boyunca.

Şarkı söylemeyi seviyordum, evet, fakat onunla bir kez söyledikten sonra ne evde kendi kendime ne de Arda'nın grubuyla kafede şark söylediğimde o gün o sahnede onun la hissettiklerimi hissettim. Şarkılar eksik kalıyordu. Ta mamlanabilmem için onun sesine ihtiyacım vardı ve onun çalması gerekiyordu.

Bu kadar kısa sürede bana emretmek dışında neredey se başka hiçbir şey söylememiş, önümde bir kızı ve bir tüm okula rezil etmiş birini kalbime almam yanlış mıydı? Onu sevmemeliydim. Ondan nefret etmeliydim. Bunun farkındaydım ama nedense bir şeyler farklıydı.

"Güneş!"

Ayhan Hoca'nın sesiyle kendime geldim. Oturduğu muz masanın önünde duruyordu.

"Par-pardon. Özür dilerim," dediğimde Ayhan Hoca bana bakıyordu.

"Diyordum ki, beş dakika sonra başlayacak olan müzik dersinde müzik sınıfı yerine konferans salonuna gelmeniz gerekiyor. Tiyatro ve müzik sınıflarını bugün Hülya Hoca'yla birleştiriyoruz. Size bir duyurumuz var," dedi.

Burak "Tamam hocam," diye onayladıktan sonra, Ayhan Hoca ileriye, Demir ve çetesinin olduğu masaya baktı.

"Ve... evet. Bir tek Demir'in masası kaldı. Onlara da haber vereyim, derste görüşürüz," dedikten sonra o tarafa doğru yürümeye başladı. Arkama dönüp Ayhan Hoca'nın ilerlemesini seyrettim. Demir onu fark edince oturuşuna çekidüzen verdi ve az önceki yayıldığı halden toparlanıp düzgün oturmaya başladı.

Ayhan Hoca'ya saygı duyuyordu. Belki de onun dışında başka hiçbir öğretmene saygı duymuyordu. Bunu sıra arkadaşlığından, öğretmenlere verdiği cevaplardan, derslere sürekli geç girmesinden, hatta bazen hiç gelmemesinden anlıyordum. Ama konu müzik olunca önemsiyordu. Hiçbir şeyi önemsemediği gerçeği yalandı.

Müzik Demir için önemliydi.

Çetedeki diğer tipler Ayhan Hoca'yı onayladılar ve sonra sohbetlerine devam ettiler. Hâlâ önüme dönmemiştim. Demir'e bakıyordum. Beni fark etmesi için ne yapabilirdim? Şimdi, şu anda ve her zaman...

Görünüşümü kökünden değiştiremezdim tabii ama giydiğim kıyafetleri daha çok onun tarzında kombinleyebilirdim. Helin bana güzel giyinmeyi öğretebilirdi.

Cansu ve Masal gibi kızların her gün yaptığı şekilde yüzümü makyajla boyayabilirdim.

Ya da onunla birlikte olabilirdim.

Hayır. Bunları yapmayacaktım. Belki ileride fikrimi değişebilirdi ama şu anda bir erkeğin beni sevmesi için bu yola başvurabilecek yapıda değildim. Hayatım sevgilim olmadan da gayet iyi gidiyordu.

Demir'le göz göze geldik. Aramızda biraz mesafe olsa da yine de onu net olarak görebiliyordum. Beyaz teni hem kendisinin giydiği, hem de yanındakilerin giydiği lüks yafetlerin yanında ilgi çekiyordu.

Kafasını çevirmedi. Bana hâlâ bakıyordu. En sonunda utandım ve aşağı baktım, önüme döndüm.

Bu asla olamazdı. Benim gibi birini sevemezdi. Bunu kendimi alıştırmalıydım çünkü eğer boş hayallere kapılırsam ileride kendimi kaybedebilirdim.

Bunu söylüyordum çünkü ailemi kaybettiğimden beri tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı. Kendimi sürekli boşlukta amaçsız hissediyordum. Eğer içimdeki bu boşluğa o mavi gözleri koymayı kabul edersem ve amacımı da ne kadar zor olursa olsun onu tanımak olarak kendime kodlarsam... İşte o zaman kötü sonuçlar doğabilirdi.

Zil çaldığında konferans salonuna girdik. Daha önce Esma bana okulu gezdirdiğinde, sadece bir defa burayı görmüştüm ve nefesim kesilmişti. Eskiden özel okula gidiyordum, oranın da güzel bir konferans salonu vardı ama kat buradaki kadar büyük değildi.

Büyük ve koyu kahverengi parkelerden yapılmış yüksekte duran sahnenin üstünden bordo, kadife perdeler sarkıyordu. Sahnenin önünden şu an bulunduğumuz giriş kapısına kadar bir sürü sıra koltuk vardı. Koltuklar perdeyle aynı renkti. Salonun duvarları da kadife ve bordo renk

lı desenlerle doluydu. Üzerlerinde sahnedeki parkelerle aynı renklerde olan kare motifler vardı.

Asıl şaşırdığım şeyse böyle bir okula bu gelirin nereden geldiğiydi?

"Çağatay Abi bu kadar parayı nerden buluyor?" diye sorduğumda yanımdan geçen kısa boylu, aynı sınıfta olduğumuzu bildiğim kumral saçlı bir kız "Demir Erkan'ı düşün. Çok zengin. Ailesi onun böyle bir okulda bizim gibi tiplerle okuduğunu medyanın duymasını istemiyor, bu yüzden okula yüklü bir ödeme yapıyor..." dedi. Ona baktığımda "... Burada Demir Erkan gibi birkaç tipin daha olduğunu düşün ve bingo!" diyen kız sözünü tamamladı ve bana gülümsedikten sonra boş bulduğu bir yere geçti.

Cevabımı aldıktan sonra Helin'lerin arkasından onların gittikleri sıraya kadar takip ettim. Herkes en ön sıralara oturuyordu. Ayhan Hoca ve sarı saçlı, zayıf, gözlüklü bir kadın sahnede ayakta duruyorlardı. Sanırım bahsedilen tiyatro hocası buydu.

Herkes oturunca "Merhaba gençler. Ben Hülya. Tanımayanlar veya yeni gelenler için söylüyorum, tiyatro öğretmeniyim. Bugün Ayhan öğretmeninizle beraber size bir duyurumuz var," dedi kadın ve Ayhan Hoca'ya döndü.

"Evet, okul müdürü Çağatay Bey okulumuzun daha çok öğrenciye hitap etmesi ve şu an bulunduğumuz konumdan, pardon ama hiç alınmayın lütfen, daha iyi bir konuma gelebilmesi için yapılacak olan sosyal aktiviteler konusunda Hülya Hanım ve beni görevlendirdi," dedi Ayhan Hoca ve ardından "Cenk, kalkıp kulisteki posteri getirir misin?" diye ekledi.

Cenk sahneye çıktı ve ardından kulise girdi, sonra elin-

de büyük ve rulo haline getirilmiş olan posteri getir. Karşıdan bakıldığında, aslında iyi fiziği 'ben de basket takımındayım' diye bağırıyordu. İyi olan görünüşü ben ona olan nefretimi azaltmıyordu. Önceki akşam Demir'in evindeki davranışları yüzünden onu sevmiyordum

"Teşekkürler, oturabilirsin. Hülya Hocam, bu şeri size veriyorum," dedikten sonra Ayhan Hoca posteri Hülya Hoca'ya uzattı.

Hülya Hoca pek beklemediğim bir heyecanla "Vee bu yılın Atagül Lisesi Müzikali'ne hoş geldiniz!" dedi elindeki afişi açtı.

Esma "Olley!! Burak, biz kesinlikle katılmalıyız!" derken gerçekten heyecanlı görünüyordu.

Helin "Bende tiyatro yeteneği sıfır, orkestrada keman çalarım," dedi.

"Müzikal mi? Ne uğraşacağım ya!" dedi arkamdan gelen bir erkek sesi. Diğer taraflardan da sesler gelmeye devam ediyordu.

"Başroller kimin olacak?"

"Daha acınası bir şey bulamadınız mı?"

"Ne aptal şey, bir de dans mı edeceğiz?"

"Seçmeler ne zaman?"

Bir uğultu yükselmeye başlayınca Ayhan Hoca kontrolü tekrar ele almak için "Hey! Susun!" diye bağırdı.

Görünüşe göre herkesin düşüncesi farklıydı. Böyle tiplerin olduğu bir lisede daha kötü yorumlar beklerdim doğrusu.

Benim düşüncemse olumluydu. Kesinlikle seçmelere katılacaktım. Belki başrolü alamazdım ama şansımı denemekten çekinmeyecektim. Eski okulumdaki sahte arkadaş

lıklarımla sahip olduğum sahte anılar yerine yeni ve gerçek arkadaşlarımla güzel bir anıya sahip olmak güzel olurdu

Demir acaba ne düşünüyordu? Bunu merak edip onun oturduğu yere baktığımda yüzündeki ifadeyi hiç değiştirmeden Ayhan Hoca'yı izlediğini gördüm. Acaba o da katılır mıydı? Açıkçası katılmalıydı çünkü sesi muhteşemdi ama böyle bir şey ona gereksiz görünebilirdi.

"Güneş! Kesinlikle sen şarkı söylemelisin! Bunun için doğmuşsun!" dedi Helin.

Burak "Bir biz dinleyemedik seni şarkı söylerken," dediğinde üçüne birden "Seçmelerde görüşürüz," diyerek göz kırptım.

"... Tam olarak hangi müzikali sergileyeceğimize karar vermedik ve sizin düşüncelerinizi de istiyoruz. Bu yüzden ikinci ders de müzik sınıfına gitmeyin, buraya gelin. Toplantı yapalım," dedi Ayhan Hoca.

"Ya katılmak istemeyenler?" diye bağırdı Masal sol taraftan. Çetedeki kızlardan ikinci kulüp olarak tiyatroyu seçenler de vardı demek. Neyi çalışıyorlardı? Nasıl daha iyi yalan söyleneceğini ve nasıl daha yapmacık olunabileceğini falan mı?

"Müzik ve tiyatrodaki herkes katılmak zorunda. Sahneye çıkmak istemeyen veya orkestrada da bulunmak istemeyen olursa dekor ve kostüm işlerini onlara vereceğiz. Kaçmak yok," dedi Hülya Hoca.

Müzikal işi iyi olabilirdi. Belki Demir de katılırdı, belki başrol olurduk... Kim bilir?

Ona baktım. O da bana bakıyordu. Onu gördüğümü fark edince kafasını çevirdi. Bana mı bakıyordu?

Evet Demir Bey. Sizi yakaladım. Bakalım bu müzikal neler getirecekti?

12. Bölüm

İmtihanın sonra yine konferans salonunda toplanmıştık. Herkes yerine oturduktan sonra sessizlik sağlanınca Ayhan Hoca ve Hülya Hoca tam konuşmaya başlayacakları sırada konferans salonunun kapısı açıldı ve tüm dikkatler oraya kaydı.

Demir yine geç gelerek ilgi çekmeyi başarmıştı. Bir önüne dönüp sahnede duran hocalara baktım, fakat o anda diğer tüm kızlar hâlâ arkalarına bakıyorlardı. Demir'in yerine oturuşunu sanki dizi izleriyormuş gibi izliyorlardı.

"Hey! Dikkatinizi buraya verelim! Bir daha dersime geç kalan öğrenci istemiyorum!" dedi Hülya Hoca. Onu tanımıyordum ama tiyatro öğrencileri, Esma ve Burcu dahil hepsi bir anda önlerine dönünce onun katı bir öğretmen olduğunu anladım. Böylesine serbest öğrencilerin bulunduğu bir okulda da disiplin sağlanabiliyordu demek ki. Ya da olduğu kadar sağlanabiliyordu diyelim.

"Bu kadının zoru ne?" dedim Esma'ya fısıldayarak.

"Çalıştığı dört okuldan da kovulmuş. Ne hocalar ne öğ

renciler onu seviyor. Sanırım ona en uygun yer burası," dedikten sonra kıkırdadı Esma ve tekrar arkasına yaslandı.

Ayhan Hoca bu konu hakkında öğrencilerden daha heyecanlı gibiydi:

"Bir müzikal sergileyeceğimiz kesin fakat hangi müzikal olacağı fikrine beraber varalım istedik. İlginç bir şey olmalı, en azından farklılığımızı göstermeliyiz. Çağatay Bey'den kesin emir var. Okulumuzun sosyal statüsünü yükseltme girişiminde önemli bir adım olacak," dedi.

Hülya hoca, "Fikri olan söylesin, hadi konuşalım ve karar verelim," dediğinde, arka taraflardan bir kız "Grease?" diye önerdi.

"Notre Dame'ın Kamburu?"

"Hiç müzikal falan yapmasak! Dans, şarkı falan... İğrenç!"

"Ben dans etmem."

"High School Musical'ı da yapabiliriz."

"Mamma Mia nasıl fikir?" diye mırıldanmalar devam ediyordu.

Hülya Hoca "Bunların hepsi zaten diğer okulların da yaptığı şeyler. Biz farklı olmalıyız, çünkü zaten farklıyız," dedi ve hepimizi kastetti.

"Sergileyeceğimiz müzikal şarkı ve dialoglardan oluşacak.Dans olmayacak çünkü hem dans bizi aşar, hem de sizi çalıştıracak öğretmen kadromuz yok," diye ekledi Ayhan Hoca.

Hülya Hoca "Hadi.. Herhangi bir fikri olan?... Hiç kimse mi yok?" diye sordu.

Elimi kaldırdım ve "Acapella yapabiliriz?" diye önerdim. Tüm yüzler bana dönmüştü.

Ayhan Hoca gözlüğünü düzeltti ve ardından "Gün
Bu muhteşem bir fikir! Ama tamamen acapella yapar
yız çünkü muhteşem bir orkestra kadromuz da var, or
rı harcamak intihar olur. Müzikalin bazı yerleri müzik
bazı yerleriyle acapella tarzında olur. Süper fikir!" diye
beni onaylayıp gülümsedi. Ardından "Ne diyorsun Hü
Hocam?" diyerek onun da fikrini almak istedi.

"Evet, güzel olabilir aslında. İyi fikir," dedi kadın sak
bir şekilde.

Çok sevdiğim Pitch Perfect filmi ilginç bir şekilde
yaramıştı ve bana karşı bir laf atılmadığından salondaki
ğer herkesin onayladığını tahmin ettim.

Hülya Hoca "Ayrıca öbür sınıflardan katılmak isteye
diğer öğrenciler varsa seçmelere girebilirler. Bol bol kişi
ihtiyacımız olacak," dedi.

"Seçmeler ne zaman?" diye sordu Burak.

"Seçmeler üç aşamada olacak. Öncelikle haftaya çar
şamba okul çıkışı müzik seçmesi var. Orkestrada bulu
nacak veya şarkı söyleyecek olanlar istedikleri bir parça
seçip burada bize sunacaklar. Orkestrada olan kişi halivk
sahnede bulunamayacağından, seçmelerin sadece bu kıs
mına katılacaklar," dedi Ayhan Hoca.

Helin "Olley. Benim işim tekte bitiyor, size kolay gel
sin," dedi bize.

"Ardından ikinci aşama gelecek. Bugün panoya birkaç
replik sayfası asacağız. O astığımız sayfalara çalışıp haftaya
perşembe, yani müzik seçmelerinden bir gün sonra da tek
tek bize replikleri canlandıracaksınız," diyen Hülya Hoca
Ayhan Hoca kadar olmasa da yine de ümitliydi. Belki de
gerçekten iyi bir iş çıkardı.

"Haftaya perşembe, sizleri tek tek değerlendirdikten sonra oyuncu olarak seçilmek isteyenleri, yani ikinci aşamaya katılanları ikişer ikişer eşleyeceğiz ve cuma günü siz eşlendiğiniz kişileri panodan öğreneceksiniz. Sonra bir hafta boyunca beraber prova yapacaksınız."

"Evet, ondan bir hafta sonra da okul çıkışında ikili eşlediklerimizin performanslarını izleyip değerlendireceğiz. Ardından başta başroller olmak üzere rol dağılımları yapılacak."

Hülya ve Ayhan Hoca'nın konuşmaları bittiğinde düşündüm.

Ses seçmelerini gözüm kapalı bile geçerdim fakat tiyatro..? İlkokulda katıldığım tiyatro çalışmalarından farklı olacağı kesindi ve çalışmam gerekecekti. Ezberim o kadar da iyi değildi fakat eğer çalışırsam yapabileceğime inanıyordum. Sonuçta yalan söylemekte fena değildim. Rol yapabilirdim.

Ailemi kaybettikten sonra bana "İyi misin?" diye soranlara yalan söylediğim gibi... Aslında hayır, iyi falan değildim ama şu anda öyleydim ve bu müzikalin bana iyi geleceğine inanıyordum.

Demir'in oturduğu sıraya baktığımda, Cenk'le bir şeyler konuştuğunu gördüm. Acaba o tiyatro seçmelerine de girecek miydi yoksa sadece piyano mu çalacaktı?

Esma, "Cansu duyar, hemen atlar buna şimdi. Demir kesin katılmak zorunda ya, o da başrol olup onun gözünü boyamak ister," dediğinde Helin "Cansu günlerdir nerde abi?" diye sordu.

Gerçekten Cansu'yu günlerdir okulda görmemiştik. Demir onu okulun ortasında ağlattığından beri...

Aynı zamanda Demir, o gün ben Cansu'yu savunmaya çalıştığımda bana da laf atmıştı. Demir'in bana ettiği hakaretleri takmamayı başarabiliyordum çünkü onun nasıl biri olduğunu biliyordum. Ama Cansu kendini fena kaptırmıştı.

Eğer ben de böyle Demir'e her baktığımda bu tanıdık olmayan duygu seline hapsolmaya devam edersem, kendime bir dur demem gerekecekti.

Sadece şunu kafama sokmam gerekiyordu: Demir ulaşılamayacak kadar yukarıdaydı. Bense onun inmek istemeyecek kadar aşağısında...

Cansu'nun Ağzından

Bu kadar kötü olunamazdı.

Okula geldiğim ilk günü hatırlıyordum.Demir'i işte o gün görmüştüm. Asla bana bakmayacağını bilecek kadar olgundum, bu yüzden kendimi baştan aşağı değiştirdim. Onun görebileceği biri oldum. Tüm arkadaşlarımı kendimden uzaklaştırdım ve o çetenin içine tırnaklarımla kazıyarak girdim.

Belki kimse gerçekten beni, gerçek Cansu'yu tanımıyordu ama artık bu halimle kendimi özdeşleştirmiştim. Eski ben, bana da sadece bir rüyaymış gibi geliyordu."Hocalarıyla not için yatmış, sonra da okuldan atılmış" kızdan "Demir'in çetesindeki ve okuldaki en popüler" kız olmuştum. Kolay olmamıştı. Her şeyin bir bedeli vardı ve o bedelleri aynaya baktığımda bana yabancı bir kız görerek ödüyordum.

Aşk için buna değer miydi? Kendi kişiliğimi onun için harcadım. Tam da tüm bunlar boşuna gitmemiş, iyi ki yapmışım derken bir günde unuttu beni ve gecemizi.

Demir'e âşıktım. Onu istiyordum ve alacaktım. Benim için aşk buydu.

Onun için bu kadar şey yapmıştım. Kimsenin arkadaş olmak istemeyeceği aptal insanlarla arkadaştım, Sabahla-

ra kadar barlarda takılıyordum, seçtiğim her erkeğe sahip oluyordum. Ama benim olamayan bir tek o vardı ve işte bu yüzden ona takmıştım.

Masal, müzikal olacağını anlattığında hemen Güneş'in de katılacağı detayını söylemişti. Eğer Güneş ceza alırsa sosyal bir etkinliğe katılması yasaklanırdı ve başrol bana kalırdı, öyle değil mi?

O sarışın kız okula daha ilk geldiği günden Demir'in ilgisini çekmişti. Ben Demir'le uzun zamandır arkadaştım ve daha bir kere bile benimle baş başa bir yere gelmemişti. Hep o aptal Cenk, Masal, Doğukan ve diğer salaklarla bardan o bara geziyorduk.

Hele Demir Erkan'ın evine davet edilmek mi? Asla.

Demir gizemli bir sırdı. Bu okula neden geldiğini bile kimse bilmiyordu. Bir kızın hayatında görebileceği en seksi çocuktu ve ben dayanamıyordum. O salak ve yeni sarışın kızın onu bir günde avcuna düşürmesine katlanamıyordum. Artık yetmişti.

Güneş'in eskiden gittiği okulu öğrendikten sonra hemen kendimi orada bulmuştum ve kaynaklarımdan onun neden atıldığını, neler yaşadığını öğrenmiştim. Ailesi mi ölmüştü?.... Vah vah.

Test sorularının ve cevaplarının dolabında çıkmasıyla atılmıştı. Bursu onu kurtaramamıştı. Aynı trajediyi tekrar yaşarsa, belki artık benim gibilerle uğraşmaması gerektiğini anlardı.

Bizim okuldaki ineklere para bayılmış olsam da, buna değerdi. Zaten benim için bu para bile değildi. Sürtük annem her gün eve fazlasıyla para getiriyordu. Bir kere de benimle ilgilenseydi...

Sabah erkenden okula gittim. En fazla on kişi vardı. Hemen Güneş'in dolabının olduğu koridoru buldum ve dolabın aralığından kâğıtları attım.

Aptal sarışın. Başına bela aldı.

Bir kapının kapanma sesini duydum. Kimse beni görmemeliydi. Bu koridorun kamerasını halletmiştim ve okulda çok az kişi vardı. Duyduğum kapı sesini unuttum ve yoluma devam ettim. Tuvalete girdim. Siyah eyeliner'ımı kalınlaştırdım ve daha belirgin olmasını sağladım. Eteğimi biraz daha yukarı çektim. Göğüs ve sırt dekoltemi düzelttim. Koyu kırmızı rujumu sürdüm.

Ben buydum. Herkesin bildiği ve benimle bütünleşen Cansu buydu ve kimse benim elimden Demir'i, istediğim şeyi alamazdı. Hele hele daha okula yeni başlamış biri, her ne kadar Demir'in ona aldığı giysilerle biraz daha az bebek gibi görünmeye başlamış olsa da Güneş hâlâ şatosundan kaçıp yanlış bir ormana düşmüş prenses gibiydi.

Ve ben ona Demir'i almak ne demekmiş gösterecektim. Merhaba Güneş, Karanlık Lise'ye hoşgeldin. Hiç gelmemiş olmayı dileyeceksin.

13. Bölüm

Bu gürültü de neydi? Alarmın çalmasına daha yarım saat vardı ve beni uyandıran gürültü kapının çalınma sesiydi.

"Güneş!!! Bak şu kapıya!"

Halamın uykulu sesinden kapıyı açma görevinin bana düştüğünü anlayıp kalktım ve kapıya doğru hızlı adımlarla ilerledim.

Karşımda Helin'i görünce şaşırdım.

"Helin! Sen delirdin mi? Daha kalkmama-"

"Güneş! Benimle gelmen gerekiyor! Çabuk ol! Hemen giyin!"

"Ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Cansu senin dolabına sınav sorularını koymuş! Hemen gidip herhangi bir hoca açmadan önce onları dolaptan almalıyız!" dediği zaman söyleği şeyi anlamıştım ama nedense bir kere daha duyma ihtiyacı hissettim.

"Ne? Cansu ne yapmış?"

"Çabuk ol Güneş! Arabada konuşuruz, hadi!" dedi He-

lın ve hemen odama girip hazırlanmama yardım etmeye başladı.

Tarih tekerrür edemezdi, öyle değil mi? Cansu neredeyse bir haftadır okulda yoktu ve anlaşılan bu zamanını boş geçirmemişti. Hemen üstüme siyah pantolon ve bir tişört geçirip dünden hazırladığım çantamı omzuma taktım.

Arabaya biner binmez Helin gaza bastı.

"Bunu nereden öğrendin?" diye sorduğumda cevap vermedi.

"Helin?"

"Kaynağın kim olduğu önemli değil. Önemli olan, bu bilginin doğru olduğu ve Cansu'nun sana komplo kurduğu. Bir an önce engel olmalıyız, yoksa ceza alırsın. Hatta müzikalden bile atılırsın," dedi ve işte o an anladım. Cansu beni müzikalden attırmak istiyordu. Demir'i sahiplendiğim gibi yanlış bir kanıya çok önceden varmıştı bile ve bu onun intikamıydı.

"... Yapabileceği pek çok şey varken neden senin eski okulundan atılma sebebini tekrar etsin ki? Saçma!" dediğinde Helin'in benim için endişeleniyor olduğunu anladım.

"O Cansu. İnsanların zayıf noktalarını biliyor ve istediğini alana kadar bu kozunu kullanmaktan çekinmiyor," dedim. Cansu'yu artık ben de tanıyordum ve ona kızgındım. Hem de çok... Ben onu Demir'e karşı o kadar savunmuşken bana böyle bir karşılık vermesi yanlıştı.

Okula vardığımızda Helin hemen arabayı park etti ve okula girip dolapların olduğu koridora doğru ilerlemeye başladık. Normalde okula vardığımız saatten biraz daha erken gelmiştik.

"Lanet olsun, çok kalabalık!" dedim. Derse girmeden önce neredeyse yirmi kişi dolaplarının başındaydı ve kitaplarını alıyorlardı.

"Bu şekilde hayatta o soruları kimse görmeden çalamayız. Dikkat dağıtmalıyız," dedi Helin ve bana bakıp "Sanırım bir planım var," diyerek gülümsedi.

Anlamamış gözlerle ona baktım.

"Şimdi, sen bayılmış gibi yap, herkes senin başına toplansın, dikkatler sendeyken ben de hemen dolabından kağıtları alacağım. Nasılsa şifreni biliyorum," dedi.

"Bayılma numarası mı? Yangın alarmını falan çalsak ya?" diye önerdim. Daha kolay olurdu.

"Biz burda senin ceza almaman için uğraşıyoruz, sen üstüne ikinci bir ceza almaya çalışıyorsun. Şimdi söyleneni bekle," diye fısıldadı Helin ve benden birkaç adım uzaklaştı. Biraz bekledik. Birkaç öğrenci daha koridordan çıktığında Helin, "Şimdi," dedi. Elimdeki çantayı yere attım ve yere düştüm. Gözlerimi kapattım. Sadece olanları dinliyordum.

Helin "Güneş bayıldı! Yardım edin! Buraya gelir misiniz!" diye bağırdıktan sonra yakınımdaki sesler gittikçe arttı. Gözlerimi ne zaman açmam gerektiğini bilmiyordum, bu yüzden beklemeye devam ettim.

"İyi misin?"

"Noldu?"

"Yere düştü galiba."

Tüm o seslerin arasından Helin'i duymayı bekliyordum. Hâlâ gelmemişti. Ya dolaptan kâğıtları alamazsa? Ya onları alırken yakalanırsa ve sanki o oraya koyuyormuş gibi görünürse? İşte o zaman başı belaya girerdi. Aptal Cansu bizi ne işlere bulaştırmıştı...

Eski okulumu hatırladım. Dolabımı açtığımda üzerime düşen kâğıtları... Nöbetçi öğretmenin beni kolumdan tutup müdürün odasına atmasını...

"Bu sefer seni baban kurtaramayacak," dediğinde gözlerimden akan yaşları...

"Tamam Güneş, Helin halletti," diyen erkek sesi beni kolumdan tutup kaldırdı. Demir değildi. Başka biriydi. Gözlerimi açtığımda Demir'in çetesinden bir çocukla burun buruna geldim. Beni o kaldırmıştı. Adı Doğukan'dı.

"Sen?" diye soracaktım ki göz kırptı ve "Tamam, açılın. Şimdi iyi. Helin! Gel ve arkadaşına yardım et!" diye Helin'e seslendi. Helin bana doğru yaklaştı ve kolumun altına girdi. Revire doğru yürümeye başladık, hâlâ rol gereği yavaş yavaş yürüyordum.

"Aldın mı?" diye sorduğumda "Tabii kızım, sen ne sandın?" diye gülümsedi Helin. Arkama doğru Doğukan'ı görmek için baktığımda, çocuk çoktan yok olmuştu.

Gözden uzaklaştığımızda Helin kolumdan çıktı ve bana kâğıtları gösterdi. "Hiç merak etme güzelim, bunları yok bil," dedi ve çantasından çıkarttığı çakmakla yaktı. Ardından çöp kutusuna attı ve çöp kutusunun kapağını kapattı. Aradan birkaç saniye geçtikten sonra kapağı açtı, kâğıtların tam siyahlaşıp okunmayacak hale geldiklerinden emin olduktan sonra su şişesindeki suyu döktü ve ateşi söndürdü.

"Helin, eğer bir daha böyle entrika, intikam, komplo gibi işlerim olursa kesinlikle arayacağım ilk kişi sen olacaksın," dedim ve ikimiz de gülmeye başladık.

Öğle teneffüsünde yine bizim dörtü -Esma Burak Helin ve ben- masada oturuyorduk. Esma sabah nereye kaybolduğumuzu sorunca gülerek olayı anlatmaya başladık.

Her ne kadar en başta gülsek de sonrasında aklıma gel düşünceler yüzümdeki gülümsemeyi sildi.

Cansu bunu yaptıysa, daha neler yapabilirdi? Ben Demir'e sahip falan değildim. Evet, belki ondan birazcık hoşlanıyordum, belki de çok hoşlanıyordum...

Tamam, kabul ediyordum, ondan delicesine hoşlanıyordum ama sonuçta bu karşılıksız bir şeydi ve bunu Cansu'ya bunu söylemesi gerekiyordu.

Öyle ya da böyle, planı suya düşmüştü. Rahatladım

"Helin, sana ne kadar teşekkür etsem az, gerçekten hayatımı kurtardın. Bu okuldan da atılsaydım artık sonum ne olurdu bilemiyorum," dedim.

"Önemli değil, artık sen de bizim gruptansın. Biz arkadaşlarımız için her şeyi yaparız," dedi ve gülümsedi

Burak "Cansu'nun Güneş'in dolabına kâğıtları koyduğunu nasıl öğrendin?" diye sorduğunda Helin'e döndüm. Ben ona aynı şeyi sorduğumda bana cevap vermemiş geçiştirmişti. Bu sefer kaçışı yoktu.

"Evet Helin, bana da söylemedin," dedim.

Helin başını kaldırdı ve "Seni kurtardık mı, kurtardık Cansu'nun bunu yaptığı haberi de doğruydu. Kavmak kim olduğu önemli mi?" diye sordu. Üçümüz aynı anda "Evet!" dedik.

Helin derin bir nefes aldı.

"Doğukan söyledi," dedi.

Doğukan bize bugünkü oyunda yardım etmişti, evet ama Helin'le onun konuşması ne alakaydı? Doğukan, Demir'in çetesindendi. Cenk, Demir'in sağ koluysa, Doğukan da sol koluydu. Yakışıklıydı ve dışarıdan her kızla çıkmayacağını gösteren bir havası vardı.

Helin ardından "Size bir şey itiraf edeceğim," diye ekledi.

Esma, Helin'e "Bunu söylemek istediğinden emin misin?" diye sorduğunda Burak da ben de hiçbir şey anlamamıştık. Helin'in söyleyeceği şeyi bir tek Esma biliyordu sezdiğim kadarıyla.

"Evet... Burak, özür dilerim. Sana daha önceden söylemem gerekirdi. Doğukan'la biz çıkıyoruz," dedi Helin ve ardından vereceğimiz tepkiyi görmek için bir Burak'a bir de bana baktı.

14. Bölüm

Helin'in Ağzından

Doğukan'la çıktığımı itiraf ettiğimde Burak da Güneş de şoke olmuşlardı. Yazın başından beri, yani yaklaşık beş aydır çıkıyorduk ve sadece Esma'ya söyleyebilmiştim. O bile Burak'tan saklamıştı.

Burak "Helin, bunu nasıl söylemezsin! Esma, sen de biliyordun ve bana söylemedin," dediğinde cevap olarak "Bu onun sırrıydı, üzgünüm sevgilim," dedi Esma.

Güneş'e baktığımda suratındaki ifadeden anladığım kadarıyla, Doğukan'ın sabah bize neden yardım ettiğini şimdi anlamıştı.

Güneş, "Ee, anlatacak mısın yoksa hâlâ sırlara devam mı?" dediğinde artık saklamanın pek de önemi kalmadığını anladım.

"Peki, tamam. Anlatmaya başlıyorum ama sözümü kesmek yok," dediğimde Esma, "Bu hikâyeyi yüz kere de dinlesem sıkılmam," diyerek gülümsedi.

"Bu yazın başındaydık. Ailemle aram pek de iyi değildi

Kafamı dağıtmak istiyordum, caddeye çıktım. Bir bankta oturup gelen geçen arabaları izliyordum. Aradan yarım saat geçtikten sonra birden o arabayı gördüm. Yıllardır havalini kurduğum ve âşık olduğum araba neredeyse ayağıma gelmişti. Tam bir klasikti. Benden birkaç metre ötedeki kafenin önünde durdu. Araçtan uzun boylu bir çocuk indi. Kafasında kapüşonu vardı, bu yüzden suratını tam görememiştim..."

Arabanın marka ve modelini söylesem de pek ilgilenmedikleri için anlamayacaklarından, düz bir şekilde anlatmaya devam ettim:

"... Tam klasik bir arabaydı, muhteşemdi. Daha yakından bakmak istediğimde kendimi bir anda yanında buldum. İçeri baktığımda anahtar üstündeydi. Hangi salak böylesine muhteşem bir arabayı başıboş bırakıp giderdi ki? En sonunda dayanamayıp kapıyı açtım ve sürücü koltuğuna oturdum. Sanki kendimi ben yönetmiyordum. Ellerim kendi kendine arabayı çalıştırmıştı ve sürmeye başlamıştım."

Güneş elini çenesine ve yanağına dayamış, dikkatle beni dinliyordu.

"Cam yarısına kadar açıktı. Arkadan 'HEY!' diye bir ses duyduğumda kapüşonlu çocuğun beni kovalamaya başladığını gördüm. Gaza bastım. Çocuk elindeki torbayı düşürdü ve arabasının peşinden koşmaya devam etti. Tam hızlanmıştım ve onu geçecektim ki yola bir top fırladı ve anında fren yaptım," dedim.

Burak "Ne yani, top alt tarafı patlardı? Niye durdun?" diye sorduğunda ona "Her topun arkasında bir çocuk vardır. Araba kullanmayı bilmediğin belli oluyor," diyerek cevap verdim.

"Hadi Helin! Devam et, meraktan öldüyorum!" Güneş de Esma'nın ilk dinlediği zaman olduğu gibi heyecanlıydı. Çok bekletmeden devam ettim.

"Sokağa top fırlayınca frene bastım. İyi ki frene basmışım çünkü küçük bir kız topun peşinden koştu. Kızın arkasından da annesi fırladı. Kızı kucağına aldığı gibi kaçarak tekrar kaldırıma taşıdı. Tam tekrar gaza basmak için hazırlanmıştım ki yanımdaki kapı açıldı ve biri yan koltuğa oturdu. Ardından da kapıyı kapattı."

Güneş hemen "O çocuk muydu?" diye sorunca "Sözümü kesme!" dedim ve devam ettim.

"Baktığımda yanıma oturan kişinin o kapüşonlu çocuk olduğunu gördüm. Suratına bakmamak için saçlarımı öte tarafta topladım ve direksiyonu daha sıkı tuttum. 'Ee? Ne duruyorsun? Madem ben süreceğim diye ısrar ettin, gaza bakalım bizi,' dediğinde ise şaşırdım. Gerçekten benimle kafa mı buluyor acaba diye merak edip yüzüne baktığımda onun hayatımda gördüğüm en yakışıklı erkek olduğunu fark ettim. Tek kelimeyle kusursuzdu. Bense o kadar hatlıydım ki, onun yanında o anda daha da dibe batmaya başlamıştım. Utancımdan ve kendime olan öfkemden dolayı direksiyonu daha sıkı tuttum."

Derin bir nefes aldım. O anı hatırladıkça pişman oluyordum. Sonuçta anlık gelen bir hevesle o arabayı çalmıştım, üstelik sahibi beni yakalayıp yanıma oturmuştu.

"Arkadan korna sesleri yükselince yanımda oturan arabanın sahibi direksiyonu sıkan elimin üstüne elini koydu ve 'Hadi, gidelim,' dedi."

Güneş "İnanamıyorum! Yoksa çocuk seni polise şikâyet ederken Doğukan seni gelip kurtaracak ve öyle mi tanışacaksınız?" diye merakla sorduğunda Burak, "Güneş, bırak

kız anlatsın. Devam et hadi, ben de merak ediyorum," diye karşılık verdi. Esma ise halinden memnundu. Bu hikâye ona nedense peri masalı gibi geliyordu.

"Hayatımda daha önce o kadar utandığımı hiç hatırlamıyordum. Arabayı sahile kadar sürdüm ve durdurdum. Yanımda oturan son derece yakışıklı çocuğun suratına bakmadan indim. Peşimden o da indi. 'Lütfen beni şikâyet etme, bak gerçekten çok özür dilerim, istemeden oldu.. Bana inanmalısın. Asla böyle bir şey yapmak istemedim, bir anda oldu. Karşımda hayalimin arabasını görünce-' diye kendimi kurtarma çalışmalarına başladığımda, çocuk sözümü kesti. 'Ağlamayı bırak,' dedi. 'Seni şikâyet etmeyeceğim. Zaten istesem de şikâyetçi olamam,' diye ekledi. Gözümden düşen yaşları silip ona yaklaştım. 'Gerçekten çok teşekkür ederim. Borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum,' dedim. 'Kimseyi güzel bir araba zevki var diye şikâyet edemem, öyle değil mi?' diye gülümsediğinde sanırım ondan hoşlanmaya başladığımı anlamıştım. Arkamı dönüp gitmeye hazırlandım. Sonra düşündüm, bu kişi gerçekten iyi biri olmalıydı çünkü bu yaptığım saygısızlığa rağmen beni şikâyet etmeyeceğini söylemişti. Tekrar ona döndüm ve 'Zaten şikâyetçi olamam derken ne demek istedin?" diye sordum.

'İşin aslı şu ki, bu arabayı babamdan gizli olarak almıştım ve açıkçası eğer babam bütün harçlığımı biriktirip bu muhteşem arabaya harcadığımı anlarsa, üstüne üstlük çaldırdığımı öğrenirse, işte benim sonum olur,' dediğinde gülümsedim. O da gülümsüyordu. O anda bir karar vermem gerekiyordu. Ya dönüp gidecektim, o gün yaptığım şeyin utancıyla ve bir daha asla bu kadar hoşlandığım bu erkeği göremeyecektim; ya da onunla arkadaş olmayı de-

neyecektim. Tabu başta çekindim çünkü çocuğun arabasını çalmıştım! Tam bir rezillikti," dediğimde masadakiler gülümsedi.

"Ona 'Niye baban araba aldın diye kızsın ki?' diye sorduğumda 'Uzun hikâye,' dedi ve gözlerini denize dikti. Bir sorunu olduğunu anlamıştım. 'Benim de bol zamanım var,' dedim ve taşların üzerine oturdum. Sonra garip bir şekilde konuşmaya başladık. Bana kızmamıştı ya da kötü bir şey söylememişti. Hatta aksine; onun ailesinden arabalara, en sevdiği markalara, motorlara kadar birçok konudan konuştuk. Bana daha önce hiç benim gibi arabadan anlayan bir kızla tanışmadığını söyledi. Güneş batttığında ise kadar zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Beni evime bırakmayı teklif ettiğinde o arabaya bir daha binmek istemediğimi düşündüm. Her ne kadar bu yabancıyla daha fazla vakit geçirmek istesem de sonuçta ona yaptığım şey yanlıştı," dedim ve durmadan anlatmaya devam ettim.

"...En sonunda kabul ettim ve beni evime bırakmasına izin verdim. 'Seni bir daha görebilecek miyim güzel kız?' diye sorduğunda kendimi gülmekten alamadım. Gerçekten benimle bir daha görüşmek istiyordu. Bu olan şeye rağmen... Ve ben mutluydum. Her ne kadar onun arabasını çalmaya kalksam da beni affetmişti ve benden hoşlanmıştı."

Anlattığım şeyin en güzel yerine gelince sandalyede arkama yaslandım ve konuşmaya devam ettim:

"En son arabadan inerken adımı söylemediğimi fark ettim. 'Ben Helin,' dedim. Bana gülümsedi ve 'Ben de Doğukan,' diye karşılık verdi."

Güneş "İnanamıyorum Helin! Sanırım hayatımda duyduğum en romantik tanışma hikâyesi bu!" dedi. En sonunda Güneş'le Burak'a da itiraf ettiğimde rahatlamıştım.

Güneş de aynen Esma gibi çok ilgi çekici ve güzel bir tanışmamız olduğunu düşünüyordu. Tamam, ilgi çekici ve farklı olduğunu noktasında ben de onlara hak veriyordum ama güzel miydi? O gün, o akşam yaptığım şey hatalıydı. Kimsenin arabasını çalmamış olmam gerekirdi.

"Helin, bu harika, anlıyorum ama bu işte bir terslik var. Aynı okuldasınız ve bir kere bile onunla konuştuğunu görmedim."

Burak bunu sorduğunda hikâyenin ikinci kısmını anlatmaya başladım:

"Yazın her hafta en az üç kere buluştuk, çok güzeldi. Her şey muhteşemdi fakat tek bir sorun vardı. Ben hâlâ o gün onun arabasını çaldığım için kendimden utanıyordum ve bu olay ilk defa yaşanmamıştı. Doğukan'dan önce iki kez daha aynı şeyi yapmıştım ve birinde de yakalanmıştım. Okulum bunu haliyle hoş karşılamamıştı ve bana bunu yazın tekrar kayıt yaptırırken açıkça belirttiler. Ailem doğruca beni buraya, lanet olası Atagül Lisesi'ne yazdırdı. Burada daha iyi olacağım düşüncesindeydiler. Ben de direnmedim. Sonuçta bunu istemeden yapıyordum ve kendime bir çeki düzen vermem gerekiyordu," dedim ve konu iyice sıkıcı aile dramıma sapmadan anlatmaya devam ettim.

"Yazın son günlerine doğru Doğukan'a bu okula geleceğimi söylediğimde bana 'Sanırım bir sorunumuz var, ben de o okula gidiyorum,' dedi. Başta çok sevinmiştim. Fakat ardından Doğukan bana okulda bir statüsünün olduğunu, yakınındakilerin, yani şimdi artık tanıdığım kadarıyla Demir ve çetesinin, beni onaylamayacağını söyledi. Bana zarar vermek istemiyormuşmuş..." dedim.

Güneş "Ee nasıl ayrılmadan hâlâ çıkmaya devam edebiliyorsunuz o zaman?" diye sordu.

"Başta çok bozulmuştum, ona benden ayrılmak isteyip istemediğini sordum. Bana beni çok sevdiğini ve değer verdiğini, benden ayrılmak istemediğini söyledi. Sadece okulda yakın olamazdık... Hepsi buydu. Başta çok zor geldi, kendimi kötü hissettim fakat Demir ve çetesini daha iyi tanıdıkça bu olayı Doğukan'ın gözünden görmeye başladım. Şimdi her hafta sonu buluşuyoruz ve birlikte zaman geçiriyoruz," dedim.

Burak "Nereye gidiyorsunuz? Sonuçta bu çevrede hep bizim okuldan insanlar var?" diye sordu. Güneş de "Evet, madem görülmek istemiyor, nerede buluşuyorsunuz?" dedi.

"Buradan 1-2 saat uzağa arabayla gidip geliyoruz veya onun evinde, benim evimde takılıyoruz. Bilmiyorum bu beni ileride sıkar mı ama şimdilik iyiyim. Doğukan'a âşığım ve onu kaybetmek istemiyorum," dedim.

Esma, "Helin, daha ne kadar onun sırrı olarak kalacaksın? İşler artık dayanamayacağın bir dereceye ulaşabilir çünkü Masal, Doğukan'ın peşinden ayrılmıyor," dediğinde "Bilmiyorum, hiç bilmiyorum..." diyerek cevap verdim. Bunu düşünecektim.

Arkama doğru, onların masalarına baktım. Doğukan Cenk'le Demir'in arasındaydı. Masal, Doğukan'ın karşısında oturuyordu.

Esma bir noktada haklıydı ama şimdilik durum çok zor gelmiyordu. Eğer Masal sorun olmaya başlarsa, Doğukan'la konuşurdum, beni dinlerdi.

Değil mi?

15. Bölüm

Ses seçmelerinin olduğu gün gelip çatmıştı. Son teneffüs olduğunda seçmelere tam bir ders kalmıştı. Heyecanlıydım.

Teneffüste nöbetçi öğrenci gelip beni Çağatay Abi'nin çağırdığını söyledi. Kapıyı çalıp içeri girdiğimde Çağatay Abi bana koltuğu göstererek oturmamı rica etti.

"Güneş, dün koridorda bayıldığını duydum. Doğru mu?" diye sorduğunda beni neden çağırmış olduğunu anladım. Korkacak bir şey yoktu. Sonuçta Helin'le beraber ve Doğukan'ın yardımlarıyla başıma kötü şeyler gelmesini engellemiştik.

"Evet, kahvaltı etmemiştim dün sabah, o yüzden bayıldım sanırım. Ama iyiyim, teşekkürler," diye hemen ilk aklıma gelen ilk şeyleri sıraladım.

"Bir kahvaltı kaçırmakla bayılacağını sanmıyorum, başka bir sorunun mu var yoksa?" diye sorduğunda şüphelenmemesi için hemen cevaplamaya çalıştım.

"Hayır, hayır. Bana bir iki kere daha olmuştu. Bir sorun yok," dedim.

"Hmm," diye mırıldandı ve oturduğu koltuktan kalkıp büyük, kahverengi masasının yanından geçti. Gri takım elbisesinin ceketini çıkardı ve benim oturduğum üç kişilik koltuğun kenarına astı. Ardından yanıma oturdu. Niye böyle bir şey yapmıştı?

"Konuşmamız bittiyse ben artık gideyim, müzikal seçmeleri var," diyerek hızla ayağa kalktığımda kolumdan çekip beni tekrar yanına oturttu.

"Bir dakika Güneş, konuşuyoruz daha. Eee şarkı söylüyormuşsun?"diye sordu.

Bu adamın sorunu neydi? Hem beni takip ediyordu hem de yanıma oturmuştu! Aramızdaki mesafeyi daha da kapattığını gördüğümde tekrar ayağa kalktım.

"Arkadaşlarım ve Ayhan Hoca beni bekliyor. Ben. Ben gitsem iyi olur," dedim ve kapıya doğru ilerlemeye başladım. Ne ara ayağa kalkmış olduğunu bilmiyordum ama arkamdan tutup beni geri çevirdi

"Notaların nasıl Güneş? Ödevlerini yapıyor musun?" diye sorduğunda bu konuşma gerçekten sinirimi bozmaya başlamıştı. Bu adam hakkında müdür olmasından başka ne biliyordum ki?Hiçbir şey.

Bir dakika... Demir ondan uzak dur demişti. Bir bildiği vardı demek. Başta hiç aldırış etmemiştim ama şu an ne demek istediğini anlıyordum. Adam normal değildi.

"Daha sınavlar başlamadı, bildiğiniz gibi," dedim. Saygımı bozmamaya çalışıyordum ama sürekli bana yaklaşıyor olması sabrımı zorluyordu.

"Hocam, benim.. Benim gitmem lazım," diyerek arkamı göndüğümde arkamdan "Bu okulda başını belaya sokan kızlar nasıl ceza almaktan kurtuluyor biliyor musun?" dedi ona döndüm.

"Ne demeye çalışıyorsunuz?" diye sorduğumda bana sadece "Başını belaya sokma, küçük kız," dedi ve ellerini pantolonunun cebine soktu.

"Ne demeye çalıştığınızı açıkça söyler misiniz lütfen?" diye sorduğumda sesim tahmin ettiğimden yüksek ve sinirli çıkmıştı. Çağatay Abi bana yaklaştı. Her kelimesinin arasında bir adım daha atıyordu.

"Başını... Belaya... Sokarsan.." dedi ve elini yanağıma koydu. "... Başına gelecekleri tahmin et güzelim."

Geriye doğru bir adım atarak bana değen elinden kurtuldum ve sonrasında hemen arkamı dönüp ofisten çıktım. Koşmaya başladım.

Sadece koşuyordum. Nereye gittiğimi bilmiyordum.

Bu lanet adamı ne diye buraya müdür yapmışlardı ki? Kimse daha önce onu şikâyet etmemiş miydi yani?

Gözümden bir yaş damladığında dikkatim dağıldı ve bir anda birine çarpıp yere düştüm.

"Dikkat etsene Güneş!"

Sesin sahibi Demir'di. Hiçbir şey söylemeden ayağa kalktım. Yüzümdeki korku ve şok izlerini görmüş olmalıydı ki "Ne oldu?" diye sordu.

"Çağatay..." dediğimde "Sana demiştim! Ondan uzak dur demiştim!" diye bağırdı ve hızlı adımlarla müdürün odasına girdi. Kapı sertçe kapandı. Bir daha da bir şey duymadım.

Bu müdür denen adam hakkında yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Elimden gelen tek şey ondan olabildiğince uzak durmaktı.

Okul çıkışında hepimiz konferans salonunda toplanmıştık. Önce Ayhan Hoca bir duyuru yaptı.

"Hülya öğretmeninizle konuştuk ve bir karara vardık Müzikale sadece tiyatro ve müzik sınıfındakiler değil, diğer seçmeli derslerdeki öğrenciler de katılabilecekler. Bu kararımızı haftanın başında panoya asmıştık ve görüyorum ki seçmelere katılmak isteyen kişi sayısı artmış..." dediğinde salona baktım. Geçen haftaya göre daha çok kişi vardı ama toplamda burada bulunan öğrenci sayısı bizim okulun yarısı bile etmezdi.

Gözüm hemen Cansu'ya takıldı. Tabii ki gelecekti çünkü Demir buradaydı.

Ona önceki gün olanlar hakkında hesap sormamıştım. Sormayacaktım da. Bana bulaşmak için elinde hiçbir neden yoktu ama kafasında neler kurduğunu bilemezdim. Okulda uzak durmam gereken iki kişi vardı: Çağatay denen aşağılık herif ve Cansu. Sanırım bu ikisine dikkat etmek benim yararıma olurdu.

Çeteye bulaşmamak konusunda ise, ne kadar çabalarsam çabalayayım Demir'den uzak duramıyordum. Sürekli onun yakınında olmak istiyordum fakat buna en yakın zamanda son vermem gerekiyordu.

Ona baktım. Geçen hafta oturduğu yerde oturuyordu. Çağatay'ın ofisine girdikten sonra acaba ne yapmıştı? Bunu merak ederken gözlerimi Demir'den ayırdım ve sahneye baktım. Şu anda konsantre olmam gereken daha önemli bir şey vardı.

Önce orkestraya katılmak isteyenler teker teker üzerinde çalıştıkları parçaları çaldılar. Helin'i ilk defa dinleme fırsatım oldu ve en iyi onun keman çaldığını fark ettim. Gerçekten yetenekliydi.

En son piyanistler çıkmaya başlamıştı. Önce kısa sarı

saçlı, dokuzuncu sınıf olduğunu tahmin ettiğim bir kız çıktı. Sonra son sınıflardan kumral bir çocuk, en son da Demir.

Ayhan Hoca, Demir'i çağırdığında salonda hep var olmuş olan o uğultu bir anda yok oldu. Özellikle kızların başları, onun oturduğu koltuktan kalkıp sahneye çıkmasıyla hareket ediyordu. Ben de onu izliyordum.

Piyanonun başına geçti ve o gün odasında elime aldığım nota defterini piyanonun üstüne yerleştirdi. Tuşlara basmaya başladığında içimi o hoş müziğiyle doldurdu. Çaldığı şarkının hangi şarkı olduğunu anlamaya çalıştım ama anlayamadım. Daha önce hiç duymamıştım. Kendi bestesi miydi?

Odasında gördüğüm nota defterinin içindeki o kâğıtların hepsi onun besteleri miydi?

Şarkı devam ettikçe Demir her notaya kendinden bir parça katıyordu. Şarkı hüzünlü değildi. Bir mutluluk şarkısı da değildi. İkisinin arasındaydı. İnsanı sıkmıyordu, aksine heyecanlandırıyordu. Notaların uyumu muhteşemdi. Demir gerçekten çok yetenekliydi. Şarkının sonlarına doğru notalar hızlandı ve Demir eğlenmeye başladı.

Zevk alıyordu. Onu bu haliyle kaydedip sonsuza dek izleyebilirdim. Acaba benim yanımdayken bir kez olsun bile bu ruh halinde olabilecek miydi?

Şarkısı bittiğinde zamanın nasıl bu kadar çabuk geçtiğini anlamamıştım ama salondan bir alkış koptu. Ayhan Hoca o ana kadar sahneye çıkanların hiçbirini ayakta alkışlamamıştı ama şimdi ayaktaydı.

Alkışlar kesilince "Bu senin besten mi Demir?" diye sordu.

Demir "Evet," diye cevap verdi ve başka bir şey söyle-

meden yerine, Cenk'in yanına oturdu. Tüm kızlar hayranlıkla onu izliyordu. İçimi büyük bir kıskançlık kapladı ama yapabileceğim bir şey yoktu. Demir buydu. Herkesi kendine hayran bırakıyordu.

Ayhan Hoca "Şimdi ses seçmeleriyle devam edelim. Orkestrada olanlar sahnede bulunmayacaklar, sahnenin altındaki orkestra yerinde bulunacakları için ses seçmelerine veya oyuncu seçmelerine girmeyecekler," dediğinde Hülya Hoca "Bunu da hatırlattıktan sonra şimdi numara sırasına göre gideceğiz. Önce kızlardan başlayalım. Kim başlıyor?"diyerek olayları hızlandırdı.

En az yarım saat daha beklemem gerektiğini anlamıştım çünkü bu okula en son ben kayıt olmuştum ve numaram da haliyle ilerideydi.

Esma "Merak etme, sakin ol. Herkesten iyi olacaksın. En son çıkacağın için sıkma kendini, böylece rakiplerini tanıyacaksın," diyerek beni rahatlatmaya çalıştı.

Sırayla kızlar çıkmaya başladılar. Müzikalde acapella da olacağından, müziksiz şarkı söyleyecektik. Benim için hava hoştu. Sonuçta duşta söylerken arkadan müzik gelmiyordu, öyle değil mi?

Son sınıflardan müzikale pek katılan olmamıştı. Ağırlık onuncu sınıflardı. Tabii hepsinin yaşları on altı yerine on yedi veya on sekizdi. Bu yüzden fiziksel açıdan pek farklı görünmüyorduk. Bense on birinci Sınıftaydım ama on yedi yaşım bitmek üzereydi. Bu sınıfı tekrar ediyordum. Demir'inse çoktan on dokuz olduğunu duymuştum. Burası böyle bir okuldu işte.

Benden önce altı kız ana rollerden birini alabilmek için şarkı söylemişti. Biri hariç diğerlerinin sesleri o kadar da ilgi çekici değildi fakat fena da sayılmazlardı.

Benden önce sadece bir kişi kaldığında, o kişinin Cansu olmasına şaşırmadım.

Sahneye çıktığında, oturunca daha da yukarı çıkmış eteğini düzeltme zahmetine bile girmemişti.

"Evet Cansu, başlayabilirsin," dediklerinde Cansu "Hocam, Demir de piyano çalabilir mi? Öyle daha iyi söyleyebilirim," diyerek sonuç alamayacağı bir istek sundu.

Demir piyano çalsınmış... Bu kız hâlâ onun peşinden koşuyordu. Aslında bir parçam da onu haklı görüyordu. Sevdiği kişiden vazgeçmemek insanın doğasında vardı. Onu suçlayamazdım.

Ayhan Hoca "Cansu, ses seçmelerine katılanlar müziksiz söylüyorlar. Kuralı değiştiremem," dediğinde Cansu bozulduğunu belli edecek bir şekilde yüzünü ekşitti. Sonra şarkısını söylemeye başladı.

Cansu şarkısını söylerken gülmemek elde değildi. Sesi güzel çıksın diye gırtlaktan söylemeye çalışıyordu. Adele'in Someone Like You şarkısından bir anda nefret etmeye başlamıştım. Artık ne zaman duysam aklıma Cansu gelecekti.

Azıcık müzik bilgisi olan her insan onun o an gırtlağına ne kadar zarar verdiğini anlardı. Ayhan Hoca da her ne kadar gülümsememek için elini ağzına götürse de, kızı durdurmak istese de, Cansu'nun şarkısını bitirmesine izin verdi.

"Teşekkürler Cansu. Sırada sanırım tek bir kişi kaldı; Güneş?" dediğinde ayağa kalktım.

Burak "Hadi, git ve sahneyi öldür," dedi ve koluma vurdu.

Sahneye çıktım.

Önceki güne kadar söyleyeceğim şarkıyı seçememiş-

tım. Önceki akşam uyumadan önce başımı yastığımın üstüne koydum ve son zamanlarda yaşadıklarımı düşünmeye çalıştım. Başımdan pek çok şey geçmişti, ailem, alışveriş günü, Cansu'nun yaptığı, Demir'in hakaretleri. Hepsi beni kırmıştı ama ben hâlâ buradaydım. Güçlü olduğumu göstermeliydim. Özellikle de beni kırmak isteyenlerin karşısında... Bunu en iyi o şarkıyla anlatırdım.

Cansu kiminle uğraştığını bilmeliydi, Demir de kimiyle uğraşacağını.

Demi Lovato-Skyscraper'ı söylerken aklımdakiler bunlardı.

Şarkıyı bitirdiğimde o yedi kızdan çok daha fazla alkışlanmıştım. Hoşuma gitmişti. Tüm bu olanların, öğle müdürün odasında yaşadığım garipliğin ardından kendimi hiç olmadığım kadar iyi hissediyordum.

Gözüm seyirciler arasında tek bir kişiyi arıyordu.

Demir'in beni alkışladığını görünce şaşırdım. Ne orkestradakileri ne de benden önce şarkı söyleyenleri alkışlamıştı. Hatta dinlediğini bile düşünmemiştim çünkü o, Cenk'le bir şeyler konuşuyordu ya da nota defterine bakıyordu.

Gerçkten beni dinlemişti. Gülümsemekten kendimi alamadım.

Cenk'in Ağzından

Bu yeni kızın bu kadar iyi bir sese sahip olduğu aklıma gelmemişti. Anlaşılan Demir de bunu düşünmemişti. Güneş söyleyene kadar çıkanlardan birini bile alkışlamamıştı ama bu kızı alkışladı.

Sarışın kız yerine oturunca Demir bana döndü.

"Cenk, Güneş'e göz kulak olmanı istiyorum," dediğinde ne demeye çalıştığını anlamadım. O gün evine gittiğimde bu kız vardı. Şu ana kadar Demir'in kendi evine bir kız götürdüğünü hiç görmemiştim, en azından bizim okuldan birini.

Aklıma o gün kızla azıcık eğlenmek istediğimde bana dışarı çıkmamı söylediği geldi. Tamam, güzel kızdı ama ben esmerleri seviyordum. Ondan hoşlanmamıştım. Sadece biraz eğlenmek istemiştim, yani her zamanki gibi. Zaten benim tipim değildi, hem de hiç. Çok çocuktu. Ayrıca çok saftı. Dokunsam anında parçalara ayrılırdı o.

Demir'in onunla ne işler çevirdiğini anlamam gerekiyordu.

"Nerede?Bir yere mi gidecek?" diye sorduğumda bana "Hayır Cenk, genel anlamda. Bundan sonra ona dikkat etmeni, onu izlemeni istiyorum," dedi.

Cansu sürekli Demir'in Güneş'i alışverişe falan götür-

düğünü söylüyordu. O günün gecesi beni arayıp bende dört kişiyi bulmamı ve öldürene kadar dövmemi istemiş. Benim için çocuk oyuncağıydı. Zaten bir nevi görevim de buydu. Demir söylerdi; başta Doğukan ve ben olmak üzere biz uygulardık. Sorgulamadan.

Her ne kadar canımı sıksa da Demir'in tüm aptalca işlerini ben yapıyordum, evet, ama salak da değildim. Demir hakkında bilgi sahibi olabiliyordum.

Demek ki Demir, Güneş'e değer veriyordu. İşte bu gerçekten çok şaşırtıcıydı.

Demir daha önce bir kıza asla değer vermedi. Hepsini kullandı ve attı.

Tıpkı Cansu'yu kullanıp attığı gibi.

Bu sefer sanırım farklıydı. Ona göz kulak olmamı istemişti. Ya gerçekten Demir birini sevmeye başlıyorsa? İşte bu onun zayıflığı demekti. Zaman geçtikçe zayıflayacak ve zaten ben de uzun zamandır o zayıf kalacağı günü bekliyordum.

Demir'i incitmenin hiçbir yolu yoktu, hiçbir zaman olmamıştı. Yıllar bana bunu öğretmişti. Herkes kırılırdı, ama o kırılmazdı. Ayakta kalırdı. Onu alt edip çetenin başına geçmek için düşünmediğim şey kalmamıştı ama hiçbir yolunu bulamamıştım ama işte şimdi fırsat ayağıma gelmişti.

Demir'i incitmek için, onun değer verdiği şeyi incitecektim. Ona sahip olacaktım. Tıpkı onun Cansu'ya yaptığı gibi. Hiç benim olmayan Cansu'yu benden almıştı ve Demir'in ona karşı olan tüm pis hareketlerine rağmen Cansu diğer tüm kızlar gibi hâlâ ona tapmaya devam ediyordu.

Planım hazırdı artık.

"Evet, erkek adaylar da şarkılarını söyledikleri

sanırım koro seçmelerine geçebiliriz. Yan rollerde ve korода yer almak isteyenler şimdi sahneye gel-"

"Ayhan Hocam!" dediğimde sözünü kimin kestiğini anlamak için gözlerini benim bulunduğum tarafa çevirdi.

"Ben sahnede olmayıp dekor-kostüm işine yardım edenlerin arasında olmak istediğimi size söylemiştim, biliyorum ama fikrimi değiştirdim. Başrolde olmak için ses seçmeleri bitmeden şarkımı söyleyebilir miyim?" diye sordum.

Güneş'e yakın olacaksam eğer, bir yerden başlamam gerekirdi.

16. Bölüm

Cenk'in son anda karar değiştirmesine herkes şaşırmıştı. Acaba neden son dakikada fikrini değiştirmişti?

Fikrini değiştirmesine sebep olan şey neyse iyi olmuştu çünkü güçlü bir sesi vardı ve müzikal için faydalı olabilirdi.

Helin, Esma, Burak ve ben onun şarkı söylemesiyle dalga geçmek için yerimizde beklerken bizi daha da şaşırtmıştı. Sesi kötü değildi. Hatta dalga geçilecek hiçbir tarafı yoktu. İyiydi.

Ama hâlâ Demir'in sesinin üstümde bıraktığı etkiyi kimse bırakamamıştı.

Helin "Vayy, Cenk neymiş ya?" dediğinde aklım yine çeteye gitti. "Helin, Doğukan neden katılmıyor?" diye sordum.

"Bilirsin, 'ne işim var şarkı söylemekle, tiyatroyla...' halleri. Demir'in durumu farklı. O zaten müzik için doğmuş. Cenk de sahnede olmayacaktı da ne olduysa bir anda adadı." dedi.

Her ne kadar Cenk'ten pek hoşlanmasam da bir alkışı hak etmişti.

Koro seçmeleri için Esma ve Burak dahil olmak üzere geriye kalan çoğu kişi kalkıp sahneye çıktı. Onların da seçmeleri bittiğindeyse Ayhan Hoca ve Hülya Hoca iki gün içinde orkestrada ve müzikalde kulüplerimizde olmasalar da bulunma hakkını kazananları açıklayacaklardı. Seçmeleri geçemeyenler ise eğer tiyatro ve müzik sınıflarından birindeyseler dekor ve kostüm işinde kalacaklardı.

Hülya Hoca "Çıkışta herkes kapıdaki dosyalardan birer tane alsın.İçindeki kâğıtlarda önemli bir romantik eserden alınmış bir sahne göreceksiniz. Toplamda altı sayfa var. Sayfalardaki replikler o eserdeki esas oğlan ve esas kız arasında geçiyor. Kızlar kızın, erkekler de erkeğin sözlerini ezberleyip çalışacaklar. Tiyatro seçmelerine iyi çalışın. Orkestra seçmelerindekiler dosya almayacaklar tabii ki," dedi ve beklediğim açıklamayı yapmış oldu.

Helin hariç üçümüz dosyalarımızı aldık ve okulun çıkışına doğru yürümeye başladık. Çıkmadan önce arkama, Demir'e baktım ve onun yerine kendi dosyasını alan Cenk'i gördüm. Bana göz kırptı.

İfademi bile değiştirmedim ve önüme dönüp yürümeye devam ettim.

Akşam halama müzikali anlattım.

"Ailen seninle gurur duyardı," dedi. Bunu söyledikten sonra odada oluşan garip sessizliği bulmak için aklına gelen ilk soruyu sordu:

"O çocukla artık görüşmüyorsun, değil mi?"

Her ne kadar mavi gözlerini günün her saati görmek istesem de, "Hayır. Zaten benimle görüşmek isteyeceğini pek sanmıyorum," diyerek cevap verdim.

"Neden böyle düşündün ki? Çok güzel bir kızsın."

"Ondan değil. Sadece... Bilmiyorum... Sanki onun için yetersiz kalıyorum," dedim ve ilk defa bu düşüncemi sesli bir şekilde dile getirmiş oldum.

"Sakın böyle düşünme. Sen çok iyi kalpli ve güzel bir kızsın. Asıl o kötü insanlar senin için yetersiz kalırlar" dedi.

Okulda Demir'le otururken neredeyse hiç konuşmuyorduk ve içim içimi yiyordu.

Derste en sonunda dayanamayıp onunla konuşmaya karar verdim. Bu kadar yakınımda olmasına rağmen ona bakamamak, onun sesini duyamamak içimi kemiriyordu.

"Çağatay Abi'yle o gün ne konuştunuz?" diye sordum. Günlerdir aklımı kurcalıyordu.

"Bir keresinde de sadece teşekkür edip geçsen olmaz mı?" dediğinde aralarında geçen iletişimin belki de bilmek istemeyeceğim türden bir şey olduğu ihtimali aklıma geldi.

Hazır onun ilgisini yakalamışken aklımı kurcalayan bir başka soruyu sormak istedim:

"Niye oyuncu seçmelerine katılmadın? Çok güzel bir sesin var," diye sordum.

Niye ona iltifat ediyordum ki? Bir kere de düşünüp konuşsam olmaz mıydı sanki?

"Piyano çalmak istiyorum," dedi.

"Senden başka piyano çalanlar da vardı."

"Evet, benden başka çalanlar da var ama benim kadar iyi çalan yok sanı," dedi.

Her ne kadar yine kendini beğenmiş cümlelerle konuşsa da doğruyu söylüyordu. O piyano çalarken dinleyenleri

ediliyordu. Özellikle beni. Farklı şeyler hissetmemi sağlıyordu.

Zil çaldığında "Ses seçmelerini geçenleri panoya asmışlar. Baksan iyi olur," dedi ve sınıftan çıktı.

Sabah baktığımda pano boştu. Hemen gidip bakmalıydım çünkü çok merak ediyordum. Esma, Helin ve Burak'a bu haberi verdiğim anda hızlıca merdivenlerden inip panonun karşısına geçmiştik.

Esma "Güneş! Başrol adaylarındasın!" diyerek bana sarıldığında çok sevindim.

"Kemanın ben olacağım güzelim," dedi Helin ve o da bana sarıldı.

Burak "Cansu geçememiş," dediğinde hepimiz gülmeye başladık. Onunla dalga geçmek için gülmüyorduk. Aklımıza onun şarkı söylerkenki hali geldiği için gülüyorduk.

"İddiaya varım müzikalde kalmak için dekor-kostüm işine girer. Hayatta Demir'den ayrılmayacaktır," dedim ve hakkı çıktım. Cansu kostüm işine kaydını yaptırmıştı, aynca Masal'ı da zorla kendi yanına almıştı. Şaşırmamıştık.

Tiyatro seçmeleri için verilen repliklere çok çalışmıştım. Oyunculuğumun şarkıcılığım kadar iyi olduğunu düşünmesem de Esma ve Burak gerçekten çok yardımcı olmuşlardı.

Tiyatro seçmelerine orkestradakiler girmediği için salon çok daha boştu. Keşke Demir de oyunda olsaydı diye düşündüm. Onunla romantik bir şekilde konuşabileceğim tek yer bu müzikaldeki romantik sahneler olurdu çünkü onunla hoş iltifatlarla konuşmak, hatta normal konuşmak bile imkânsızdı.

Oyuncu seçmeleri beklediğimden iyi geçmişti ve Hül-

ya Hoca başroldeki kızla erkeği seçmek için bizleri iki eşleştirmişti. Başrol için adaylar olan toplamda 4 çift vardı. Esma ve Burak başrollerde olmak istememişlerdi, yan rolde ve korodа görev almayı seçmişlerdi. Bu yüzden bu listede yoklardı.

Nedenini anlamadım çünkü beraber o kadar tatlılardı ki başrolde olabilirlerdi.

Kiminle eşleştiğimi görmek için baktığımda diğer yeni kişi de panoya bakıyordu. Adımı listede en üstte görünce mutlu oldum. Tam eşleştiğim kişiye de bakacakken "Görünüşe göre bir süre beraberiz sarışınım," diyen ses dikkatimi dağıttı.

Cenk'in tam yanımda durduğunu gördüm. Onunla mı eşleşmiştim? İğrençti. Belki yalan söylüyordur diye kâğıda baktığımda gerçekten de adımın yanında Cenk'in olduğunu gördüm.

"Hiç üzülme Cenk, hocalarla konuşup beni başkasıyla eşleştirmelerini isteyeceğim," dedim.

"Onu ben de düşündüm tatlım, hatta gidip sordum. Değişim olmayacakmış," diye cevapladı.

Ben Cenk'le beraber ne tiyatro konuşmak ne de bir hafta boyunca okul haricinde prova yapmak istiyordum. Demir'in evinde olanlara kadar dışarıdan yakışıklılığıyla ilgimi çekmişti belki ama o gün nasıl biri olduğu hakkında az da olsa bilgim olmuştu. Bu çocukla başrol olmayı hiç ama hiç istemiyordum.

"Hadi ama, suratını asma. Bak gör, çok eğleneceğiz," dedi ve elimi tuttu.

Niye elimi tutmuştu? Soran gözlerle yüzüne baktığımda "Ne düşünüyorum biliyor musun? Muhteşem bir se-

sın var. Benimki o kadar da iyi değil ama tiyatro konusunda fena değilim. Sen beni müzik konusunda çalıştırırsın, ben de seni tiyatro. Sonra da başrol seçilirsiniz," dedi.

Gerçekten oyunda olmayı istiyordu. Neden bilmiyordum ama son dakikada kararını değiştirip seçmelere katılmıştı. Belki de başrol olmayı hedefliyordu. Hem de benimle...

Onu Demir'in evinde yanlış tanımış da olabilirdim. Yani, belki o gün sarhoştu ya da kötü bir gün geçirmişti.

"Ne zaman çalışmaya başlayalım prenses?" diye sorarken gülümsüyordu.

"Yarın cumartesi, beni akşam yedide bir kafeden alacaksın. Adresi mesaj atarım," dedim ve elimi çektim. Ertesi gün çalışıyor olacaktım, bu yüzden iş çıkışı en uygun zamandı.

"Adresi atmam için numarana ihtiyacım var," dedim.

"Sen merak etme, ben seninkini bulur, akşam sana yazarım. Ama şimdi Demir'in yanına gitmem lazım prenses. Sonra görüşürüz," dedi ve gitti.

Demir'in adını duyunca bile bir tuhaf oluyordum.

Sabah kalktığımda çalışırken giydiğim üniformayı, siyah etek ve sol tarafta güğsümün üstünde kafenin amblemi-nin olduğu yeşil-beyaz tişörtü giydim. Halama akşam dokuz buçuk gibi döneceğimi, tiyatro seçmeleri için çalışacağımı söylediğimde anında bana kiminle çalışacağımı sordu.

"Merak etme hala, Demir'le değil. Cenk diye bir çocuk."

"Kim bu Cenk? Anlat bakalım." diyerek gülümsedi. Ne yani, Demir'den hoşlanmamıştı ama yeni bir çocuğun adını duyar duymaz benden onu mu dinlemek istiyordu?

"Sadece arkadaşım. Seçmelerde Hülya Hoca beni onunla eşleştirdi," dediğimde ilk defa ciddi ciddi düşündüm. En güçlü adaylar bizdik. Büyük ihtimalle başrol biz olacaktık.

Kafeye vardığımda Arda çoktan çalışmaya başlamıştı bile.

"Ooo yine ışık saçıyorsunuz leydim," dediğinde gülümsedim.

"Teşekkürler, en azından sonunda bana civciv demekten vazgeçtin. Bu da bir şey," dedim. Civciv demesi beni o kadar da rahatsız etmiyordu aslında, ilkokuldan beri bana böyle sesleniyordu. Ama bayılmıyordum da tabii.

"Vazgeçtiğimi kim söyledi, 'civciv?" dediğinde yüzümü buruşturup elindeki tepsiyi aldım.

Saat altı olduğunda kafe biraz daha sakinleşmişti.

"Güneş, şey... Çıkışta işin yoksa bir yere gidelim ya. Ne zamandır takılmadık," dediğinde "Evet, en son sinemada aldığın bütün mısırı yere dökmüştün Arda," dedim.Gülmekten karnım ağrımıştı ve filmi izleyememiştim.

"Ha-ha. Çok komik. Yanlışlıkla olmuştu o."

"Üzgünüm, bugün Cenk'le tiyatro çalışmam gerekiyor," dedim.

"Cenk de kim?" diye sorarken sesi samimiden çok ciddi gibi geliyordu.

"Okuldan.. Demir'le çalışmayı daha çok isterdim tabii," dedim.

"Demir'i gördüm ve sana uygun bir tip gibi gelmedi bana. Ayrıca o günün hayatının en zor garsonluk günü olduğunu canlı şekilde gözlemleme fırsatım oldu."

"Evet, kötü bir gündü," diyerek cevapladım.

"Ece şu Cenk denen çocuğu anlat bakalım. Nasıl biri?"

"Aslında pek tanıdığım söylenemez ama şahsen başta hiç de iyi biri gibi gelmemişti. Belki tanıdıkça onun nasıl biri olduğunu anlarım. Boyu senden bir iki santim daha uzun, okula gelirken hep güneş gözlüğü takıyor, kahverengi saçları ve kahverengi gözleri var..."

Arda parmağıyla kapıyı gösterdi ve "Şu kapıdaki mi?" diye sordu. Arkamı dönüp kapıya baktım.

Güneş gözlüğü. Koyu hardal rengi pantolon, beyaz tişört ve pantolonuyla uyumlu kahverengi deri bir ceket. Kapı arkasından kapanırken gözlüğünü tek eliyle çıkardı ve bana baktı.

"Evet o," dedim.

Çaprazımızdaki masada oturan kız grubu kıkırdayıp birbirlerine Cenk'i göstermeye başladıklarında Cenk bir anlığına gözlerini benden ayırdı ve o masadaki esmer kıza göz kırptı. Sonra tekrar bana döndü ve yanıma geldi.

Esmer kız kıskandığını her şekilde belli ediyordu. Ama sonuçta dalga geçemezdim, kızlar onu kesmekte haklılardı.

"N'aber Güneş?"

"Biraz erken geldin sanırım," dedim.

"Evet, sen erken gelirsen seni bekletmek istemem diye düşündüm..." Cenk düşünceli miydi yoksa rol mü kesiyordu? Üstümdeki tişörte baktıktan sonra ".. ama anlaşılan sen burada çalışıyormuşsun," diyerek cümlesini tamamladı.

"Kreplerimiz meşhurdur. Bir gün tavsiye ederim," dedim. İnsanın çalıştığı için utanç duyması kadar saçma bir şey yoktu, bu yüzden ben işim konusunda gayet rahattım. İnsanların ne düşündüğü umrumda değildi.

"Kafenin kıyafetleri de sana çok yakışıyormuş. Bun- sonra buraya daha sık gelmeliyim," dediğinde gülüm- mek dışında bir şey yapamadım. Tam ona iltifat ederek - reye ulaşmak istediğini soracaktım ki "Ben Arda. Güne- çok yakın bir arkadaşı," diyerek Arda araya girdi ve Cen- gözdağı verdi. Hemen hemen aynı boydaydılar ama Cen daha yapılıydı.

Arda "Ve sen de..?" diye eklediğinde, "Cenk. Emin- Güneş benden bahsetmiştir," dedi Cenk.

Ben Arda'ya daha az önce onun Cenk olduğu zaten a- latmıştım. Adını niye soruyordu?

Arda "Cenk.. Cenk.. Cenk. Hiç tanıdık gelmedi.Güne- bir kere bile bahsetmemişti senden, üzgünüm," deyin- dirseğimi karnına geçirdim. Cenk'i sevmemişti.

"Cenk, işimin bitmesine yarım saat kaldı. Sen otur. Bi- şeyler iç. Sonra çıkarız," dedim. İyi davranmaya çalışıyo- dum. Sürekli kendime belki o günkü hali sadece bir gün- lüktü diyordum. Sonuçta birini tanımadan hemen önyar- gıyla yaklaşamazdım ya?

"Evet, evet Cenk. Hatta sol tarafa otur. Servisini ben yapayım. Güneş'in mutfakta çok işi var," diye atladı Arda.

Arda kendi kafasınca ne oyunu oynuyordu? Benim bö- lümümde onunkinden daha az insan oturuyordu ve yapa- cak bir işim de yoktu. Kıskançlığın sırası değildi.

Arda'ya 'ne yapıyorsun' bakışlarımı gönderirken o çok- tan Cenk'i kendi bölümündeki bir masaya oturtmuştu. Geri geldiğinde "Niye böyle bir şey yaptın şimdi?" dedim.

"Civcivim yuvadan uçacaksa önce kiminle uçacağını bilmem gerek," dedi. Alay ediyor gibi söylemişti ama yü- zünde alaydan eser yoktu.

"Biliyorsun değil mi, civcivler uçmuyorlar," dediğimde "Bir kere de bozmasan olmaz mı Güneş!?" dedi ve işe döndü.

Yarım saatin sonunda vardiyam bitmişti ve Cenk'le onun arabasına yürüyorduk. Gitmeden önce Arda, Cenk'le tokalaşmak istemişti. Tokalaşırken elini sertçe sıktığı belliydi. Buna ne olmuştu bugün?

Arabasına geldiğimizde Cenk bir anda hızlanıp benim kapımı benden önce açtı. "Buyrun prenses," dedi.

"Aa.. Teşekkürler.." dedim. Beklemiyordum. Bence benimle dalga geçiyordu. Başka bir açıklaması yoktu. Sonuçta o çeteden Cenk'ti.

"Sizi nereye götüreyim? Nereyi arzu edersiniz?"

"Cenk, dalga geçmeyi bırak ve sür. Nerede çalışacağız?"

"Hey! Dalga falan geçmiyordum," diyerek güldü. Şirin falan mı görünmeye çalışıyordu?

"Cidden, nereye gidelim?" dedi.

"Bilmiyorum, söylediğine göre tiyatro uzmanı sensin," diyerek benim için fark etmeyeceğini söyledim.

"O zaman seni evime götüreyim."

Cenk'in evine gitmek istemiyordum. Hele baş başa...

"Tamam, tamam. Hemen suratını asma. Başka bir yere gideriz. Evime gitmek istemiyorsun, anladım," dedi. Onun bu kadar anlayışlı olabileceği aklıma gelmemişti.

"En azından henüz," dediğinde, "Yaa demek bir gün evine gelmek için can atacağım, öyle mi?" dedim. Alaycı bir gülümsemeyle ona bakıyordum.

Bahçesi olan bir kafeye gelmiştik. Cenk buranın arkadaşına ait olduğunu söylemişti. Biz dışarıdaydık. Kafenin bahçesinde pofuduk koltuklar ve üç kişilik salıncaklar var-

dı. Deniz manzarasına bakan üç kişilik salıncaklardan birine oturduk ve elimizde kâğıtlarla çalışmaya başladık.

Denize baktım. Masmaviydi. Aklıma elimde olmadan Demir geldi. Şu anda ne yapıyordu?

Cenk, "Heyy dünyadan Güneş'e." diyerek beni dürttüğünde kendime geldim.

"Ne düşünüyordun?" diye sordu.

Demir'i, onun mavi ve içinde kaybolmak istediğim gözlerini, onun yanında her ne kadar garip olsa da kendimi güvende hissettiğimi, her an onun notalarını duymak istediğimi...

"Hiç.. Hiçbir şey. Dalmışım, özür dilerim," dedim ve çalışmaya devam ettik.

17. Bölüm

Çalışmayı bitirdiğimizde rahatlamıştım.

Tahmin ettiğimden daha kolay olmuştu. Cenk gerçekten de yardımcı oluyordu. Ayrıca bana tek bir kez bile kötü bir şey söylememişti. Demir de böyle olsaydı ya.

"Kaçta evde olman gerekiyor?" diye sorduğunda "Çok geçe kalmamam lazım," dedim.

"İyi, hadi seni evine bırakayım. Saat dokuzu çeyrek geçiyor," dedi ve yola çıktık.

Eve vardığımızda bir daha ne zaman çalışacağımızı sordum.

"Pazartesi günü ilk teneffüste konferans salonunda ol," dedi.

"Belki başka bir çalışma vardır, boş olacağından nasıl bu kadar eminsin?" diye sorduğumda "Boş işte. Bana güven. Hem dolu olsa bile ne fark eder? Tahmin ettiğinden daha iyisin," dedi ve elimi tuttu. Elimi geri çekmek istiyordum ama yapamadım. Bana bir kötülüğü olmamıştı. Ama nedense içten içe, saçma bir şekilde Demir'e ihanet ediyormuşum gibi hissediyordum kendimi.

"İyi geceler, prenses," dedi ve elimi dudaklarına götürüp öptü. "İyi geceler." dedikten sonra hızlı bir şekilde arabasından inip eve girdim. Cenk neler düşünüyordu? Onun hakkında gerçek bir düşünceye sahip olabilmem için araştırma yapmam gerekiyordu. Odama girince laptopumdan Helin ve Esma'yla görüntülü konuşma açtım.

Esma "Selam, Cenk'le çalışmanız nasıl gitti bakalım?" diye sorduğunda Helin de "Yine seni öpmeye falan kalkmadı değil mi?" dedi.

"Hayır, hayır. Aslında... Nasıl desem... Kibardı," dedim.

"Güneş.. Sen ve senin erkekler üzerindeki etkilerin... Cenk kibar biri değildir," dedi Esma.

"Onu tanımıyordum ki! Söylesenize, nasıl biri?" diye sorduğumda tam anlamıyla nötr bir şekilde onun hakkındaki şeyleri öğrenmeye çalışıyordum. Ondan hoşlanmıyordum.

Helin "Şöyle diyeyim, Demir kralsa eğer Doğukan'la Cenk de vezirler. Çetede Demir'den sonra en çok ikisinin sözü geçiyor," dedi.

Helin'in her seferinde onlar hakkında yaptığı benzetmelerden çeteyi ne kadar yukarıda gördüğünü anlıyordum.

Esma "Ama aralarındaki en büyük farksa Doğukan iyi polis, Cenk kötü polis," diyerek Helin'in söylediğine ekleme yaptı.

"Hem sanırım geçen yıl bir ara Cansu'yu sevdiğine dair söylentiler çıkmıştı," demeyi de unutmadı Helin.

Esma "Ne oldu? Yoksa ondan mı hoşlanıyorsun?" diye sorduğunda "Hayır! Hayır. Saçmalamayın lütfen. Sadece tiyatro seçmeleri için eşleştiğim kişiyi daha yakından tanı-

maya çalışıyorum, o kadar," dedim. Hemen öyle düşünmelerine gerek yoktu.

Helin "Sana Demir'in de Cenk'in de kötü insanlar olduğunu söylemiştik zaten. Bence eğer canını seviyorsan gönlünü o çeteden birine kaptırma," dedi. Esma lafı ağzından alarak "Bak bak, konuşana bak sen!" diye atıldı.

Gülmeye başladık. Helin'in Doğukan'la çıkmasına yavaş yavaş alışmaya başlamıştım ama şu ana kadar ikisini yan yana hiç görmemiştim, bu yüzden biraz da garip geliyordu.

Esma "Demir'den ne haber Güneş?" diye sorduğunda onun nasıl Cenk'le çalışırken sürekli aklıma geldiğini ve dikkatimi dağıtabildiğini merak ettim.

Şöyle bir gerçek vardı ki; tüm o takdir etmediğim kişiliğine rağmen Cenk'le değil de onunla çalışmayı daha çok isterdim.

"Sanki benimle konuştuğu var..." diyerek suratımı astım.

Esma "İyi de o kimseyle konuşmaz, sevgilisi hiç olmadı. Bunları zaten biliyorsun. Sen okula bu yıl yeni geldin ve belki de bu okuldaki kızlarla şu ana kadar konuştuğunun toplamından daha fazla seninle konuşmuştur. Sana iltifatlar aldı!" derken haklıydı.

"Ama kendini düşünerek aldı, ben yanındayken o rezil olmasın diye," dedim.

"Seni evine götürdü. Bu en önemli madde bence," dedi Helin.

Esma "Evet, orası gerçekten dikkat çekiyor Güneş. Bir süre kızlar tuvaletinin konusu oldun," deyince gülümsedim. Demir'le birlikte olma düşüncesi kalbimi ısıtıyordu.

Onun elini tutmak, onunla konuşmak, gülüşünü görmek...

"Güneş, sen ciddi ciddi Demir'den hoşlanıyorsun," dedi Helin. "... Ve eğer karşılıksız kalırsa, ki bu büyük bir ihtimal, sakın kendini harcama. Sonun Cansu gibi olur" diye ekledi ve beni her gün uyardığı şekilde uyardı.

"Evet, ondan hoşlandığımı kabul ediyorum ama hangi kız hoşlanmaz ki? Belki de benim ona karşı olan ilgim okuldaki diğer tüm kızlarınki gibidir. Sadece... Ne bileyim.. Kesiyorumdur?"

Esma "Valla ben hiç öyle olduğunu sanmıyorum ama neyse. Daha böyle konuşmak için çok erken," dedi.

"İlişki rehberimiz konuştu," dedi Helin ve güldü.

Cevap olarak Esma"Geç oldu, ben uyuyacağım," dedi.

"Çok teşekkürler, Cenk hakkında söylediklerinizi için."

"Bir şey değil Güneş, bunlar zaten okulca bilinen şeyler, sen sadece yeni geldiğin için birazcık gerisin o kadar," dedi Helin.

Esma ekledi: "Uzun lafın kısası, ikisiyle de çıkmanı tavsiye etmem ama seçecek olursam, ölümüne Demir derim."

Helin, "Al benden de o kadar. Cenk de yakışıklı, hem de çok ama Demir ezer geçer," dedikten sonra, "... En yakışıklılarıysa Doğukan şimdi, doğruları konuşalım," diyerek cümlesini tamamladı. Gülümsedi.

Doğukan da gerçekten çok yakışıklıydı ve Helin'in tarzıyla onun tarzı çok uyuyordu. Birbirlerine yakışıyorlardı.

Pazartesi günü ilk ders boştu ama müdür yardımcısı dışarı çıkmamıza izin vermemişti. Bu yüzden Esma'yla Burak arkalarına dönmüşlerdi, konuşuyorduk.

Konu filmlerden açılmıştı ve bir şekilde Zac Efron'a gelince Burak ".. Sanırım önümü dönme vaktim geldi," diyerek önüne dönmüştü.

Esma'yla o kadar fazla ortak ilgi alanımız çıkmıştı ki bir sürü şey konuşuyorduk. En sevdiğimiz filmler, şarkıcılar, şarkılar, diziler... Her şeyimiz resmen ortaktı.

Konuşmamızın başından beri yanımda sessiz oturan Demir "Ya bir susun ya, hiç mi yorulmadınız siz?" deyince Esma anında önüne geri döndü. Niye dönmüştü ki?

"Sanırım özgürce konuşabilme hakkımız vardı," dedim Demir'e.

"Evet, ama benim yanımda değil, üzgünüm sarı." dedi.

Hazır benimle konuşmaya başlamışken "Bestelerin nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Seninle konuşmak istediğim fikrine nasıl sahip oldun çok merak ediyorum. Seni ilgilendirmez. Önüne dön ve sus," dedi.

Eğer o inatçıysa ben de inatçıydım.

"Söylesene, hangi burçsun?" diye sorduğumda gülümseyip "Senin beynin gereğinden fazla çalışmıyor mu sence? Sürekli bir şeyler sorup duruyorsun ve beni sıkıyorsun," dedi.

Kalbimi kırmıştı. Amacım birilerini sıkmak değildi. Ona yakın olmaktı. Onunla konuşmaya çalışmam ise bir saniye bile olsa gözlerine tekrar bakabilmek için bir nedendi.

"Bu haftanın sonuna doğru tekrar biyoloji dosyaları hazırlamalıyız, biliyorsun değil mi?" diye sordum.

Sıkıntılı bir sesle "Daha yeni yapmıştık. Neyse, ne kadar çabuk biterse o kadar iyi," dedi.

Zil çaldı.

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü hem ödevden hem de senden kurtulurum anladın mı?" dedikten sonra ayağa kalktı ve sınıftan çıkan kalabalığın arasına karıştı.

Bunu hak etmek için Demir'e ne yapmıştım bilmiyordum. Ondan hoşlanıyordum ve onunla zaman geçirmek istiyordum. Bana böyle davranması gerekmezdi. Cenk gibi bana iyi-

Cenk mi?

Ne zamandan beri düşüncelerime Cenk dahil oluyordu? Onları kıyaslamak bile Demir'e hakaretti.

Teneffüste konferans salonuna gitmek için koridora çıktığımda Cenk hemen yanıma damladı.

"Günaydın prenses."

"Konferans salonunun yolunu biliyordum, benimle yürümek için sınfımın olduğu koridora inmen gerekmiyordu," dedim.

"Sana yakın olmak ne zamandan beri suç?" diye sordu.

Cenk şaşırtıcı derecede hoş davranıyordu. Geçen günün tamamında rol yaptığını düşünüyordum ama eğer rol yapsaydı, hâlâ böyle davranıyor olmazdı, değil mi?

Konferans salonunun önüne geldiğimizde cebinden çıkarttığı anahtarla kapıyı açtı ve içeri girdik.

"Sende salonun anahtarının ne işi var?"

"Demir vermişti. Bizde her şeyin anahtarı vardır," dedi.

Demir ve arkadaşlarının egoları.

Sahneye çıktığımızda yine elimde kâğıtlar vardı ama geçen günkü provamızda o kadar çok kez tekrar etmiştik ki replikleri neredeyse ezberlemiştim. O ise kâğıtlarını bile getirmemişti.

"Hepsini ezberledin mi?" diye sordum.

"Seninle çalışırken sürekli sana baktığım için kâğıtlara pek odaklanamamıştım ama hafta sonu evde kendim çok çalıştım..." derken onu izliyordum.

"... Bugün burada prova yaparken kâğıtlara bakmak yerine yine seni izleyebileyim diye her şeyi ezberledim," diyerek sözlerini tamamladığında etkilenmiştim.Gerçekten bu çocuk nasıl konuşacağını biliyordu.

Cenk onun hakkında olumlu düşünmeye başlamamı sağlamıştı.

Provaya başladık. Romantik bir sahneyi canlandırdığımız için yakın duruyorduk. Salon boştu ama sanki hep birileri bizi izliyormuş gibi hissediyordum.

Oyun gereği aşkını itiraf eden bir erkeği canlandırıyordu. Hülya Hoca bu repliklerin eşleşen adaylar arasındaki kimyayı ortaya çıkaracağını, eğer birbirlerini tamamlıyorlarsa başrolü kapacaklarını söylemişti.

Şu ana dek aramızda böyle şeyin olacağını düşünmemiştim ama Cenk gerçekten rolünün hakkını veriyordu. Eğer bu seçmeyi kazanır da başrol olursak Cenk'in payı büyük olacaktı.

"Güneş... Ben... Ben daha fazla rol yapamayacağım," dediğinde şaşırdım ve ona baktım.

"Ne oldu? Ben mi batırdım? Çok özür dilerim, sen çok iyi gidiyordun. Lütfen, eğer sorun olacaksa tekrar hocalarla konuşup eş değiştirmeleri-" derken sözümü kesti ve "Hayır Güneş. Sen mükemmelsin. Sorun da orada ve artık sana daha fazla yalan söylemek istemiyorum," dedi. Elimdeki kâğıtları sahnedeki küçük masaya koydum.

"Neden bahsediyorsun Cenk?" diye sorduğum anda bana hiç beklemediğim bir şey söyledi.

"Güneş, benimle çıkar mısın?"

18. Bölüm

Cenk bana çıkma teklif etmişti. Şoke olmuştum. Birkaç gündür bana gerçekten iyi davranıyordu, hoşlandığını belli ediyordu, evet ama benden çıkma teklif edecek kadar hoşlandığını düşünmemiştim. O akşam Demir'in evinde davranışlarından nefret ettiğim Cenk yerine bambaşka biri vardı karşımda.

Gözlerimin içine bakıyordu ve benden bir cevap bekliyordu.

"Bak, Cenk, eğer sadece benimle yatmak istediğin içinse ben senin arkadaşların gibi-" derken sözümü kesti ve "Hayır Güneş, saçmalama lütfen, sadece yatmak için seninle çıkmak istemiyorum," dedi ve ardından gülümsedi. "...Tamam belki birazcık da ondan olabilir," dediğinde ikimiz de güldük. "Vereceğin cevap ne olursa olsun bil ki müzikalde seninle seçmelere girmekten vazgeçmeyeceğim. Hatta beraber başrol olduğumuzda bile senin şimdi vereceğin cevaba saygı duyuyor olacağım."

Ne cevap vereceğimi bilmiyordum ama aklımda olan

tek bir düşünce vardı. O da Cenk'le çıkmak istemiyor olduğumdu. Tamam, belki iyi biriydi, son derece yakışıklıydı, iyi sesi ve tiyatro yeteneği vardı ama benim kalbim beni her seferinde kıran, yüzüme bile bakmayan, bencil ve hayatımda gördüğüm en güzel mavi gözlere sahip olan çocuktan başkasını düşünmüyordu.

"Cenk... Ben..." diye söze başladığımda beni susturup elimi tuttu.

"Güneş, lütfen cevabını söyle," dedi.

Bu çocuğu kıramazdım ki. Bana bu kadar iyi davranan biri uzun zamandır karşıma çıkmamıştı. Bana böyle bakarken onu üzemezdim. Onunla çıkmak istemediğimi nasıl söyleyebileceğimi bilmiyordum ama sağlam kafayla düşünüp Helin ve Esma'dan kız tavsiyesi aldıktan sonra onu üzmeyecek bir şekilde reddedebilirdim.

"Cenk, bana düşünmem için zaman verir misin?" diye sorduğumda yüzünde kırılma ifadesi görmemek için dua ediyordum.

"Sorun değil, dilediğin kadar zamanın var. Ama bil ki, senden çok hoşlanıyorum," dediğinde kızardığıma emindim. Elimi bıraktı ve provaya devam ettik.

Cenk'in Ağzından

Güneş'le prova bittikten sonra çeteyle her zaman oturduğumuz bahçedeki köşeye doğru yürüyordum. Planım tıkır tıkır işliyordu.

Yürürken biri sertçe kolumdan tutup beni çevirdi ve kendine yaklaştırdı.

"Sana Güneş'e göz kulak ol dedim, onunla sevgili ol demedim."

Demir sınırlıydı ve ilk defa beni kolumdan tutup böyle çevirmişti. Demek doğruydu. O sarışın saf kıza değer veriyordu. Demir'i yenmek için sevdiği kişiye zarar verecektim. O kızı benim yapacaktım.

Kolumu geri çektim. "Takip etmemi söyledin, ben de yapıyorum işte," dedim.

Hem provayı bitireli daha bir dakika olmamıştı, nereden biliyordu?

Demir bana doğru döndü ve "Fazla yapışma," dedi

Bana böyle sınırle yaklaşması ona yumruk atma isteğimi alevlendiriyordu. Yıllardır onunla kavga edeceğim günü bekliyordum. Normalde şimdi teke tek kavga etsek onu yere bile düşüremezdim. İmkânsızdı. Benden daha uzundu ve daha iyi dövüşüyordu. Ayrıca çete anında onun tarafında olurdu ve hep birlikte davranıp benim hayatımı kararturlardı.

Hep onu yenmenin bir yolunu aramıştım ama hiç bulamamıştım. Normal insanların zayıflıkları olurdu, sevdikleri insanlar, değer verdikleri eşyalar... Ama Demir'de bunlardan eser yoktu. En azından şu ana kadar...

Bu kız sayesinde artık koz benim elime geçmişti ve bu fırsatı kullanacaktım.

"Söylesene Demir, o sarışından mı hoşlanıyorsun?" diye sorduğumda nefret ettiğim mavi gözlerindeki bakışını tek bir saniye bile değiştirmeden "Hayır," dedi.

"İyi, o zaman ben bir sorun göremiyorum. Merak etme, takip etmeye devam edeceğim," dedim ve yürümeye devam ettim. Savaş ve Masal'ların durduğu yere geçtim.

O benden Cansu'yu ve hak ettiğim saygıyı almıştı. Ben de onun her şeyini alacaktım.

Güneş'in Ağzından

Okulun yarım günü boyunca basketbol antrenmanları varmış, Demir'i göremedim.

Niye onu özlediğimi bilmiyordum, sonuçta yanımda olsa bile belki benimle bir günde toplamda üç cümle konuşuyordu. Benimle hiç konuşmasa bile yanımda onun oturduğunu bilmek kendimi iyi hissetmemi sağlamaya yetiyordu.

Varlığını bilmek güzeldi. Bir de benimle konuşup onu tanımama fırsat verseydi her şey mükemmel olacaktı. O her kızın istediği kişiydi ve ben kendimi onun için özel kılabileceğime inanıyordum.

Son dersin bitmesine iki dakika kalmıştı ki cebimdeki telefonum titredi. Mesaj gelmişti. Kimden olduğunu merak etmiştim çünkü Esma da Burak da önümde oturmuş dersi dinliyorlardı. Helin'lerin de dersleri boş değildi. Okulda onlar kadar yakın olduğum başka insan olmadığına göre meraklanmam normaldi.

Telefonu cebimden çıkarırken hocaya yakalanmamak için dikkat ediyordum. Eğer GSM şirketinden gelseydi gerçekten küfür ed-

Yeni Mesaj: Demir Erkan

Telefonun ekranında onun adını gördüğüm anda gözlerim büyüdü.

"Güneş, seni meşgul mü ediyoruz?" diyen kimya hocası beni yakalamıştı.

"Özür dilerim," diyerek önüme döndüğüm anda zil çaldı. Herkes çantasını toplamakla ilgilenirken ben mesajı açtım.

Okul kapısının önünde ol. Biyoloji.

Olsun, bu da bir başlangıçtı, öyle değil mi?

'Selam Güneş, okulun kapısında seni bekliyorum, biyoloji ödevi için yine bize gidelim. Uygunsun değil mi?' tarzı bir şey olması daha çok hoşuma giderdi ama bu Demir'di ve onun davranışlarının tartışmaya açık olmadığını anlamıştım.

Halama geç kalacağımı yazmayı unutmadım.

Helin'e Demir'le gideceğimi haber verdiğimde sonra Helin yanında duran Esma'ya baktı ve sonra ikisi aynı anda bana dönüp pis pis sırıtmaya başladılar.

"Tamam, tamam. Detayları anlatırım sonra. Görüşürüz yarın," diyerek vedalaştım ve çıkış kapısına ilerledim.

Demir arabasının kapısına yaslanmış, beni bekliyordu. Yine sigara içiyordu. Gözünde güneş gözlüğü olduğu için nereye baktığı belli olmuyordu. Belki bana bakmıyordur diye düşünüp yanına gitmeden önce onun birazcık izledim. O gün bana ödünç verdiği siyah ceket üzerindeydi, altında siyah kot pantolon, ceketin içinde de dar ve siyah bir tişört vardı. Siyah kalın güneş gözlükleriyle gözlerinin mavililiğini da saklamayı amaçlasa da ben o gözlüklerin al-

tında ne olduğunu biliyordum. Deniz vardı, gökyüzü vardı. Sanırım onu sonsuza kadar böyle izleyebilirdim.

"İkinci sigaramı bile bitirdim ama sen hâlâ orada boş boş dikilip beni kesiyorsun," dediğinde kendime geldim. Utançtan yerin dibine girmiştim. Yine.

Hemen bir bahane uydurarak "Araban farklı. Ona bakıyordum," dedim. Ama yalan da değildi, diğerinden biraz daha spordu ama yine siyahtı. Acaba kaç tane arabası vardı?

"Bak işte bu da en sevdiğim," dedi.

Sevdiği bir şey hakkında benimle ilk kez bilgi paylaştığını düşünerek mutlu oldum ve "Araban mı?" sordum.

"Hayır, beni uzun uzun inceleyip, sonra izlemediğini kanıtlamak için aklına ilk gelen şeyi söylemen," dedi.

Bitmiş olan sigarasını yere attı ve arabasının kapısını açtı. Bindi. Ben de hemen diğer tarafa geçip bindim. Okulun kızlarının kıskanç bakışları üzerimdeydi.

Kafamda Cenk'in söyledikleri vardı ve sürekli Demir'le Cenk'i kıyaslıyordum. Buna bir son vermem gerekiyordu.

Yoldayken telefonum çaldı. Arayan Cenk'ti. Demir, ekrana bakıp arayanın Cenk olduğunu gördüğünde derin bir nefes aldı ve direksiyonu biraz daha sıktı.

Demir'in sesi normalde olduğundan biraz daha sertti. Bana "Ee açacak mısın artık?" diye sorduğunda onun bunu sınırlenmesi için yanlış bir şey yapıp yapmadığımı düşündüm.

"Cenk."

"Selam, neler yapıyorsun? Seni alayım mı?"

"Ben bu akşam uygun değilim, kusura bakma Cenk," dedim.

"Eğer sorun daha sevgili olmadan baş başa buluşmamız

falansa anlarım, sadece prova da yapabiliriz. Cidden sorun değil," dediğinde bir an önce telefonu kapatmak istiyordum.

"Hayır, ben şu an evde değilim. Dışarıdayım," dedim detay vermeden.

"Söylesene, ikimizin başrolü kapmasından daha önemli ne yapabilir benim sarışınım şu an?" Bana 'benim sarışınım' demesine şaşırmıştım. Ne zaman bu kadar samimi olmuştuk? Ayrıca bu, Arda'nın bana 'civciv' demesinden bile daha iğrençti.

Yanımda oturan Demir gözlerini yoldan ayırmamıştı ve beni dinlemiyormuş gibi yapıyordu ama konuştuklarımı dinlediğinden emindim.

"Şu an Demir'leyim," dedim Cenk'e.

"Demir mi?" dediğinde insanların Demir'le birlikte olduğumu söylediğimde neden şoke olduklarını anlamıştım artık. Ama Demir'le biyoloji ödevi yaptığımı herkesin bildiğinden emindim ve Cenk'in de bildiğini sanıyordum.

"Evet, hatta.. Tam şu anda evinin önüne geldik. Biyoloji ödevi için. Geçen seferi hatırlarsın... Sen de oradaydın," dedim Cenk'le o gün hakkında adam gibi konuştuğumuzu hatırlamıyordum ama bana çıkma teklifi edecek kadar kendini bana yakın hissediyorsa o konuyu konuşabilirdik.

"Bak Güneş, o gün hakkında ben de seninle konuşmak istiyordum... Ben o gün.. Ben.. Sarhoştum tamam mı? Asla sana karşı kötü bir niyetim yoktu-" derken Demir yandan "Offf sıktı artık," diyerek elimden telefonu çekti ve kulağına götürdü.

"Tatlı sevgili sohbetiniz bittiyse artık kapat. Güneş'in işi var," dedi ve telefonu kapattı.

Her ne kadar bu davranışı garip bir şekilde hoşuma gitse de "Niye böyle yaptın?" diye sordum.

"Çünkü işimiz var Güneş ama kaybedecek zamanım yok. Şimdi in," dedi.

"Bana bir şeyler emretmeyi keser misin artık?" dediğimde Demir "O zaman önce davranıp kendin inseydin sarı," diye cevap verdi.

"Bir adım var, biliyorsun değil mi?" dedim ve Demir'in yine beni sinir edecek bir şey söylemek üzere olduğunu anladım.

"Evet. Neydi ya. Yıldız mıydı? Venüs müydü? Mars mı? Bir şeydi galiba, aklıma gelmedi şu an..."

Ona şaşkın bakışlarımı atıp omzuna vurdum. Gülümsedi.

Demir'in gülümsediğini çok sık göremezdiniz. Aklımdan o saniyenin fotoğrafını çektim ve asla unutmamak üzere kendime söz verdim. Omzuna yumruk atmam hoşuna gitmişti. Ben de gülümsedim.

"Sonra niye bana emrediyorsun diyorsun. Hâlâ arabamdan inmedin Güneş."

Arabasını yesinler.

Eve doğru yürüdüm. Evi ikinci görüşüm olduğu için bu sefer uzunca incelemedim.

Çalışmaya başladık. Yine bana "şu kâğıdı uzat", "şunu kopyala" gibi şeyler söylerken kaba davranıyordu ama umrumda değildi. Arabada Cenk'le konuşurken elimden telefonu çekmesi ve sonrasında adımı bilmiyormuş gibi yapıp benimle dalga geçmesi, gülümseyişi beni o kadar mutlu etmişti ki tüm bunlar bana bir hafta yeterdi.

Sanırım en uzun konuşmamız olmuştu ve eğlenmiş-

um. Ben her zaman o Demir'i görmek, onunla olmak istiyordum. Hep emir veren, okulda göz göze geldiğimizde sürekli yüzünü çeviren Demir yerine o Demir'i istiyordum; bana gülümseyen, onunla zaman geçirirken dikkatimi dağıtan kişilere tepki gösteren, piyano çalarken kendini kaptan güçlü Demir'i...

Bu sefer yemek söylememiştik. Ben açtım ama ondan bir ses çıkmayınca bir şey söylemeye çekinmiştim.

Dosyanın bitmesine yaklaşık dört sayfa falan kalmıştı ki telefonum yine çaldı.

"Yine mi Cenk?" diye sorduğunda başımı evet anlamında sallayıp telefonu açtım. Demir beş dakika önce olduğu kadar sakin değildi artık. Hatta o arabadaki halinden eser yoktu. Bir anda ruh hali değişiyordu. Dengesiz biri olduğunu anlamıştım.

"Efendim Cenk?"

"Güneş, ben Demir'in evine doğru geliyorum. Seni almamı ister misin?"

"Hayır Cenk, ben... Ben... iyiyim, bırakmana gerek yok. Teşekkürler." derken gözlerimi Demir'den ayıramıyordum. Ayağa kalkmıştı.

Cenk, "Demir sana kötü mü davranıyor Güneş?" dediğinde şaşırdım.

"Ne... Ne... Nerden çıkardın?" dedim. Kekelemeye başlamıştım çünkü Demir çok daha yakınıma gelmişti.

Demir "Hâlâ ne diyor bu?" diyerek yine elimden telefonu aldı.

"Cenk, sen laftan anlamıyor musun? Kız meşgul," dedi ve telefonu kapatıp koltuğun üstüne attı. Ellerini saçlarımın arasından geçirdi.

"Senin sorunun ne? Niye Cenk'e böyle davranıyorsun? Bir şey dememişti ki!" dediğimde Demir "Güneş, Cenk yok. Otur ve işine bak!" diyerek bana bağırmaya başladı.

Artık yetmişti.

"Demir, sen bana bağırma hakkını nerden alıyorsun? Benimle düzgün konuş!" derken artık ondan çekinmiyordum.

Demir yaklaştı ve aramızda neredeyse hiç mesafe kalmadığında durdu." Ben otur işine bak diyorsam öyle yapacaksın. Cenk gelmeyecek. Şimdi otur da bitir şunu," dedi her zaman aynı seviyede tuttuğu ciddi sesiyle.

Bu kadarı da fazlaydı.

"Bana emir vermeyi kes artık, ben senin çocuğun falan değilim tamam mı? Senin her dediğini ikiletmeden yapan çetenden de değilim!" derken gözlerim dolmaya başlamıştı.

Normalde herhangi bir insanla bu konuşmayı yapıyor olsaydım gözlerim dolmazdı, ağlama noktasına gelmezdim. Aksine daha da hırslanır ve üstüne giderdim; ama bunları bana söyleyen Demir olunca kalbim kat kat daha fazla kırılıyordu.

Bana ne oluyordu?

"Ben ne diyorsam o olur, Güneş, tamam mı? Aksini yapanların hepsi de cezasını alır!"

Demir bu otoriteye şımartılarak mı sahip olmuştu bilmiyordum ama birinin bir şey söylemesi gerekiyordu.

"Yaa öyle mi? Bakalım buna ne diyeceksin?" dedim, koltuğa uzanıp telefonu aldım. Cenk'in numarasını bulup aradım.

Cenk telefonu açar açmaz hemen, "Cenk, senin çıkma

[redacted] kabul ediyorum. Beni gelip Demir'in evinden alır [redacted]? Sanırım işimiz bitti," dedim ve kapattım.

"Bu sefer mutlu değil misiniz Demir Bey, tahmin edin [redacted]alım, hayatta her zaman istediğiniz şeyler olmayacak," [redacted]dim, yanağımdan aşağı doğru süzüldüğünü hissettiğim [redacted]emlayı elimle sildim ve kapıya yürüdüm.

Dışarı çıkıp kapıyı kapatmadan son kez Demir'e baktı-[redacted]ımda hâlâ olduğu yerde duruyor ve beni izliyordu.

Kapıyı sertçe kapattım ve rüzgârın yüzüme çarpmasına [redacted]zin verdim.

Pişman mıydım? Asla.

Üzgün müydüm? Demir'in bir daha asla benimle ko-[redacted]şmayacağından korkuyordum. Bu üzgün olmam için [redacted]zerli bir sebepti.

19. Bölüm

Bir hafta geçmişti.

Demir'le kavga edip o sinirle Cenk'in teklifini kabul etmemin üzerinden tam bir hafta geçmişti. Günlerden cumaydı ve dört gündür Demir'i görmemiştim. Ya okula hiç uğramamıştı ya da sürekli spor salonundaydı.

Cenk'le bazen teneffüslerde bahçede oturuyorduk, bazen de bana antrenman zamanlarından bahsedip o saatlerde benimle olamayacağını söylüyordu.

Cenk her ne kadar yarım saatlik teneffüste gidip onu salonda izlememi istese de gitmemiştim. Sürekli yeni bir bahane uyduruyordum çünkü Demir'i bir kez görürsem dayanamayıp pes edeceğimi düşünüyordum. Madem o beni görmek istemiyordu, ben de onu görmek istemiyordum.

Kimi kandırıyordum ki? Şu anda Demir'i görmekten çok istediğim tek bir şey vardı. O da Demir'in de beni görmek istemesiydi.

Her akşam başımı yastığa koyduğumda onun mavi

gözleri aklıma geliyordu. Sürekli kendime "Güneş, artık Cenk'lesin. Onu düşün, onu aklına getir," diyordum ama hiçbir işe yaramıyordu.

Cenk'le çıkmak istemiyordum ama bana o kadar iyi yaklaşmıştı ki bir şansı hak ettiğini düşünmüştüm. Helin ve Esma her ne kadar onaylamamış olsalar da onunla bu bir hafta boyunca iki kez akşam yemeğine çıkmıştık.

Güzeldi, en azından bir bakıma. Konuşacak tek bir konumuz yoktu. Bazen "Keşke karşımdaki kişi Arda olsaydı, en azından sürekli Demir'i düşünen kafamı dağıtıp sohbet açardı, beni güldürürdü," diye düşünüyordum.

Evet, Arda aklımı dağıtmak ve beni neşelendirmek konusunda ustaydı ama kalbime söz geçiremezdi. Tıpkı benim bu bir haftadır zorla çabaladığım halde söz geçiremediğim gibi...

Cenk ne zaman elimi tutmak istese çekiniyordum. Ona karşı boştum ve çıkmamızın bir anlamı yoktu. En azından benim için... Ama o belli ki değer veriyordu. Bunu Esma'ya anlattığımda bana "Cenk'i ne kadar tanıyorsun ki? Bahse varım Demir'i çok daha iyi tanıyorsundur," demişti. Haklıydı. Ama herkes hayatta bir şansı hak ederdi, bu yüzden Cenk'in benimle vakit geçirmesine izin veriyordum.

Cuma sabahı Esma ve Burak'la sınıfa girdiğimizde gözüm anında onu buldu. Demir sıramızda oturuyordu. Sonunda teşrif edebilmişti.

Hiçbir şey söylemeden yanına oturdum ve çantamdan biyoloji defterimle kalem kutumu çıkarttım.

Bana baktığını hissedebiliyordum. Şu an onu görmesem de yanımda o soğuk ve her gün duygusuz olmaya zorladığı mavi gözleriyle beni süzdüğünü biliyordum. Sırf

mat olsun diye bir haftadır onun aldığı kıyafetleri giymemiştim.

O gün altıma kot şort ve üstüme beyaz, kolsuz mavi çiçek desenli bluzumu giymiştim. Yan yana otururken her şeyin zıttı gibiydik. Omuzlarımın bir karış altına kadar uzanan hafif dalgalı sarı saçlarım, onun kadar koyu ve muhteşem olmasalar da mavi gözlerim vardı. Hatta mavi ile gri karışımı gibi bir şeydi. Annem hep çok güzel olduklarını söylerdi ve ben de inanırdım. Gözlerim hoşuma giderdi. Ama Demir'in gözlerini gördükten sonra kendiminkileri yetersiz hissetmeye başlamıştım. Üstelik yetersiz olan sadece gözlerim de değildi. Her şeyimdi. Dediğim gibi, her konuda zıttık ve tüm o kaba, egoist ve otoriter tavırlarına rağmen her zaman üstte olan o oluyordu.

Demir renksiz olmayı tercih ediyordu. Her anlamda.

Duygularını kapatmayı, kendini saklamayı iyi biliyordu ve insanlara değer vermeyerek kendi zayıflıklarını birer birer yok ediyordu. Böylece kimseden, hiçbir şeyden korkmuyordu çünkü hayatı boyunca kaybedeceği şey sayısını en aza indirmekle uğraşmıştı. Bu onu güçlü kılıyordu. Zarar görmüyordu. Onu tanıyanlar karşısına çıkamıyorlardı çünkü sahip olduğu bu gücü nasıl kullanacağını iyi biliyordu.

Esma gerçekten de haklıydı. Demir'i gerçekten tanımaya başlamıştım. Benimle hiç konuşmasa da, benden nefret etse de, iğrense de onun hakkında az çok bilgi sahibiydim.

Oysa Cenk hakkında en fazla bir cümle kurabilirdim ki bu yanlıştı. O anlık sinirle Cenk'in teklifini kabul etmiştim. Artık iş işten geçmişti. Kendimi iyi vakit geçirmeye zorluyordum ama Cenk'le bir akşam yemeği yemekle De-

mir'le emir cümleleri dolu ödev yapmak arasında kalsaydım kesinlikle kazanan Demir oldu.

O soğuk ve sürekli kendinden uzaklaştıran davranışları beni adeta kendisine çekiyordu. Sanırım asıl mantıksız davranan bendim.

Ondan gerçekten ama gerçekten çok hoşlanıyordum. Aptalcaydı, biliyordum. Onun birlikte olduğu ve olacağı kişiler de benden çok ama çok farklıydı. Benimle birlikte olmayacağını biliyordum. Nedeni de ortadaydı.

O, Demir Erkan'dı. Umursamaz, her kızla sadece bir kez yatmış, bir daha yüzlerine bakmamış olandı ve bu özelliğine rağmen hâlâ tüm kızlar onunla birlikte olmak istiyorlardı. Yalan söylemiyordum, belki ben de istiyordum. Ama sadece... O şekilde değil. Evet, onunla ama böyle değil.

Cansu'nun düştüğü duruma düşmek istemiyordum.

Şu anda onun elini tutmak için nelerimi vermezdim. Yanımda oturuyordu ve ben bir haftadır yüzünü görmemiştim. Çok yakınımdaydı ve bacaklarım titriyordu. Bacaklarımın titremesine son vermeliydim yoksa fark edecekti.

"Burak, bu haftaki dosyaları toplayıp masama koyar mısın?"

Biyoloji hocasının sesini duyduktan sonra anında aklıma pat diye düşmüştü. Biyoloji dosyası! En son Demir'e sinirlenip evinden gitmiştim. Ya takmayıp bitirmediyse? Ya hiç getirmediyse?

Demir "Dosyayı getirdin mi?" diye bana sorduğunda gözlerimi kocaman açtım

Ne?! Dosya ondaydı! Nasıl unuturdu?!

Her ne kadar nasıl unutabildiği hakkında ona hesap sormak istesem de bir ödev hakkında ilkokul öğrencisi gibi telaş eden biri gibi görünmek istemedim. Ağırdan almaya karar verdim.

"Hâlâ benimle konuşmak istediğini bilmiyordum," dedim.

Ben onunla konuşmak için ölüyordum ama yapamazdım. Bana böyle davrandığı sürece peşinde dolaşamazdım ama kalbim sürekli ona yakın olmam için beni zorluyordu.

Yine sert ve net bir şekilde "Güneş. Ödev. Getirdin mi?"diye sorduğunda anlaşılan Demir hâlâ aynı Demir'di. Değişmemişti. İşte şimdi ağzımı açacaktım.

"Demir, ödevi nasıl unutursun?! O gün senin evinde kaldığını biliyorsun! Nasıl getirmezsin? Biliyorum, sorumsuzun tekisin, sürekli 'ben dersleri takmam' havasındasın biliyorum, ama bu senin ödevin olduğu kadar benim de ödevim! Ben düşük not almak istemiyorum tamam mı? Bu okuldan bir an önce mezun olup kurtulmak istiyorum ve sen buna engel olamazsın çünkü sizin gibi her yıl dersleri takmayıp sınıfta kalanlardan değilim. Azıcık sorumluluk alsan ölür müsün ya?" dediğimde rahatlamıştım. Bir anda bütün sinirimi göstermiştim.

Ödevin teslim tarihi bugündü ve içimde eskiden kalma bir inek öğrenci yatıyordu. Elimde değildi.

Demir'e baktığında güldüğünü fark ettim. Resmen kahkaha atıyordu.

"Ne yani! Neye gülüyorsun Demir? Acınacak halimize mi? O dosya için saatlerce oturduğumuzu biliyorsun!" dediğimde Demir gülmeye devam ediyordu.

Lanet olsun, çok yakışıklıydı.

Güneş! Kendine gel. Konuya dön.

Demir yerde duran siyah çantasını aldı. Fermuarı açıp içinden ödev dosyamızı çıkarttı.

Getirmişti! Bütün bu zaman boyunca yanındaydı ve benimle dalga geçmişti.

Kahkaha atmayı bitirdiğinde dosyayı Burak'a uzattı. Yüzünden o harika gülümsemesi gitmeden son bir kez daha bakmak için ona döndüm. Gözlerimiz birbirini bulduğunda yüzündeki gülümse de silinmişti.

"Bunu niye yaptın şimdi?" diye rahat ve yumuşak bir sesle sordum. Sesim kızgın çıksa daha mutlu olurdum ama o anda göz gözeydik ve o da bana bakıyordu. Gözlerini kaçırmıyordu ve bu çok yaşadığımız bir şey değildi. Beni ve sesimi etkisi altına almıştı.

Zil çaldığında birbirimize en az bir dakikadır baktığımızı fark ettim. Bir anda Demir kendine gelip ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. Surat ifadesi değişmişti.

Keşke ne düşündüğünü bilseydim.

Onu yakalayıp önüne geçtim.

"Niye dosyayı getirmemiş numarası yaptığını açıklar mısın?"diye sordum.

"Bak Güneş, seninle samimi falan değiliz ve bana hesap sorma hakkına da sahip değilsin. Öğren şunu artık. Ama sana sadece tek bir şey söyleyeceğim, Cenk'le arana mesafe koy. Eminim onunla fazla yakın olmak istemeyeceksin," dediğinde bu konuşmanın geleceğini geçen hafta o günden beri bildiğimi fark ettim.

"Neden böyle diyorsun? Onun hakkında bir şey söylemiyorsun ki!"

"Sadece o hoş biri değil ve bunu öğrendiğin zaman sakın gelip de beni arama. O hakkını çoktan kaybettin."

Kalbim bir kez daha Demir tarafından kırılmıştı. Ama yapabileceğim bir şey yoktu. Cenk'le bu akşam sinemaya gitmek için sözleşmiştik bile ve şimdi cayamazdım. Konuyu değiştirdim.

"Şimdi bana niye dosyayı baştan Burak'a vermediğini söyleyecek misin artık?" diye sorduğumda tekrar gülümsedi.

Bir günde iki gülümseme, hem de Demir Erkan'dan!

"Getirmediğimi öğrenince vereceğin o saçma ve kızgın tepkini izlemek istedim. İnan bana çok komik oluyorsun," dedi ve gülümsemesini bozmadan yanımdan geçip gitti. Arkasından bakakalmıştım.

Okul çıkışında Cenk'le sinemaya gitmek için bir alışveriş merkezine gitmiştik. Kafamdan Demir'i uzak tutmalıydım! Cenk'leyken düşüncelerime dalıyordu sürekli.

Ben yeni çıkan Divergent isimli filme gitmek istiyordum. Hem kitabını okumuştum hem Arda'yı zorla filmine götürmüştüm ama yine izlemek istiyordum. Cenk ise sadece "En boş salon hangi filmdeyse ona gireceğiz," demişti. Ne demeye çalıştığını anlamamıştım ama herhalde rahat olmak istiyordu. Ya da başka şeyler istiyordu... Bilemiyordum. Fazla saftım galiba.

Afişi bile saçma olan bir filme bilet almıştı ve "İşte güzelim, salon bize kaldı," demişti. Tabii salon boş olurdu, hiçkimse bu filme gelmezdi ki!

Reklamlar bitmiş, film başlamıştı. Cenk sol tarafımda oturuyordu. Sağ kolunu benim omzuma attığında başta garipsesem de sonradan hoş bir hareket olduğunu düşünüp koluna yaslandım. Beni kendine yaklaştırdı. Tamam, belki şu an karnımda kelebekler falan uçmuyordu ama en

azından sevgilimle oturmuş film izliyordum. Sevgili de denemezdi aslında, daha çok ama çok yeniydi.

Birkaç dakika sonra Cenk sol elini şortumun hemen bittiği yere, bacağımın üstüne koydu. Elimle onun elini bacağımdan çekip eski yerine geri koydum. Her şeye rağmen normal görünmeye çalışıyordum.

Beş dakika sonra yine elini bacağımın üstüne koymuştu, bu sefer orada durmasına izin verdim. Sonuçta bir şey yapmıyordu, değil mi?

Ne olduğunu anlamadan bir anda beni kendine çekti ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Beni öpüyordu, sert ve duygusuzca. Hangisine üzülmeliydim bilemedim, onu sevmiyor olup hiçbir şey hissetmememe mi, yoksa beni zorluyor olmasına mı?

"Cenk... Cenk... Bırak!" dediğimde başımı daha sert tutup beni öpmeye devam etti. En sonunda tüm gücümle onu itip dudaklarımdan ayırdım.

"Ne yapıyosun sen?!"

"Güneş! Sana bir haftadır yemek ısmarlıyorum, senin yanında geziyorum, sevgili muamelesi yapıp sana katlanıyorum. Şimdi bir kez olsun da cevap verme ve bir işe yara!" derken elleri kemerine gitmişti.

Oradan hemen çıkmam lazımdı.

Cenk hakkında yanılmıştım. Demir'in evine ilk gittiğim zaman sarhoş bile değildi demek ki. Sadece kendisiydi. Aynıydı. Sapık ve bencil. Baştan beri onunla çıkmam hataydı. Demir uyarmıştı, tıpkı o Çağatay denen herif hakkında uyardığı gibi.

Ayağa kalkıp gitmeye çalıştığımda beni durdurup kendine çekti. Kolumu çok sıkıyordu.

"Nereye kaçtığını sanıyorsun aptal sarışın? İstediğimi almadım daha!" dediğinde "Cenk! Bırak beni, istemiyorum!" diye bağırıyordum.

"Nereye gideceksin ha? Sana diğer orospulara baktığı gibi bakan, onlarla arandaki farkı görmeyen Demir'e mi gideceksin? Sana değer vermeyecek. Boşa hayaller kuruyorsun!" dediğinde kolumu çektım.

"Sanki sen bana başka türlü bakıyordun pezevenk!" dedim ve koşar adımlarla kapıya ulaştım. Son duyduğum şey "Cansu'dan hiçbir farkın yokmuş Güneş!" diye bana bağırışı oldu.

Hiç bu kadar aşağılanmamıştım.

Gözümden akan yaşlara aldırmadan alışveriş merkezinden çıktım. Yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm. Ağladığım için insanlar bana bakıyorlardı. Onları boşverdim. Yürümeye devam ettim.

Alışveriş merkezinin yanında bir lunapark vardı. Girdim ve ilk gördüğüm banka oturdum. Elime telefonumu aldım. Beni Cenk'ten kurtarabilecek tek bir kişi vardı. Sabah bana onu aramak gibi bir hakkımın olmadığını söylese de numarasının üstüne dokundum.

O anda onu ve kat kurallarını düşünecek durumda değildim. Ağlamaklı sesimi her ne kadar bastırmayı denemiş olsam da başaramadım.

"Demir, beni alır mısın?"

20. Bölüm

"Sana beni arama hakkın olmadığını söylemiştim."

Arabasından inmiş, karşımda ayakta duruyordu. Telefonu kapatmamdan itibaren sadece dört dakika geçmişti ve bana sadece üç kelime söylemişti. "Olduğun yerde bekle.'

Ve o buradaydı. Gelmişti.

"Özür dilerim... Açıkçası senden başka aramak istediğim biri yoktu," dedim.

Ne yapıyordum ben? Ellerimle gözyaşlarımı sildim ve kendime gelmek için elime ufak bir çimdik attım. Demir'den hoşlandığımı açık açık belli etmiştim. Şimdi benden daha çok uzaklaşacaktı, uğraşmak zorunda kalacağı bir başka problem olduğumu düşünecekti.

"Sana ne yaptı?" diye sorarken sesi sertti.

"Bir şey yapmadı. Cenk önemli değil, buradan gidebilir miyiz, lütfen?"

Konuşmaya çalıştıkça gözlerim daha çok doluyordu.

"Sana dokundu mu?" diye sordu.

"Hayır Demir, sadece... Beni öptü ve sonrasında-" derken sözümü kesti. "Hala içerde mi?" diye sordu.

Sadece benim bu durumumdan dolayı bu kadar sinirlenmiş olamazdı, sonuçta benden hoşlanmıyordu, emin olduğum tek bir şey varsa o da buydu. Buraya kadar geldiğine göre Cenk'le önceden bir sorunu olmalıydı. Sırf benimle Cenk'in arasında geçenler yüzünden benim için gelmiş olamazdı.

Başımı evet anlamında salladığımda kucağıma arabanın anahtarını attı.

"Arabaya bin, ben Cenk'le ilgilenirim," diyerek hızlı adımlarla alışveriş merkezine doğru yürümeye başladığında hemen anahtarı elime aldım ve ayağa kalktım. Ona yetişip kendime doğru çevirdim.

"Demir lütfen, değmez. Gidelim," dedim. Kesik kesik konuşuyordum.

Demir kolunu çekip ilerlemeye devam etti. "Lütfen Demir, beni götür buradan!" dedim ve gözlerimde biriken yaşların hepsini bir anda serbest bıraktım. Demir arkasını dönüp beni gördü ve yanıma geldi.

"Tamam zırlamayı kes, sonra ilgilenirim," dedi ve arabaya bindik.

Arabayı çalıştırdığında, "Seni sürekli sana tecavüz etmek isteyenlerden koruyamam, biliyorsun değil mi?" dedi.

Dalga mı geçiyordu yoksa gerçekten normal bir şekilde mi söylüyordu karar veremedim.

Cevaplamadım. Sesimin kısık ve kötü çıkacağından emindim. Böyle durumlarda zayıf ve güçsüz hissediyordum kendimi. Susmaya karar verdim.

Kemerimi taktım ve yola çıktığımızda pencereden dışarıyı izlemeye başladım. Uzun süren bir sessizlikten sonra

kısık sesimle "Sadece... Sadece ilk öpüşmemin böyle olmasını istememiştim," diye itiraf ettim.

Bana baktı.

"Ne yani, daha önce kimseyle öpüşmedin mi?" diye sordu.

Fazla mı şaşırtıcıydı?

Hayır anlamında başımı iki yana salladım.

"Sevgilin falan da mı olmadı?"

Olmuştu ama tam sevgili sayılmazdı. Eski okulumdan bir çocuktu ve ona değer veriyordum. Ta ki ailem öldüğünde ve okuldan atıldığımda bir kere bile beni aramadığı gerçeğini kabullendiğim zamana kadar.

"Vardı ama ileri gidecek düzeyde değildik. Hiç olamadık," diye cevapladım.

"O zaman sen hiç biriyle birlikte de olmadın?" diye bana sordu. Biraz özel bir soruydu aslında ama Demir'e cevap vermekten utanmıyordum. Niye bilmiyordum ama ondan çekinmiyordum işte.

"Hayır," dedim.

Mavi gözleriyle bana baktı, ardından tekrar yola döndü.

Evimin sokağına geldiğimizde eve gitmek istemediğimi anladım. "Demir, lütfen başka bir yere gidelim, beni başka bir yere bırak. Eve gitmek istemiyorum. Bu halde halama açıklama yapamam," dedim.

Eve girdiğim anda halam benim bir şeyler yaşadığımı anlardı ve soru yağmuruna tutardı. Hiç kaldıramazdım. Ayrıca açıklama yapacak durumda da değildim.

"Eğer sahile doğru gitmeyecek olsam seni burada indirirdim. Şanslısın sarı," dedi ve direksiyonu sağa kırdı.

Sahilde arabayı durdurdu. İnip arabanın önüne geçtim

ve kaputun üstüne dayandım. Denizi dinliyordum. Yavaş yavaş kendime gelmeye başlamıştım.

Aklıma Cenk'in beni öptüğü gelince gözlerim önüme düştü ve başımı eğdim. Böyle olmamalıydı. Ona güvenmiştim. Şans vermiştim. Her ne kadar ondan hoşlanmasam da onun benimle zaman geçirmesine izin vermiştim ama yaptığı şey bu olmuştu... Aynen Cansu'ya yaptığım iyilik gibi ters tepmişti.

Hayat sanki bana tekrar tekrar insanlara güvenmemem gerektiğini hatırlatıyordu ama ben yine dersimi almamıştım.

Kendime bir söz verdim. Bu sondu artık. Bir daha insanlara kanmayacaktım. Güçlü kalmayı biliyordum ve öyle kalmaya devam edecektim.

Bir bakışla içimi okuyabilen bir tek kişi vardı, üzüldüğümde anlatmama gerek kalmadan o anlardı ve yanımda olurdu. Her zaman. O annemdi. Ama artık o da gitmişti ve bu görevi Arda üstlenmişti.

Bugün kaçıncı kez yanaklarımı sildiğimi bilemedim.

Demir, "Hâlâ aynı şeye mi üzülüyorsun?" diye sorduğunda o da kaputun sol tarafına, yanıma dayanmıştı.

Hani her kızın hayalleri vardır ya? Rüyalarındaki muhteşem, yakışıklı, onu seven erkekle tanışır, zaman geçirirler, birbirlerinden hoşlanırlar...Çocuk kıza hoş şeyler söyler, belki bir çiçek alır, bir şarkı yazar... Kıza gerçekten değer verir ya hani? Onun amacı kızla yatmak değildir, kızın kalbini kazanmaktır. Kızı diğer erkeklerden korur, onun için gerekirse savaşır. Engelleri aşar.

Bir gün o muhteşem anda, belki muhteşem bir manzaranın önünde ya da... Ne bileyim işte... onlar için anlamlı

olan, özel bir yerde ilk kez öpüşürler ve o anda kalpleri birbirlerinin olur.

Sanırım çok fazla kitap okuyordum.

"Sadece... Sadece... ilk öpüşmemin böyle olmasını hiç istemiyordum," diye tekrarladım. Demir kendisi hakkında bana ve insanlara en ufak bir ipucu bile vermezken ben ona özel düşüncelerimi açıyordum. Onun yanında kendimi bu kadar güvende hissetmemi sağlaması fazla garipti.

Denize doğru baktım. Maviliği her ne kadar içimde Demir'in gözlerine bakma isteği uyandırıyor olsa da ona dönemedim.

"... Bana değer veren, beni asla satmayan, koruyan, hep yanımda olan kişiyle olmalıydı. Sevdiğim kişiyle... Bu yanlıştı. Böyle olmasını hiç istemezdim," dedim.

Demir bunu söylediğim anda yaslandığı yerden kalkıp önüme geçti. Sol eliyle belimi kavradı ve beni kendine doğru çekti. Sağ elini de yanağıma koydu, bana yaklaştı.

"Peki bu nasıl?" dedikten sonra dudaklarını dudaklarımla buluşturdu.

21. Bölüm

Demir'in Ağzından

"Hala aynı şeye mi üzülüyorsun?" diye sordum.

Gözleriyle bir denize, bir de ellerine bakıyordu. Utanmıştı. Küçük düşürüldüğünü hissediyordu. Huzursuz olmuştu.

Alt tarafı aptalın teki onu öpmüştü. Bunda büyütülecek en ufak bir şey bile yoktu ama söz konusu olan kişi Güneş'ti. Onun için her durum farklıydı. Bunu anlamıştım.

Arabada bana şu ana kadar kimseyle yatmadığını, hatta öpüşmediğini söylemişti. Bu beni fazlasıyla şaşırtmıştı. Tamam, belki kimseyle hentüz yatmamış olabilirdi ama eskiden bir sevgilisi olmasına rağmen hiç öpüşmemiş olması... bana farklı gelmişti.

Güneş çok güzel bir kızdı. Gerçekten öyleydi ve şu ana kadar okulda neden Cenk dışında hiç kimsenin onunla konuşmaya çalışmadığına anlam veremiyordum.

Aa, evet. Benim yanımda görüldüğü için onunla iletişim kurmaktan çekinenler olabilirdi.

İşte bu kadar güzel bir kız olup da biriyle hiç yakınlaşmamış olması kendimi sorgulamamı sağlamıştı. Ben tüm hayatım boyunca neler yaptım? Çevremdeki kızlar neler yaptılar?

Onun gibi masum insanlara alışık değildim. Yanımda kalan kişiler genelde benim gibiler olurdu. Diğerlerinin ise beni tanıyıp benden uzak durmaları için tek bir kelime etmem yeterliydi. Onlar da eninde sonunda gidiyorlardı.

Bu sarışın, saf, masum, aptal kız niye farklıydı? Onu özel kılan şey neydi? Şu ana kadar hiçbir kızı evime götürmemiştim, onu niye götürmüştüm? Şu ana kadar kimse bana karşı bu kadar dirençli olmamıştı.

O farklıydı. Bana kafa tutabiliyor ve hesap sorabiliyordu. Her ne kadar sinirlensem de başta çok tepki vermemiştim. Yeniydi ve kurallarımı öğrenmesi gerekiyordu. Ama şimdi durum nasıl olduysa değişmişti ve Cenk'i dövüyor olmak yerine onun yanında arabamın kaputunun üzerinde oturuyordum. Hem de denize karşı...

Hayatım lanet olası bir film değildi. Gerçeklerle doluydu. Aşktan eser yoktu. Hiç kimseyi sevmedim, kimse tarafından da sevilmedim ve ben bunu sorun etmek yerine kabullenip güçlendim. Her gün, her saat, her dakika karanlık tarafıma ekledim ve diğer saf tarafı yok ettim.

Pişman mıydım? Asla.

Ben buydum. Beni böyle kabullenemeyenler sıktır olup giderlerdi.Gidiyorlardı da zaten. Umrumda değildi. Gözümü kırptığım her kız olduğu yerde eriyor ve benim olmak için deliriyordu.

Kimseyi sevmem gerekmiyordu. Sevmek istemiyordum da. Bir kez o kalkanı indirdim mi sonuçlarını tahmin edebiliyordum.

Düşmanlarım vardı. Hem de çok... Hepsine derslerini bir bir vermiştim ve vermeye devam ediyordum. Hep kazanıyordum. Neden mi? Çünkü ne karşımdakilere ne de yanımda dolaştırdıklarıma açık veriyordum, sırlarımı anlatmıyordum, kimseye güvenmiyordum. Birinin bana bir kere dahi olsa ulaşmasına izin verirsem o kalkanımda bir açıklık olurdu ve karşımdakiler bunu bilip bana karşı kullanırlardı. İşte zayıflık buydu. Sevmek ve sevilmek.

Tek kaçış yolum müzikti, piyanoydu.

Güneş onu bile değiştirmişti. Sesiyle müziğime yaptığı özel bir şey vardı ve anlamakta zorlanıyordum. Hayatımda duyduğum en muhteşem sese sahipti ve yıllardır tamamlayamadığım on iki bestemi bir ayda bitirebilmemi sağlamıştı.

"Sadece... Sadece...İlk öpüşmemin böyle olmasını hiç istemiyordum," dedi ve denize baktı. Rüzgâr esip saçlarını havalandırdı. Gözlerimi ondan alamıyordum.

Ne diyordum ben? Sevmek ve sevilmek en büyük zayıflıktı. Bu saf, aptal kızın da öğrenmesi gereken ilk ders buydu ve her ne kadar hâlâ anlamamış olsa da, eninde sonunda öğrenmek zorunda kalacaktı.

Tüm bu düşüncelerime rağmen kaputun üstünden kalkıp Güneş'in karşısına geçtim ve ona iyice yaklaştım. Ne yaptığımı anlamamıştı. Sol elimi ince beline sardıktan sonra sağ elimle yanağına dokundum. Yanağı çok yumuşaktı. Parmaklarımın değdiği yerler kızarmıştı bile. Utanıyordu.

Kendimi ona daha çok yaklaştırdım.

"Peki bu nasıl?" dedikten sonra onu öpmeye başladım. Başta karşılık vermedi. İlk defa öpüştüğü her halinden belli oluyordu ama sorun değildi. O Güneş'ti.

Gözlerimi açtığımda gülümsüyordu. Benim de gülümsediğimi fark ettiğimde hemen kolumu ondan çektim ve uzaklaşıp arabanın kapısını açtım.

"Saat geç oluyor. Bin," dedim.

Ne yapmıştım? Daha doğrusu o his neydi?

Şu ana kadar belki ellıden fazla kızı öpmüştüm, ve hepsi bu basit kızdan daha isteklıydiler ama hiçbirinde bir şey hissetmemiştim. Benim için değerleri sıfırdı. Gelirlerdi ve giderlerdi. Ben o geceliğine istediğimi almış olurdum, onlarsa "Demir Erkan'la yattım," diye hava atma hakkını kazanırlardı. Bu kadardı.

Bu kızda ne vardı da bir anda tüm düşüncelerime karşı gelerek onu öpmüştüm? Yanlıştı, hem de çok. Boş yere umutlanacak ve sonra istediğini alamayınca yine o Cansu kaşarı gibi olup çıkacaktı. Aferin Demir, masum bir kızın daha hayatını mahvettin. Her zamanki gibi değersizin teksin. Boşsun!

Direksiyona sinirle vurduğumda "Ne yapıyosun?" diye sordu. Cevap vermedim.

Onu evine bıraktıktan sonra doğruca okulun spor salonuna gittim. Cenk'le sonra ilgilenecektim. Şimdi düşünmem gereken başka bir şey vardı.

Spor salonundaki kum torbasının karşısına eldivenlerimi takıp geçtim ve vurmaya başladım. Daha sert, daha sert...

Cenk zaten çok olmaya başlamıştı. İş verdikçe yukarı çıktığını sanıyordu. Ben elbette onun en tepeye çıkma planlarından haberdardım ama Güneş'e göz kulak ol dediğimde onun böyle sarkıntılık yapacağını bilmiyordum.

Niye tahmin edememiştim ki?

Lanet olsun ki çok güzeldi.

Sert bir yumruk daha.

Benim yüzümdendi. Benim yüzümden ona yakın olmuştu, hoşlandığı falan yoktu. Kahretsin! Ve yine benim yüzümden kız alışveriş merkezine gittiğimiz gün tecavüze uğrayacaktı.

Tabii sonrasında o orospu çocuklarına derslerini vermiştim. Buradan biraz uzakta bir muhitte yaşadıkları için adımı duymamışlardı, bilselerdi başlarına açacakları bela yerine bana yaranmaya çalışırlardı, diğer herkes gibi.

Kum torbası bir ileri bir geri gidiyordu ve gittikçe hızlanmaya başlamıştı.

Bugün sahilde Güneş'i öpmem tam anlamıyla zayıflığımın bir göstergesiydi. Kimseden hoşlanmamalıydım. Duygusuz olmalıydım. Şu ana kadar hep böyle ayakta kalmıştım ve ayakta durmaya da devam edecektim.

Lanet olsun ki parmaklarımı dolaştırmak istediğim sarı saçları aklımdan çıkmıyordu!

Eldivenimi çıkartıp spor çantamdan telefonumu aldım. Rehbere girdim; bu geceyi geçirebileceğim, bana asıl olduğum kişiyi hatırlatacak bir kıza ihtiyacım vardı.

O sırada Cansu'nun beni iki kere aramış olduğunu gördüm.Demek bu kadar istekliydi.

Cenk'in iki yıl önce Cansu'yla yakın olduğunu, sonra aralarının açıldığını biliyordum. Bakalım Cenk, Cansu'ya hâlâ âşık mıydı?

Cansu'ya göndereceğim tek bir mesajın yeterli olacağından emindim.

Yarım saat sonra geçen seferki otelde ve odada ol.

Duş alıp arabama bindiğimde artık kendimi sorgulamayı bırakmıştım. Ben buydum. Bana kimse bağlanmamalıydı. Güneş dahil...

Aslında ona şu anda büyük bir iyilik yapıyordum. Bana değer vermeden, bana âşık olmadan hemen işi bitirmesini sağlıyordum.

Bana teşekkür edecekti.

Kafamı saatlerdir meşgul eden o sarı saçları, mavi gözleri ve ilk defa bir şey hissetmemi sağlayan yumuşak dudakları unutup yoluma baktım. Güneş'ten hoşlanamazdım.

Ben kimseden hoşlanamazdım.

22. Bölüm

Demir beni öpmüştü!

Demir'le öpüşmüştüm!

İki gündür düşünebildiğim tek şey buydu! Hayatımın en güzel anını yaşamıştım ve üstelik o anı bana yaşatmış olan kişi Demir'di.

Hâlâ inanamıyordum.Eve gelir gelmez Skype'ı açıp kızlara söylemiştim ve Esma çığlık atarken Helin alkışlamaya başlamıştı. Ben tepki vermek yerine sadece sırıtıyordum Hâlâ suratımdan o aptal gülümseme silinmemişti.

Muhteşemdi. Tek kelimeyle mükemmeldi. Sonuçta öpüştüğüm kişi Demir Erkan'dı ve ilk defa ona ulaştığımı hissetmiştim.

Şimdi sevgili miydik yani? Çıkıyor muyduk?

Aynen Helin'in söylediği gibi düşünüyordum; "Hiç sanmıyorum, beklentilerini fazla yüksek tutma, sonuçta o aynı Demir," demişti.

Tüm bir hafta sonu boyunca ona mesaj atmak istemiştim ama yapmamıştım. Cevap vermeyeceğini biliyordum Belki de asıl cevap vermesinden korkuyordum.

Bir kerelik bir şeydi Güneş' veya 'Koca çeneni kapatıp ...amayı kesmen içindi Güneş' tarzı bir şey söyleyebilirdi. ...e bundan dolayı korkuyordum ve ona yazmadım. Onun ...a bana yazmamış veya beni aramamış olması şaşırtıcı de...ildi elbette.

Pazartesi günü okula geldiğimde gözlerim yine otomatik olarak Demir'i aramıştı.

Mutluydum. Sonuçta benden hoşlandığını bir nevi kabul etmişti.

Onu göremeyince sınıfa doğru yürümeye başladığımızda biri arkamdan "Güneş! Bekle!" diye bağırdı. Her ne kadar bağıran kişinin Demir olmasını istesem de arkamı döndüğümde Cenk'in bana doğru koştuğunu gördüm.

"Bunun yüzüne ne olmuş?"

Esma bu soruyu sorduğunda Cenk'in sol gözündeki büyük morluğu gördüm. İster istemez mutlu olmuştum.

Burak "Birileri fena dayak yemiş anlaşılan... Üzülmeyin, eminim ki hak etmiştir," dediğinde güldüm. Kesinlikle bunu hak etmişti.

Esma, Burak'a cuma günü olanları açıklarken ben Cenk bana yetişmesin diye önüme dönüp sınıfa doğru yürümeye devam ettim. Kapıdan girerken Cenk kolunu kapıya dayayıp girmemi engelledi.

Yakından baktığımda tekrar güldüm. Gülmemek elde değildi. Sol tarafı o kadar morarmıştı ki neredeyse gözü görünmüyordu, dudağının önünü de kabuk bağlamıştı.

"Güneş, ben özür dilerim. Amacım seni zorlamak değildi. Bir anda oldu," dediğinde ondan tiksindiğimi fark ettim.

"Cenk, seninle konuşmak istemiyorum. Beni rahat bı-

rak," diyerek sınıfa girmeye çalıştığımda kolumu sert tuttu.

"Güneş. Beni dinle."

"Bırak kolumu."

"Sana beni dinle dedim."

"Kolumu acıtıyorsun."

"O zaman sus da beni dinle," dedi. Diğer elimi onun elinin üzerine koyup tırnaklarımı geçirdim. Kolumu bıraktığında "İşte böyle daha iyi," dedim.

"Güneş, okuldan sonra bir yere gidiyoruz."

"Seninle hiçbir yere gelmiyorum pislik. Benden uzak duracaksın."

"Güneş, seni seviyorum."

"Beni sevdiğin falan yok senin, ne amaçla benimle çıktığını bilmiyorum ama buna bir son versen iyi olur," diyerek içeri girmeye çalıştığımda çantamdan beni yakalayıp yine kendine doğru çekti.

"Bana bak güzelim. Suratımın haline bir bak. Kaç erkek senin gibi boş bir kız için dayak yer? Aklını başına topla ve birazcık düşün. Benden başka bu okulda kimse seninle çıkmaz. Popüler olma şansını elinle itiyorsun!" dedi.

"Ne seninle ne de popülerlikle işim yok," dedikten sonra gitmeden önce son bir şey daha söylemem gerektiğini düşündüm.

"Bu arada özür dilerim Cenk."

"Sen ne için özür diliyorsun?" diye sordu.

Ellerimi onun iki omzuna yasladıktan sonra "Bunun için," dedim ve sağ dizimi kasıklarına geçirdim.

"Ahhh!"

Sırıttım ve sınıfa girip sırama oturdum. Demir olsa benimle gurur duyardı sanırım.

O neredeydi?

İlk dört ders bitmişti ve hâlâ Demir'den iz yoktu. Bugün okula gelmemişti.

Öğlen teneffüsünün son on dakikasında Helin ve Esma'yla klasik, her günkü kızlar tuvaleti dedikodusu artı Helin'in makyaj tazeleme zamanı için bizim binanın tuvaletine gelmiştik.

Helin en önden girip içeridekileri görünce Esma ve bana dönüp "Offff Cansu da buradaymış. İşimizi bitirip hemen çıkalım," diye fısıldadı.

Cansu'ya hâlâ yaptıkları hakkında hesap sormadığımı hatırladım. Aslında... sormayacaktım. O buna bile değmezdi.

Üçümüz aynanın karşısına geçtiğimizde Cansu'nun yanında da Masal ve voleybol takımından olduğunu bildiğim iki kız daha vardı.

"... Ve onu iki kere aradım. Dayanamadım işte," dedi Cansu ve bizi gördü. Gülümsedi ve sonra kendisine, aynaya bakmaya devam etti.

"Eeeee devamında ne oldu anlatsana!" diye ısrar etti Masal.

Cansu çantasından koyu kırmızı rujunu çıkarıp zaten önceden abartılı bir şekilde boyamış olduğu dudaklarını bir kez daha boyadı.

"Sonra... bana mesaj attı ve aynı otelde onunla buluşmamı istedi," dedi ve rujunu çantasına geri koyarken siyah rimelini çıkarttı.

Cansu kiminle buluşmuş olabilirdi? Açıkçası... Umrumda da değildi. Demir'i aştığı için onun adına mutlu bile olabilirdim

Demir demişken... Yüzüme yine o aptal gülümseme yayıldı. Yanağıma dokunurken parmaklarının durduğu yerlerden vücudumun geri kalanına doğru bir elektrik akışı olmuştu sanki. Büyülü bir andı.

Ben saçımı tarıyor, Helin siyah göz kalemini kalınlaştırıyorken Esma da deodorant sıkıyordu. Üçümüz de Cansu'yu dinliyorduk ve arada birbirimize bakıp ufak gülümsemeler gönderiyorduk. Tabii Cansu ve arkadaşları bizim gülümsemelerimizi fark edecek kadar dikkatli değildiler. Tamamen Cansu'ya ve anlattıklarına odaklanmışlardı.

Masal "Hadi Cansu!! Meraktan çatlıyorum, sonuçta bu aşırı büyük bir olay!!! Devam et! Telefondan anlatman yetmedi," dediğinde diğer kızlar da "Hadi Cansu, devam et," tarzı şeyler mırıldandılar.

"Tamam, tamam. Sonra da... Bilirsiniz işte. Hemen jiletle işimi hallettim ve ilk seferkinde giydiğim ve çok hoş bulduğu iç çamaşırlarımı giydim. Sonuçta hoşuna gitmeliydim," dedi ve rimeli gözüne götürdü.

Helin bize doğru eğilip "Jiletle tüylerini alacağına kendini kesseymiş dünyaya daha faydalı olurmuş," diye fısıldadığında Esma'yla kahkahamızı bastırmak için zor dayandık.

Cansu elini maşa yaptığı uzun saçlarının arasından geçirdikten sonra yüzüne yine o pis sırıtışını takınıp arkadaşlarına döndü.

"Sonrasında... Bilirsiniz işte. Harika bir gece. Hem de ikinci kez. Hem de onunla," dedi.

Kızlardan biri "Geçen sefer daha çok detay vermiştin... Hadi ama devam et lütfen!" dedi Esma da bize doğru dönüp "İşimiz bittiyse gidelim," dedi.

Kapıya yöneldik. Esma çıkmamız için kapıyı tutarken Masal arkadan "Ne de olsa Demir Erkan'la yattın. Hem de ikinci kez! Bence bu anlatılmaya değer!" dedi.

Olduğum yerde kaldım.

Cansu Demir'le mi yatmıştı? Bu hafta sonu? Hem de Demir'le öpüşmemizden hemen sonra...?

Yutkunmaya çalıştığımda boğazıma bir şeyin oturduğu hissettim. Ondan daha ağır olanıysa kalbime oturan şeydi. Hayal kırıklığı? Kıskançlık? Nefret?

Esma tekrar arkasını dönüp "Bir dakika, bir dakika. Sen ne dedin Masal?" diye sorduğunda Helin tuttuğu kapıyı bıraktı ve dışarı çıkmadık.

Cansu bize dönüp "Ne oldu tatlım? Üzüldün mü? Bebek sevgilin yetmiyor, şimdi benim Demir'ime mi sarkacaksın?" dediğinde "Hey, onu rahat bırak. Sadece bir soru sorduk," diyen Helin araya girdi.

"Tamam, sordunuz ve bitti. Şimdi gidebilirsiniz!" Cansu bize el salladığında başımı kaldırıp ona baktım.

"Bu... Bu ne zaman oldu Cansu?" diye sordum.

Kendimi güçsüz hissediyordum ama sorumun cevabını almalıydım. Belki perşembe günüydü, ya da ondan önceki gündü.

Ne olursa olsun cumadan önce olmalıydı. Demir bana bunu yapmazdı. Onun kadar güçlü olmadığımı biliyordu ve böyle bir şeyi öğrendiğim anda kaldıramayacağımı tahmin etmeliydi.

Bana her şeyi yapabilirdi ama bunu yapamazdı.

"Cuma gecesi hayatım."

Karnıma ağır bir tekme yemiş gibi hissediyordum kendimi. Gözlerim yanmaya başlamıştı. Ağlamayacaktım.

Hayır Güneş, sakın ağlama. Onun karşısında değil

Masal'ın yanındaki kız "Ne oldu kızım? Sınıfta bir ka rış oldu? Cenk'in seninle işinin bittiğini duydum. O yüz den mi böylesin? Reçete falan vereyim mi?" diyerek dalga geçtiğinde gözlerimi devirdim. O an ona cevap vereme yecek kadar kötüydüm. Kendimi berbat hissediyordum

"Belki biraz da makyaj malzemesi vermeliyiz, görünü kirliliğini aza indiririz ha, fena olmaz," dedi Masal

Esma "Güneş, gidiyoruz. Hadi..." diyerek koluma gir di. Helin de kapıyı açtı ve üçümüz koridora çıktık. Tu valetin kapısının yanında duruyorduk. Esma kolumu bı raktığı anda duvara dayandım ve aşağıya doğru kaydım En sonunda yere oturdum ve sırtımı iyice duvara dayadım

"Neden?" diye sorduğumda gözlerim çoktan dolmuştu bile.

Helin "Ben sana demiştim. Demir bu. O böyle bir Güneş," dedi ve sol tarafıma, yere oturdu. Ardından Esma da önüme oturdu.

Esma "Üzülme. Sonuçta o Cansu. Yalan da söylüyor olabilir. Ona niye inanalım ki?" derken bir yandan da elimi tutuyordu.

Helin "Böyle bir konu öyle havadan uydurulabilecek bir şey değil. Demir bir kızla birden fazla kez yatmazdı Cansu bunu söylediğine göre uyduruyor olamaz," dedi Esma, Helin'e ağzı açık bir şekilde baktı, bir eliyle de beni işaret ediyordu.

İmalı bir şekilde "Evet Helin, şu an Güneş'e çok yardımcı oluyoruz," dediğinde ayağa kalktım.

"Eğer Cansu'yla birden fazla kere yatmışsa ona değer veriyor demektir. Hem de bunu onunla aramda geçen o

özel öpüşmeden hemen sonra yapmışsa... Bunun tek bir açıklaması var. Demir beni sevmiyor," dedim ve yürümeye başladım.

Demir bana değer vermiyordu. Aynıydı. Ondan nefret etmeye başlamıştım.

Benimle resmen oynamıştı ve beni öpmüştü. Hem de en zayıf olduğum o anda!

Ona kızdığımdan çok kendime kızıyordum aslında. Ne bekliyordum ki, Demir Erkan bir anda okuluna yeni gelen, ailesini kaybetmiş, ezik, aptal sarışın ve tecrübesiz kızla birlikte olmaya mı karar vermişti sanki?

Benim için birini dövdüğüne bile inanmıyordum. Muhtemelen Demir'le aralarında önceden kalma bir tartışma vardı. Yoksa sadece Cenk beni isteməden zorla öptüğü için onunla dövüşmezdi.

O kadar kız varken neden Cansu? Neden ikinci kere o?

Neden?

Bana en çok acı veren de buydu işte, ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Zil çaldı. Sınıfa girmeden önce çantamdan peçete çıkarıp gözlerimi ve yanaklarımı sildim. Bu okula başladığımdan beri gerekenden çok daha fazla kez ağlamıştım. Buradan nefret ediyordum. Buradaki insanlardan nefret ediyordum. Hayatımdan, kaybettiklerimi geri alamamaktan nefret ediyordum.

Benimle sanki oyuncakmışım gibi oynayan insanlardan nefret ediyordum.

Şu an, şu saniye burada delirmeden durmamın tek bir nedeni vardı. O da arkadaşlarımdı. Esma, Helin ve Burak buraya katlanmamı sağlayan kişilerdi ve onlardan uzak kalmak istemiyordum.

Demir'den de uzak kalmak istemediğimi düşünürdüm ama artık bu değişmek üzereydi.

Burnumu sildikten, sahte gülümsememi yüzüme yapıştırdıktan sonra sınıfa girdim. Yapmakta en başarılı olduğum şeylerden biriydi bu.

Ailem öldükten sonra da insanlar her zaman bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sormuşlardı. Ben hep bu sahte gülümsemeyle iyi olduğumu ve hiçbir şeye ihtiyacım olmadığını söyleyip durmuştum.

Ama her şeyden çok bir desteğe ihtiyacım vardı. Arkadaşlarım ve sevgilim tarafından bana verilmesi gereken desteğe...

Bir şeye ihtiyacımın olmadığını söylerken sanırım insanlara zayıf olduğumu göstermek istemediğim için onlara iyiymişim gibi davranmıştım.

Demir'le hiç ortak noktam olmadığını sanırdım ama şu hayatta belki de en çok benzediğim kişi oydu.

Gözlerim sıramdaki karanlığa takıldığında onu gördüm. Okula gelmişti ve en kötüsü birazdan yanında oturuyor olacaktım.

Derin bir nefes aldım ve sırama oturup çantamı yere koydum. Her ne kadar üç gündür her saniye düşündüğüm ve görmek istediğim gözleri bana bakıyor olsa da başımı kaldırıp suratına bakamadım.

23. Bölüm

Bana bu kadar yakın oturuyor oluşu ona olan kızgınlığımı her saniye daha da artırıyordu. Bir an önce okulun bitmesini istiyordum.

Teneffüs olduğunda sessiz ve sakin bir yere ihtiyacım vardı. Müzik sınıfının boş olduğunu bildiğim için hemen kalkıp oraya gittim.

Nefes almaya ihtiyacım vardı çünkü tüm bir ders boyunca o yanımda otururken vücudum normal çalışamamıştı. Bahçeye de çıkamazdım çünkü bana bakan suratları çekmek istemiyordum.

Kapının kilitli olmaması şansımaydı. İçeri girdikten sonra kapıyı arkamdan kapattım ve hemen kapının yanına, yere çöktüm.

Niye Demir? Bana böyle umut verdikten sonra çekip gidemezdin! Başkasıyla birlikte olmak! Hem de Cansu'yla...

Beni öptüğü an aramızda özel bir şeyler olduğunu sanmıştım. Dokunuşunun ardında beni koruyacak, bana değer verecek o piyano çalan Demir'i görmüştüm. Beni öp-

mesini hiç beklememiştim ama kabul etmeliydim ki hemen deli gibi istemiştim.

Ne olmuştu da benden vazgeçmişti?

Öpüşmemizin akşamında hemen başka bir kızın bedeninde mi bulmuştu beni? Ben ona istediğini mi vermemiştim? Çok mu kötü öpüşmüştüm? Onunla hemen yatmayacağımı bildiği için benden hevesini alıp başkasına mı gitmişti?

Cebimden bir peçete çıkarttım ve burnumu sildim. O mavi gözlü, siyah deri ceketli çocuğun beni kaçıncı ağlatışıydı bu?

Ayağa kalktım ve kalktığım anda gözüme piyano çarptı. Demir'in parmaklarını gezdirdiği piyano...

Yanına gittim ve açtım. İşaret parmağımı tuşların üzerinde gezdirdim.

Demir buraya dokunmuştu.

Sonra elimi yanağıma ve dudaklarıma götürdüm.

Piyano çalarken aldığı zevki bana olan dokunuşunda alamamıştı. Ben onun için yeterli değildim, bunu zaten biliyordum ama beni öpmesi tüm düşüncelerimi birden değiştirmişti.

İçimde uzun zamandır yokluğunu bildiğim ama adını koyamadığım şeyin bana geri dönmesini sağlamıştı: Umudumun.

Ya şimdi?

Onun Cansu'yla yattığını duymak, hem de Cansu'nun ta kendisinden duymak karnıma yediğim bir tekme gibi gelmişti. Tüm o umudu yaşadığımız o özel anla beraber söküp atmıştı.

Son dersin son beş dakikasında Oya Hoca "Bugünlük bu kadar yeter. Toplanabilirsiniz," demişti.

Tüm gün boyunca kendime engel olup Demir'e bak-
mamışım çünkü o yalancı suratını görmek istemiyordum.
Aslında bu da bir bahaneydi.
İstiyordum... Ona bakmayı, gözlerinde kaybolmayı deli
gibi istiyordum ama eğer bir kere bile bakarsam bir daha
asla dönemeyip ona yenilirmişim gibi hissediyordum.
Bunu yapamazdım.
"N'oldu, bugün hiç laf atmadın?" diye sorduğunda bir
anlığına durdum ve ardından defterimi çantama yerleştir-
meye devam ettim.
Fermuarı kapattıktan sonra çantayı kucağıma koydum
ve sarıldım. Gözlerimle önümde oturan Esma'nın mavi
tokasını inceliyordum. Kendimi meşgul tutmalıydım.
"Güneş, neyin var?"
Demir'in o ana kadar belki beş, belki altı kızı aynı anda
götürdüğünü tahmin etmek zor değildi. Şu anda da pek
farklı bir şey yaptığı söylenemezdi. Tek fark, ben o kızlar-
dan olmayacaktım.
Cevap vermedim. Sinirle bacağımı sallamaya devam
ediyordum.
Zil çaldığında ayağa kalkıp çantamı tek omzuma taktım.
Bir an önce buradan gitmek istiyordum.
"Güneş, bana cevap ver!" diyerek kolumdan tutup beni
döndürdüğünde gözlerimin dolmaması için elimden ge-
leni yapıyordum.
"Niye sana cevap veriyorum ki, sen bana şu ana kadar
cevap verdin mi?" diye sorarken sesimi onun taktığını kul-
lanarak normal tutmaya çalışıyordum. Bazen bağırmaktan
daha etkili olabiliyordu bu.
Kolumu çekmeye çalıştığımda beni daha da sıkı tutup
kendine çekti.

"Saçmalamayı kes de söyle. Ne oldu?"

Esma ve Burak yanımıza geldiğinde Esma "Güneş bizle gelse daha iyi olur Demir,"dedi.

Burak "Evet, hadi gidelim Güneş," diyerek Demir'in kolumu bırakmasını sağladı ve kapıya doğru yürümeye başladık.

Ona bir şey söylemeyi unuttuğumu fark edince arkamı döndüm ve "Niye değerli vaktini bana ne olduğunu anlamaya çalışarak değil de Cansu ile geçirmiyorsun? Ve Demir.. Seninle bir daha konuşmak istemiyorum," dedim. Şaşırmış bir halde bakan suratına daha fazla katlanamayıp sınıftan çıktım.

Helin, Burak ve Esma'yla beraber çıkışa geldiğimizde Burak "Siz kızları başbaşa bırakayım. Sonra konuşuruz," dedi ve Esma'yı yanağından öptükten sonra servislerin olduğunu tarafa gitti.

"Sen de servisle gitmiyor muydun?" diye Esma'ya sorduğumda bir an önce eve gidip yastığıma sarılmak istediğimi düşünüyordum.

Helin "Bugün pijama partisi yapıyoruz güzelim. Seni yalnız bırakmak yerine öldürüz daha iyi," dedi.

İster istemez gülümsedim. Yalnız kalmak istemiyordum ve bu muhteşem olmuştu.

"Siz... Siz harikasınız. Çok...çok teşekkür ederim," diyerek onlara sarıldım.

Gerçek arkadaş kavramını Arda'dan daha ileriye taşıdığım için mutluydum.

"Aklını bir güzel Demir denen pislikten temizleyeceğiz," dedi Esma ve Helin'in arabasına binip bizim eve doğru yola çıktık.

Doğukan'ın Ağzından

Okul çıkışında bizim ekiple beraber otoparkta Demir'i bekliyorduk. Bugün bir planımız olup olmadığını bize söyleyecekti. Eğer yoksa dağılacaktık, varsa da ne derse onu yapacaktık. Bana iki türlüsü de uyuyordu.

Otoparkta beklerken kırmızı arabasına binen Helin'i gördüm. Yanında Güneş ve Esma da vardı. İç çektim.Daha iki gün önce beraber çok iyi vakit geçirmiştik ve bana harika bir akşam yemeği yapmıştı. Şimdiden onu özlemiştim.

Bir an önce hafta sonu gelmeliydi.

Arabasına binmeden önce bana baktı, yanımda Cansu'ların ve diğer çocukların olduğunu görünce gözlerini benden ayırdı ve hiçbir işaret vermeden arabasına bindi.

"Eee neyi bekliyoruz burada, hadi gidelim artık."

Cenk yine söylenmeye başlamıştı. Bu herif canımı sıkıyordu.

Demir'in hafta sonu onu iyice benzetmiş olduğunu biliyorduk, zaten uzun zamandır aralarının pek de iyi olduğunu söylenemezdi. Sonunda Demir bu işe el atmıştı.

İyi ki yapmıştı yoksa Cenk'i elimden alamayacaklardı.

"Demir'i beklediğimizi biliyorsun. Her gün yaptığımız bir şey. Şikâyet etmeyi kes," dedim.

Cenk "Sürekli Demir'i bekliyoruz zaten. Başka bir şey yapacağımız yok!" dediğinde yakasını tuttum.

"Mızmızlanacaksan siktir git Cenk. Sana ihtiyacımız yok. Gitmeyeceksen de o çeneni kapat!" dedim ve yakasını bırakıp eski yerime geçtim. Demir geldiğinde sonrası susmuştu.

"Bugün bir plan yok. Yarın görüşürüz," dedi Demir. Sesi biraz değişik gelmişti. Normalde daha sert ve otoriter konuşurdu ama şimdi biraz farklıydı.

Bunu bizden kimse anlayamazdı ama ben anlamıştım çünkü onu gereğinden fazla zamandır tanıyordum.

Arabama bindiğimde telefonum çaldı. Demir kendi arabasından arıyordu.

Bana her zamanki bara gitmemiz gerektiğini söyledi. Kavga olup olmadığını, Savaş veya diğerlerini çağırmam gerekip gerekmediğini sorduğumda sadece benim gelmemi istedi.

Telefonu kapattım ve bizim bara doğru yola koyuldum.

İçeriye girdiğimizde bizim barmen Ege hemen yanımıza geldi.

"Nerelerdesiniz ya? Neredeyse bir haftadır yoktunuz?"

Demir "İş güç işte. Yeni haber var mı?" dedi.

Ege bize yaklaştı. "Yokluğunuzda o iki kardeş kendilerini yine elebaşı sanıp yerinize oturdular. Bunun dışında çok da önemli bir şey yok," dedi.

Demir başını salladı.

Siyah duvar kâğıtlarıyla kaplı ve ışığın çok az olduğu bu yerde sigara ve nargile dumanından gözler hiçbir şey görmezdi. Müzik sesi ve alkol kokusu burasıyla özdeşleşmişti. Gelen giden tipler hep belliydi.

Biz burada hep aynı masaya otururduk. En köşedeki masa bizimdi. Bunu da buradaki herkes bilirdi.

Masanın yanına geldiğimizde Ege'nin bahsettiği o iki kardeş oturuyordu. Demir masanın yanıbaşında dikildiği anda ikisi de yanlarındaki kızları da alıp başka masaya geçtiler.

Bizi tanırlardı ve ona göre davranmaları gerektiğini bilirlerdi.

Ege her zamanki viskilerimizi getirdiğinde Demir'in gergin olduğunu gördüm.

"Anlatmanı bekliyorum," dedim.

Derin bir nefes alıp arkasına yaslandı ve bana baktı. Kesinlikle bir şeyler dönüyordu ama konu kavga veya daha ciddi bir olay değildi. Farklı bir şeydi. Demir normalde gergin olmazdı. Hem de hiç. Ama bu sefer nedense farklıydı. Daha okuldayken sesinden anlamıştım.

"Anlamıyorum Doğukan," derken viskisini eline alıp kafasına dikti ve bardağı masaya geri koydu.

Neyi anlamıyorsun diye sorup onu sıkmayacaktım. Demir'i yıllardır tanıyordum ve eğer bir şeyi anlatmak istiyorsa kendi anlatırdı. Çetede onu en uzun zamandır tanıyan kişi bendim.

Onunla ilk tanıştığım günü hatırlıyordum. Tam bu bardaydık ve başım beladaydı. Hem de ciddi bir şekilde...

Adamlara ölümüne borcum vardı; annemin ameliyatı için paraya ihtiyacım olmuştu ve ameliyat işi bittikten sonra normalde getirmem gereken tarihte para elbette hazır olacaktı. Ama nedense akıllarına esmişti ve tam bir hafta öncesinden parayı istemişlerdi.

Karşımdaki kişide silah vardı. Bunu fark ettiğim anda her ne kadar dışarıdan korktuğumu belli etmemiş olsam da korkmuştum. Ne yapacağımı bilememiştim.

İşte o sırada Demir yanımıza geldi ve cebinden bir tomar para çıkardı. "Ne borcu varsa buradan alın ve sıktır olun gidin," demişti. Beni korumuştu. Belki canımdan bile olabilirdim o gün.

Tam bir hafta sonra Demir'e olan borcumu ödemiştim. Ardından arkadaşlığımız başlamıştı. Savaş, Cenk ve diğerleri bize sonradan katılmışlardı ve daha da kalabalık olmuştuk. Her ne kadar fiziğinden dolayı Demir'den sonra Cenk geliyor gibi görünse de, Demir Cenk'e o kadar güvenmiyordu.

Kimse Cenk'e tam anlamıyla güvenmiyordu. Buna rağmen hâlâ bizimle takılıyordu.

Demir'in bir bildiği var diyor ve karışmıyordum.

Demir ikinci viskisini de içip boş bardağı masaya koyduktan sonra elini saçlarının arasından geçirdi. Sonra öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı.

"Anlamıyorum.... Kendimi.... Güneş'i..." demeye başladığında Güneş'i düşündüm.

Güneş, Helin'in arkadaşı olan Güneş'ti. Demir'le aynı sınıfta ve müzikaldelerdi. O kız hakkında pek bilgim yoktu ama Helin onu arkadaşı olarak seçmişse iyi biri olmalıydı.

"Doğukan... Sence sevmek zayıflık mı?"

Şaşırmıştım. Demir hayatında ilk defa bir kız hakkında böylesine gergin ve ciddi konuşuyordu. İnanamıyordum. Gerçekten değer veriyordu ve söz konusu kişi Demir'di.

O, kızları sevmemesi ve bir kızla birden fazla kez yatmaması ile tanınıyordu.

"Demir bu kızdan gerçekten ama gerçekten hoşlanıyor musun?" diye sorduğumda gözlerime baktı. Cevap vermesine gerek yoktu. Anlamıştım.

"O zaman bu seni zayıf kılmaz. Hatta seni güçlendirebilir bile. Dayanacak, zor anlarında tutunacak birini bulmuş olursun. Kaybedeceğin zamanlarda uğruna kazanacak bir şeyin olur. Kendini kötü hissettiğinde onun gözlerini, saçlarını, sana söylediği saçma kelimeleri düşünürsün ve bu düşünceler seni ısıtır. Seni asla zayıf kılmaz. Tabii gerçekten seviyorsan..." derken aklımda Helin'den başkası yoktu.

Demir'in Güneş'le arasındaki ilişkiyi veya o ana kadar en fazla ne kadar yakınlaştıklarını bilmiyordum. Demir detaya girmezdi.

Anlattıklarımı dinledikten sonra bana "Niye bana değerli zamanımı Cansu'yla geçirmemi söylemiş olabilir?" diye sordu.

Aklını kurcalayan diğer şey bu muydu?

"Cuma akşamı Cansu'yla yatmadın mı? Herkes bunu konuşuyor," diye cevapladım.

"Hayır," diyerek bana baktı.

"Nasıl yani?"

"Hayır işte. Onunla cuma gecesi yatmadım Doğukan."

"Herkese ona attığın mesajı gösteriyor, haberin var mı?" dediğimde Demir arkasına yaslandı. Ardından konuşmaya başladı. Onu ilk defa duyguları hakkında bu kadar samimi görüyordum.

"Cuma akşamı Güneş'i öptüm tamam mı? Hayatımda ilk defa bir şey hissettim. Bu... bu benim için çok büyük bir şeydi Doğukan. Anlamıyordum. Hiçbir şeye anlam veremiyordum. Ben...değişmeye başladım. Kendimde ol-

madığımı düşünüyordum ve kendime gelmeliydim. Kendime kim olduğumu hatırlatmalıydım," dedi.

"Ve sen de Cansu'ya haber verdin, öyle mi? İyi bok yedin Demir."

"Bitirmeme izin ver..." dedikten sonra devam etti. "Cansu'ya mesaj atıp benimle otelde buluşmasını istedim. Odada onu görene kadar tek düşündüğüm şey, o gün yaşadığım o harika anı unutmak istediğimdi. Güneş... Her şeyiyle mükemmel. Anlıyor musun beni? Her şeyiyle ve ben onun o masumiyetini ve saflığını bozamam."

Karşımda bana bunları söyleyen kişi Demir Erkan'dı ve ben şaşkınlıkla onu izliyordum. Kendisi bile hissettiklerine ne anlam veremiyordu ama her şey ortadaydı. Demir âşık olmuştu.

"... Cansu'yu aramamda iki amaç vardı; birincisi Cenk'e ders olsun diye, ikincisi ise Cansu'nun Güneş'e kurduğu komplodan dolayı Güneş'in ondan nefret ettiğini biliyordum ve eğer onunla birlikte olursam Güneş benden daha kolay vazgeçer diye düşündüm. Yoksa Cansu'dan hoşlandığım falan yok. Bu bardaki her kaşar gibi, o da aynı. Önüne gelenle yatıyor."

Cansu'yla ikinci kez yatmadığını söylemişti ama konuşulanlar tam tersiydi. Bir şey söylemeden devam etmesine izin verdim.

"... Cansu denen kızın saçlarına dokunduğum anda o kahverengi saçların sarı olmasını istedim. Gözlerine baktığımda, birkaç saat önce içlerinde kendimi bulduğum mavi gözler olmalarını diledim. Onu öpmedim bile Doğukan! Öpemedim. Elimi yanağına koyduğumda ne yaptığımı sorgulayıp hemen geri çekildim ben. Lanet olası [illegible]

dışında başka hiçbir şey düşünemiyordum ki!" diye itiraf ederken terlemişti. Ceketini çıkarttı.

Demir gerçekten ama gerçekten âşık olmuştu. Bu... harikaydı.

Gülümseyip "Yani onunla yatmadın?" diye sorduğumda "Hayır gerizekâlı, yatmadım!" diyerek cevap verdi ve tekrar arkasına yaslandı. Demek Güneş, Cansu kaşarının çıkarttığı dedikodudan dolayı Demir'e öyle davranmıştı.

"Artık çok geç... Güneş benimle konuşmak istemiyor," dediğinde hiç beklemeden ona "O zaman neyi bekliyorsun aptal! Git ve ona Cansu'yla yatmadığını söyle!O yattığını sanıyor," dedim.

Demir ayağa kalktı. "Demir, bir dakika. Neden benimle bunu konuşmak istedin? Yani... Neden sadece benimle?" diye sordum.

Bana göz kırptı. "Sonuçta senin sevgilin yok mu?" diye sordu.

Helin'i biliyordu. Bizi biliyordu ve hiçbir şey söylememişti. Tabii... Sonuçta bu Demir'di, bilmemesi garip olurdu ama kimsenin farkında olmadığını sanmıştım.

Omzuma vurdu, ceketini aldı ve koşarak bardan çıktı.

24. Bölüm

Eve geldiğimizde halam bizi karşıladı. Sonuçta bu pijama partısı planlanmış bir şey değildi ama yine de halam yeni arkadaşlar edindiğime sevinmişti. Zaten ne zamandır Helin ve Esma'yla tanışmak istiyordu.

Tanışma faslı bittiğinde odama geçtik. Esma pembe. Helin de mor pijamamı kaptığında bana bol ve gri eşofmanımı giymek kaldı. Üstüme de siyah, askılı, dar bluzumu giydikten sonra saçımı ev topuzu yaptım.

Yastıkları yere dizip oturduk.

Esma "Evvvet. Ne yapıyoruz bu gece?" diye sorduğunda "Önce pizza mı söylesek ya?" dedi Helin.

"Kesinlikle, açlıktan ölmek üzereyim," dedim ve telefonumu elime aldım.

Nasıl geçtiğini anlamadık ama üç saat geçmişti. Büyük boy pizzalarımızı bitirip üstüne de tatlılarımızı yemiştik.

Bugün kızlar günüydü. Üç saat önce üzüntümden konuşamazken artık gerçekten çok iyiydim. Kızların planı işe yaramıştı.

Halam benden daha mutluydu.

Esma "Seni neyin mutlu edeceğini biliyoruz! Hadi Doctor Who izleyelim," deyince hemen bilgisayarımı açtım. En sevdiğim diziyi biliyordu ve bıkmadan her bölümü en az on defa izlediğimi de biliyordu. Geçen ay Esma'yı da başlatmıştım ve bayılmıştı, hemen ardından o da Burak'a bulaştırmıştı.

Saat on bir buçukta kapımız çaldı. Bugün enişteminin karakolda vardiyası vardı ve kuzenimle halam da evdeydi. Yani kısaca kimseyi beklemiyorduk.

Kapı çalındıktan bir dakika sonra halam odaya girdi.

"Güneş... Senin şu yanındaki çocuk... Demir... Şu an kapıda."

Helin hemen "Güneş onu görmek istemiyor Ebru Teyze," dedi.

Niye gelmişti? Artık konuşulacak ne olabilirdi ki?

Halam, "Güneş? Ne söyleyeyim kızım?" dediğinde bir cevap vermem gerektiğini anladım.

Ona kızmıştım. Hem de çok.

Bana ümit vermişti. Ondan deli gibi hoşlandığımı biliyordu, o her şeyi bilirdi ve bana değer vermese de beni öpmüştü. O an ne kadar zayıf olduğumu biliyordu ve bundan yararlanmıştı.

Ne beklemişti ki? Onunla evine gitmemi mi? Yoksa beni de o otele mi götürecekti? Öyle biri olmadığımı biliyordu ve belki bu yüzden beni eve bıraktıktan sonra Cansu'yu aramıştı.

Tüm bunlara rağmen o anda hâlâ onu görmek istiyordum. Nedenini bilmiyordum ama sürekli bu olanlara uygun bir açıklaması olması için dua ediyordum. Şimdi bura-

ya kadar gelmişti ve en sonunda mantığımdan çok kalbimi dinleyerek onunla konuşmak istediğime karar vermiştim.

Esma "Biliyorsun Güneş, konuşmak zorunda değilsin" dediğinde ayağa kalktım. Demir buraya kadar geldiğine göre bana söylemek istediği şey önemli olmalıydı.

"Her şey ortada zaten. Bakalım ne diyecek?" diyerek kapıya gittim. Holdeki aynada kendime baktığımda gözlerimin üç saat önceki kızarıklığı çoktan geçmişti. Esmanın manım ve siyah askılı bluzumla çok kötü görünüyordum. Hatta ev topuzum fazla dağılmıştı.

Artık Demir'e nasıl göründüğüm konusunu kafama takmadığım için kapıyı açtım ve karşımda onu gördüm.

"Niye buradasın?" derken, arkamdan kapıyı küçük bir aralık kalacak şekilde çekmiştim.

Demir'in gözlerini yakaladığımda beni süzdüğünü fark ettim.

Kahretsın. Onun yanına geldiğim anda o gün ben öperken hissettiklerim sanki beni sarmıştı.

"Demir, konuşmak için bir dakikan var. Arkadaşlarımı bekletmek istemiyorum," dediğimde beni süzmeyi bırakıp gözlerime baktı. Farklıydı. Soğuk ve keskin mavi gözlere ne olmuştu?

"Kafanda aptal aptal şeyler kurmadan ve okuldaki dedikoduların uydurduklarına inanmadan önce beni dinle," dedi.

Açıklayacak neyi vardı? Beni öptükten sonra gidip başkasıyla yatıp rahatladığını falan mı anlatacaktı? Yoksa bunun için özür mü dileyecekti?Affetmemi mi isteyecekti?

Çok beklerdi.

Demir derin bir nefes aldı ve anlatmaya başladı. "Güneş, senin yüzünden kafam karışıktı. Bak... anlayamadım

[illegible]am mı? Bana ne olduğunu anlayamadım. Ben şu ana [illegible]dar öpüşürken hiçbir şey hissetmemiştim. Hiçbir kız[illegible]. Ama sen... Sende farklı bir şey oldu ve ben bunu ka[illegible]nda yanlış yorumladım Güneş. Seni bıraktıktan sonra [illegible]elefonumdan ilk gördüğüm numaraya mesaj attım. Can[illegible]su'ydu. Ama onu da geç, kiminle yatacağım önemli de[illegible]ildi. Önemli olan, senin bana hissettirdiklerini unutmak [illegible]istemiştim," dediğinde gözlerim doldu.

"Demir, bana bunları niye anlatıyorsun? Daha çok üzülmem için mi?" diye sorarken gözlerimi kırptım ve ağlamak üzere olduğumu fark etmemesi için dua etmeye başladım. Onun karşısında kırılan bir kız olmaktan nefret ediyordum.

Arkamı dönüp elimi kapının koluna uzattığımda elimi yakaladı ve beni kendine çevirdi.

"Dur ve dinle Güneş," derken elimi tutmuştu.

Bir kişinin elini tutmak insana en fazla ne hissettirebilirdi ki?

Ben niye böyle hissediyordum? Niye onunla yakınlaşmamak için kendimi zor tutuyordum?

"Bırak beni Demir. Gitmeni istiyorum.Çok istiyorsan anlatacağın şeyi yarın okulda, bahçenin ortasında anlatıp beni ağlatırsın. Ne de olsa tarzın bu," dediğimde hemen konuşmaya devam etti.

"... Otele geldiğimde aklımda tek bir şey vardı ve o şeyden bir an önce kurtulmak istiyordum. O şey sendin Güneş. Odaya vardığımda içeri girdim ve Cansu'yu gördüm. Onunla daha önce bir kez birlikte olmuştum ve idare ederdi diye düşündüm. Bana yaklaştı ve üstümü çıkarttı."

Buna daha fazla katlanamazdım.Gözyaşlarımı tutmakta çok zorlanıyordum. Niye bana bunu yapıyordu?

İşkence çektiriyordu.

"Elimi saçlarının arasından geçirdiğimde bir an durdum. Parmaklarımın arasında gezinen bu saçlar başkasının olamazdı. Senin olmalıydı. Cansu'yu kendimden uzaklaştırdım ve tişörtümü aldığım gibi odadan çıktım. Arabamı alıp buraya geldim Güneş. Bu apartmanın önünde durdum. Gece yarısına kadar bekledim. Seninle konuşmak istiyordum ama yapamadım. Benim zayıflığımdan ve seni yok etmek istedim ama... Olmadı Güneş. En sonunda pes edip gittim."

Demir, Cansu'yla yatmamıştı. Hepsi Cansu'nun uydurmasıydı. Sabahtan beri karnımda hissettiğim baskı artık kalkmıştı.

Demir onunla yatmamıştı.

"Yani... Yani onunla yatmadın?"

"Cansu'yla aramda hiçbir şey olmadı. Hatta cuma gününden beri hiçbir kızla aramda hiçbir şey olmadı. Bu sanırım... benim için de bir rekor," dediğinde aklıma Demir'in hangi sıklıkla kızlarla yattığı sorusu geldi.

Bunu düşünmeyecektim. Önemli olan, Demir Erkan şu an buradaydı, karşımdaydı ve bana açıklama yapmıştı. Hayatında ilk defa böyle bir şey yaşıyor olduğu her halinden belliydi.

Ben de ilk defa daha adını bile koyamadığım bu duyguları hissediyordum.

O gece benim evime dönmüş ve beklemişti. Duyduklarına inanmakta ne kadar güçlük çekiyor olsam da gözleri ona inanmamı kolaylaştırıyordu. Demir'i tanıyordum ve doğruyu söylüyordu. Ben de doğruyu söyleyecektim.

Onu seviyordum.

".. Bir dakika çoktan geçti. Arkadaşlarını bekletme istersen, ben gidiyorum,"dediğinde gülümsedim. Bana baktı ve gülümsediğimi görünce o da gülümsedi.

Gülerek "Şimdi ne var?" dediğinde ona yaklaştım ve "Biz şuna bir dakika daha ekleyelim," diyerek kollarımı onun boynunda birleştirip parmak ucuna kalktım. Ona yetişmek hâlâ zordu ama kolunu belime dolayıp beni kendine yapıştırınca daha kolay oldu.

Nadiren gördüğüm gülümsemesini yok etmek istemiyordum ama dayanamadım. Sonunda dudaklarımı onun dudaklarıyla buluşturdum.

25. Bölüm

Arkamı dönüp kapıyı ittiğimde Helin ve Esma yere düştüler. Başından beri kapının dibinde bizi izleyip dinlediklerini anlamış oldum.

Helin "Güneş! Hemen odaya gelip her şeyi detayıyla anlatıyorsun!" dedi Esma "Evet, hepsini izledik ama senden tekrar tekrar dinleyebiliriz!" diyerek Helin'e destek oldu.

En azından Demir'i merdivenlerden inene kadar izlemiştim. O buradayken kapıyı açsaydım Helin'le Esma'nın bizi dinlediğini görürdü. Kızabilirdi de ama ben daha çok rezil olduğuma üzülürdüm.

Gülümseyerek odaya doğru gittiğimizde halam beni yakalayıp "Seninle sonra konuşacağız Güneş," dedi. Sesinde kızgınlık yoktu, hatta gülümsüyordu bile. Ama bir yandan da benimle konuşmak istediğini söylemişti. Bu yüzden ona anlamamış bir surat ifadesiyle baktım.

"Hadi hadi arkadaşlarının yanına git," dediğinde pek de endişelenecek bir şey olmadığını düşünüp odama girdim.

Demir'le konuşmamı anlatmaya başladım. Sanki hiçbir şeyi dinlememiş gibi beni dinlediler. Benden daha heyecanlı görünüyorlardı ama kabul etmek gerekirse kalbim hâlâ çok hızlı atıyordu.. Onun beni kollarıyla sarması, öpüşmemiz... Bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi. Zaten öyle de olmuştu. Bazı geceler Demir'i düşünmekten uyuyamıyordum.

Esma "Ya çıkarsanız?" dediğinde düşündüm.

"Bence kesin çıkacaklar. Demir'in bir kızın evine kadar gelip ona böyle itiraflarda bulunduğu hiç görülmemiş. Her yönden onun ilkisin Güneş," dedi Helin.

Demir'in şu ana kadar belki de onlarca kızla yatması veya öpüşmüş olması beni sinir ediyordu. Düşününce bile içimi büyük bir kıskançlık kaplıyordu. Hatta onun için en fazla ne kadar özel olabilirim ki diye sık sık düşünüyordum ama Helin haklıydı.

Eğer gerçekten bana söylediği gibi ilk defa bir şey hissetmişse, benim için bir kızı otelde geri çevirmişse -ve üstelik o kız da Cansu ise- belki de bir şeyler oluyordu.

Belki gerçekten bir geleceğimiz olabilirdi.

"Sizce okulda nasıl olacak?" diye sordum.

Helin "Güneş seni üzmek istemiyorum ama... Konuştuğumuz kişi Demir," dediğinde ne demek istediğini az çok anlamıştım.

Esma hemen sözü aldı.

"Yani... el ele tutuşmalar, okulda bahçede 'seni seviyorum'lar , 'aşkım'lar , çiçekler, çikolatalar falan bekleme. Bu Demir Erkan. Şu ana kadar yaptıkları bile onu aşıyordu."

Helin "Kesinlikle. Bu yöndean çok fazla beklentin olmasın. Hatta belki okulda duyulmasını bile istemeyebilir,

seni saklayabilir," dediğinde konumuzun benden çok kendisi olduğunu fark ettim.

"Doğukan neden seni gizliyor?" diye sorduğumda Helin yatağımdaki yastığı aldı ve sarıldı.

"Kızlar, ben Doğukan'ı çok seviyorum ve onu kaybetmek istemiyorum. O bulunduğu konumdan dolayı ilişkimizi gizli tutmak istediyse bir nedeni vardır diye düşünüp kurcalamıyorum. Onu kaybetmemek için her şeyi yaparım."

Esma "Her şeyi yaparım derken... seni kukla gibi oynatmasına izin veremezsin ama değil mi?"diye sorduğunda ben de "Veya seni kullanmasına?" diye ekledim.

"Hayır. Öyle biri değilim, izin vermem. En iyi siz bilirsiniz zaten..." Helin yüzünü düşürünce, hemen Esma'yla birbirimize baktık ve havayı eski haline döndürme zamanımızın geldiğini anladık.

Esma "Eeee... Güneş... Demir'le çıkmak sence nasıl olacak? Bunu başaracak ilk kız sen olacaksın," dediğinde uzun zamandır cevabını merak ettiğim ve beni zorlayabileceğinden korktuğum sorun tekrar moralimi bozmaya başladı.

"Kızlar.. Ya Demir benimle yatmak isterse?" diye sordum.

Esma "Evet Helin Hanım, bu sorunun cevabını sizden alalım," dedi Helin'e dönüp şaşırmış bir suratla baktım.

"Yoksa senle Doğukan..?"

"Hayır! Biz yatmadık. Ya da... en azından henüz. Niye benden cevabı almak istiyorsunuz ki?" diye sordu Helin.

Esma "Çünkü o çeteyi hepimizden iyi tanıyorsun Helin. Dökül bakalım," diye cevapladı.

"Tamam... Doğukan birkaç kez bu konuyu açtı. Hatta çok kez. Ama bilmiyorum... Karar benim sonuçta. Güneş'le Demir'e gelirsek, Demir'in... Nasıl desem, çok uzun süre aç kalmadığını ve kalmayacağını da biliyoruz. Seninle yatmak isteyecektir. Yüzde yüz..."

Esma "Peki sen ne diyeceksin?Hiç biriyle birlikte oldun mu?" diye bana döndüğünde "Eskiden bir sevgilim vardı ama iş hiç o ciddiyete gelmemişti. Konu şu an Demir ve... açıkçası ne diyeceğimi bilmiyorum," dedim.

Helin "İçimden bir ses fırsatın olsa üstüne atlarsın diyor," deyince arkamdaki pembe yastığı ona attım.

Haklıydı. Gerçekten onunla beraber olmak istiyordum ama henüz değil. Ya onunla yatarsam ve daha sonra hevesi geçer ve beni bırakırsa? Ben daha onun mavi gözlerini görmediğim, o beni benden alan sesini duymadığım günlerde acı çekiyorsam işte o acıya asla katlanamazdım.

Beraber olduktan sonra da beni bırakmayacağına inandığım zaman onunla olacaktım. Kararımı vermiştim. Asıl konu ise Demir'in buna nasıl karşılık vereceğiydi.

"Daha her şey çok yeni. Hatta belki sevgili bile değilizdir.İki günlük eğlenmiştir işte..." deyip konudan uzaklaşmaya çalıştığımda Esma "Saçmalama Güneş! Demir'in sana nasıl baktığını gördük. Kesinlikle sıradan bir bakış değildi o," dedi.

"Peki ya siz? Burak'la?" diye sorduğumda Esma kızardı.

"Hayır. Burak bana ben ne zaman istersem o zaman olacağını söyledi ve bunu söylediği günden beri bir kez bile ben açmadığım sürece konusunu açmadı," dedi.

Helin dalga geçerek "İşte gerçek aşk!" dediğinde Esma yumruğunu Helin'in omzuna geçirdi.

O akşam çok eğlendik. Bu iki kız benim en yakınlarım olmuşlardı ve en önemlisiyse Demir Erkan kapıma kadar gelip bana hesap vermişti. İşte bu kayda değer bir şeydi.

Ertesi gün okula geldiğimizde Helin'le arabadan inerken otoparkta Demir'in arabasını gördüm. Onunla aynı anda gelmiştik. Arabadan güneş gözlüğü, siyah kolsuz tişörtü ve gri şortuyla çıktığında tek kelimeyle nefes kesiciydi. Orada eriyebilirdim.

Elinde de çantası vardı. Çanta ve şorttan anladığım kadarıyla öğleden önce antrenmanları vardı. Yani dört dersim Demir'siz geçecekti. Öğleden sonraki müzik dersine yetişirdi umarım.

Okula girerken gözlüklerini çıkarttı ve bana göz kırptı. Ardından gözlüğünü tekrar taktı ve tüm kızların kendisini izlemesini sağlayan yürüyüşüyle spor salonuna girdi.

Helin "Zor olacak. Sen ve Demir Erkan... Fazla zor olacak," dediğinde "Bir de bana sor," diye cevapladım.

Öğleden sonra müzik dersinde yine konferans salonunda tüm müzikal ekibiyle toplanmıştık. Artık başroller dahil tüm rol ve görevlerin kimlere verildiği söylenecekti. Cenk'le girdiğimiz seçme aşırı iyi geçmişti ve pişman olduğum tek şey buydu. Umarım bir değişiklik olurdu ve onun yerine başkası geçerdi.

Demir başrol olsa mükemmel olmaz mıydı? Sonuçta oyunda esas oğlan âşık olduğu kıza aşkını itiraf edecekti ve müzikalin genel konusu buydu. Seçilen şarkılar seçilen sahnelere mükemmel uyacaktı. Şarkı seçimlerini Ayhan Hoca ile birlikte müzik sınıfı olarak yapmıştık. Oyunu ise tiyatro bölümü yazmıştı ama Esma'nın dediğine göre yüzde doksanı Burak tarafından yazılmıştı.

Burak doğduğundan beri tiyatroyla, oyunculukla, yönetmenlikle ve yazarlıkla çok ilgiliydi. Bu müzikal onun için harika bir fırsat olmuştu.

Herkes eski yerlerine oturup duyuruyu beklerken sağıma baktım. Demir'in yanında Doğukan, Doğukan'ın yanında Masal oturuyordu. Masal'ın yanında ise Cansu vardı. Cenk Demir'in tam arkasında Savaş'la ve ekibin geri kalanıyla oturuyordu.

Demir'e baktım. Gözlerimiz birbirini bulduğunda başını çevirip önüne baktı. Demek bana bakıyordu... Gülümsememek elde değildi.

Demir başını öne çevirince Cansu'yla göz göze geldim. "Neye bakıyorsun sarı?" diye bağırdı. Doğukan ona sakin olması ile ilgili bir şeyler söyledi ve Hülya Hoca duyuruya başladı.

"... Başrol için en uygun adayların Güneş ve Cenk olduğuna karar verdik ve onları seçtik. Tebrikler!" dediğinde Cenk'in o anda bana bakıp sırıttığını tahmin ettiğimden, başımı bile çevirmedim. Onu görmeye zor katlanırken bu müzikalde başrolü onunla nasıl paylaşacaktım?

Ders sona erdiğinde Esma, Burak, Helin ve ben ayağa kalkıp kapıya doğru gittik. Gözlerim Demir'i arıyordu ama yerinde yoktu. Muhtemelen çoktan gitmişti.

Bahçede giriş katını giriş kapısına kadar tutan uzun sütunların arasından yürürken birden biri kolumdan çekti ve beni duvarla sütunun arasına yasladı.

Karşımdakinin tanıdığım mavi gözler olduğunu görünce rahatladım.

"Birileri beni çok özlemiş anlaşılan?" dediğimde hemen "Şu anda Cenk konusunu halletmek için seninle konuşuyorum, oynaşmak için değil," diye karşılık verdi.

Yüzümü düşürdüğümde "Tamam, hemen üzülme, ona da sıra gelir yeni kız," dedi. Utanarak gülümsedim. O ise ciddiyetini bozmamıştı.

Aramızda beş santim bile yoktu ve ben şu an ona daha da yakın olmak için yanıyordum, o nasıl bu kadar ciddi durup kendini kontrol edebiliyordu?

Tecrübe... dedim kendi kendime. Böyle yakın durduğu ilk kız sen değilsin, diye hatırlattım kalbime ama bu beni rahatlatmamıştı.

"Müzikalden çık diyeceğim ama bunu yapmayacağından adım gibi eminim," dediğinde beni iyi tanıdığını fark ettim. Yavaş yavaş oluyordu ve bu çok hoşuma gidiyordu.

"Başrole sen geç. Muhteşem bir sesin var," dedim onu kandırabileceğimi sanarak.

"Hayır. Dediğim gibi, piyano çalan başka adam var ama benim gibi çalan yok. Ayhan izin vermez," dedi.

"Öğretmeninize ona ismiyle hitap edecek kadar yakın mısınız Demir Bey?" diye sorduğumda aramızdaki mesafeyi açtı. Kendimi garip bir şekilde boşlukta hissettim. Bedeninin bedenime olan yakınlığı hoşuma gitmişti.

"Cenk konusunda dikkatli ol. Onunla hiçbir yerde yalnız kalma," dedi ve çevresine baktı. Bu sütunla duvarın arası pek görülen bir yer değildi. Beynim yine fazla çalışıp 'Acaba onun bu duvara yasladığı kaçıncı kızsın?' diye sorduğunda Demir bahçeye doğru yürümeye başladı. Doğukan'ın yanına ulaşana kadar arkasından onu izledim.

Benimle görülmek istemediği için mi çevresine bakmıştı?Büyük ihtimalle öyleydi. Kırılmıştım ama hak veriyordum. Benimle küçük düşebilirdi. Bilinmemesi onun için daha iyiydi. Benim için de öyleydi aslında çünkü açık-

çası bu okulda daha kaç tane Cansu vardı, bilmeyi hiç istemezdim.

Asıl kötü olansa, müzikal hazırlıkları boyunca her gün Cenk'le uğraşmak zorunda kalacaktım. Eğer başrolü korumak istiyorsam bunu yapmalıydım. Benim geri çekilmem için hiçbir sebep yoktu. Tüm kötülükleri o yapmıştı, eğer çekilmesi gereken biri varsa o Cenk'ti. Ben değildim.

Bu sefer kaybeden ben olmayacaktım. İstediğim buydu, sevdiğim şeyi yapmak, şarkı söylemekti. En önde ve ışıkların altında... Ve hayatımda uzun süreden beri ilk defa Hülya Hoca başrolü kaptığımı söylediğinde bunu başarabileceğimi hissetmişti. Kendime güveniyordum. Artık yapabilirdim, devam edecektim.

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

26. Bölüm

Diğer oyuncular çoktan belli olmuştu ve provalara başlanmıştı. Müzikal her geçen gün daha da güzelleşiyordu. Şarkı söylerken ve oyunculuk yaparken karşımda Cenk manyağının olmasına artık alışmıştım ve bu o kadar da batmıyordu. Ama yine de ondan olabildiğince uzak durmaya çalışıyordum.

Müzikal Ayhan Hoca'nın seçtiği şarkılar üzerinde şekilleniyordu ve Hülya Hoca ile Burak da şarkıların anlattıklarına göre uygun bir olay örgüsü tasarlayıp senaryo yazmışlardı. Müzikal önceden konuşulduğu gibi, sevdiği kıza açılmak isteyen esas oğlanla ona âşık olan kızı anlatıyordu. Toplamda dokuz şarkı seslendiriyorduk ve ben altısında yedisinde vardım.

Başrolde olmak her geçen gün daha da güzelleşiyordu

Şarkılar harikaydı. Zaten Ayhan Hoca benim sesime ve söyleyiş şeklime uyan şarkılar seçmişti. Cenk'le bu şarkılardan dördünde düet yapıyorduk. Onun da iki solosu vardı. Geriye kalan bir şarkıda da sahne ikiye ayrılacak-

n ve sağda Esma dahil olmak üzere kız oyuncular, solda da Cenk, Burak ve diğer erkek oyuncular olacaktı. Kızlar bana şarkılarıyla Cenk'i överlerken, Cenk'lerin tarafında da erkekler ona cesaret veriyormuş gibi yapacaklardı. Tüm koro ve başroller bu şarkıya katılacaktı.

Müzikali kısaca özetlemem gerekirse Grease, Mamma Mia, High School Musical, Across The Universe karışımı olacaktı. Şarkıların bazıları bu fimlerden, bazıları ise günümüzdeki popüler şarkılardandı. Dışardan biraz karışık gibi görünse de senaryo, dekor ve müziği birleştirince ortaya harika bir iş çıkıyordu.

Böyle bir okulda böylesine bir aktivitenin bu kadar güzel çıkacağını hiç düşünmemiştim ama Çağatay Abi katılanların hiçbirinin bu sene sınıfta kalmayacağını söylediğinde bir anda herkes istekli olmuştu. Herhalde Çağatay Abi öğretmenlerle konuşup hepimiz için ekstra performans notu alırdı.

Haftada iki gün prova yapıyorduk ve kendi repliklerim ile şarkıları hemen ezberlemiştim. Cenk'in replikleri tamamdı ama şarkıların bazı yerlerinde sesi kayabiliyordu.

Ayhan Hoca'dan yaklaşık on defa onun yerine Demir'i denemesini istedim ama bana Demir'i piyanoda kaybetmek istemediğini söyledi.

Oyunun en sonunda beklenen an geliyordu ve esas oğlan esas kıza, yani bana, açılıyordu. Müzikal mutlu sonla bitiyordu. O son sahnede Cenk oyun gereği elimi tutuyordu ve beni sevdiğini anlatan o şarkıyı söylüyordu. Ne zaman bu bölümü çalışsak, Demir'in piyano yerine bana baktığını görüyordum. Notalara bakmadan çalıp Cenk'le olan bu sinir bozucu sahnemi izleyebilmek için ilk o şar-

kının notalarını ezberlediğinden emindim. Tipik Demir işte... O hiç bozmadığı ama her seferinde çok şey anlatan sert ve duygusuz bakışlarıyla bizi izliyordu.

Demir'in evime gelip aslında Cansu'yla yatmadığını söylediği gecenin üzerinden üç hafta geçmişti ve Demir'le bu süre içinde aramız normaldi. Yani.... iyi sayılırdı. Emir cümleleri, kısa konuşmalar, cevaplanmayan sorular ne kadar normalse işte o kadar normaldi.

Tabii değişen şeyler vardı. Okulda yan yana otururken konuşmaya başlamıştık artık. Bu bir şeydi. Hem de büyük bir şey... Tabii yine kısa cevaplar veriyordu, hatta bazen yine cevap vermiyordu ama olsun.

Değişen en büyük şeyse her gün ne giysem mutlaka laf edecek bir yanını bulmasıydı. İşte buna çok gıcık oluyordum. En sonunda kendi aldığı kıyafetler için bir laf bulabilecek mi diye düşünüp onun aldığı kısacık siyah etekle dekoltesi olan kırmızı bluzu giymiştim. Makyaj bile yapmıştım o gün. Okulda beni gördüğü anda kolumdan tutup doğruca kendi dolabına sürüklemişti. Dolabından bol, siyah bir eşofman, beyaz askılı bir atlet -tabii bana fazla büyük gelmişti- çıkartıp "Hemen üstündekileri çıkarıyorsun. Suratını da sil," demişti.

"Beğenmedin mi?" diye sorduğumda alay ederek "Bayıldım Güneş, bu yüzden çıkartmanı istiyorum," diye cevap vermişti.

"Ama belki bugün bunları giymek istiyorum..?"

"Çok istiyorsan baş başayken benim evimde, yatak odamda giyersin bu eteği. Ama burada değil. Bacakların fazla güzel. Git ve üstünü değiştir,"

Kıyafetleri bana o almıştı ve şimdi de beğenmiyordu

Spor salonunda kızların soyunma odasına girip üstüme onun verdiği kıyafetleri geçirmiştim. Aslında... Bir bakıma hoşuma da gitmişti. Hatta iki şey hoşuma gitmişti.

İlk olarak beni sahiplenmesi ve kendisinin aldığı, yürümekte ve oturmakta zorlandığım kısacık eteği çıkartmamı istemesi hoş bir hareketti. Demir'e göre bu büyük bir olaydı. Sonuçta o buna alışkındı. Belki beni farklı olduğum için seviyordu.

Aslında beni sevip sevmediğini bilmiyordum çünkü hiç bu konu hakkında konuşmamıştık. Zaten daha çok yeniydi. Pek de bir şey yaptığımız söylenemezdi.

İkinci olarak da verdiği kıyafetlerin onun kokusunu taşıyor olması... Yüzüme yaklaştırıp derin bir nefes aldım. Demir'in kendine yeni bir eşofman ve atlet alması gerekecekti çünkü bunları asla ona geri vermeyecektim.

Ne kadar kötü göründüğümü merak edip aynaya baktım, aslında fena da görünmüyordum. Açık olan saçlarımı toplayıp topuz yapınca tam da spora giden bir kız gibi olmuştum. Ben spor yapardım ya zaten!

Müzikal çalışmaları hızla devam ederken dekor ve kostüm işinde olan Cansu çıldırıyordu. Başrolü alamadığı için hep bana kötü kötü bakıyordu. Pek takmasam da onun kötü planlar peşinde olabileceğinden korkuyordum. Yine.

Yarıyıl tatilimizin tamamı müzikalle geçmişti ve okul gerçekten bu işe değer veriyordu. Şubatın sonunda İstanbul içindeki liselerin müzikal yarışması vardı ve yaklaşık bir haftamız kalmıştı.

Her konuda deneyimi varken, iltifat etmekte ve güzel bir şeyler söylemekte sıfır olan Demir'in hoş ve olumlu şeyler söylemesini duymak hem harikaydı hem de gurur vericiydi.

"İyi olacaksın," demişti Demir.

"Korkmuyorum, sadece heyecanlıyım," diye yanıtlamıştım.

"Ne zaman heyecanlanırsan beni düşün, yanında olduğumu. Hemen aşağıda piyanoda olacağım ve hep seni izleyeceğim," dedi.

Demir'le çok fazla yalnız kalamamıştık. Kalabildiğimiz zamanlarda da ya sahilde yürüyüşe çıkmıştık ya da yemeğe gitmiştik. Beni ne zaman evine davet etse veya o bizim eve gelmek istese bir bahane bulup uzaklaşıyordum. Benimle birlikte olmak istediğini biliyordum ve ben de istiyordum. Ama şimdi olmazdı. Henüz kendimi hazır hissetmiyordum. Eğer içinde yatak bulunan bir odada baş başa kalırsak bunu yapmam gerekecekti ve yapmak istemediğimi söyleyince beni bırakıp gitmesinden korkuyordum. İşte bu yüzden onunla gitmiyordum.

Müzikal günü hepimiz çok heyecanlıydık. Toplamda on iki okul vardı ve biz ikinci sırada çıkacaktık. Hepimiz yan yana bir sıraya oturmuştuk. Kostümlerimiz, dekorumuz, şarkılarımız, her şeyimiz hazırdı.

Yan yana otururken Demir'le Esma'nın arasına yerleşmiştim. Okuldakiler bizim çıktığımızı bilmiyorlardı, beni Demir'in gönül eğlendirdiği bir diğer kız olarak görüyorlardı. Hiç yatmadığımızı duysalardı, kızlar bunu olay haline getirirlerdi.

Cenk, Demir'in yanına oturmuyordu artık. Aralarına bir koltuk bırakarak bir yana oturmuştu. Cansu gelip Demir'in yanının boş olduğunu gördüğünde, hemen Masal'ı satıp Demir'le Cenk'in arasına yerleşmişti.

Ne kadar gıcık olsam da bir şey söylemedim. Nasılsa

istediğini alamamıştı. Başrolü ben kapmıştım, Demir'i de. İstediği kadar çıldırabilirdi.

Cansu oturduğu zaman Cenk ona "Nerede kaldın? İlk okul perdeyi açmak üzere!" dedi.

"Hiç, kız işleri. Bilirsin," diyerek güldü Cansu. Sonra bana döndü ve gülümsemeye devam etti. Ne karıştırıyordu bu?

Perde açıldı; bir spot ışığı ve başrolde olduğunu tahmin ettiğim kız sahnedeydi. Beyaz bir elbisesi vardı. Şarkısına başladı.

Cenk "Hey! Bu benim şarkım!" dediğinde bizim müzikalde birazdan Cenk'in tek söyleyeceği şarkıyı o an o kızın söylediğini fark ettim.

Helin "Sadece bir şarkımız aynı, çok takmayın, bir şey olmaz," dediğinde hepimiz biraz rahatladık. Kız ilk şarkıyı başarıyla söyledi.

Ardından ikinci şarkı başladığında Burak "Bu kadar olmaz! Bunu da Güneş söylecekti!" dedi. Gerçekten böyle tesadüf olabilir miydi?

"Belki Helin haklıdır, sadece bir tesadüf olabilir," dediğimde Demir yanımdan "Belki de üç," dedi. Sahneye dönüp baktığımda, bizim birazdan çıkınca sergileyeceğimiz sahnenin aynısıyla karşılaştık. Sahne bir perdeyle ikiye ayrılmıştı ve bir tarafta kızlar, bir tarafta erkekler şarkı söylüyordu.

Cenk yandan "Sikeyim böyle işi! Çalmışlar!" dedi. Ayağa kalktım ve en köşede oturan Ayhan Hoca'ya baktım. Ona doğru gittim.

"Hocam şimdi ne yapacağız?!" diye sordum.

Hülya Hoca yandan "Hemen toplanın ve kapının önüne çıkın! Hemen!" diye bağırdı.

Geri dönüp ekibe haber verdim ve hepimiz bizim şarkılarımızın hepsini çalıp kendilerine uyarlamış olan okulun gösterisini izlemeyi bırakıp dışarı çıktık.

Esma "Şimdi ne yapacağız? İkinci çıktık diye bu sefer onlar jüriye bizim çaldığımızı söyleyecekler. Tamamen delilik!" dedi.

Hülya Hoca "Hepiniz koridorun sonundaki toplantı odasına girin. Ben jüriyle konuşup geliyorum," diye bağırdı.

Hiçbirimiz yerimizden kıpırdayamadık. Aylardır neredeyse her gün evde saatlerce çalıştığım şarkılar, sırf şarkılara çalışabilmek için kafede Arda ve arkadaşlarına bu şarkıları çaldırmam. Her hafta iki gün boyunca hepimizin konferans salonunda ter dökmesi... Hepsi beş dakikada çöpe gitmişti.

Hülya Hoca, "Dediğimi yapın ve hepiniz o odaya gidin! Hadi!" diye bağırdığında bir anda irkildim ve odaya doğru yürümeye başladım.

Ayhan Hoca ve müzikal ekibiyle odaya girip kapıyı kapattığımızda herkesin suratı ifadesizdi. Hiçbirimiz bunun olacağını tahmin etmemiştik. Sonunda başımı kaldırıp diğerlerine baktığımda tek bir kişinin gülümsediğini gördüm.

Cansu.

"Sen verdin değil mi?!" diye ona çıkıştığımda hemen suratındaki sırıtmayı silip üzgün bir ifade takındı. Sesi kötüydü ama oyunculuğu Oscar'lıktı. Provalarda defalarca bizi videoya çektiğini görmüştüm. Nerede kullanacağını hep merak etmiştim ve gidip bunları öbür okulla paylaştığına emindim.

"Sen neden bahsediyorsun güneş ışığım?" diye sordu.

"Şarkılarımızı o okula sen verdin değil mi? Aylardır hemen okulda buna çalıştık ve sen..? Sen onlara sattın öyle mi? Ne için yaptın bunu ha? Başrolü alamadığın için mi?!"

Ona doğru yürüdüğümde Demir beni tuttu ve geri itti. Ayhan Hoca aramıza girdi.

"Cansu, bu doğru mu?" diye sordu.

"Hayır hocam, Güneş iftira atıyor."

Yalancı.

Ayhan Hoca "Güneş, bu söyledikleri kanıtlayabilir misin?" diye sorduğunda başımı hayır anlamında salladım. Hiçbir şekilde bunu kanıtlayamazdım. Cansu oyununu iyi oynardı.

Bir anda kapı açıldı ve Hülya Hoca girdi.

"Çocuklar.. Ben... Çok üzgünüm. Böyle bir şey olacağını bilemezdim. O kadar çalıştık..." Hülya Hoca gerçekten çok sinirliydi. Hem sinirli hem de üzgündü. O güzel senaryo için gece gündüz çalıştığından emindim.

"Şimdi ne olacak? Geri mi çekiliyoruz?" dedi Helin.

"Buraya kadar gelmiştik. O dekorların hepsini geri götüreceğiz," dedi Masal.

Burak, "Lanet olsun ya!" diye homurdandı.

"O liseyi şikâyet edemez miyiz?" diye sordu Esma.

"Şikâyet etsek bile artık çok geç. Başvurular yapılırken hangi şarkıları söyleyeceğimizin listesini falan istemediler. Şimdi bir de onlardan sonra çıkacağımız için batmış durumdayız," dedi Hülya Hoca.

Yapılacak bir şey yoktu. Hepimiz bunu çok istemiştik. Ben de çok istemiştim. Buraya kadar emek harcamıştık ve karşılığını alamamamız hepimize için ağır bir darbe olmuştu.

Demir "Hadi, toplanalım," dediğinde herkes kapıya yöneldi.

"Kaç dakikamız var?" diye sordum.

Kapıya dönen yüzlerin hepsi bir anda bana döndü.

Ayhan Hoca "Ne için kaç dakikamız var?" diye soruyla karşılık verdi. Hülya Hoca'ya döndüm ve "Siz jürinin yanından, içeriden dönüyorsunuz.Gösteri bitmiş miydi?" diye sordum.

"Son şarkıya geçmişlerdi. Ne oldu?"

"Şimdi... Ortalama bir şarkı dört dakika ve bir dakikcenin çoktan geçtiğine göre bize kaldı üç dakika. İki hoca arası hazırlanmak içi verilen süre de on dakika olduğuna göre toplamda on üç dakikamız var," dedim.

Demir "Neye on üç dakikamız var?" diye sorduğunda gülümsedim.

"Yeni bir müzikal yaratmaya," diye cevapladım.

27. Bölüm

Cansu "Yeni bir müzikal mi? Sen kafayı mı yedin yeni kız?" dedi.

Ona baktım ve söyleyeceğim cümleyi aklımda toparladıktan sonra "Provalarda sahnede olamayıp koltukların orada otururken bizi çektiğin videoları rakiplerimizle paylaşmadan önce düşünecektin. Şimdi işe koyulalım," dedim.

Toplantı odasının ortasındaki masaya oturdum. Ortadaki A4 kâğıt destesinden bir kâğıt çekip destenin yanında duran kalemlikten de bir tükenmez kalem aldım.

"Herkes masaya otursun," dediğimde tüm ekip hâlâ ayaktaydı. Bütün dekor-kostüm ekibinin haftalarca uğraşıp yaptığı elbise ve kıyafetlerle ayakta duruyor, birbirlerine bakıyorlardı. Herkes üzgündü.

Helin "Güneş... on üç dakikada baştan sona yeni bir şey çıkaramayız," dedi.

"On iki oldu bile. Hadi, zaman kaybedemeyiz," diye cevapladım.

Hülya Hoca "Çocuklar ben gerçekten üzgünüm. Dediğim gibi, bunun olacağını bilemezdik, hadi gidelim," diyerek kapının kolunu tuttu.

Arkadan Demir "Ben kırk beş dakikalık yolu bir hiç için çekmedim. Herkes otursun. Güneş'i dinleyin," dedi ve hemen yanımdaki sandalyeye oturdu. Ona baktım ve gülümsedim. Bana inanıyordu ve beni destekliyordu.

En güzeli ise bana güveniyordu.

Demir'in oturduğunu gören çetedekiler hemen masanın etrafına oturdular. En son Cansu oturmuştu.

Esma'ya bakıp karşımdaki sandalyeyi işaret ettiğimde o da oturdu. Helin ve Burak da onu takip ettiler. Ayhan Hoca masanın bir başına geçti. Ekibin geri kalanı da oturduğunda ayakta kalan tek kişi Hülya Hoca'ydı. Ayhan Hoca yerinden kalkıp onun yanına gitti.

"Hadı Hülya, akşam kızına anlatacak bir şeyin olacak. Bunu yapabiliriz. Hadı, geç başa," diyerek onu diğer uca oturttu. Ayhan Hoca eski yerine dönünce masa dolmuş oldu. Herkes bana bakıyordu.

Ayhan Hoca "Pekâlâ Güneş, önerin nedir?" diye sorduğunda daha dik oturdum ve kalemin kapağını açtım.

"Yaklaşık on dakikamız kaldı ve hızlı olmalıyız. Müzikaldekiler hariç şu ana kadar çaldığımız şarkılar neler?"

Cenk, "Seçmelerde söylenenler var, sonra derste söylenen birkaç şarkı var. Fazla da yok."

Masal atıldı. "Yapamayacağız, zaman yok. İmkânsız."

Burak, "Tiyatro ekibi ne yapacak, ezberlediğimiz replikler?" Hülya Hoca cevap verdi. "Ezberlenen replikler kalabilir çünkü diğer okul oyunun tamamını değil, sadece şarkıları ve kurguları almış."

Ayhan Hoca "Yeni şarkılar bulunca oyunun repliklerini değiştirmek zorunda kalırız ama," dediğinde ben "Hangi şarkıların anlamlarına göre repliklerin sıralarını değiştiririz. Şarkıları da benzer anlamlar içerenlerden seçeriz," diye önerdim.

Dekor ekibinden bir kız "Dekoru da hâlâ kullanabiliriz zaten, sadece şarkı ve kurguda problem var," dedi. Kostümlerden sorumlu olan çocuk "Kostümler de tamam, üzerinizin üstünde. Zaten başka da kostüm bulamayız şu an," diyerek söze karıştı.

Ayhan Hoca "Güneş, seçmelerde söylediğin şarkıyı yaz bana, diğer katılanlarınkini de... Artı bir de ilk müzik dersinde yaptığınız düet. Demir zaten o parçayı biliyor," dedi.

Cenk, "Ama ben bilmiyorum!" diye itiraz etti.

"Tamam, Demir piyanodayken bir yandan nakarata katılıyordu zaten. O yine orada katılır. Sen de seçmelerde söylediğin parçayı söylersin." Ayhan Hoca onay almak için Demir'e baktı. Demir onaylar şekilde başını salladı.

Demir'in benimle ikinci defa şarkı söyleyecek olmasına mı sevinseydim, yoksa bu işi başarabileceğimize gerçekten inanmaya başladığıma mı?

Esma "İyi de şarkıların anlamlarına bakacak olursak bu oyun eskisi gibi aşkını itiraf eden çiftin mutlu sonu gibi olmuyor ki! Ayrılıyorlarmış gibi oluyor. Replikler ne olacak?" dedi. Haklıydı. Bileğimde duran tokayla saçlarımı atkuyruğu yaptım.

Hülya Hoca "Yer değiştirme fikri güzel, en sonu en başa alacağız, çift mutluyken işler kötüleşecek ve ayrılacaklar. En sona da en güzel şarkımızı koyarız," dediğinde güveninin yerine geldiğini gördüm. Hülya Hoca'nın o alışkın olduğumuz ciddiyeti geri gelmişti.

Demir "İyi de başroldeki çift bir anda ayrılamaz ki, bir neden lazım," derken kilit noktayı söylemişti.

"Araya biri girsin."

"Biri diğerini aldatsın."

"Biri ölsün."

"Bence eve gidelim, bırakalım bu işi."

"Aynen, boşa çabalıyoruz."

Sesler yükselince Ayhan Hoca "Hey! Sakin olun! Kaç dakikamız kaldı?" dedi.

Helin saatine baktı ve büyük bir endişeyle "Dört!" dedi.

Hülya Hoca "Güneş, nelerimiz var?" dediğinde son altı dakikadır öne sürülen her fikri yazdığım kâğıda baktım.

"Toplamda altı şarkımız var. En sona en iyisi gelmeli. Hangisini söyleyeceğiz?" dediğimde Ayhan Hoca "Tabii ki Say Something ile bitireceğiz! O gün neredeyse beni ağlatacaktınız! Mükemmeldi!" diye karşılık verdi Demir'e dönüp gülümsedim. O ise hâlâ elimdeki kâğıtta yazanlara bakıyordu.

Ayhan Hoca "Orkestra ekibi hemen benimle gelsin! Birkaç yeni nota ve akor göstereceğim. Onun dışında zaten müzik dersinde çalınan şarkıları biliyorsunuz," dedi. Orkestradakiler konferans salonuna doğru gittik. Haliyle Demir de gitmişti.

Arkalarından dekor ve kostümdekiler sahneyi düzenlemeye gittiklerinde geriye sadece tiyatro ve korodakiler kaldı.

Oyunda Cenk'in arkadaşlarından birini canlandıracak olan çocuk "Replikleri aynısını söyleyemeyiz! Ne yapacağız?" dedi Hülya Hoca derin bir nefes aldı.

"Tüm rollerinizi unutun. Replikleri de. Kendinizi oyu-

na verin ve doğaçlama yapın. Başrollerdeki Güneş ve Cenk sevgiliyi canlandırıyorlar. Sonra bir anda bir şey oluyor ve ayrılıyorlar. Güneş, ayrılma kısmını sana bırakıyorum. Say Something parçasıyla halledeceksin zaten."

Başımı salladım.

Cenk "Şimdi kimi canlandıracağız, nasıl karakterler olacağız?" dediğinde Hülya Hoca ona döndü. 'Ben burada bir saattir ne anlatıyorum' ses tonuyla "Kendiniz olacaksınız. Kendinizi canlandırın. Güneş; Güneş olacak, sen Cenk olacaksın. Esma ve Burak da tıpkı eski oyundaki gibi yakın arkadaşlarınız olacaklar. Geçen sefer Burak'la Esma sizi bir araya getirmeye çalışan bir diğer çifti oynuyorlardı, şimdi ise size bu ayrılıkta destek veren, ne bileyim işte... teselli eden, 'belki barışırsınız' tarzı şeyler söyleyen arkadaşlarınız olacak. Sahneyi ikiye bölmek yerine ne yapabiliriz? Onu da çalmışlardı! Of!" dedi.

Burak "Sahnenin yarısı karanlık, yarısı aydınlık olabilir, hangi taraf konuşuyorsa ışık önce oraya gelir, sonra diğer tarafa," dedi.

Esma "Harikasın!" diye bağırdı.

Hülya Hoca "Hemen kulise gidin! Ben ışıkçılara ve dekora bu son kararları bildireceğim," dedi ve hepimiz bir anda kapıdan dışarıya fırladık.

"Atagül Lisesi! Son bir dakika!"

Jüri üyelerinin asistanı kulise gelip bunu söylediğinde içimdeki gerginlik iki katına çıktı. Bir saat önce sahneye çıkacağım için çok gergin ve heyecanlıydım. Şu an ise o heyecanımla kıyaslanırsa bir hiçti. Tek düşündüğümüz şey oraya çıkıp rezil olmamaktı.

Ve son elli saniyemiz kalmıştı.

Hülya Hoca ve Ayhan Hoca kulise girdiğinde hepimiz yanlarına gittik. Burak, Esma'nın elini sımsıkı tutuyordu. Esma başını Burak'ın omzuna yaslamıştı. Demir de keşke yanımda olsaydı diye düşündüm.

Pencerenin yanında sigara içiyordu. Ne kadar seksi göründüğü hakkında on sayfalık bir yazı yazabilirdim ama o an oyuna odaklanmam gerekiyordu.

Demir gayet rahat görünüyordu. Yanına gidip ona "Elimi tutar mısın?" diye sorarsam bana ne cevap vereceğini biliyordum. Üzülmüyordum. O böyleydi. Onu değiştiremezdim. Sadece beni sevmesini istiyordum o kadar.

Çok muydu?

Ayhan Hoca "Gençler bakın. Biliyorum bu yaşadığımız talihsizlik hepimizi etkiledi..." diye söze başladı. Talihsizlik mi yoksa Cansu'nun bok yemesi miydi orası tartışılırdı.

"... Size güveniyorum," dedi. Konuşma sırası kendisine geldiğinde Hülya Hoca bir adım öne çıktı.

"Biliyorum, bu liseye gelirken hepiniz pek çok şey yaşadınız. Siz gelene kadar hiç böylesine büyük bir etkinlik yapmamıştı bu okul. Başta istemediniz ama her geçen provada hepinizin bu işe katıldığınızı hissettim. Kazanabilirdik. Gerçekten çok iyi hazırlanmıştık. Eğer çıktığınızda işler kötü giderse ve kaybedersek üzülmeyin. Sonuçta bunun olacağını bilemezdik," dedi ve bizi en kötüsüne hazırladı.

Ayhan Hoca "Tek istediğimiz eğlenmeniz. Zevk alın. Çıkın ve dilediğinizi yapın. Uyulması gereken replik yok. zorla seçtiğimiz şarkılar yok. Sevdiğiniz, kendi söylediğiniz şarkılar var ve bir karakteri canlandırmak yerine kendiniz olacaksınız. Bakalım neler çıkacak?" dedi ve gülümsedi.

Sunucunun sesi "İkinci okul; Atagül Lisesi!" diye yankılandığında hemen ilk sahnedekiler olarak yerlerimize geçtik. Hülya Hoca "İlk sahnede Cenk'le Güneş sevgili olarak başlıyorlar. Güneş gittikçe Cenk'ten uzaklaşacak. Doğaçlama yapın!" dediğinde tek düşüncem rol yapmama gerek olmadığıydı.

Perde açıldığında Cenk'le bir bankta oturuyorduk. Gözlerim yukarıdan gelen spot ışığına alışınca hemen aşağıya, orkestranın olduğu yere baktım. Her yer karanlıktı. Onu arıyordum.

Mavi gözler beni yakaladığı zaman gülümsedim. Bunu yapabilirdim.

İlk sahnede Cenk seçmelerde söylediği şarkıyı bana söyledi, nakaratta korodakiler şarkıya katıldı. Şarkının akorlarını bilmeyen gitaristin yerine bilen kişi geçti ve bir şekilde ilk şarkıyı atlattık. Cenk elimi tutuyordu, ben çekiyordum. İlk sahne böylece geçti.

İkinci sahnede Burak'ın önerisine uymuştuk. Sahnenin yarısı aydınlık, yarısı karanlık kalmıştı ve bir yandan Cenk "Niye benden uzaklaşıyor?" gibisinden şeyler söylerken onların sahnesi kararıp bizim taraf aydınlandığında ben de yanımda oturan Esma ve yan rollerdeki diğer üç kıza başkasına âşık olduğumu anlatıyordum.

Esma "Eee kim bu yakışıklı?" dediğinde sağımda duran Esma'ya bakıyormuş gibi yapıp başımı kulise doğru çevirdim. Hülya Hoca'ya baktım. Elini "devam et" şeklinde döndürdüğünde iyi gittiğimizi anladım.

Ben verecek bir cevap bulamayınca yanımda duran diğer kız hemen durumu anladı ve hemen "Nasıl biri? Biz sana tahminlerde bulunalım, sen de bize yanıt ver," dedi.

Esma "Yoksa mavi gözleri ve siyah saçları mı var?" dediğinde ne yapacağımı anlamıştım. Ayağa kalktım ve Helin'e göz kırptım. O anda Grease'ten Summer Nights şarkısını söylemeye başladık. Kızların kısmı geldiğinde ben ve kızlar tıpkı şarkıda olduğu gibi sözleri hiç değiştirmeden söylüyorduk. Erkeklerin, yani Cenk'in söylemesi gereken yerlerde ise orkestra şarkıyı normalinin üç katı yavaşlatıyordu ve Cenk asıl şarkıda olan sözleri geçmiş zaman şeklinde, yani iki sevgilinin geçmişte yapmış olduğu güzel şeyler gibi söylüyordu. Bunları hüzünlü, üzgün bir ses tonuyla seslendiriyordu. Böylece hikâyemizi şarkıya uyarlamış oluyorduk.

Şarkının sonunda ben mutlu bir yüzle yukarıya bakarken Cenk ise yere oturmuştu ve üzgün bir şekilde bitirmişti. Sadece kuliste bir kere konuşup yapmayı kararlaştırdığımız şey sanki aylardır üzerinde çalıştığımız şarkıların yerini almıştı. Alkışlardan güzel olduğunu anlamıştık.

Demir'in piyanosu ve orkestra eşliğinde diğer iki şarkımı da söyledikten sonra Cenk'in sahnelerinin tamamı bitmişti.

Siyah renk parkelerin üstünde bir tek ben vardım. Final zamanı gelmişti. Demir, Say Something'in ilk notasına bastığı anda zihnim tamamen bu şarkıyı ilk kez onunla söylediğim zamanla doldu. Sesi....

Sesi beni etkiliyordu ama o her kelimesiyle yaşadığım etkileşimi anlatamıyordum. Hiçbir dilde benim hissettiklerimin karşılığı yoktu.

Şarkıyı söylerken onunla ilk öpüştüğümüz anı düşündüm.

Ben Demir'i seviyordum. Bunu kabulleniyordum. Ne

kadar bağlanmaktan korksam da onu bırakamazdım. O, bu şarkıyla benim bir parçam olmuştu ve her ne kadar karanlık bir geçmişe, kişiliğe ve düşünce yapısına, iddia ettiği duygusuzluğa sahip olsa da ben onu o olduğu için seviyordum.

Herkesten çok şey hissederken hiçbir şey onu etkilemiyormuş gibi görünmeye çalışmasını, gözlerinin bile insanlara duyguları hakkında açık vereceğini düşünmesini ve bu saçma düşüncelerle kendini geliştirdiğini sanmasını...

Demir'i her şeyiyle değiştiremezdim ve zaten bunu yapmak istemiyordum ama o saydığım şeylerle yaşanmazdı.

Sürekli siyah giyinerek, öyle düşünerek yaşanmazdı.

Şarkı bir ayrılık şarkısıydı ve son derece ağırdı. Bu şarkıyı oyun gereği Cenk için söylüyordum ama aslında Demir'i düşünüyordum. Sözlerin anlamına bakılırsa onu bıraktığımı, ondan vazgeçtiğimi anlatıyordum. Ben gitmeden önce son defa bir şey söylemesini, 'kal' demesini istiyormuş gibi...

Şarkıda onun da katıldığı yer geldiğinde sesinin muhteşemliği karşısında irkildim. Harikaydı, tüylerim dıken diken olmuştu. Seyirciler ve jüri sesin nereden geldiğini anlamak için sahneyi tararlarken Demir'in aşağıda, orkestranın ortasında ayağa kalktığını gördüler. Ayaktayken piyano çalıyordu ve bir yandan da söylüyordu. Gözleri ise tamamen bana kilitlenmişti.

Elimde olsa bu anı dondururdum. Etrafımızda en az üç yüz seyirci vardı ve aramızda ise bir sahne yükseklik... Ona doğru yürüdüm ve şarkının son nısralarına geçtik.

Keşke her şey dursaydı ve ona o anda baktığım gibi son-

suza dek bakabilseydim. Hiç kimsenin bir şey anlamadığı o gözler bana o kadar çok şey ifade ediyordu ki.

Şarkı sona erdiğinde ikimizin de gözleri mıp mıp kalkıyordu. Şarkı zaten epey ağırdı, onun da etkisi vardı ama nefesimin kesilmesinin nedeni şarkı değildi, Demir'di.

Tüm kadro selam vermek için sahneye çıktığında hâlâ Demir'i izlediğimi fark ettim. Burak elimi tuttuğunda seyircilere baktım. Ayakta alkışlamayan bir tane seyirci bile yoktu.

Şarkılarımızı çalıp -daha doğrusu Cansu'dan satın alıp- bizi elemek isteyen okulun öğrencileri bile ayakta alkışlıyorlardı. Gülmeye başladım. Hiçbirimiz bunun olacağına inanmamıştık. Hele on üç dakikada hazırlanan bir müzikalin bu kadar alkışlanacağına...

Orkestradakiler de sahneye çıktığında düz bir sıra olduk ve el ele selam verdik.

Demir arkamdan kulağıma eğilip "Jüriye bak." dediğinde dört jürinin de ayakta alkışladığını gördüm. İnanılmazdı.

Bizden sonraki okulların müzikallerini de izlediğimizde sadece bir şarkımız bir okulla aynı çıktı. Diğer hepsi farklıydı.

Son okulun gösterisi bittikten sonra sunucu jüriden aldığı zarfı elinde tutarken "On iki okulun sadece ilk üçü Türkiye finallerine gidebilecek. Geriye kalan dokuz okul ise yarışmadan elenmiş olacaklar," dedi ve ardından sonuçları açıklamak için on iki okulu sahneye çağırdı. Sahneye çıktık.

Sahne kocamandı ve on iki okul tüm ekipleriyle rahatça sığmıştı. Tabii bizim okul, en az kişiyle yarışmaya kalan

okuldu. Ama okulumuzun standartlarını düşünürsek bu bile çok fazlaydı.

Başroller olarak ben, Cenk, Esma ve Burak en önde duruyorduk. Bizim bir yanımızda Hülya Hoca, diğer yanımızda da Ayhan Hoca duruyordu. Diğerleri de arkamıza sıralanmıştı.

Sunucu ilk olarak elenen dokuz okuldan sekizini açıkladı. Her okulun baş harfini söylediğinde hep kalbime iniyordu. Sonunda sahnede dört okul kalmıştık.

İlk dört.

İlk dörde girebilmiştik ve bu da bir şeydi. Hem de son dakika müzikalimizle...!

Sunucu dört jüriyi de sahneye çağırdığında son sonuçların açıklanmak üzere olduğunu anladım.Çok heyecanlıydım.

Sunucu "İstanbul ili içinde katılan on iki okulun birincisini açıklıyorum..." diyerek zarfı açtı ve bizden iki sonra çıkan okulun adını söyledi. Hak etmişlerdi, gerçekten çok iyilerdi.

"İkinci olan okul..." dedikten sonra ilk çıkan okulun adını söyledi. Bizim şarkılarımızla katılan okul ikinci olmuştu. Sevinip birbirlerine sarılırlarken Helin "Kötü kötü bakın şunlara," dedi.

Esma'yla başımızı onlara doğru çevirip pis bakışlarımızı gönderdik. Her ne kadar komik geliyor olsa da o an gayet sinirliydik ve hiç gülecek durumumuz yoktu.

Kupalarını almış olan iki okul, birinci ve ikinciler, sahnenin kenarına doğru geçmişlerdi. Ortada iki okul kalmıştık. Birimiz üçüncü olmuştuk, Türkiye şampiyonasına gidecektik, diğerimiz ise kaybetmiştik ve eve dönecektik.

Hülya Hoca eğilip hepimize bir anda "Eğer kaybedersek üzülmeyin, on dakikada çıkan oyunumuzla dördüncü olmuş oluruz," dediğinde Ayhan Hoca araya girdi ve "Ne bu suratlar? Azıcık inanın kendinize. Hadi, sırıtın!" dedi. Gülümsedim. Ama gülümsemem bir anda söndü çünkü ellerimin titremesi artmıştı.

Bir anda sıcak bir el soğuk parmaklarımı kavradı. Döndüğümde Demir'in başından beri tam arkamda durduğunu gördüm. Elimi tutuyordu.

Titreme durmuştu.

"... Üçüncü olup Türkiye finallerinde yarışmaya Ankara'ya gidecek olan son okul..."

Dudağımı ısırdım ve cümlenin devamını bekledim.

28. Bölüm

Demir tam arkamda, elimi benim arkama çekmişti ve orada tutuyordu. Kimse bunu görmüyordu ama benim hissediyor olmam yeterliydi.

"Atagül Lisesi!" dendiğinde hemen arkamı dönüp Demir'in boynuna atladım. Beni havaya kaldırıp döndürmeye başladı. Herkes çok mutluydu. Beni yere indirdiğinde hemen suratındaki gülümsemeyi sildi, ciddi haline döndü. Siyah deri ceketini düzeltti ve kollarını kucağında bağladı.

Ne yani mutluluğu üç saniye mi sürüyordu?

Olsun. Demir'e ilk defa böyle sarılmıştım ve bu bana üç gün yeterdi.

"Bekle bizi Ankara!" diye bağıran Esma, Helin'le beraber bana sarıldı ve gülmeye başladık. Sunucu kupayı Cenk yerine bana verdiğinde Cenk'in suratı düştü.

Hak eden alıyordu, canım.

Kulise girdiğimizde bir anda Demir "Alayım o kupayı, düşürürsün falan," dediğinde basamağa takılıp neredeyse yere kapaklanıyordum.

Beni belimden tutup çekerek, "Daha kendini taşıyamıyorsun, ver şunu hadi," dedi ve elimden kupayı aldı.

Okula geri döndüğümüzde Hülya ve Ayhan Hoca hepimizi konferans salonuna topladı.

Hülya Hoca, "Harikasınız! Cuma günü sabahtan Ankara'ya yola çıkacağız," dedi.

Ayhan Hoca, "Tebrik ediyorum hepinizi. Doğaçlama yaptığınız bir saniye bile belli olmadı. Belki Cenk şarkıda birazcık zorlandı ama yine de o şarkıyı öyle değiştirme fikri çok orjinaldi ve jüri de bu yüzden çok beğendi," dedi.

Okula döndük.

Konferans salonunun kapısı açılıp müdür Çağatay Abi içeri girdiğinde bir kişi bile ayağa kalkmadı. Bu herifi kim ciddiye alırdı ki? Nefret ediyordum ondan.

"Okulumuza basketbol takımı hariç başka bir yerden ilk defa başarı geldi. Hepinizi tebrik ediyorum. Hülya Hanım, Ayhan Bey. Harikasınız," dediğinde gözlerimi devirdim.

Çağatay Abi'nin sahneye onların yanına çıkmasını izledim.

"Bize değil, Güneş'e teşekkür etmelisiniz. O olmasaydı çoktan eve dönmüş olurduk ve elimizde kupa falan da olmazdı."

Ayhan Hoca bunu söylediğinde salondaki herkes alkışlamaya başladı. Helin omzuyla beni dürttü ve gülümsedi. Demir bile alkışlıyordu. Gözlerimiz kesiştiğinde bana telefonunu gösterdi. Demek telefonuma bakmam lazımdı.

"Öyleyse.. Tebrikler Güneş. Bugün bu başarınızdan dolayı hepinize izin yazıyorum. Şimdi çıkıp son dersi girmeyebilirsiniz." Çağatay Abi bunları söylediğinde he-

mız ayağa kalktık ve çıkış kapısına yöneldik. Sanırım dekor-kostüm ekibine o iki kulüpten olmayıp da katılanların genel amacı bu izinlerden yararlanmaktı.

Hülya Hoca "Ankara işi için yarın sabah panoya bakın. Program yazılı olacak," dedi ve çıktık. Kapıdan çıkarken telefonumu elime aldım ve mesajlar kısmını açtım.

Bu akşam benimlesin. Bir de ben seni tebrik edeceğim.

Demir'in mesajını görür görmez derin bir nefes alma gereği duydum çünkü içimdeki artık tanıdık gelen duygu yine canlanmıştı. Nereye gidecektik?

Herkes gittikten sonra Helin'e Demir'le gideceğimi söyledim. Vedalaştıktan sonra otoparkta Demir'in arabasını aradım. Arabasıyla gelmemiş miydi?

"Neyi bekliyorsun?"

Demir hemen arkamdan bunu söylediğinde irkildim. Arkamda olduğunu bilmiyordum. "Beni korkuttun," dediğimde "Heyecandır o," diyerek cevap verdi ve yürümeye başladı.

"Araban nerede?Her zaman park ettiğin yerde değil," dedim.

"Bugün bir değişiklik yaptım," dediğinde her zaman park ettiği yerde siyah arabası yerine bu sefer bordo-siyah bir motorsikletin durduğunu gördüm.

"Bununla mı gideceğiz?" diye sorduğumda bana cevap vermedi.

"Önce halamı arayıp izin almam gerekiyor," diyerek çantamdan telefonumu çıkarttığımda hızlı bir hareketle elimden telefonu çekti.

"Ne yapıyors-"

"Sen yazana... kadar... Ben... gönderdim bile. Al bakalım. Şimdi atla."

Telefonumu alıp ne yazdığına baktım.

Arkadaşlarımla takılacağım. Geç gelirim. Belki hiç gelmem.

"'Belki gelmem' mi? İzin alma anlayışına hastayım Demir. Bari gülücük falan koysaydın," dedikten sonra halama şüphelenmesin diye "Belki akşam Esma'larda kalabilirim. onu demek istemiştim....İyi geceleeer:))" yazılı bir mesaj daha gönderdim ve telefonu çantama kaldırdım. Demir çoktan motorsikleti çalıştırmıştı bile.

"Bende daha hayran olacağın çok şey var. Şimdi şu kaskı tak ve arkama otur."

"Sadece bir tane kask var. Sen ne yapacaksın?"

"Emin ol kaza yaptığımızda sen daha çabuk ölürsün. Yani daha çok ihtiyacın var," diyerek motoru çalıştırdı.

Bunu söylemek zorunda mıydı? Ailemi bir kazada kaybettiğimi bilmiyor muydu? Belki de bilmiyordu ve bunu öylesine söylemişti. Beni incittiğinin bile farkında değildi. Oysa her zaman beni kırıyordu. Bense hiç beni kırdığını ona göstermeyip ona o hazzı yaşatmıyordum.

Sanırım güçlü olmak böyle bir şeydi ve Demir'den öyle olmayı öğreniyordum.

İlk defa bir motora binmiştim ve izlediğim yüzlerce dizi ve filmden önde oturan esas oğlana belinden sarılmam gerektiğini biliyordum. Hoş da olabilirdi aslında...

Demir'e bugün kupayı aldığımızda sarılmak tek kelı-

neyle harikaydı. O da kollarıyla beni kendine yaklaştırmıştı ve beni havaya kaldırıp döndürmüştü. Kısa sürse bile daha biçilmezdi.

Ellerimi Demir'in beline koydum. İki yandan tutunmaya çalışıyordum ama Demir öyle hızlı gidiyordu ki ona sarılmam daha sağlıklı olurdu. Sarılacaktım ama ya beni geri çekerse?

Demir sol eliyle kollarımı tutup iki elimi belinin önünde birleştirdi ve ona arkadan yapışmamı sağladı. Başımı sırtına dayadım ve gittiği hızı yok saymaya çalıştım.

Yanından geçtiğimiz arabalar ve binalar bana hayalet gibi görünmeye başlamışlardı.

"Demir, yavaşla."

Beni dinlemedi. Duyduğunu bile sanmıyordum. Sesim normalden daha zayıf çıkmıştı.

"Demir yavaş!" dediğimde bu sefer beni duyduğundan emindim ama yine de hızını korudu. Geçtiğimiz sokaklardaki ışıklar, dükkânlar.. Hepsi saliselik bir görüntü olmuştu artık.

"Demir dur!!" diye bağırdığımda bu sefer motoru yavaşlattı ve kenara çekti. Onu, kadar sıkı tutuyordum ki ellerimin kızardığından emindim.

Motordan kalktı. Kafamdan kaskı çıkarttı ve bana baktı.

'Yine ne oldu Güne-"

Ağladığımı görünce durdu ve beni motordan indirdi. Başım dönüyordu ve bir yere oturup sırtımı dayamak istiyordum.İlk gördüğüm apartmanın merdivenlerine yürüdüm ve dördüncü sırasına oturdum. Ayaklarımı hemen bir alt sıraya koydum ve başımı dizlerime dayadım.

Demir tek kelime etmeden beni izliyordu. Ben otur-

duktan biraz sonra o da yanıma gelip oturdu. Bir şey söylemiyordu. Sanırım benim sakinleşmemi ve konuşmamı bekliyordu.

İşte bu saygıydı ve Demir'in daha önce hiçbir kızın yanında oturup sakinleşmesini beklediğini sanmıyordum. Sanırım... onun bana kattıklarıyla sınırlı değildik biz. Ben de ona bir şeyler katıyordum.

Konuşunca sesimin normal çıkacağından ve gözlerimin kuruduğundan emin olduktan sonra doğruldum ve bacaklarımı üç basamak aşağı doğru uzattım. Demir hemen yanımda oturuyordu. Ceketinin cebinden sigara paketiyle siyah çakmağını çıkarttı. Ona dönüp çakmağı elinden aldım ve yaktım. Sigarasına doğru uzanıp yanmasını sağladım. Ağzından çekip dumanı dışarı üflediğinde işimin bittiğini anlayıp çakmağı onun cebine geri koydum ve karşıya bakmaya devam ettim.

Sokak tanıdıktı. Bizim kafenin olduğu sokaktaydık.

Demir sigarasını bitirdikten sonra ona baktım ve onun zaten bana bakıyor olduğunu gördüm. Yüzünden ne düşündüğünü anlamak zor değildi. Okuldayken veya başka bir yerdeyken öyleydi ama o an değildi. Bir şeyler yapmak istiyordu ama ne yapacağından emin değildi. Gözleri bunu anlatıyordu.

"Ben ailemi bir trafik kazasında kaybettim Demir. Yaklaşık iki ay sonra da bir yıl olacak..."dediğimde uzun zamandır ilk defa bu cümleyi sesli söylediğimi fark ettim. Düşüncelerimde hep vardı ama sadece sesli söyleyince gerçek oluyordu.

Atakan'sız, babamsız ve annemsiz bir yıl...

Bazen sabahları kalktığımda her şeyin aynı olduğunu

hissediyordum. Uyanıyordum ve gözlerimi açıyordum. Fakat on saniye geçmeden kalbime güm diye vuruyordu.

Demir bana soran gözlerle baktığında "Bilmiyor muydun?" diye sordum.

"Duymuştum, ama çok irdelememiştim," dedi.

Başımı Demir'in omzuna dayadım ve gelen geçeni seyretmeye başladık. On beş dakika öyle oturduk.

"Demir seni tanımak istiyorum," dedim.

"Zaten tanıyorsun."

"Hayır, herkes Demir Erkan'ı tanıyor. Ama ben gerçek seni tanımak istiyorum."

"Bu da nereden çıktı?" dediğinde açıklama gereği duydum ve başımı omzundan kaldırarak ona baktım.

"Az önce beni tanıman için sana fırsat verdim ve sen ailemi artık öğrendin. Ben de karşılığında senden bir şey istiyorum."

"Peki, söyle ne istiyorsun?"

"Bana bir sırrını söyle," dedim.

"Benim sırrım falan yok," derken bir sigara daha yaktı.

"Herkesin sırrı vardır. Hele hele senin... Eminim ki binlerce vardır," diye cevap verdim.

"Yok," dedi.

Pes edip tekrar önüme bakarak, "Mesela kimsin? Neler yaparsın? Kimlerle nerede takılırsın?" diye devam ettim.

"Gerçekten nerelerde takıldığımı bilmek mi istiyorsun?" diye sorduğunda düşündüm.

Hayatımda hiç bulunmadığım yerlerde bulunmuş olduğundan adım gibi emindim. Kim bilir nerelerde zamanını geçiriyordu? Kalbim *"Ve kimlerle..?"* dediğinde onu yakından tanımak için her şeyi yapacağıma karar verdim.

"Evet," dedim.

Ayağa kalktı, sigarasını yere attı ve elini uzattı.

"Gidelim mi?" diye sorduğunda başımı onaylar şekilde salladım ve kaskı takmasına izin verdim.

Eskisine göre daha yavaş gidiyorduk.

Hiç bilmediğim caddelerden geçtikten sonra bir barın önünde durduk. Bir çeşit terk edilmiş depo gibi bir yerdi. Motordan inip çevremi incelediğimde kızların hepsinin kısacık etek veya şort giydiğini gördüm. Kapının hemen yanında duran iki kız öpüşüyorlardı. Bir adam arabasıyla onlara yaklaştı. Camını açtı ve elindeki birasıyla "Atlayın," dedi. Kızlar birbirlerine baktılar ve kıkırdayarak arabaya bindiler. Adam son hızla gözden kayboldu.

"Burası neresi?" diye sorduğumda barın kapısından üç kişi çıktı.İki erkek ortalarına sarhoş bir kızı almışlardı ve dışarı çıkıyorlardı. Sağ tarafımdan bir ses geldiğinde benden belki bir yaş büyük bir çocuğun çöpe kustuğunu gördüm.

Kapıdan girdik ve kulaklarım fazla yüksek olan müzik sesine alışmak için zorlandı.

"Al, ceketimi giy. Daha az dikkat çekersin." dediğinde ceketi giydim ve üstüme baktım. İyi ki müzikalden sonra elbisemi çıkartıp pantolonumu giymiştim. Üstümde de açık yeşil kolsuz bir gömlek vardı ve içeri girdiğimiz anda neon ışıklarından gömleğim fosforlu gibi parlıyordu. Demir'in ceketi olmasaydı kesinlikle hedef tahtası olurdum.

Burası disko-kafe-bar tarzı bir yerdi ve her yer siyahtı. Duvar kâğıtlarından koltuklara ve masalara kadar her şey siyahtı ve etrafımı saran duman olmasaydı belki daha rahat görebilirdim diye düşündüm.

Demir'in "N'aber Ege?" diyerek selamladığı kişiye baktığımda onunla yaşıt olduğunu düşündüğüm uzun boylu ve yakışıklı birini gördüm.

"Yanındaki sarışın bebek de kim?" diye sorduğunda gözlerimi büyüterek Demir'e baktım. Acaba nasıl tanıtacaktı?

"Güneş. Güneş; bu da Ege. Barı kardeşiyle beraber işletiyor," dedi.

Sadece "Güneş." demek... Neyse, buna da razıydım.

Ege yanımızdan gittikten sonra Demir onu takip etmemi söyledi ve barın en köşesindeki siyah masaya geçtik. Doğukan'la Helin'i orada görünce şaşırdım. Onlara doğru yürürken Demir'e "Hâlâ burasının neresi olduğunu söylemedin?" diye sordum.

"Nerede takıldığımı sordun, ben de seni getirdim," dedi ve masaya geçtik.

Demir'in takıldığı yer eğer burasıysa benim Esma'yla oturup sıcak çikolata içtiğim, frambuazlı cheesecake yediğim kafeler hakkında neler düşünürdü acaba?

Biz çok farklıydık. Hem de çok.

29. Bölüm

Doğukan'la Helin'in oturduğu köşeye doğru ilerlerken erkekli kızlı dans edenlerin aralarından geçmek zorunda kaldık. Demir için hava hoştu tabii. Onu gören herkes kenara geçiyor, sonra tekrar eski yerlerine geliyorlardı. Arkadan gelen bense sürekli 'Pardon', 'Geçebilir miyim?', 'İzin verir misiniz?', 'Affedersiniz' diye diye birbirini yiyen çiftlerin yanlarından geçmek zorunda kalıyordum.

Gayet yakışıklı, sarı saçlı bir çocukla aşırı samimi şekilde dans eden bir kız Demir'i görür görmez yanındaki çocuğu bırakıp ona yaklaştı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Ne olduğunu bu gürültüde anlamam mümkün değildi ve Demir'in ifadesini de arkadan göremezdim, bu yüzden kıza bakmaya devam ettim.Demir kıza cevap verdikten sonra kızıl saçlı kızın suratı düştü ve diğer çocuğa geri döndü.

Kızların delici bakışlarının Demir'in üstünde dolaşmasından çok rahatsız olmuştum. O ise buna alışıktı.

Masaya gelene kadar ona biraz daha yakın durdum.

Böyle bir ortama ayak uydurabileceğimden emin de-

ğildim. İyi ki Helin buradaydı. Merhabalaştıktan sonra masaya oturduk, toplam dört kişiydik. Helin olmasaydı kendimi masada ve bu mekanda tamamen bir yabancı gibi hissederdim çünkü her ne kadar Doğukan'ın iyi biri olduğunu düşünsem de pek samimi değildik, hatta bir tek Cansu'nun dolabıma sınav sorularını koyduğu gün konuşmuştuk.

Doğukan "İçmek ister misin?" diye sorduğunda Helin de o da bana bakıyorlardı. Sorunun bana yöneltildiğini anlayınca "Efendim?" dedim.

"Bir şey içmek ister misin? Alkol, sigara... başka bir şey?" dediğinde Demir'e baktım. Gözleri bardaydı, ona baktığımı anlayınca bana döndü.

"Güneş bir şey içmeyecek," dediğinde cevap verme yükünden kurtulmuş oldum. Hayır demek bir anda çok zor gelmişti. Böyle bir ortamda onlarla olup da onlara uyamama düşüncesi beni düşündürüyordu. Zaten bu liseye geldiğim ilk günden beri aynı hissi taşıyordum.

Demir'e teşekkür bakışlarımı gönderdikten sonra gözlerim barın kapısına kaydı. Yüzündeki morluklar geçtikten sonra yakışıklılığını geri kazanmış olan Cenk, kısacık kırmızı elbisesiyle ve maşalı saçlarıyla Cansu, Cansu'nun yanında sadece popüler olmak için dolanan Masal, adını bilmediğim ama çeteden olduğunu bildiğim dört erkek ve üç kız daha kapıdan girdiler. Herkesin başı onlara doğru döndü.

Ekip olarak kabul etmek gerekirse muhteşem görünüyorlardı. Ben değil ama belki de bu bardaki herkes onların arkadaşı olmak için sıraya girerdi. Tabii Demir'in de...

Helin "Ben gidiyorum," diyerek sigarasını hemen sön-

dürdü ve ayağa kalktı. Ortamdaki duman ve siyahlık sayesinde Helin'in arka kapıdan onlara görülmeden çıkabilmesi için zaman vardı.

Helin, "Güneş! Ne duruyorsun! Hadi gel," dediğinde Demir "Güneş bu gece benimle. Sen gidebilirsin," dedi.

Helin bana 'ne yapıyorsun sen' bakışlarından attı.

Demir bunu söyleyerek böyle bir ortamda, yani özet geçmek gerekirse bu mekanın başı gibi göründüğü bu ortamda, benim gibi saçma, fosforlu yeşil gömleğini ona iki kat büyük gelen siyah deri ceketle kapatmaya çalışan, sigara veya içki içmekten hoşlanmayan bir kızla görülmek konusunu sorun etmediğini açıkça belirtmişti.

Onunla kalıp onu kapıdan içeri girdiğimiz andan beri gözleriyle yiyen seksi kızlara Demir'in bir sahibi olduğunu göstermek istiyordum.

"Helin... Ben kalıyorum."

"Sen kafayı mı yedin? Daha kaç kere Cansu'yla uğraşmak istiyorsun Güneş?" dedi Helin ve Cansu'nun masaya yaklaştığını görünce bana el sallayıp, Doğukan'a da "Beni ara," dedikten sonra arka kapıdan çıktı.

Sanırım Helin'in hayatının özeti buydu. Çeteye görülmeden Doğukan'la gizli bir ilişki yaşamak...

Birinin gizli oyuncağı olmaktansa ölürdüm daha iyi. Başta Demir'in beni gizlediği düşüncesinin beni rahatsız etmemesinin temel nedeni de henüz aramızdakinin tam anlaşılmamış olmasıydı.

Tabii eğer Helin benim Demir'e karşı hissettiklerimin yarısını Doğukan'a karşı hissediyorsa belki de onu kaybetmemek için elinden geleni yaptığı doğruydu. Ama eninde sonunda ortaya çıkmak zorunda kalacaktı ve bence bunu kendisi de biliyordu.

Doğukan neden onu saklamak istiyordu?Helin gayet güzel bir kızdı ve gerek kıyafetleriyle, gerek görüntüşüyle çeteye uyum sağlayabilirdi ama asla onlardan biri olamazdı. Helin ne Cansu ne de Masal gibi duygusuz olabilirdi. O iyi biriydi.

Bizim o kızlarla uzaktan yakından alakamız yoktu.

Cansu'nun yüzündeki kendini beğenmiş ifade beni görür görmez nefrete dönüştü.

Elini Demir'in omzuna koyarak "Bunun burada ne işi var?" dediğinde ayağa kalktım.

"Benim adım Güneş. Hâlâ o küçük kafana sokamadın galiba," dedim.

"Senin dilini daha ilk günden kesmek gerekiyordu. Geç kalmışız," diye cevap verdiğinde ona daha da yaklaştım ve üstümdeki ceketin önünü açtım. Böylece dikkatler ceketle çevrilmiş oldu ve herkes onu bana Demir'in verdiğini anladı.

Cansu şaşırmış bir şekilde bakarken dikkatini çektiğimi anladım.

Ceketin Demir'e ait olduğunu görünce bir adım geriledi ama susmadı.

"Müzikali kurtarmış olman bir şeyi değiştirmez sarı. Bu masada oturma hakkın yok," dediğinde Demir'e baktım. 'Ben karışmıyorum' anlamında dudağını yukarı, ellerini havaya kaldırınca bu oyunda tek başıma yarıştığımı anladım.

Tam ağzımı açıp cevap verecektim ki Masal "Hey, Güneş, tanıdığın bir fizik öğretmeni var mı? Sanırım ders almam gerekiyor," diye sordu ve biraz önce cevap vermek için açtığım ağzım öyle kaldı.

Cansu "Vardı bir tane... Kimdi? Kimdi? Ha! Hatırladım. Babandı, değil mi?" dediğinde benim ailemi bildiklerini anladım. Verecek olduğum cevap bir anda uçup gitmişti.

Cansu "Bir anda sustun güzelim? Ne oldu? Yoksa sen de mi babanın yanına gitmek istiyorsun?" dedi Masal "İstiyorsan yardımcı olabiliriz." diye devam ettirdi.

Onlara söyleyecek hiçbir şeyim yoktu artık. Bir an önce oradan kurtulmak istiyordum.Demir'in ben tüm bunlara katlanırken bir şey yapmamış olması daha da çok sinirimi bozuyordu zaten. Cansu'yla Masal'ın arasından geçip çıkış kapısına doğru yürürken Cenk beni durdurdu.

"Eminim öyle demek istememişlerdir Güneş. Üzülme," dedi. Demir'in şu anda bulunması gereken yerde Cenk'in bulunuyor olması, onun söylemesi gereken şeyi Cenk'in söylüyor olması ne kadar garipti değil mi?

"Cenk... Ben... Ben gidiyorum. Şu ceketi al ve Demir'e geri ver," diyerek üzerimdeki ceketi çıkarttım ve gömleğimin fosforlu bir şekilde 'ben buradayım' diye bağırmasına izin verdim.

Nasılsa bir daha buraya gelmeyecektim. Kapısından bile geçmeyecektim.

Cenk, "Lütfen Güneş, gitme. İstiyorsan başka bir yere gidelim, ne dersin?" dediğinde gerçekten şaşırmıştım. Cenk'in arkasına doğru, masaya baktığımda Cansu'lar ve çete çoktan masaya yerleşmişlerdi. Hepsi gülüp biralarını yudumluyorlardı. Benimle işleri başlamış ve bitmişti. Rezil edip küçük düşürdü ya, o kadardı. Demir'e baktığımda ifadesiz gözlerinin beni ve Cenk'i izlediğini gördüm.

"Hayır Cenk, ben eve gideceğim."

"Seni bırakmama izin ver veya beraber benim evime gi-

...ma. Seni rahatlatacak çok iyi şeyler biliyorum," diyerek gülümsediğinde Cenk'in asıl amacını anlamıştım. Benim için olmamla veya az önce beni kendi okulumdan azarlamış Gülçin'den sonra hayatımda tanıdığım en acı ve utanç verici şekilde küçük düşürülmemle ilgilenmiyordu, asıl ilgilendiği bendim.

"Hayır. Eve gidiyorum ve kendim gidiyorum. Masana sen dön!" diyerek kapıya doğru yürüdüğümde Cenk beni tekrar kolumdan tutup çevirdi.

"Benimle geliyorsun yeni!" diyerek kolumu sıkmaya başladı.

"Bırak beni!"

"Demir'in sana değer verdiğini mi düşünüyorsun ha? Seni sikledikten sonra bile yok! Bunu anlamayacak mısın? Kız orada sana neler dedi. Demir kılını kıpırdattı mı? Seni korudu mu? Seni sevmiyor Güneş!"

Gözlerim yine Demir'ın oturduğu yere kaydı. Hâlâ aynı pozisyonda oturup bizi izliyordu ve hiçbir şey yapmıyordu. Belki de onun hakkında yanılmıştım.

Cenk haklıydı. Bana değer verdiği falan yoktu.

Cenk, "... Demir sana asla bakmayacak Güneş. Bu çetedeki hiç kimse sana bakmayacak. Ben seninle ilgilenirken bu şansını değerlendir! Benimle geliyorsun!" diyerek beni kolumdan ittire ittire kapıya götürdü.

"Bırak beni pislik!" dediğim anda Cenk'in eli gevşedi ve arkaya doğru sendeledi. Ne olduğunu anlamak için Cenk'e arkasındaki silüete baktığımda Demir'in Cenk'i arkasından tutup çektiğini gördüm.

"Ne oldu Demir, oyuncağımı paylaşmak mı istiyorsun? Bu gece bende dursun, sonra yarın gelir sen de kullanırsın.

Ne de olsa yapmadığımız şey değil," diyerek güldü Cenk. Demir bana doğru yaklaştı ve beni kendine doğru çekti. Bardaki herkes, barmen Ege bile işini bırakmış, bizi izliyordu. Zaten tek renkli ve parlayan şeyin benim gömleğim olduğu bu barda yeterince ilgi çekmiştim, şimdi daha ne olacaktı? Cansu bitmişti, Cenk başlamıştı. Cenk bitmişti, şimdi de Demir mi beni aşağılayacaktı? Daha ne kadar küçülebilirdim?

Orada oturup aşağılanmamı izlemişti ve hiçbir şey yapmamıştı. Belki de Cansu'dan çok ona sinirliydim.

Demir beni kendine çekmişti ve kolunu belime dolamıştı. Gözleri Cenk'teydi.

Kapının hemen yanında sarışın bir erkeğin kucağında olan kız "Demir ne yapıyor?" diye sorduğunda ben dahil herkesin düşüncesini dile getirmiş oldu. Gerçekten, Demir ne yapıyordu?

Demir "Herkes dinlesin!" diye bağırdığında Ege hoparlöre doğru gidip düğmesine basmıştı. O anda yaklaşık yarım saattir kulağımı patlatan müzik durmuştu.

"Bu yanımda gördüğünüz kıza kimse, hiç kimse yaklaşmayacak. Sen bile Cenk,"

Cenk'in de şaşırdığı belliydi. Herkes gibi. Demir'in amacı neydi?

Demir, ".... O benim!" dedikten sonra belimden tuttuğu koluyla beni kendine bastırdı ve beni dudaklarımdan öpmeye başladı.

Bardaki her bir insanın bizi izliyor olmasına ve şaşkınlık sesleri çıkarıyor olmalarına aldırmadım ve kendimi Demir'e bıraktım.

30. Bölüm

Gözlerimi kapatıp beni öpmesine izin verdim. Her geçen saniye kollarının arasında kayboluyordum. Beni bıraktığı zaman daha kapalı olan gözlerimi açamadan kapıdan dışarı çıkmıştık. Motorsiklete bindiğimiz zaman barmen Ege'nin kapattığı müzik yine açılmıştı. Demir'in yaptığının şokunu atlatamadan motorsiklet durdu.

Kaskı çıkartıp baktığımda Demir'in otoparkındaydık. Onun evinde mi kalacaktık?

Barda olanların bir açıklamasını istiyordum ve istediğim cevabı almadan ona çok yüz vermeyecektim. Tamam, kabul ediyordum, Demir Erkan'ın herkesin içinde beni çekip onun olduğumu söylemiş olması içimde öyle duygular uyandırmıştı ki kelimelerle anlatamazdım. Diğer herkes benim onunla birlikte olduğunu görmüştü. Tabii kızlar da Demir'in boşta olmadığını anlamışlardı.

Tüm bu harika olaya karşın Cansu orada benimle ve ailemle dalga geçerken kılını kıpırdatmamıştı, Cenk'le olan tartışmamın da son saniyesinde gelmişti. Hadi görmedi

desem, diyemezdim. Başından beri oradaydı ve gözleri sürekli üzerimdeydi. Bana yardım etmeyi aklının ucuna bile getirmemişti.

Bunun hesabını ona soracaktım.

Görkemli, büyük, beyaz eve girdiğimizde kendimi salondaki koltuğa attım. Müzikal zaten beni gereğinden fazla yormuştu, üstüne hiç istemediğim bir hızda gerçekleşen motorsiklet gezisi de geldiğinde uyumak istediğimi fark ettim. Ne Cansu'yu ne de Cenk'i sorun edecek halım vardı.

Demir, "Aç mısın? Ne yemek istersin?" dediğinde "Yine mi dışarıdan söyleyeceksin? Bu koca evin kocaman da bir buzdolabına sahip olduğuna eminim," diye cevapladım.

Demir çok masum bir şekilde "Ben yemek yapamıyorum," dediğinde elimde olmadan gülümsedim.

"Gel ve Güneş Yemek Servisi'nin tadını çıkar," dedim.

"Güneş Yemek Servisi mi? Böyle rezil bir isim altında yemek yemektense aç ölürüm daha iyi," dedi ama ben onu kolundan tutup mutfağa doğru götürdüm.

Şu ana kadar Demir'in evinde birkaç kez bulunmuştum ama hiç mutfağa girmemiştim. Sadece giriş kapısından girince solda mutfak görünüyordu, bu yüzden yerini biliyordum.

"Bakalım burada neler var?" derken bir yandan da buzdolabının kapağını açtım.

"Bira, bira, bira, ve yine bira... Bir şişe yarısı içilmiş bira. Peynir. Domates. Çürük domates desem daha doğru olur... başka.." dediğimde Demir'in bu büyük evde neredeyse yalnız yaşıyor olduğunu anladım. Ailesi ya uzun zamandır uğramıyordu ya da hiç uğramıyordu.

"Güneş, vazgeç işte, bir yerden isteyelim," dedi.

Buzdolabında kayda değer bir şey bulamayınca buzluğu açtım.

"Ha! İşte koca bir paket şnitzel!" dedim ve buzluktan çıkardım. Yanında dondurulmuş patates kızartması da vardı.

Arda'nın ısrarla yapmaktan vazgeçmediği iğrenç espriyi aklıma geldi ve "Dondurulmuş gıda yemekten mi bu kadar soğuk bir insan oldun çıktın sen böyle yoksa?" dedim.

Elimden buzlu patates kızartması paketini alıp masaya koydu.

"Belki ben soğuk biriyim ama...." Bana yaklaşıp kollarını belime sardı. "...istediğim zaman insanları çok güzel ısıtabiliyorum," dedi ve beni öpmeye başladı. Onu kendimden uzaklaştırmak için itemiyordum, bu yüzden geri geri yürümeye başladım. Belimi bırakmadığı için o da benimle geliyordu. En sonunda gidecek bir yerim kalmayıp tezgaha yaslandığımda beni kalçamdan tutup yukarı kaldırdı ve tezgaha oturttu. Beni öpmeye devam ederken her ne kadar hoşuma gidiyor olsa da ondan uzaklaşmaya çalışıyordum çünkü barda beni savunmadığı için ona kızgındım.

Bacaklarımı aralayıp bana daha çok yaklaştığında başımı ve dudaklarımı ondan ayırdım.

"Yemek zamanı," dedim.

Yemekten sonra geniş, dört kişilik koltuğa oturduk. O ayaklarını öndeki sehpaya uzattı, bense daha rahat olmak için yan dönüp koltuğa yattım ve başımı Demir'in kucağına koydum. Televizyonda tek çekilebilecek kanalın CNBC-E olduğu konusunda hem fikirdik ve izlemeye başladık.

İlk defa bir konuda aynı fikirdeydik ve bu kesinlikle Demir'le İlkler listeme girerdi. Ki, onunla yaptığım ve yapacağım pek çok şey benim için yeni ve ilk olacaktı. Ama onun için aynı şeyi söyleyemeyecektim ve bu beni her gün üzüyordu.

Demir elini karnımın üstüne koydu ve okşamaya başladı. Bunu ilk yaptığında biraz şaşırmıştım ama sonradan bu ufak hareket bile beni canlandırmaya yetti. Yutkundum. Bir süre sonra televizyon birden kapandı ve Demir eğilerek beni öpmeye başladı. Karşılık vermemek elde değildi. Her şeyiyle insanı kendisine çekiyordu ve bağımlılık yaratıyordu. Her geçen saniyeyle onu bırakmak biraz daha imkânsızlaşıyordu ama bunu yapmalıydım.

Kendimi sağa çektim ve hızlı bir hareketle koltuktan kalktım. "Bana hiç evi gezdirmedin," dedim ve elimi ona uzattım. Elimi tutma gereği duymadan ayağa kalktı ve karşımda dikildi.

"Gezecek ne var? Ev işte," dedi.

Demir'den beklenen tipik cevap.

Ben, "Hadi ama merak ediyorum," deyince, "Off sarı, tamam gel buraya," dedi ve arkasını döndü. Mutfağı ve salonu zaten biliyordum. Salonun köşesinde kocaman bir piyano vardı ve tam karşısı da merdivenlere açılıyordu. Merdivenlerden aşağı inince bodrum katı vardı. Büyük yeşil bir bilardo masası gördüm.

"Oynayabiliyor musun?" diye sorduğunda aklıma babamın bana küçükken yazlıkta bilardo oynamayı öğrettiği geldi.

"Az çok," diye cevap verdim. Merdivenlerden çıkıp bu sefer giriş katının bir üstüne çıktığımızda önceden Demir'in odasına bakmak için çıktığım koridorla karşılaştım.

"Odaların kapıları niye kapalı?" diye sorduğumda, "Niye açık olsun?" diyerek cevap verdi.

Soruma soruyla karşılık vererek cevabını söylemişti. Aldırış etmeden onu izlemeye devam ettim.

"Burası banyo," diyerek sağdaki kapıdan girdi ve ışığı yaktı. Kocaman bir küvet vardı. Küvetin yanında da duşakabin. İkisi de aynı işe yarıyordu sonuçta, neden ikisinden de vardı ki?

"Görüyor musun Güneş?" dediğinde ne dediğini anlamadım.

"Neyi görüyor muyum?"

"Duşta ve küvette yapabileceğimiz şeyleri," dediğinde bir anda gözlerim büyüdü. Hangisine şaşırsaydım bilemedim; Demir'in bana sapık şeyler ima etmesine mi? Benim tecrübesizliğime mi? Yoksa onun şu ana kadar kaç kere duşta o an bana bahsettiği fantezilerini uyguladığına mı şaşırsaydım?

"Nedense pek göremedim," diye cevap verdiğimde bana döndü. "Merak etme, görmekten daha iyisini yapacaksın," dedi.

"Görmekten daha iyisi derken..?"

"Yaşayacaksın."

Demir'in sapıklığını bir kenara bırakıp banyodan çıktım ve koridorda durdum. Aslında o an karşımdaki Demir her zamanki Demir'di. Değişen bir şeyi yoktu fakat o ana kadar benimle direkt olarak bunların hiçbirini konuşmadığı için bana fazlasıyla garip geliyordu. Ben Demir'le değil, kimseyle sapık fanteziler hakkında konuşmamıştım.

Sanırım garip kelimesi yerine farklı ve yeni kelimelerini kullanmalıydım ki Demir benim için temelde öyleydi.

Koridordaki odaları bana gösterdikten sonra sadece iki oda kalmıştı. Demir kendi odasının kapısını açarken ben ona "Bu odayı söylemedin?" dedim.

"Orası annemle babamın odası. Çok gerekli olduğu söylenemez," dedi ve kendi odasına girdi ama ben merakıma dayanamayıp annesiyle babasının odasına girdim. Çift kişilik yatağın üstünde mor, eskimiş bir nevresim takımı vardı. Perdeler beyazdan krem rengine dönmüştü. Kapının hemen yanında üstünde ayna olan ufak bir masa vardı. Masanın üstü pahalı olduğuna inandığım parfüm şişeleri ve makyaj malzemeleriyle doluydu.

Masanın üstünden tarağı aldım ve üflemek zorunda kaldım. Masadaki her şey toz içindeydi. Demir'in ailesinin uzun zamandır eve uğramadığı belliydi. Tarağı aldım ve saçımı taradım. Demir'in kucağında yatarken dağılmıştı.

Saçımı taradıktan sonra tarağı aldığım yere koydum ve etrafına baktım. Tarağı koyduğum yerle pembe parfüm şişesinin arasında bir toka vardı. Gümüş olduğunu düşündüğüm bu toka tüm griliğini bozan mavi taşlar taşıyordu ve bütün masadaki toza rağmen hâlâ parlamaya devam ediyorlardı. Diğer eşyalara rağmen üstündeki toz oranı daha azdı, bu yüzden yakın zamanlarda yerinden oynatıldığını anlamıştım. Sarı saçlarımdan bir tutam alıp o tokayla tutturdum. Çok güzeldi.

Çıkarttım ve incelemeye başladım. Arkasında ufak bir şekilde DG yazıyordu. Dilan ve Gökhan. Demir'in anne ve babasının adıydı.

"İstiyorsan alabilirsin."

Başımı kaldırıp Demir'e baktığımda kapının kenarına dayanmış ve kollarını kucağında birleştirmiş bir şekilde beni izliyor olduğunu gördüm. Ne zamandır oradaydı?

Böyle değerli bir şeyi alamazdım. Tokayı aldığım yere koydum ve ayağa kalktım. Onun odasına girdiğimizde burada ilk bulunuşumu hatırladım.

Bu sefer zamanım olduğu için çevremi daha dikkatlice incelemeye başladım. Aynı siyahlıktaki yatak örtüsünün bir farklı modeli vardı. Koyu renk dolaplar, çalışma masası, lamba.. Oda bunlardan ibaretti.

İncelemem bitince yatağa oturdum. Demir yine kapının girişinde duruyordu ve bana bakıyordu.

"Niye bana öyle bakıyorsun?" diye sorduğumda bir saniye bile geçmeden "Çok güzelsin Güneş," diye cevap verdi.

Ses tonu karşısında dudaklarım aralandı. Bana doğru geldi ve beni yatağa yatırdı. Üstüme çıktı.

Sadece birbirimize bakıyorduk. Öyle güçlü bir çekim hissediyordum ki aynı şeyi onun da hissettiğinden neredeyse emindim. Beni öpmeye başladığında bu sefer hiç direnmeden karşılık verdim.

Öpüşmemiz gittikçe daha ateşli bir hal alırken Demir yeşil, kolsuz gömleğimin düğmeleriyle uğraşmadan gömleği eteğinden tutup yukarı çekmeye başladı. Elimi onun eline koyup durmasını sağladım. Bunu yaptığımda üstümden kalktı ve yatağın ucuna oturdu.

Gömleğimi eski haline getirdikten sonra kayıp onun yanına oturdum. Biraz sonra Demir ayağa kalktı.

"Niye benden uzaklaşıyorsun?" diye sorduğunda ona hesap sorma zamanımın geldiğini anlamıştım.

"Sana kızgın olduğumu anlaman gerekirdi," diye cevapladım.

"Kızgın mısın? Ne için?" diye sorduğunda ses tonunun biraz daha yükseldiğini anlamıştım. Sinirlenmişti.

Ayağa kalktım ve karşısına geçtim.

"Ailemi kaybettiğimi biliyorsun Demir, bu konu hakkında her normal insanın olması gerektiği gibi hassas olduğumu da biliyorsun. Cansu orda bana neler söyledi ama sen kılını bile kıpırdatmadın!" dediğimde gözlerini benden ayırmamıştı ama derin bir nefes aldı.

"... Cenk orada kolumdan tuttu ve canımı acıtana kadar sıktı. Senin beni sevmediğini, bana değer vermediğini, benim senin gözünde yattığın diğer kızlardan daha farklı olmadığımı açıkça belirtti Demir!Neredeyse beni zorla oradan götürecekti ve sen bunların hepsini gördün!Bana yardım etmedin!" dediğimde rahatlamıştım. Sonunda içimi dökmüştüm.

"Cansu'yla veya Cenk'le kavga ederken neden senin yanında durmadığımı biliyor musun?" diye sorduğunda zaten öğrenmeye çalıştığım şeyin bu olduğunu açıkça söyledim.

"Kendine güvenebilmeni istedim Güneş. Ne kadar güçlü bir kız olduğunu anlamanı istedim. Başkalarına, bana bağımlı kalarak insanlara muhtaç olamazsın, kendini savunabilmelisin. Savunabilirsin de.İşte buna güvendiğim için karışmadım."

Bana yardım etmemesindeki amacın bu olduğu aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Beni tanımak istediğini söyledin. Sana kendini savunabilmen ve koruyabilmen için güvendim. Kimse benim arkamda durmamıştı Güneş! Hiç kimse! Ben sahip olduğum hiçbir şeyi kolay kazanmadım. Para mı? Umrumda mı sanıyorsun!? Sence tüm o saygınlık parayla satın alınabilir mi? Ya o korku?" dediğinde geriye doğru bir adım attım.

"... Kimse beni savunmadı Güneş, beni korumadı. Ben kendim öğrendim, kendi kendime öğrettim her şeyi. Beni tanımak istediğini söylemiştin, ben de sana benim hayatımı gösterdim. Eğer o Cansu kaşarının altından kalkamayacağını düşünseydim susar mıydım sanıyorsun? Seni tanıyorum Güneş. Zayıf biri değilsin. Güçlüsün. Ve bunu senin anlamanı sağlamak için elimden geleni yapacağım."

Hiçbir cevap vermeden sözünü bitirmesini bekledim. Ben geri adım attıkça o bana doğru geliyordu. Sesi en sonunda normale döndü. "Son yaptığıma gelince... Oraya adımımızı attığımızdan beri neler dikkatini çekti bilmiyorum ama her erkeğin kısa bir etek, şort veya dekolteli bir kıyafet giymiyor olmana rağmen sana baktığını gördüm Güneş. İlgi çekiyorsun. Bu aptal fosforlu gömlek yüzünden de değil! Konu sensin!" dediğinde geri gitmeyi artık bırakmıştım. Ondan artık kaçmıyordum.

"Sen farklısın ve sadece benim için farklı olmanı istiyorum. Sana deli gibi bakan ve oradaki diğer kızlardan farklı olduğunu fark edenlerin sana sahip olmalarını istemiyorum. Herkes senin bana ait olduğunu bilmeli Güneş. Kimse sana yaklaşmamalı," dedikten sonra bana yaklaştı, bu sefer daha o öpmeden ben onu öptüm. Benim değişmem gerekmiyordu. Hem de hiç...

O ana kadar hep Demir'i olduğu gibi kabul ettiğimi düşünmüştüm ki bu hâlâ doğruydu. Değişmesi değil de, kendine bir şeyler eklemesi gereken oydu. Herkesin onu kalpsiz ve karanlık olarak bildiği bu dünyada sadece ben onun bir kalbi olduğuna inanıyordum. Bana göre de karanlıktı, evet ama eğer biri içinde ışık yakacaksa... O kişi ben olmalıydım.

31. Bölüm

Beni geriye doğru yatırdığında nefesim hızlanmaya başlamıştı bile.

"Yukarı kay," dediğinde yatakta biraz daha ilerledim ve onun üstüme çıkmasına izin verdim. Bir anda beni öpmeyi keser ve doğrulup üstünü tek bir hareketle çıkarır.

Dayanamadım ve elimi karın kaslarının üstünde gezdirdim. Gerçekten harika bir vücuda sahipti.

Gömleğini eteğinden tutup yukarıya kaldırmadan beni öpmeyi bırakıp benimle göz teması kurduğunda ceketini istediğini anladım ve çıkartmasına izin verdim.

Havalar ısınmaya başlamıştı ve artık içime atlet giymiyordum. Sutyenim ve pantolonumla onun karşısındaki bu sabah iyi bir iç çamaşırı seçmiş olmamla gurur duydum. Saçlarımı geriye atıp boynumu öpmeye başladığında tekrar gözlerimi kapattım ve kendimi ona bıraktım. Dudakları sağ omzuma kaydığında ordaki sutyen askısını aşağı indirdi ve öpmeye devam etti. Her öpücüğünün arasında kelime kelime fısıldıyordu.

"Sen... Çok... Güzelsin..."

Parmaklarımla sırtını gezerken diğer elimle de onu açığından tutup tekrar dudaklarıma yaklaştırdım. Saçını yıkamam boşuna gitmişti dudaklarının arasından belli belirsiz bir inleme duydum.

Kolunun bir hareketiyle beni yukarı çıkarttı ve kendini yatıp bu sefer benim onun üstüne çıkmamı sağladı. Kalçamdan ve belimden tutup beni tam ortasının üstüne oturttu. Pantolonlarımız üzerimizdeydi ama onu daha şimdiden hissedebiliyordum.

Tek eliyle pantolonumun düğmesini açtığında elimi elinin üstüne koydum ve durmasını sağladım.

"Demir... Ben... biliyorsun... Hiç yapmadım," dedim. Sesim hâlâ nefes nefese olduğumdan kesik kesik çıkıyordu.

"Sana hayatının gecesini yaşatacağım Güneş," diyerek bana doğru geldi ve öpmeye devam etti. Eliyle pantolonumun fermuarını da indirdiğinde onu yine durdurdum.

"Söylemeye çalıştığım şey... Ben... Demir ben hazır değilim."

Aslında onunla beraber olmayı her şeyden çok istiyordum fakat ya onun beklentilerini karşılayamazsam ve benimle bir daha birlikte olmak istemezse? Ayrıca onunla birlikte olma isteğim biraz daha gelecek zamana dayalıydı. Ona tam güveniyor olmam lazımdı, beni bırakıp gitmeyeceğinden emin olduğumda bunu yapacaktım. Henüz değil.

Ama sonunda söylemiştim. Kelimeler ağzımdan çıkana kadar her şey tek kelimeyle mükemmeldi. Ya korktuğum şey başıma gelirse? Tam bu anda, ben onun kucağındayken

ken, burburumuze bu kadar yakınken, nefeslerimiz ve kalp atışlarımız hariçinde başka bir şeyi duymazken bu muhteşem anı bozduysam? Beni bırakıp giderse?

Demir belimden tutup beni kucağından indirdi ve yatağa oturmamı sağladı. Daha sonra ayağa kalktı.

"Seni tüm barın önünde öptüm ve benim olduğunu söyledim! Benden daha ne bekliyorsun? Çiçek mi? Demir mi? Ne?" dediğimde yerdeki tişörtünü aldı ve üstüne giyerek tüm o muhteşem görüntüsünü kapattı. Siyah tişörtünü giyince mavi gözleri daha çok ön plana çıkıyordu.

Güneş! Dikkatini dağıtmasına izin verme!

"... eğer o izlediğin pembe dizilerdeki gibi bir ilişki arıyorsan boşuna bekleme Güneş, çünkü asla olmayacak. Ben buyum. Değiştiremezsin," dediğimde hâlâ karşısında sutyenle durduğumu hatırladım ve utandım, ama yine de aldırmadım ve onunla konuşabilmek için ayağa kalktım.

"Demir, ben öyle bir ilişki istediğimi söylemedim. Tamam, belki önceden öyle şeylerin hayalini kurardım ama bunların hepsi senin gibi kaba, megaloman, sosyopat, sert burunden delicesine hoşlanmadan önceydi," dedim.

"... Sert deriken direkt fiziksel olarak da..." dediğimde gözlerimle pantolonunu işaret ettim. Demir de aynı anda aşağısına baktı ve "Sıktır," dedi.

"Güneş, bana ne yaptığına bak, sonra da dikkat ve cevap ver tabii!" dediğimde elimde olmadan gülmeye başlamıştım.

Dikkat demişti. Kahkahamı zorla bastırmaya çalışırken "Off!" dedi ve odasında bulunan banyoya girdi, ardından da kapıyı kapattı. Kendimi siyah yatağa attım ve tavanı izlemeye başladım.

Yaklaşık üç dakika geçmişti ama Demir hâlâ banyodan çıkmamıştı.

Üstüme baktığımda hâlâ sutyenimle olduğumu gördüm ve yatağın kenarında duran, neredeyse düşmek üzere olan gömleğimi alıp hemen üstüme geçirdim. Gözüm duvardaki kenarları siyah olan saate kaydığında on bir buçuk olduğunu gördüm. Sanırım bizim kafenin olduğu sokakta otururken tahmin ettiğimden daha fazla vakit geçirmiştik.

Normalde her gece on bir buçuk– on iki gibi yatardım ama bugün müzikalde gereğinden fazla efor sarf etmiştim.

Birlikte uyuyacaktık. Gülümsedim. Demir Erkan'la aynı yatakta uyuyacaktım! Sırada otururken ona o kadar yakın olmak bile tüylerimi diken diken ediyordu, acaba onunla aynı yatakta uyumak nasıl olacaktı?

İşin gerçeği bu gömlek ve pantolonla hayatta uyuyamazdım. Demir'in dolabına gidip bana uygun bir şeyler aramaya başladım. Banyoya doğru kulak kabarttığımda duş sesinin hâlâ devam ettiğini duydum ve rahatladım. Lacivert bir tişörtte karar kıldım ve askısından aldım. Üstümdeki gömleği ve sutyenimi çıkarttım. Ardından tişörtü üstüme geçirdim. Çıkarttığım sutyeni çalışma masanının önünde duran sandalyeye koydum ve sütyeni kapatması için de gömleğimi katlayarak onun üstüne yerleştirdim.

Banyonun kapısı açıldığında Demir içeriden sadece altına havlu bağlamış bir şekilde çıktı. Islak saçlarının arasından elini geçirdi ve diğer eliyle de banyonun ışığını kapattı.

"Dik demişken..." dediğinde eliyle göğüslerimi gösterdi. Sutyenimi çıkartmıştım ve bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim. Kahretsin!

"Görüntü hoşuna gitti gibi..." dediğinde pis pis sırıtma-

ya devam ediyordu. Gözlerimi devirdim ve pikenin altına girdim. Demir'i izlemeye devam ediyordum. Çekmecesinden siyah bir boxer çıkarttı ve giydi. Sonra ayağa kalktı ve havluyu çıkarttı. Havluyu benim eşyalarımın bulunduğu sandalyenin üstüne doğru attı ve havlu attığı yerde asılı kaldı. Sonra o da pikenin altına girdi.

"O pantolonla yatmayı düşünmüyorsun değil mi?" diye sorduğunda "Senin kıyafetlerinin içinde kaybolurum herhalde. Başka seçeneğim yok," diye cevapladım.

"Evet, haklısın. Hiçbir şey bulmakla uğraşamam, haklısın. Ama başka bir seçeneğin var," dediğinde ona döndüm.

"Çıkart."

Bana meydan okuyan gözlerle baktığında ben de ona karşılık vermeliydim. Pantolonumu çıkarttım ve yere attım.

"İyi geceler," dedim ve yan döndüm, her ne kadar sırtımı ona dönmüş olsam da o uyuduktan sonra mutlaka arkamı dönüp onun uyuyuşunu izleyecektim. Sonuçta kaç kişi Demir Erkan'ı uyurken görme zaferine erişebilmiştir ki?

Kızlarla yattıktan sonra onlarla kalmadığını duymuştum. Pek çok bakımdan belki o da benimle ilklerini yaşıyordu. Aklımda hep bu düşünce vardı. Belki de hiç yapmadığı, cesaret edemedeği şeyler vardı ve o şeyleri benimle yapabilirdi.

Birini, beni sevebilirdi.

"Hı hı, sana da ondan!" dedi ve bana doğru dönüp pikenin içinden kolunu benim üstüme attı. Bana sarıldı ve beni kendine çekti.Eliyle yanlışlıkla göğsümü kavradığında "Hey!" dedim.

"Pardon! Pardon!" dedi ve elini karnıma kaydırdı.Güldüğünü buradan hissedebiliyordum.

"Altında sadece külot, üstünde sadece benim tişörtüm varken gecemi ne kadar zorlaştırdığın hakkında en ufak bir fikrin yok," dedi ve o gece konuştuğumuz son şey bu oldu. Bu sefer gülme sırası bana geçmişti.

Sabah okula motorsikletle değil arabasıyla gelmiştik. Arabasından aynı anda indiğimizde okuldakilerin bakışları aklıma kazındı. Bu bakışları asla unutmayacaktım. Okulun girişine doğru yan yana yürüyorduk ve altımda kot pantolonum, üstümeyse gömleğim yerine onun dün gece uyurken giydiğim tişörtünü yine giymiştim. Şaşırtıcı bir şekilde buna izin vermişti.

"Sence kaç kişi sevgili olduğumuzu biliyordur?" diye sorduğumda "Sevgili olmak ne demek ya? Beraberiz işte. Öyle saçma sapan kelimelere gerek yok," dedi.

"Tamam... ama sorumu cevaplamadın," dedim.

"Bilmem. Dün geceki olaydan sonra sadece bu okul değil, bu şehir biliyordur bence," diye cevap verdi.

"Kızlar neden beni öldürecekmiş gibi bakıyorlar?"

"Ciddi ciddi soruyor musun? Okula benimle geldin, hâlâ seninle yürüyorum ve üstüne üstlük sen benim tişörtümü giyiyorsun," dedi.

"Sence yattığımızı mı düşünüyorlar?"

"Yok Güneş, koklaştığımızı düşünüyorlar," dedikten sonra bahçede Doğukan'ların olduğu, çetenin her zamanki yerine geldik.

"Hayret, Cansu yok," dediğimde Doğukan "İti an, çomağı hazırla. Tam arkanda," dedi. Arkamı dönmemle Cansu, Masal ve voleybol takımından iki kızı daha gördüm.

Cansu geldiği anda "Demir, seninle bir şey konuşmam gerekiyor," dedi.

Demir, Cansu'yu takmadı ve Doğukan'la olan sohbetine geri döndü. Cansu ilginç bir şekilde geldiğimizden beri ne suratıma bakmıştı ne de bana laf atmıştı.

"Demir sana diyorum! Bir şey söylemem gerekiyor!" diyip Demir'in kolundan çektiğinde Demir hemen sertçe kolunu ondan kurtardı ve "Ne var?" dedi.

Cansu, "Seninle konuşabilir miyiz? Özel," dediğinde işte müdahale etmem gerektiği anın geldiğini anladım.

"Bir dakika bir dakika... Demir'le özel mi konuşmak istiyorsun?" dedim.

"Evet."

Cansu bana cevap vermişti ama ne Demir'in ne de benim gözlerime bakıyordu. Gözleri yerdeydi. Kendine olan güveninden geçilmeyen bu kıza ne olmuştu böyle?

Demir "Seninle konuşacağım pek bir şey olduğunu sanmıyorum," diyerek Doğukan'a döndüğünde Cansu "Önemli!" dedi.

Araya girip "Eğer bu kadar önemliyse burada da söyleyebilirsin, öyle değil mi?" diye sordum.

Demir arkasını döndü, çetedeki diğer çocuklar da Demir'in ilgisini verdiğini görünce döndüler. Hepimiz Cansu'nun konuşmasını bekliyorduk.

Demir "Cansu söyle, işim var." dediğinde Cansu onun gözlerine baktı.

"Lütfen burada herkesin içinde söyletme, bana bunu yapma," dedi.

Cenk, Demir'in arkasındaki çocukların arasından çıkıp bize yaklaştı. "Cansu, neyin var?" dediğinde artık Cansu'nun söyleyeceği kelimeleri bekliyorduk.

"Demir..."

Savaş "Cansu, söyler misin artık?!" deyince, Cansu bana baktı ve sonra gözlerini kaçırıp tekrar Demir'e döndü.

"Demir, lütfen içeri girelim veya spor salonunun oraya da gidebiliriz, lütfen... Lütfen yalnız konuşalım," dedi.

Artık yetmişti." Cansu, bilmem farkında mısın ama Demir'le artık beraberiz. Aptal olduğunu biliyorum ama senin bile artık bunu anlamış olman gerekir. Burada bu kadar eski arkadaşın da var. Artık lafı dolandırma ve söyle," dedim. Dün gece barda bana söylediklerinden ve müzikalde bize yaptıklarından sonra artık ona nazik olmak zorunda değildim.

Cansu bana bakmadı. Demir'e döndü ve sonunda konuştu.

"Demir, ben hamileyim."

32. Bölüm

"Yalan söylüyor," dedim.

Duyduklarım karşısında her ne kadar korksam da konuşabilmiştim.

"Hamile falan değilsin. Demir'i yanında tutabilmek için atıyorsun," diyen sese döndüğümde arkamda Helin'in durduğunu fark ettim. Ne zamandan beri oradaydı bilmiyordum ama çevremiz hayli kalabalıklaşmıştı.

Helin bir kez daha düşüncelerimi dile getiren kişi olmuştu.

Demir, Cansu'ya baktı. "Bu doğru mu Cansu?" dedi.

Cansu, "Evet, doktora bile gittim," dedikten sonra çantasından bir kâğıt çıkardı ve Demir'e uzattı. Demir önündeki doktor raporuna baktı.

"Gerçekten hamile mi?" diye sorduğumda Demir kağıdı katladı ve bana baktı. Başını evet anlamında salladı.İşte o anda bittim. Demir'in umutsuz bakışları karşısında ne diyeceğimi bilemedim.

Demir sakinliğini bozarak "Bu çocuk benden olamaz. Bana hap kullandığını söylemiştin!" diye çıkıştı.

Cansu, "Yalan söyledim," diye fısıldadığında Demir ona doğru bir adım attı ve "Ne dedin sen?" diye sordu.

"Sana yalan söyledim! Bu aptal sarışın ortaya çıkıp seni iki dakikada elimden almıştı ve ben ne yapacağımı bilemedim. Özür..."

"Eğer yanında duracağımı falan düşünüyorsan çok yanılıyorsun Cansu. Kendi yediğin haltı kendin düzelt. Git aldır veya büyüt. Umrumda değil. Bu işte yalnız başınasın," dedi Demir ve kâğıdı Cansu'ya atıp okulun giriş kapısına gitti.

Cansu bana baktı. Ağlamaya başladığını görmüştüm. O güçlü bir kızdı fakat şu anda kolayca kırılabilen bir camdan farksızdı. Kimse Cansu'ya bir şey söylemedi ama Cenk aradan çıkıp ona sarıldı ve onu kalabalıktan uzaklaştırdı.

Helin'e döndüm ve "Demir'e baksam iyi olacak," dedim. Sesim varla yok arasındaydı. Demir'in yanına gitmek için girişe doğru yürümeye başlamıştım ama yanına varınca ne diyeceğimi bilmiyordum. Aklım karmakarışıktı. Demir'in aklınıysa o anda hiç düşünemiyordum.

Cansu'nun Demir'i kazanmak için yalan söyleyip ondan hamile kalması karşısında Demir'in tepkisi beklenen şekilde olmuştu. Kimse Demir'den oturup babalık yapmasını beklemezdi. Hele de istemediği bir kızdan istemediği bir çocuğa.

Demir'le Cansu ne zaman yatmışlardı? Aradan uzun bir süre geçmemiş miydi? Bu zamana kadar ortaya çıkmış olması gerekmez miydi? Eğer öyleyse kaç aylık hamileydi?

Ya Demir'le yakın zamanda tekrar birlikte olmuşlarsa?

Bir yandan da şunu düşünüyordum; şu anda Cansu'nun yerinde ben de olabilirdim. Demir'i kaybetmemek için bunu yapabilecek cesarete veya çaresizliğe sahip olabilir miydim? Ya ben hamile kalsaydım, isteyerek veya iste-

meden, Demir aynı burada olduğu gibi çekip gider miydi? Suratıma tiksinerek bakar mıydı?

Ne yapardım? Karnımda sevdiğim adamın benimle bütünleşmiş bir parçası olsaydı, sevincimden ağlamak yerine onun beni terk etmesi nedeniyle üzüntüden mi ağlardım? Neredeyse on sekiz yaşında, terk edilmiş, hamile bir kız olmak dışında hiçbir şey olmazdım. Beraberken duygularımın birbirine karıştığı, açık düşünemediğim bu adamın bebeğini taşırken ne beni ne de bebeğimi istediğini söylemesini kaldırabilir miydim? Hiç sanmıyordum.

Demir'i en başta bulamamıştım ama boş spor salonunun kapısından içeriye baktığımda tribünlerde siyah bir silüetin oturduğunu gördüm. En yukarıda oturuyordu. Gittim ve yanına oturdum. Işık yoktu, salon sadece camlardan giren güneş ışıklarıyla aydınlanıyordu.

Hiçbir şey söyleyemedim. Sessizce yan yana oturuyorduk. Tam da her şey güzel giderken... Bu olmak zorunda mıydı? Neden sürekli engellerle yüzleşmek zorunda kalıyorduk? Ona baktım. Dün gece yanında uyuduğum, uyandığımda birbirimize sarılmış bir şekilde uyuduğumuzu fark edince gülümsediğim Demir yanımda duruyordu. Sabah onunla artık her şeyi konuşabilirmişim gibi hissediyordum fakat şu anda aklıma söyleyecek tek bir kelime gelmiyordu.

"Demir..." dediğimde bana döndü. Ne ağlıyordu ne de yüzünde bir duyguyu yansıtıyordu. Demir yine hissettiklerini saklıyordu.

"Ne yapacağım Güneş?" Onu ilk defa savunmasız görüyordum. Hiçbir şeyden korkmayan, her şeyle yüzleşen Demir şu anda yanında oturan bu basit kızdan yardım istiyordu.

"Ne hissediyorsun?" dediğimde "Ne mi hissediyorum?" diye sözüne başladı.

"... Boşluk. Duygusuzluk. Ben bunlardan başka hiçbir şey hissetmedim hayatımda. Cansu salağının böyle aptal bir işe kalkışacağını tahmin bile etmemiştim!" dedi.

Demir'in az önce bahçedeyken Cansu'ya söylediklerini ben de duymuştum. Herkes Demir'den Cansu'yu kafasına takmamasına ve hayatına normal bir şekilde devam etmesini bekliyordu ama o tanıdıklarını düşündükleri Demir Erkan bunları yapmıyordu. Boş bir spor salonunda oturup düşünceleriyle boğuşuyordu.

Demir hemen Cansu'ya destek vermeyecekti, onu sevmeye falan da başlamayacaktı. Bunu biliyordum fakat Demir kendisinin de düşündüğü gibi boş biri değildi. Herkes onu yanlış tanıyordu. O bile kendini yanlış tanıyordu. Böyle bir durumda o kızı çaresiz bırakıp gidecek biri değildi. Kendine yediremezdi, tıpkı şu anda olduğu gibi.

"Güneş, ne yapacağım?" diye bana baktığında gözlerinde gerçek Demir'i gördüm.

"Bil.. Bilmiyorum Demir. Ya Cansu bebeği aldırmak istemezse?" diye sordum.

"İstemeyecek Güneş! Zaten başından beri amacı buydu baksana!" diye çıkıştığında geriledim ve elinin üstünde olan elimi geri çektim.

"Sence amacına ulaştı mı?" diyebildim sadece. Bunun cevabını almam gerekiyordu. Bu Demir'le olan ilişkimizin sonu muydu? Cansu yine yapacağını yapmıştı. Hem de bu sefer en büyük hamlesini yapmıştı. Demir benden ayrılıp hemen onunla beraber olmaya başlamayacaktı, biliyordum ama benden uzak duracağı kesindi. Bunu gözlerinden anlayabiliyordum.

"Bebeğin senden olduğu gerçek mi ki? Cansu'yu tanıyoruz. Sırf seni elinde tutmak için başka birinin bebeğini

taşıyıp senin olduğunu iddia edebilir, hem siz... ne zaman birlikte oldunuz-" diye soracakken Demir sözümü kesti ve konuşmaya başladı:

"Güneş, ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Sen... senden çok hoşlanıyorum Güneş. Şu ana kadar öperken bir şey hissedebildiğim tek kişi sensin ve bunu kaybetmek istemiyorum..Gerçekten. Ama şu anda bir şey hissedebiliyor olmamdan çok önem verdiğim bir şey var. Senin mutlu olman. Ağladığını asla görmek istemiyorum Güneş. Senin için de değil. Benim için. Ne zaman ağlarsan benim yüzümden olacağını şimdiden görebiliyorum." Şimdi ayağa kalkmıştı ve karşımda duruyordu.

"Üzülmek istemiyorsan, benden uzak durursun Güneş. Hele bugün bu olanlardan sonra..." diye sözüne devam ettiğinde kendimi ondan daha da uzağa ittim. Demir ne yapıyordu? Şu an milyonlarca parçalara ayrılıyordum ve bu sefer toplamak için o orada olmayacaktı. Bunu anlayabiliyordum.

"... ama sana şu kadarını söyleyeyim Güneş.Dün gece, hayatımda hiç uyumadığım kadar rahat uyudum," dedi ve alnımı öptü. Ardından beni büyük ve karanlık spor salonunda yalnız bıraktı. Kapıdan çıkana kadar onu izlemeye devam ettim. Oturduğum yere ayaklarımı da koydum ve dizlerimi yüzümün hizasına çıkarttım.Dizlerime sarılıp kendime doğru çekerken gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

Her şey güzeldi, dün gece... Müzikal... En sonunda, ailemi kaybettiğimden beri tam anlamıyla mutlu olduğumu hissediyordum. Demir beni tamamlamıştı ve kendimi güvende hissediyordum. Dün gece rahat uyuyan sadece o değildi. Onunla mutluydum.

Demir'e kızamazdım. İşte bildiğim bir şey varsa o da

buydu. Ona ne kızabilir ne de onu sorumlu tutabılırdım. Bir kızdan çocuğu olacaktı ve onun yanında olması normaldi. Her ne kadar bahsettiğimiz kişi Demir Erkan olsa da onun da bir kalbi vardı. Sorumlu tutulması gereken bır kişi varsa o da Cansu'ydu. Demek o kadar seviyordu ha.

Zil çaldığında ağlamamı durdurdum ve derse gittim. Yanımda oturuyordu ve yine en başa dönmüştük. Tek kelime konuşmuyorduk. Konuşacak ne kalmıştı kı?

Şu an yanımda olmasını istediğim kişi Arda'ydı. Onunla aynı okulda olmak için nelerimi vermezdim.

Kapının çalınmasıyla ders bölündü ve içeriye Ayhan Hoca girdi.

"Pardon hocam, müzikal ekibine hatırlatma yapacaktım," dediğinde yarın Ankara'ya doğru yola çıkacağımızı, gezinin detaylarıyla ilgili panoya bakmayı unuttuğumu hatırladım. O kadar çok olay olmuştu ki panoya bakmak aklıma bile gelmemişti.

"Gençler yarın cuma ve bildiğiniz gibi sabah yola çıkacaktık ama otobüsü akşam üstüne ayarlayabildik. Okul çıkışı otobüse binip yola çıkacağız. Size hazırlanmanız için yarın izin yazdıracağım. Doğruca siz çıkışa geleceksiniz... Bır de ayak işlerini yapacak düzgün birini bulabilseydim..." dediğinde ön sıradaki sarışın kız, "Oh ya hayat varmış keşke biz de müzkalde olsaydık," diye bağırdı.

Ayhan Hoca, "Geç kaldın Yaren. Bir dahakine artık. Neyse... devam ediyorum. Kostümlerinizi kostüm bölümündekiler getirecek. Siz sadece size yetecek kadar kıyafet falan getireceksiniz," dedi.

Esma "Hocam, kaç gün kalacağız?" diye sorduğunda panoya bakmamış olanların sayısının birden fazla olduğunu anladım.

"Bir panova boşuna mı bakın dedik arkadaşlar? Beş gün. Beşinci günün sonunda da sonuçların açıklanacağı kutlama gecesi tarzı bir şey olacak. Yanınıza abiye bir kıyafet de alın," dedi Ayhan Hoca ve sınıftaki öğretmenle teşekkür ettikten sonra çıktı.

Ayhan Hoca gittikten sonra en arkada oturmanın tavdalarını kullanarak cebimden telefonumu çıkarttım ve Arda'ya mesaj attım.

Beni okul çıkışı alır mısın?

Mesajı attığım anda cevap geldi. Onun okulu, yani benim eski okulum bizimkinden bir saat önce bitiyordu. Şu anda son dersin son dakikalarında olmalıydı.

İyi misin? Bir sorun mu var civciv?

"Civciv" yazdığını görür görmez gülümsedim. Yanımdan Demir'in telefonuma bakıyor olduğunu görüyordum ama telefonu tam sıranın üstüne, kalem kutumun arkasına koymuştum, bu yüzden yazanları göremediğini biliyordum. Şu an Demir meraktan çıldırıyor olmalıydı.

Seninle konuşmam lazım, hem almam gereken birkaç şey var.

Diye yanıtladım ve telefonumu tekrar cebime koydum.

Okul bittiğinde sonunda "Oh be." diyebilmiştim. Bir an önce Arda'yla beraber alışverişe gitmek istiyordum. Normalde kızlarla ve Burak'la giderdim ama üçümün de hazırlaması gereken kendi bavulları vardı zaten.

Vedalaştıktan sonra son bir kez Demir'i görebilmek için

bahçede çetenin toplandığı yere baktım. Tüm kadro oradaydılar ve bir şeyler konuşuyorlardı. Cansu da sohbete dahildi. Demir'le yan yana durmuyorlardı ama çok uzak da durmuyorlardı. Demir ona baktığımı görünce bana el salladı. Ben de ona el salladım.

"Kime el sallıyorsun?"

Arda'nın sesini duyduğumda arkamı döndüm.

"Gözlüğün nerede?" diye sordum. Arda çok ilginç görünüyordu. Daha çocukken tanıştığımızdan beri hep gözlük takıyordu.

"Babamla ilk defa MMA antrenmanına gittim ve lens kullanmayı bir deneyeyim dedim. Eskiden zaten çok çekiciydim, şimdi iki kat daha çekici oldum. Artık kızlar peşimi bırakmayacak," dediğinde güldüm.

Ne antrenmanı olduğunu anlamadığım ve bir an önce oradan uzaklaşmak istediğim için hemen söylediğini geçiştirip "Evet, sana ayrı bir hava katmış. Hadi, gidelim buradan artık," dedim.

Demir'e son bir kez daha baktım ve Arda'yla beraber otobüs durağına yürümeye başladık.

Arda'nın sempatik olduğunu biliyordum ama yakışıklı olduğu konusunu hiç düşünmemiştim.Gerçekten yakışıklı görünüyordu. Gözlüğü olmayınca yeşil gözleri daha da ortaya çıkmıştı.

"Ee dökül bakalım," dediğinde çoktan alacaklarımı almıştım ve çilekli milkshake alıp dışarıdaki masalardan birine geçmiştik. Müzikal ve Ankara olayını zaten biliyordu. Ona bugünkü olayları, Cansu'yu ve Demir'i anlattığımda derin bir nefes alıp arkama yaslandım.

"Ne okulmuş ya! Ben de bizim okulu olaylı sanırdım. Dört sezonluk dizi çıkar buradan," dediğinde ona baktım.

Ciddi ve üzgün olduğumu görünce alaycı havasını sonlandırdı ve elimi tuttu.

"Bu Demir denen çocuk, bizim kafeye gelip terör estiren çocuk..." dediğinde "Evet," dedim.

"Ve tüm bu olaylara rağmen sen onu hâlâ çok seviyorsun...?"

"Evet ve açıkçası bu beş gün boyunca onunla Ankara'da aynı mekanda yirmi dört saat boyunca birlikte olacağım. Cenk de, Cansu da orada olacak ama beni en çok endişelendiren Demir'in de orada olacak olması. Nasıl davranacağımı bilmiyorum."

"Sana destek olacak biri lazım. Seni Demir'den uzak tutacak biri... Sürekli anlattığın Helin, Esma ve Burak da o oyunda görevli olacak ve hepsi meşgul olacaklar haliyle..." dediğinde nereye varmaya çalıştığını anlamamıştım.

"Evet..?" dediğimde sırıtmaya başlamıştı bile. "Şimdi ne oldu Arda?" diyerek ben de gülümsemeye başladım.

"Hem ben de zaten o üçüyle tanışmayı çok istiyordum," dedi.

Heyecanla "Ne yani, sen de mi geleceksin?" diye sorduğumda "Neden olmasın? Güzel sarı civcivim büyümüş de müzikallerde oynuyor!" dedi.

"Ayhan ve Hülya Hocaya, yani müzikalde görevli olan öğretmenlerime sorup izin almam gerekiyor," dedim. O kadar mutluydum ki! Arda beş gün boyunca benimle olacaktı ve dikkatimi dağıtıp Demir'i düşünmeme engel olabilirdi. Tabii ne kadar mümkün olabilirse..

Rehberden Ayhan Hoca'nın numarasını buldum ve hemen aradım.

"Güneş nasılsın? Lütfen bana bir aksilik çıktığını, gele-

meyeceğini, sesinin kısıldığını falan söyleme," diye telefonu açtığında hemen "Yok yok hocam. Her şey mükemmel," dedim.

"İyi iyi. Rahatladım. Ne oldu, niye aradın?"

"Hocam, hani ayak işleri için birini arıyordunuz, bulabildiniz mi?" diye sordum.

"Müzikaldekilere beş gün, yarımla beraber altı gün izin yazıldığını öğrenince bana gelip bu işi almak isteyen birkaç öğrenci oldu ama hiçbirinin izin alıp da bana yardım edeceğini sanmıyordum, bu yüzden kabul etmedim. Yani sonuç sıfır," dedi.

Arda bir yandan "Devam et," şeklinde hareketler yapınca konuşmaya devam ettim.

"O zaman size güzel bir haberim var, benim Arda diye bir arkadaşım var ve kendisi bizim okuldan değil, müzikle de epey ilgili. Müzikalde olduğumu duyunca bizzat gelip yardım etmek ve izlemek istediğini söyledi. Acaba izin verirseniz-"

"Süper olur Güneş! Teşekkürler. Hep sen yardıma koşuyorsun valla. Söyle arkadaşına hazırlansın, o da yarın okul çıkışında hazır olsun. Bizimle geliyor."

Arda'ya gülümsedim, o da gelebileceğini anladığında "Yes!" dedi. Elleriyle kumral saçlarımı karıştırdı.

"Yalnız ailesinden bizimle yolculuğa çıkabileceğini gösteren izin belgesi ve kimlik fotokopisi gerekiyor. Unutmasın," dedi.

"Tamam hocam. Çok teşekkürler iyi akşamlar."

"Sana da iyi akşamlar Güneş, iyi dinlen."

Telefonu kapattım ve "Başvurunu hazırlasan iyi olur, çünkü bizimle geliyorsun!" dedim.

33. Bölüm

Cuma sabahı hepimiz okuldan izinliydik. Akşam yola çıkacaktık. Her şeyden çok bu gezi boyunca Demir'den nasıl uzak durabileceğimi düşünüyordum.

Telefonuma gelen mesajla irkildim. Arda'dandı.

Akşam için hazırım, bavulumu da hallettim civciv. Babam sana göz kulak olacağımı falan söylediğimde hemen izin verdi. Seninkilerle de konuştu. Belgeler tamam.

Mutluydum. Eğer boş bir anıma gelir ve Demir'le konuşmaya falan çalışırsam yanımda dur diyecek biri olacaktı. Hem Arda'yla her zaman eğlenirdik. Bu yolculuk güzel olacaktı. Onu Burak, Esma ve Helin'le de tanıştıracaktım.

Acaba Demir'i yine gördüğünde ne diyecekti? Demir onu kafeden hatırlar mıydı? Demir yolda Cansu'yla mı otururdu?

Demir denilen herifi mi düşünüyorsun yine?

Gördüğüm mesaj karşısında şaşırdım.

Arda sen medyum falan mısın?

Hayır civciv, mesajıma cevap vermeyince o sırada meşgul olabileceğin şeyleri düşündüm ve... pek meşgul bir insan sayılmazsın. Seçeneklerim çok azdı :D

Bu çocuk gerçekten de beni tanıyordu. Saat dörde doğru geldiğinde okuduğum kitabı bıraktım ve sırt çantamın içine attım. Kıyafetlerimi giydikten sonra yolda rahat etmek için saçımı at kuyruğu şeklinde topladım.

Ayhan Hoca kutlama partisinden ve şık kıyafetlerden bahsettiği için yanıma makyaj malzemesi de almam gerekirdi ama bende adamakıllı olanlar sadece siyah göz kalemi ve parlatıcıydı. Bu yüzden hiç uğraşmadan ve Esma'nınkilere güvendim.

Helin'le okula geldiğimizde otoparkta otobüs hazır bir şekilde bekliyordu.

Helin, "Bak, seninki bavul yerleştiriyor," dediğinde Demir'i gördüm. İçimde bir anda yabancı olduğum bir duygu hissettim. Boşluk gibiydi. Sanki onu kaybetmişim gibi hissediyordum, ama kaybetmek istemiyordum. Hem de hiç. Sadece ona kafasını toparlayabilmesi için biraz zaman vermiştim. Tabii o ise benden uzak durma konusunda kararlı gibiydi.

Helin "Ve... yanında da müstakbel annemiz," diye devam ettiğinde Demir'in Cansu'ya bavulu bagaja koyma konusunda yardım ettiğini gördüm.

"O kırmızı bavul Cansu'dan başkasının olamaz zaten."

Esma'nın sesini duyduğumuzda sağımıza baktık, Burak'la o da gelmişti. Ekip tamam sayılırdı. Burak bizimkilerle beraber dört bavulu bir anda göttürmeye kalktığında "Ağır ol aslan, gösteri üstü bir yerimi kıracaksın," diyerek Arda geldi.

Burak'tan iki bavul kaptı ve "Selam," dedi.

"Arda," diyerek tanıttım onu.

"Demek meşhur Arda sensin?" diyerek Burak, Arda'nın elini sıktı.

Helin "Sonunda tanışabildik. Gülneş senden ara ara bahsediyordu ama seni hiç görmeyince hayal falan gördüğünü sanmıştık," dediğinde Arda "Sen Helin olmalısın. Memnun oldum. Ve sen de Esma, Burak da tabii sen Gülneş hep sizi anlatıyor," dedi ve ardından bana bakıp gülümsedi.

Burak "Hadi bagaja göttürelim, siz de otobüse gidip yer kapın," dedi. Onaylayıp yürümeye başladık.

Demir bagaj işini bitirmiş ve çoktan otobüse binmişti. Biz üç kız da bindiğimizde oturacak en mantıklı yeri seçmeye çalıştım.Dekor ve kostümler bagaja sığmayınca otobüsün en arka koltuklarına koymuşlardı, bu yüzden de bize önler ve arka kapının ardındaki beş sıraya kadar yer kalmıştı. Otobüs hemen hemen boştu, herkes bavulunun konduğundan emin olmaya çalışıyordu. Otobüste yer kapan bir tek Masal vardı.

Burak'la Arda deli gibi bir şey hakkında konuşuyorlardı. Arda bana yaklaşıp, "Burak'ın da Three Days Grace dinlediğini biliyor muydun?" dediğinde "Evet," dedim.

Three Days Grace, Arda'yla en sevdiğimiz gruptu. Burak'la sohbet etmeye zaten oradan başlamıştık.

"Niye daha önce bahsetmedin!?" dediğinde gülümsedim. Burak'la epey hemen arkadaş olmuşlardı.

Otobüs yavaş yavaş dolmaya başladığında Doğukan, Helin'e gülümsedi, ardından bizim iki önümüze oturdu. Esma, Burak'la beraber tam hizamızda, yan tarafımızda oturuyordu. Helin de benimle oturuyordu. Arda ayakta kalmıştı. Masal oturduğu yerden kalkıp Doğukan'ın yanına geçti.

Helin kalktı ve "Arda, sen buraya otur," dedi.

Arda, "Yok ya, ben önünüze otururum, boş zaten," diye karşılık verince "Hayır, benim zaten şu gri tişörtlü çocuğun arkasına oturmak gibi bir hobim var," dedi Helin ve hemen önümüze, Doğukan'la Masal'ın arkasına oturdu, Arda da yanıma yerleşti. Her zaman bir yere giderken aldığım sırt çantamı yere koydum.

Demir ön kapıdan otobüse bindiğinde hemen gözlerimle onu yakaladım. Bize doğru yürümeye başladığında beni gördü ve gözlerini bana kilitledi.

"Güneş."

Arda'nın sesini dikkate alamıyordum. Demir yanımıza geldiğinde durdu.

"Bu kim?" diye sordu. Ben cevap veremeden Arda "Adım Arda. Hani kafemize gelip terör estirmiştin?Hatırlamadın mı?" dedi.

"Burada ne işin var?"diye sorularına devam ettiğinde Demir'le konuşma fırsatını kaçıramazdım. Onunla konuşmak istiyordum.

"Ayhan Hoca'ya yardım etmek için burada, müzikal boyunca bizimle-" derken Arda sözümü kesti.

"Güneş susar mısın? Neden bizi ilgilendirmeyen birine hesap verelim?" dedi.

Demir'in tepkisini çok merak ediyordum. Sinirlenip de Arda'ya yumruk falan atarsa gerçekten işin içinden çıkılmazdı.

Demir omuzlarını silkti.

"Umrumda değil," dedi ve arka çaprazımıza geçti. Yerine oturana kadar onu izlemiştim.

"Güneş, bıraksam çocuğun içine düşecektin."

"Ne alakası var Arda? Alt tarafı bir soru sordu."

"Sen de anında dökülmeye başladın. Ne çabuk gerçekleri unutuyorsun? Bu herifi sevdiğini biliyorum ama başka biz kızdan bebeği olacak," dediğinde on saniyeliğine de olsa unutmuş olduğum bu şey yine tüm duygularımı ele geçirdi. Yok olup gidemezler miydi? Bebek de Cansu da?

"Haklısın, özür dilerim," dedim. O sırada Ayhan Hoca yanımıza geldi ve Arda'yla tanıştı, ardından Hülya Hoca da aynısını yaptı. Daha sonra iki öğretmen en öne, şoförün arkasına yerleştiler.

Arda "Bu gelenin kim olduğunu tahmin edeceğim.. Ediyorum...Ediyorum... vee Cansu," deyince cama yasladığım başımı koridora doğru çevirdim. Cansu kısa, siyah deri şortu, topukluları ve siyah sutyenini yeterince belli eden beyaz askılı bluzuyla içeri girdi. Güneş gözlüklerini indirdi ve Demir'i görünce onun yanına gitti.

Çaktırmadan Arda'yla oturduğumuz koltuğun arasındaki boşluktan onları izliyordum. Demir Cansu'nun onun yanına oturduğunu ve selam verdiğini görünce kafasını yine elindeki telefona eğdi ve sadece başını salladı.

Demir zor biriydi. Ben onu tam da kendime alıştırmıştım, belki de bana açılmasını sağlayacaktım. Ve bu kolay olmamıştı. Cansu iki yıldır deniyordu ve hâlâ onu elde

edememişti fakat bu yaptığı son hamleyle beraber neler olacağını bilemiyordum.

Arda "Önüne dön ve Helin'le konuş," dediğinde öntüme döndüm.

"Neden? Ne oldu?" diye sorduğumda "Öndeki o gri tişörtlü çocuk ve yanında oturan kızla epey ilgili görüntüyor, ayrıca çıldırmak üzere gibi bir hali var," dediğinde hemen Helin'in oturduğu koltukla yanındaki boş koltuğun arasından kafamı uzattım.

"Helin. İyi misin?"

Sinirli bir şekilde fısıldayarak "Şuna bakar mısın?" dedi ve eliyle Masal'ı işaret etti.

Masal resmen Doğukan'ın ağzının içine bakıyordu ve sürekli ona kur yapıyordu. Sağ eliyle saçıyla oynarken diğer eli de Doğukan'ın omzunun üstünde duruyordu. Doğukan'a konuşmak için her türlü taklayı atıyor, sorular soruyordu. Doğukan ise sadece onun sorduklarına cevap veriyordu, Masal'ın tüm bu yılışıklıklarına karşılık verdığı falan yoktu ama Masal'ın hareketleri gerçekten sınır bozucuydu. Helin'in şu anki düşüncelerini hissedebiliyordum.

Arda, Helin'e "Bak teklifim hâlâ geçerli, yer değiştirebiliriz." dediğinde Helin "Yok yok, gerek yok. Hatta buradan bir adım bile ayrılmayacağım. Gözüm üstlerinde," dedi ve önüne döndü.

Sadece Helin değil, ben de Masal'dan nefret ediyordum. Doğukan'ın üstüne fazla düşüyordu ve ayrıca Masal Doğukan'la neredeyse aynı boydaydı. Hatta Doğukan'dan uzun bile olabilirdi. Bu yüzden yan yana çok kötü görünüyorlardı.

Otobüs dolduğunda pek boş yer kalmamıştı, bir tek

Arda'yla bizim arkamızda oturan, onuncu sınıfta olduğunu tahmin ettiğim kahverengi saçlı çocuğun yanı boştu o kadar. Helin'in yanına da Helin'in sınıfından olan, orkestrada elektro gitar çalan bir kız oturmuştu. Adının Pelin olduğunu biliyordum ama Helin'in bizi tanıştırması dışında konuşmuşluğumuz yoktu.

Otobüs hareket edeli iki saat olmuştu. Esma Burak'ın omzuna dayanmış, uyuyordu. Burak da başını ona yaslamıştı ve müzik dinliyordu. Elleri birbirine kenetlenmişti.

"Sana da böyle bir şey lazım işte," dediğinde Arda'ya baktım.

"Ne gibi bir şey?"

"Esma ve Burak'ın sahip olduğu gibi. Masum ve güzel. Demir'le asla sahip olamayacağın şeyler bunlar. Sen de bunu çok iyi biliyorsun," dediğinde başımı yine arkaya doğru çevirdim ve Demir'in Cansu'yla ne yaptığına baktım. Cansu, Demir'le iletişim kuramayınca artık pes etmiş ve kollarını göğsünün altında birleştirmişti. Suratı düşmüştü. Demir'e baktığımda, onun da bana baktığını gördüm. Hemen önüme döndüm. Fena yakalanmıştım.

"... sonuçta sen benim küçük civcivimsin. Zarar görmeni istemem," dedi Arda ve onu dinlemediğimi anlayınca saçımı çekti.

"Hey! Saç çekmeye son verdiğimizi sanıyordum!" dedim.

"Hak ettin ama. Bundan sonra her ona baktığında bir kez saçını çekeceğim," dedi.

"Ama bu haksızlık! Biliyorsun, çok bakılası, yakışıklı, ve o muhteşem gözleri... Ah!! Şimdi niye çektin? Ona bakmamıştım bile."

"Evet ama yine hak ettin. Unutma sarışınım, bunu kendin istedin. Aklını bu gezi boyunca ondan uzak tutacağına söz verdim. Şimdi cayamayız," dedi.

Haklıydı. Ona söz verdirmiştim. Ve Arda'yı tanıyordum, asla sözünden veya bir iddiadan dönmezdi.

Demir ayağa kalkıp arkamızdaki boş koltuğa geçti. Ne yapıyordu? Arda'yla beni mi dinleyecekti? Belki de Cansu'dan sıkılmıştı.

İşin zor kısmıysa gezi boyunca Demir'den kendimi uzak tutmaktı. Her bir hücrem şu anda bile Cansu'yu parçalayıp Demir'in yanına oturmak, elini tutmak istiyordu. Üstelik iki gün sonra gösteri günü onunla yine Say Something'i söyleyecektim ve asla ama asla bu şarkının anlamının bizi tanımlamasını istemiyordum.

Ben kararımı vermiştim. Her ne kadar özellikle şu son günlerde ikilemler yaşasam da ondan asla vazgeçmeyecektim. Arda da beni tanıyordu, ne kadar inatçı olduğumu biliyordu.

Otobüs bir benzin istasyonunda durduğunda Hülya Hoca mola verdiğimizi ve tam on beş dakika sonra otobüste olmamız gerektiğini söyledi. Tuvalete gitmek için otobüsten inen en fazla beş kişi vardı. Diğerlerinin çoğu ise sigara içmek için aşağı inmişlerdi. Normalde öğretmenlerin yanında sigara içemezlerdi, bu yüzden benzin istasyonunun arka tarafına geçip orada içtiler.

On beş dakika geçmişti ve ben biraz Helin'in yanına geçmiştim. Esma hâlâ uyuyordu ama Burak zaten Arda'yla konuşuyordu. Arda'nın yalnız kalması gibi bir korkum yoktu. Yeni bir ortama girdiğimizde Arda'nın oradakilerle sanki yıllardır kankaymış gibi davranması için yalnızca beş

dakikaya ihtiyacı olurdu. Onu tanıdığımdan beri böyleydi. Zaten Burak'la da çok iyi anlaşmışlardı.

Otobüs yine dolmuştu, sadece Hülya Hoca şoförle beraber benzin parasını ödemek için kasaya gitmişti.

Cansu elinde bir içecek tutuyordu, bize doğru yaklaştığında bana bakıyor olmasından bir şey çıkarmalıydım zaten. Ayağı takıldı ve içeceğinin tamamını üzerime döktü.

"Uff! Özür dilerim Güneşçim. Yanlışlıkla oldu. Peçete falan al," dedi ve geçti. Ayağa kalkıp onu durdurdum.

"Bilerek yaptın Cansu, ayağın falan takılmadı. Gördüm," dedim.

Cenk "Ayağındaki ayakkabılara bak, takılması an meselesiydi zaten," dedi ve Demir'in eski yerine, Cansu'nun yanına geçti.

Helin yardım etmeyi teklif etti ama gözlerinden uyku akıyordu, ben halledebileceğimi söyleyip otobüsten indim ve tuvalete doğru yürümeye başladım.

Cansu'nun ağzından

Demir sırf Güneş ve yanındaki yeni arkadaşını izlemek için yanımdan kalkıp onların arkalarına oturmuştu.İşte buna müdahale etmeliydim. Güneş tuvalete gitmişti. Helin o gidince hemen başını cama dayayıp gözlerini kapatmıştı. Esma zaten uyuyordu. Burak ve Güneş'in yanında oturan yeni çocuk sohbete dalmışlardı. İşte fırsat buydu.

Hülya Hoca otobüse bindiğinde ilk iş olarak sayımızı kontrol edecekti. Daha o saymaya başlamadan yanına gittim.

"Hocam, yola çıkabiliriz. Tamamız, ben saydım," dedim ve yerime geçtim. Yola çıktık.

Müzikalde Güneş'imiz eksik olsun. Kaybetsek de önemli değildi zaten. Önemli olan Güneş denen sarışının kaybetmesiydi. Tıpkı Demir'i kaybeceği gibi.

Demir, Güneş'in koltuğunun arkasından da kalkmıştı. Kiminle oturuyordu?

34. Bölüm

Tuvaletteyken Cansu'ya küfür ede ede sırt çantamdan yedek tişörtümü çıkarttım ve giydim. Eskisini de katlayıp çantama tıktım. Suratıma ve kollarıma gelen içeceği suyla temizledim. Saatlerdir at kuyruğuyla toplanmış saçlarımı açtım ve taradım. Tarağımı da kaldırdıktan sonra tuvaletten çıktım.

"İyi misin?"

Tuvaletten çıktığımda kapının hemen yanında Demir duruyordu. Sigarasını içerken bana sorduğu sorunun cevabını bekliyordu.

"Otobüsten niye indin?"

"Sen de indin," dediğinde benzin istasyonunun ön tarafına, otobüsün durduğu yere doğru ilerlemeye başladım.

"Evet ama bu geçerli bir neden değil," diye cevap verdiğimde yaslandığı duvardan doğruldu ve yanıma geldi. Beni durdurdu ve kendine çevirdi.

"Güneş, konuşabilir miyiz?" dediğinde otobüsün olması gereken yerde olmadığını gördüm.

"Otobüs nerede?"

"Ne yani, burada değil mi?" dedi. Bizi burada unutup gitmişlerdi.

"Harika," dediğimde bir yanım Demir'le yalnız geçirebileceğim zamana seviniyordu, diğer yanımsa Arda'nın sesine bürünüp ondan uzak durmam konusunda bana söyleniyordu.

Çantamın ön gözünden telefonumu aldığımda çekmediğini fark ettim.

"Hangi benzin istasyonunda telefon çekmez ki!!" dediğimde Demir de telefonunu cebinden çıkardı.

"Benim zaten şarjım sıfır," dedi.

"Tabii ki şarjın biter, tüm yol boyunca telefonuna bakmak dışında hiçbir şey yapmadın," dedim.

"Birileri beni izliyormuş anlaşılan," derken o gülümsüyordu ama ben gülümsemiyordum.

Ona arkamı dönüp dükkânın içine girdim ve kasada duran adama telefonun çektiği bir yer olup olmadığını sordum.

"Burada hiç telefon çekmez ama istiyorsanız sabit telefon var," dedi.

Müzikaldeki hiç kimsenin numarasını ezbere bilmiyordum. Bir tek Arda'nınkini biliyordum. Tuşlamaya başladığımda Demir eliyle telefonu kapattı.

"Ne yapıyorsun? Burada mı kalmak istiyorsun?" derken beni kolumdan tuttu ve dışarı çıkardı.

"Eninde sonunda geri döneceklerdir. Kazanmalarını sağlayacak olan iki adamın yokluğunu fark ettikleri anda dönecekler. O zamana kadar o tarafa doğru yürüyelim. Konuşmamız lazım," dediğinde onunla daha fazla tartışmadan kabul ettim.

Yürümeye başladığımızda güneş yeni batmıştı ama hava hâlâ aydınlıktı.

Demir yeni bir sigara daha yaktı.

"Konuşmamız lazım dedin ama konuşmuyorsun?" dediğimde gözlerini ilerlediğimiz yoldan ayırmadı.

"Bir şeyi bilmeni istiyorum..." diye sözüne başladığında ciddi olduğunu fark ettim.

"Ben Cansu'yu sevmiyorum," dedi rahatlamıştım. Belki de uzun zamandır bunu duymaya ihtiyacım vardı. Demir bana dönüp baktığında sözünün hâlâ bitmemiş olduğunu ve olumsuz bir şeyin geleceğini anladım.

"Ama..." dediğimde sözüne devam etti.

"Ama şu an benim lanet olası bebeğimi taşıyor!"

"Senin bebeğin olduğunu nereden biliyorsun?O otobüste bulunan herhangi birinden olabilir!Hiçbir şekilde senin olduğunu kanıtlamadı henüz," dedim.

"Haklısın. Ama ne yapacağımı bilemiyorum ve tüm bu olayları kafamda yerleştirmeye çalışırken benden uzak durmanı istiyorum Güneş. İşin sonunun ne olacağını bilmiyorum ve incinmeni istemiyorum, gidişat bunu gösteriyor."

"Senden uzak durmak istemiyorum," diye itiraf ettiğimde yürümeyi bıraktım ve onu arkadan izlemeye başladım. Durduğumu fark edince o da durup arkasını döndü. Sigarasını yere attı.

"Ne demeye çalışıyorsun Güneş?"

"Beni duydun! Senden uzak durmayı falan istemiyorum. Cansu'yu istemiyorum. Karnında kimin bebeğini taşıdığını bilmek de istemiyorum çünkü senden olmadığını biliyorum."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" dediğinde ona bir adım yaklaştım.

"Yüzde yüz emin olamam ama Cansu'yu tanıyorum. Gerçekten hamileyse bile seni elinde tutmak için senden olduğunu söyleyebilecek yüzsüzlüğe sahip," dedim.

"Peki ya doğruysa? Gerçekten o çocuk benim çocuğumsa?" Demir'in gözlerindeki duyguyu görebiliyordum. Bir şeyler hissediyordu. Demir herkesin bildiği gibi duygusuz ve umursamaz Demir değildi. Onun da düşünceleri vardı, ve duyguları. Tabii bu duygularını herkesten daha farklı yaşıyordu ve dışarıya yansıtmıyordu. Fakat benimleyken kendini rahat bırakabiliyordu. Gerçek onu görmeme izin veriyordu. Bunu hissedebiliyordum.

"O zaman ne yapacağının kararı sana ait. Eğer gerçekten Cansu'nun karnındaki bebek senin çocuğunsa, işte o zaman bazı seçimler yapman gerekecek. Benim bu seçimlere karışmak gibi bir hakkım da olmayacak. Tamamen senin hayatın." Bu söylediğimi kabul etmemesini istiyordum.

"Ya ben seçimimi çoktan yapmışsam?" diyerek bana yaklaştı ve dudaklarını dudaklarımla birleştirdi. Tüm bu zıtlığımıza, olanlara ve aramızın kötü olmasına karşın öpüşüne karşılık verdim. Onu bırakmayacaktım. Vazgeçmeyecektim. Kendime ne kadar hatırlatmam gerekirse hatırlatmaya devam edecektim.

Helin'in Ağzından

Bu Masal beni deli edecekti! Önümde Doğukan'a yapmadığı şey kalmamıştı. Her söylediğini duyabiliyordum, yaptıklarını da görebiliyordum.

"Artık güneş battı. Şu perdeyi açabilirim," diyerek Doğukan'ın üstüne eğildi ve perdeyi açtı. Ardından yavaşça geri çekildi ve bacak bacak üstüne attı. Eteğini düzeltiyormuş gibi yaptı, oysa ilgiyi bacaklarına çekmek için yapmıştı. Bu kızı gebertecektim.

Doğukan'a "Söylesene Doğukan, ne kadar zamandır Demir'lerle basketbol oynuyorsun?Harika olduğunu söyleyecektim," diyerek ona gülümsedi.

Doğukan cevap olarak "Epeydir," dedi.

"Kol kasların çok gelişmiş.Çok emek harcamış olmalısın." Masal elini Doğukan'ın koluna koydu ve onun kaslarını sıkmaya başladı.

Sol kolumu Doğukan'ın cam kenarında oturduğu koltuğun yanından geçirdim ve Doğukan'ın belini yakalayıp çimdik attım.

"Ah!"

Masal "Çok mu acıttım? Özür dilerim," dedi.

"Sen değil. Sanırım bir böcek ısırdı."

Ben ona gösterecektim böceği. Masal Doğukan'a eğilip hiç dövmesi olup olmadığını sordu.

"Ben de yaptırmak istiyorum ama nereye yaptıracağıma karar veremedim. Sence burası nasıl?" diyerek Doğukan'ın elini karnının üstüne koyduğunda Doğukan'ın oturduğu koltuğun altına tekme attım. Doğukan bunu hissedince hemen elini Masal'ın elinden ve karnından kurtardı.

"Fark etmez. Her yere olur," dedi ve bana ufak bir bakış attı. Gülümseyerek karşılık verdim. Ardından yine önüne döndü ve camdan dışarıyı izlemeye başladı.

Yolculuğa başladığımızda en başta Pelin'le oturuyordum fakat molaya yakın Güneş'le Pelin yer değiştirmişlerdi. Sanırım Güneş yine arkaya oturmuştu çünkü yanımda yoktu. Onunla konuşmak için arkamı döndüğümde sadece deli gibi sohbet eden Burak'la Arda'yı gördüm. Arda sırtını Pelin'e dönmüştü ve Burak'la heyecanlı heyecanlı House'un son sezonu hakkında konuşuyorlardı.Esma da uyuyordu.

"Arda, Güneş nerede?" dediğimde bana döndü ve "Bir dakika, yanında oturmuyor muydu?" diye sordu.

"Evet ama Cansu üstüne milkshake dökünce temizlemek için tuvalete- Güneş'i orada unuttuk!" dedim ve ayağa kalkıp otobüsü gözlerimle taradım.Güneş gerçekten yoktu.

Arda da ayağa kalktı ve Ayhan Hoca'nın yanına gitti. Cansu'ya baktım. Bana bakıp gülümsüyordu. Yine onun başının altından çıktığına adım gibi emindim. Yanı boştu. Demir de mi yoktu?

Arda iki hocayı da ayağa kaldırmayı başarmıştı, sonra geri gelip tekrar yerine oturdu.

Ayhan Hoca "Herkes bir otursun! Sayım yapıyoruz, eksik var," dediğinde iki kişinin eksik olduğunu onayladılar.

Hülya Hoca, Cansu'ya bağırırken Cansu da sürekli "Hocam özür dilerim, yanlış saymışım," diye sayıklıyordu. Cansu'yu da Masal'ı da bir gün çok pis dövecektim.

Arda "Hocam geri dönmeliyiz, benzin istasyonunda olmalılar," dedi. Hocalar şoförle konuşup hemen otobüsü döndürdüler. Esma bu gürültüden uyanıp ne olduğunu sorduğunda ona Güneş'i Cansu kaşarı yüzünden orada unuttuğumuzu, ama işin iyi tarafı Demir'in de onunla orada kaldığını anlattım.

Esma "Sen mi el atıyorsun ben mi?" diye sorduğunda başımla onayladım ve ikimiz de ayağa kalkıp arkaya, Cansu'nun oturduğu koltuğa gittik.

Ona hesap sorduğumuzda Cansu'dan karşılık vermesini bekliyorduk fakat tek söylediği şey "Size cevabınızı verirdim tatlım ama şanslısınız ki midem ölesiye bulanıyor," oldu.Gerçekten öyle olmalıydı ki gözlerini camdan ayırmıyordu. Dizlerini kendine çekip koltuğa dayamıştı.

Esma onu kolundan çekip bize doğru döndürdü. "Güneş'i orada bırakacak kadar küçük beyinli misin?Kız sana hiçbir şey yapmadı! Senin ona yaptığın tüm o şeylerin karşısında-"

"Bak Esma ya da her neysen. Beni tek kelime daha konuşturursan üstüne kusacağım ve bu konuda ciddiyim-" dedi Cansu ve elinde tuttuğu poşete kustu. Cansu'nun durumu gerçekten iyi değildi. Ya hastaydı ya da gerçekten hamileydi. Her geçen saniye inanmam kolaylaşıyordu. Sadece, Demir'in onun yanında duracağını sanmıyordum.

Cenk, Cansu'nun yanına oturup ona peçete getirdiğin-

de bize gitmemizi söyledi. Esma'yla beraber Arda'yla Burak'ın yanına döndük.

Biri "Hey! Güneş'le Demir'e bakın!" diye bağırdığında hepimizin kafası camlara kaymıştı. Benzinciden bize doğru yürümüşlerdi. Ama o anda duruyorlardı.

"Öpüşüyorlar!" dendiğinde otobüs onlara biraz daha yaklaşmıştı. Gerçekten Demir'le öpüşüyorlardı!

Esma'yla birbirimize baktık. "Veee... Gerçek aşk..." dediğinde ben de cümlesini tamamlayıp "... kazanır," dedim. İkimiz de gülümsüyorduk. Güneş'in onu sevdiğini biliyorduk, her ne kadar onaylamasak da eğer bu okulda Güneş'i koruyabilecek biri varsa o da Demir'di.

"Bana söz verdirmişti..."

Arda'nın konuştuğunu duyunca ona döndüm.

"Onu Demir'den uzak tutacaktım. Bana söz verdirmişti. Tutamadım," dedi ve yerine oturup önüne döndü.

Arda daha yeni yeni o ikisini yan yana görüyordu. Aralarındaki çekimi bizim kadar bilseydi belki de şu anda olduğu kadar şaşkın olmazdı.

Cansu'ya baktığımda o da bana bakıyordu.

"Gördün mü? Bence Güneş sana teşekkür edecek," diyerek sırıttım. Bana el hareketi çekti ve Cenk'le konuşmaya devam etti. Ben de önüme döndüm. Masal da Cansu'yla Cenk'in yanındaydı ve Cansu'ya destek olmaya çalışıyordu. Fırsattan yararlanıp Doğukan'ın yanına oturmayı düşündüm. Tam yanına oturacaktım ki bana baktı. Yanına oturmamı istemiyordu. Anlamıştım. Tekrar arkasındaki yerime geçtim.

Onun için tabii ki yeterliydim. Belki de o çetedeki çoğu kızdan daha güzeldim ama benimle görülmek istemiyordu. Benden utanıyor muydu?

Moralimi bununla bozmak yerine arkamı dönüp Güneş'le Demir'in arka kapıdan girmelerini izledim. Çetedeki erkekler Demir'i alkışlarken, kızlarsa Güneş'e kıskanç bakışlarını gönderiyorlardı. Ona gelen küfürleri ben bile duyabiliyordum. Güneş ise tüm o kızların bakışlarına rağmen mutluydu. Tabiiki mutlu olmalıydı. Demir Erkan onunla çıkıyordu. Üstelik yüzde altmış ihtimalle Cansu, Demir'in bebeğini taşıyordu.

Demir Erkan aynı kızla birden fazla kez görülmüştü, barın ortasında Güneş'i çekip öpmüştü ve herkese ondan uzak durmalarını söylemişti. Cansu'ya ve tüm olanlara rağmen otobüs onları izlerken Güneş'i öpmüştü.Demir bile bunları yaptıysa Doğukan niye yapmıyordu?

Masal konusunu henüz onunla konuşmamıştım, evet sorun oluyordu ama büyütülecek bir şeyi de yoktu.Doğukan aşırı derecede yakışıklı biriydi ve bu yüzden kızların ona asılması doğaldı. Bir sevgilisi olduğunu, o sevgilinin de ben olduğumu öğrenseler bunların hiçbiri olmazdı. Şimdilik bir şey yapmayacaktım ama eğer Masal ufak bir problemden daha büyük bir soruna dönüşürse, işte o zaman olaya el atardım.

Güneş geldi ve yanıma oturdu. Tabii hiçbirimiz hemen Demir'le yan yana oturmalarını, el ele tutuşmalarını, romantik romantik konuşmalarını beklemiyorduk. Bu olanlar bile Demir'e göre fazla iyiydi.

Hülya Hoca ve Ayhan Hoca, Cansu'ya onunla okula geri döndüklerinde ilgileneceklerini söylediler ve daha fazla üstelemediler. Okuldaki her hoca onun hamile olduğunu biliyordu. Şimdiye kadar bizim okulda bu tür birkaç vaka olmuştu. Hepsi eninde sonunda okulu bırakmıştı. Zaten başından beri gelme niyetleri de yoktu.

Bakalım Cansu ne yapacaktı? Ya Güneş? En önemlisi, eğer bebek Demir'dense bu iş nasıl sonlanacaktı?

Güneş Arda'ya dönüp "Özür dilerim," dediğinde Arda ona cevap vermedi ve Burak'la konuşmaya devam etti. Güneş'le Türkiye şampiyonası hakkında konuşurken Pelin'le Esma da sohbetimize dahil olmuştu. İki buçuk saat daha böyle böyle geçmişti. En sonunda yarışmayı düzenleyen sponsorların her ilin üçüncülerinin bu hafta bitene kadar kalmaları için ayarladıkları otele vardık.

35. Bölüm

Yolculuğun sonlarına doğru Helin de bizim sohbetimize katılmıştı ve morali yerine gelmişti. Otele geldiğimizde sırayla otobüsten indik ve bavullarımızı almaya koyulduk. Ben otobüsten indiğim anda Demir benim bavulumu elime verdi ve "Akşam seni bulurum," dedikten sonra ortadan kayboldu. Doğukan ve çeteden iki-üç kişi daha... Muhtemelen bir yerlerde içeceklerdi.

Otele girdiğimizde lobide toplandık ve Ayhan Hoca'nın oda anahtarlarını dağıtmasını bekledik. Herkes üçer kişi kalıyordu. Ben Helin ve Esma'yla kalacaktım; Burak ise Alperen isimli arkadaşıyla kalacaktı. Üçüncüleri eksikti, Ayhan Hoca da Arda'yı hemen onların odalarına yazdı.

Kızlar üçüncü katta, erkeklerse dördüncü katta kalacaklardı. Her ne kadar pek kuralsız bir okul gibi görünsek de Hülya Hoca'nın gözünden hiçbir şey kaçmazdı.

Odalarımıza çıkıp yerleştik. Oda harikaydı. Aslında otel de harikaydı. Hiç bu kadar güzel bir yerde kalacağımızı düşünmemiştik. Odamızda üç yatak vardı ve ortadaki iki

kişilikti. Odaya girer girmez Helin bavulunu yere atıp ortadaki iki kişilik yatağın üstüne atlamıştı. O dakikadan itibaren o yatağa geçmek imkânsızdı zaten.

Sırayla duş aldık ve pijamalarımızı giydik. Bu akşam dinlenmek için zamanımız vardı. Hocalar saat en geç on birde herkesin kendi odasında olması gerektiğini söylediler ama buradaki hiç kimse onları dinlemeyecekti. Bundan adım gibi emindim.

Gece yarısından sonra, yani Hülya Hoca odaları kontrol etmekten sonra birkaç yer değişikliği olacaktı. Esma Burak'la beraber bizim odadaki çift kişilik yatakta yatacaktı. Helin başta kendisinin yayılmak istediğini söylemişti ama sonradan ikna oldu.

Esma ile Burak'ı yalnız bırakmak için bizim de gidecek oda bulmamız gerekiyordu. Helin hemen Pelin'lerin odasında kendine yer buldu fakat ben ortada kalmıştım. Aslında Demir'le uyumak istiyordum ama ortada yoktu. Doğukan'la ve çeteden bir diğer çocukla kaldıkları odanın numarasını Helin'den alıp kapılarına gitmiştim ama kapıyı açan olmamıştı. Ses de gelmiyordu. Her nereye gitmişlerse hâlâ otele geri dönmemişlerdi. Ben de pijamalarım ve terliklerimle Arda'ların kaldığı odanın kapısında bulmuştum kendimi. Burak gidince odada Alperen'le beraber iki kişi kalmışlardı. Kapıyı Alperen açınca selam verdim ve içeri girdim. Arda banyodan gözlüğüyle çıktığında lensini çıkardığını anladım.

Durumu anlattığımda Alperen "Fark etmez, istediğin yatağı seçebilirsin," dedi Arda'ya baktım. Omuzlarını silkerek umursamadığını gösterdi, çift kişilik yatağa yattı ve elime kumandayı alıp televizyonun kanallarında gezmeye başladı.

Tüm otobüs beni Demir'le öpüşürken görmüştü ve Arda benimle o andan beri konuşmuyordu. Bana neden kızdığını anlayabiliyordum. Demir'in kötü biri olduğunu düşünüyordu ve onunla beraber olmamı istemiyordu. Kısacası onu onaylamıyordu. Haksız olduğunu söyleyemezdim. Bunları düşünebilmesi için binlerce nedeni vardı.

Ama asıl kızdığı bu değildi, ben de Demir'den uzak durmak istediğime kendimi inandırmıştım. Üstelik kendime hâkim olamayacağımı bilip Arda'dan yardım istemiştim. Yolculuğun başından beri elinden geleni yapıyordu, bense Demir'den gerçekten vazgeçebileceğimi düşünecek kadar salaktım.

Alperen "Ben olmayan manzara karşısında bira içmek için balkona çıkıyorum," dedi ve dışarı çıkıp balkon kapısını yarısına kadar arkasından çekti. Bizi bir bakıma da olsa konuşabilmemiz için yalnız bıraktı.

Arda'nın yanına oturdum.

"Özür dilerim," dediğimde televizyona bakmayı kesmedi ve tek bir şey bile söylemedi. Gözlük camlarından tek tek kanalları geçtiğini görebiliyordum.

"Arda, Demir'den uzak duracağım konusunda anlaşmıştık, biliyorum ama yapamadım. Olmadı işte. Sürekli ona doğru çekiliyorum ve bu çekim o kadar güçlü ki tek başıma durduramıyorum. Bu yüzden senden yardım istemiştim. Fakat daha sonra fark ettim ki bunu durdurmak istemiyorum. Onunla olmak istiyorum."

Gözlerini bana çevirdi ve oturur pozisyona geçti.

"Güneş, bundan emin misin?" diye sordu.

"Hiç olmadığım kadar," diye cevapladım.

"Başka bir kızdan çocuğu olmak üzere olan bir adamı

seviyorsun. Sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaksın. Üstelik bahsettiğimiz kişi Demir. Asla senin için yeterli biri olamayacak," dediğinde haklı olduğunu biliyordum. Arda yine ve yine haklıydı. Her zaman gerçekleri gösterirdi.

"Biliyorum, ama tüm bunlara rağmen asıl ben ona yetemeyeceğimi düşünüyorum Arda. Sanırım... sanırım onu seviyorum. Ve kaybetmemek için elimden geleni yapacağım ama Cansu ve karnında taşıdığı bebek... Eğer gerçekten o bebek Demir'dense... Ben..." dediğimde ağlamaya başlamıştım. Arda beni kendine çekti ve bana sarıldı.

Sonunda rahatlamıştım. Günlerdir içimde tutuyordum ve en sonunda o anda rahatlamıştım.

"Ben buradayım Güneş. Demir seni daha çok ağlatacak, bunu biliyoruz. Her zaman burada olacağım civciv," dedi ve beni kendinden uzaklaştırdı.

"Tamam, şimdi kendine gel. Tişörtümü gözyaşlarınla yeterince ıslattın zaten," dedi ve televizyonda bir müzik kanalı açtı.

Gülümsedim ve gözyaşlarımı sildim.

Sabah odanın telefonu çaldığında kapatmak için gözlerimi açtım. Yanımda Arda yatıyordu. Yüz üstü yatıyordu ve bir kolunu benim karnımın üstüne atmıştı. Beni kendine çekmişti. Gözünde hâlâ gözlüğü vardı. Geç saatlere kadar konuştuğumuzu hatırladım. Hatta bir süre sonra Alperen de sohbete katılmıştı ve eğlenmiştik.

Arda'nın kolunu karnımın üstünden çektim ve uyandırma amaçlı gelen telefonu açıp geri kapattım. Yine yattığımda Arda kolunu tekrar karnımın üstüne attı.

Alperen uyanıp "Günaydın," dedi ve duşa girdi. Arda'yı dürtüp uyandırmaya çalıştım.

"Anne... Beş... dakika... daha..." dediğinde dalga geçtiğini sandım ve gülmeye başladım. O ise yine uykusuna döndüğünde dalga geçmediğini gördüm. Onu uyandırmak her zaman zor olmuştu zaten. Eskiden okula giderken hep beraber yürürdük. Sabahları uyanamayınca annesi beni odasına götürüp onu uyandırmamı isterdi. Tanıdığım en uykucu insan Arda'ydı.

Televizyonun yanında duran iki su şişesinden birini aldım ve kapağını açtım.

"Arda... Son şansın bak," dedim. Başını diğer tarafa çevirdi ve uykusuna devam etti.

"Peki. Sen istedin!" diyerek şişedeki suyun tamamını suratına boşalttığımda hemen uyandı.

"Sen hasta mısın Güneş?!!" diye bağırdığında kahkahalara boğulmuştum.

Odama gittiğimde Burak'ın çoktan gittiğini gördüm. Esma'yla üstümüzü değiştirirken Helin de geldi.

Helin'le birbirimize bakıp sırıttık ve aynı anda Esma'yı sıkıştırdık.

"Dün gece ne yaptınız?"

"Çok mu gürültülüydü?"

"Güzel miydi?" diye onu gıdıklamaya başladığımızda o da gülmeye başlamıştı bile.

"Yaa saçmalamayın! Hiçbir şey olmadı işte!" dedi. Gıdıklamayı kestik ama gülmeyi kesmemiştik.

"Mutlaka bir şey olmuştur. Anlat bakalım," dediğimde Esma kızardı ve konuşmaya başladı.

"İşte siz gittiniz. Sonra biz yalnız kaldık. Biraz televizyon izledik. Bana sen sevdiğim çikolatadan getirmişti, onu yedik ve ardından sarılarak uyuduk. Tek kelimeyle harı-

kaydı!" dediğinde Helin bir anda yüzündeki gülümsemeyi sildi ve endişeli bakışını attı.

"Gerçekten mi?" dediğinde ben de aynı ifadeye büründüm.

"Ciddi misin bunu bekliyorsun hayatım?" dedim.

"Tamam! Tamam! Belki bir iki ufak detayı atlamış olabilirim! O kadar da sıradan bir gece değildi tabii ama sonuçta hâlâ yapmadık. Yani... Henüz," dedi.

Helin "Yıllardır çıkıyorsunuz ve Burak hâlâ sabrediyor ya! İşte ben ona şaşırıyorum." dedi ve gülümseyerek banyoya gitti.

Kahvaltıya inmek için odadan çıktığımızda önceki gece telefonumu kendi odamda unutmuş olduğumu fark ettim. Merdivenlerden inerken telefonuma gelen mesajlara baktım. Halamdan üç mesaj ve Demir'den iki mesaj gelmişti.

Dün gece beni bulacağını söylemişti ama gelmemişti. Onunla bir akşam geçirebilmek için feda edebileceğim birkaç şey vardı tabii. Kahvaltı için restoran kısmına vardığımızda telefonuma bakma işine geri döndüm.

Önceliğimi Demir'e verdim.

Dediğim gibi seni buldum.Çok meşguldün diye rahatsız etmedim.

Bu da ne demek oluyordu?

Demir'in ikinci mesajına baktığımda bir fotoğraf göndermiş olduğunu gördüm. Yüklenene kadar sadece karanlık bir oda ve birkaç gölge gibi görünen o fotoğrafı yükleyip büyüttüğüm önceki geceden Arda ve benim fotoğrafımı

olduğunu gördüm. Arda'yla uyuyakalmıştık ve çift kişilik yatakta beraber uyumuştuk. Onun kolu yine sabah uyandığımda olduğu gibi benim üstümdeydi ve bana sarılıyor gibi görünüyordu.

"Kahretsin," dedim.Demir yanlış anlamıştı.

Esma "Ne oldu?" dediğinde kızlara fotoğrafla mesajı gösterdim.

"Sadece uyuyakaldık. Hepsi bu," dedim.

Restoran kısmında hemen hemen herkes kahvaltı ediyordu. Demir yine ortalıkta yoktu.

Helin "Git ve Demir'i bul. Sonra gelirsin," dedi. Başımı sallayıp otelin lobisine geldim. Yoktu. Resepsiyondaki kıza gittim ve "Merhaba. Siyah saçlı, mavi gözlü, muhtemelen siyah deri ceket giyen, uzun bir erkek gördünüz mü? Azagül Lisesi'nin müzikal ekibinden?" diye sorduğumda kız hemen gülümsedi.

"Demir Bey'i soruyorsunuz heralde? Öyle mi?" dedi. Bu kız da nereden tanıyordu onu?

"Evet." dedim.

"Az önce bahçeye çıktı," dedi. ".... Başka bir konuda yardımcı olabilir miyim?" diye sorduğunda "Hayır, teşekkürler," dedim ve bahçeye çıktım.

Onu gördüğümde bahçenin arka tarafında ağaçların olduğu yerde ayakta duruyordu ve süs havuzunu izliyordu. Elinde bir bardak vardı. Bardağın içindeki sıvının alkol barındırdığını tahmin etmek zor değildi.

Yanına gittim ve onun hizasında durdum. Havuzun üstündeki nilüferlere bakmaya başladım.

"Sabah sabah mı içiyorsun?" dediğimde bana baktı.

"Evet," diye cevapladı ve bir yudum daha aldı.

Daha fazla uzatmadan ona döndüm ve konuşmaya başladım.

"Dün gece seni bekledim ama gelmedin. Esma ve Burak'ın kalabilmesi için Helin'le kendimize başka oda bulmak zorundaydık ve sen de olmayınca Arda'ların odasına gitmek zorunda kaldım..." diye açıklamaya başladığımda sözümü kesti.

"Detaylar umrumda değil Güneş. Sadece cevap ver. Arda'yla yattınız mı yatmadınız mı?" diye sordu. Bu sorusu karşısında afalladım.

"Hayır Demir! Arda'yla yatmadım. O benim arkadaşım. Gece odaya girdiğinde diğer yatakta da Alperen'in uyuduğunu görmüş olmalısın!"

"Seks ikiden fazla kişiyle de oluyor Güneş," derken güldüğünde onun omzuna vurdum.

"Demir gülme! Burada ciddi bir şeyden bahsediyorum. Arda'yla falan yatmadım. Sadece uyuyakaldık o kadar," dedim.

"Peki. Sen nasıl diyorsan öyledir," dedi ve bardağı kafasına dikti.

"Hadi kahvaltıya dönelim," dedim ve beraber otele döndük.

36. Bölüm

Kahvaltıda diğer tüm okulların her ilden üçüncü olanları vardı. İkinciler Ankara'da farklı bir otelde, farklı konferans salonunda, birinciler de farklı yerlerde kalıp birbirlerini eleyeceklerdi. Bizim şarkılarımızla ikinci olan ekiple aynı yerde kalmamamız iyi olmuştu. Yoksa bizimkilerden bazıları onların üstüne yürüyebilirdi. Böyle bir şey söz konusu olduğu anda diskalifiye olurduk.

Kahvaltıdan sonra ilk gün performanslarını sergileyecek olan ekipleri izlemek için konferans salonunda toplandık. Biz üçüncü gün çıkacaktık, beşinci gün ise sonuçlar açıklanacaktı ve parti olacaktı.

Gösterileri izlerken bir yanımda Esma, Burak, Helin, diğer yanımda oturanların başında ise Demir vardı. İlk gösteride Demir'in elini tutmuştum. Başta ne olduğunu anlamayıp bana bakmıştı, elini çekeceğini sanmıştım fakat çekmemişti ve daha sıkı tutmuştu. Hoşuma gitmişti.

Birinci gün çıkan ekiplerin hepsi birbirinden güzel şarkılar ve danslarla gösterilerini sunmuşlardı. Demir'in elini bırakmamak için alkışlamamıştım. Pişman da değildim.

Öğle yemeği vakti geldiğinde herkesin restoran kısmına gitmesi anons edildi. Ayağa kalkıp oraya doğru ilerlerken Cenkoin Demirin kulağına bir şey fısıldadığını gördüm. Demir yine ifadesiz bir şekilde ona cevabını verdiğinde konuştukları şeyin ne olduğunu merak ettim. Demir'e soracaktım.

Öğle yemeğimizi yerken Demir'lerin oturduğu masada iki kişinin eksik olduğunu gördüm. Cenk ve Demir yoktu. Ne olursa olsun bu iyi olamazdı. Bizim masada Arda, Alperen, Burak, Esma, Helin, ben oturuyorduk.

"Gösterilere ara verildiğinden beri Demir veya Cenk'i gördünüz mü?" diye sordum.

Helin "Hayır. Ama Masal'la Doğukan'ı gördüğüme emin olabilirsin. Kız yine gidip dibine oturmuş," dedi sinirli bir sesle.

Arda "Ben de görmedim. Bunlar kavga falan etme potansiyeline sahip insanlar mı?" diye sorduğunda Burak kahkaha attı.

"Gerçekten de daha yeni yeni tanıyorsun bizim okuldakileri. Demir kavga etti mi karşısındaki adam zor vaşar. Cenk de güçlü. Az kavgaya karışmadılar onlar," dedi.

Esma "Ya birbirleriyle kavga edeceklerse?" dedi.

"Olabilir..." dedim. "Ama niye edecekler?"

Alperen "Cenk'in seni sevdiğini sanmıyorum, her ne kadar bir aralar sana çıkma teklif etmiş olsa da," dedi.

"Cenk'in Cansu'ya âşık olduğunu anlamış olan tek kişi ben miyim?"

Arda'nın bu cümlesine karşılık hepiniz ona döndük.

"Aaa bakmayın bana öyle. Otobüste Cansu kustuktan sonra onun dibinden ayrılmadı, arkadaşça bir hareket olduğunu düşünebilirsiniz ama Cenk'in veya o çeteden hiç

kimsenin arkadaşça hareketler sergileyeceğine gerçekten inanmıyorsunuz değil mi? Cenk, Cansu'ya âşık. Hem de dediği gibi," dedi.

Esma "O zaman Cansu'nun Demir'e olan ilgisini herkes gibi o da biliyordu, dedi.

Burak "Bu nedenle Demir'e karşı nefret beslemiş olabilir," diye ekledi.

Helin "Demir'in sana ilgisi olduğunu hissettiği ilk andan itibaren senin peşine düştü. Çünkü Demir'i alt etmek istiyordu... Bu her şeyi açıklıyor!" dedi.

Aklıma o gün okulda Demir'in gelmesini beklerlerken Cenk'in huysuzluk yaptığı ve Doğukan'ın da ona sakin olmasını söylediği zaman geldi. Cenk diğerleri gibi Demir'e saygı duymuyordu. Ona hâlâ baş kaldırmamış olmasının tek nedeni korkuydu. Belki de kendini henüz hazır hissetmemiş olmasıydı.

Alperen "Bu niye buraya geliyor?" dediğinde Cansu'nun benim gözlerime bakarak bizim masaya yaklaştığını gördüm.

"Günaydın sarışın ezik ve taytası," diye gülümsediğimde "Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Seninle konuşmak," dedi.

Arda "Güneş'in veya bu masadaki hiç kimsenin seninle konuşmak isteyeceğini düşünmüyorum tatlım. Gidebilirsin," dedi.

Cansu bana bakmaya devam etti ve daha yakınıma geldi.

"Demir ve Cenk'in bir yerde yalnız kalmış olmaları fikri sana nasıl geldi? Sence ne yaparlar? Birbirlerine iltifat mı ederler yoksa birbirlerinin boğazına mı yapışırlar? Eminim cevabı sen de benim kadar iyi biliyorsundur," dedi.

"Ne yapmamı bekliyorsun?" diye sorduğumda "Benimle gel," dedi.

Burak "Burak şu kızı Güneş ya. Otur ve yemeğini bitir," dedi.

Arda "Ama doğru da olabilir," diye atıldı.

Ayağa kalktım ve Cansu'yu takip etmeye başladım. Masadan uzaklaşmadan hemen önce eğilip "Eğer on beş dakika içinde dönmezsem polise haber verin," dedim ve Cansu'nun arkasından restorandan çıktım.

"Neredeler?" diye sorduğumda "Bilmiyorum," dedi.

"Niye benden yardım istedin? O masada en az altı kişi vardı," diye sorunca beni durdurdu ve karşıma geçti.

"Evet farkındayım ama eğer o ikisi gerçekten kavga ediyorlarsa hiç kimse onları ayıramaz. Ne Doğukan ne de başkası. Kimse o ikisinin arasına girmez. Bu böyledir Güneş.Eğer onları birbirlerini öldürmekten kurtarmak istiyorsak sadece ikimiz yapabiliriz," dedi.

Cansu'nun hep aptal biri olduğunu düşünüyordum ama anlaşılan zekâsını şu ana kadar hep gerekli şeyler yerine gereksiz şeylere harcamıştı.

"Tamam. Aramaya nereden başlıyoruz?" diye sorduğumda bir camın kırılma sesini duyduk.

"Sanırım buradan," dedi ve konferans salonuna girdik. İçerisi boştu ama sesler geliyordu.

"Kulisteler," dedim ve hızlı adımlarla sahneden kulise açılan kapıya geldik. Kapının aralığından onları görebiliyorduk. Cenk bağırıyordu.

"... Her şeyimi aldın!Her şeyimi!" dedi ve Demir'e bir yumruk attı.Demir yumruktan kurtulmak için geriye doğru bir adım attı ve suratına gelmesini engelledi.

"Cenk, kes şu saçmalığı artık," dediğinde Cenk "Hayır!

Yeter artık! Her şeye sahiptin zaten! Cansu'ya da sahip olmak zorunda mıydın ha? Orospu çocuğu!" diye bağırdı ve Demir'in boğazına yapıştı. Demir geriye doğru sendeledi ve elleriyle Cenk'in ellerini itmeye çalıştı. Başardığında Cenk geriye doğru savruldu ve yere düşüp başını masanın kenarına çarptı. Cenk elini başının arkasına götürdüğünde eline bulaşan kanı gördü ve Demir'e gösterdi.

"İşte şimdi bittin pislik," dedi ve küçük masayı alıp Demir'in üstüne fırlattı.Demir masanın üstüne gelmesiyle yere düştü fakat çok zarar görmemiş olmalıydı ki masayı üstünden itti ve ayağa kalktı.

"Cenk bırak artık! Yararı yok!" dedi ve Cenk'e yumruğunu yapıştırdı.

Cenk, "Öyle mi dersin?" dedi ve cebinden bıçağı çıkardı.

Demir bıçağı görünce geriye doğru bir adım attı.

"Bırak onu," dedi.

"Sana sapladığımda ne diyeceksin onu merak ediyorum asıl." diye cevap verdi Cenk ve bıçağı Demir'in omzuna doğru hızlıca savurdu. Demir, Cenk'i kolundan tuttu ve bıçağın kendine saplanmasını engelledi.

Daha fazla izlemeyecektim. Kapının üstüne elimi koydum, tam itecekken Cansu beni geri çekti.

"Sen git yardım çağır. Ben giriyorum," dedi.

"Cansu saçmalama! Sen.. Sen hamilesin!" dedim.

İlk defa Cansu'yu düşünüyordum.

"Durdurulması gereken Demir değil, Cenk ve bunu ben yapabilirim. Sen değil. Şimdi git ve hemen yardım çağır! Bekleme! Hadi!" dedi. Sahneye geri dönüp hemen aşağı indim. Koşmaya başladım.

Cenk'in Ağzından

O gün gelmişti. Demir pisliğinin icabına bakacaktım. Sonunda ona sürekli en korkulan olmanın, her şeye istediği anda sahip olmanın ne demek olduğunu gösterecektim. Cansu'ya da.

Her zaman ondan istediğimi alacağım günü beklemiştim. Her zaman kendime "Cenk, biraz daha bekle... Biraz daha..." demiştim. Bugüne kadar yeterince beklemiştim ve denemiştim.

Tıpkı bana yaptığı gibi onun sevdiği kızı elinden alıp ona zarar vermek istemiştim. Güneş'e zerre değer verdiğim yoktu. Başta Demir'in kurbanlarından biri olduğunu düşünmüştüm ama Demir'in ona olan ilgisini görür görmez ne yapmam gerektiğini anlamıştım.

Planımı uygulayıp Güneş'i elde etmiştim fakat kız diğer kızlar gibi çıkmamıştı. Demir'den Güneş'i almakla onu incitmek yerine daha da güçlenmesini sağlamıştım. Planım geri tepmişti. Öfkem hiç geçmemişti ama pes etmek üzereydim...

Ta ki Cansu'mun ondan bir bebeğe sahip olacağını duyduğum ana kadar. Cansu'm... Onun altına bir kez girmiş olduğunu biliyordum ama Cansu'yla yaşadığımız o geceden sonra benim çocuğumu taşıması gerekirdi, Demir'in değil.

Her şeyimi alması yetmemiş gibi Cansu'ya da sahip olmuştu. Demir'le birlikte olmak isteyen belki de yüzlerce kız vardı ama o yüzlerce kızın içinden Cansu'yu kurbanı olarak seçmişti. Yine ve yine o kazanmıştı.

Şimdi kazanacak olan bendim işte. Bıçak benim elimdeydi. Yakında Demir de, Demir'in sahip oldukları da, Cansu da benim elimde olacaktı.

Bıçağımla yine Demir'in üzerine gittim ve kanayan burnunun hemen üstünü nişan aldım. Yine beni tuttu ve saplanmasını engelledi. Zor olacaktı, biliyordum. Güçlüydü. Ama çok yakında ben ondan daha güçlü olacaktım.

"Durun artık! İkiniz de!" Cansu'nun sesini duyduğumda bıçağımı indirdim ve hayatımda gördüğüm en güzel kızın yüzüne baktım. Cansu'da kaybolurken Demir'in yumruğuyla yere yığıldım. Hayır, hiçbir şey bitmemişti. Yere düşürdüğüm bıçağı yine elime aldım ve bir kez çevirdim. Sol elimle Demir'e yumruğumu geçirdim ve geriye doğru eğrilmesini fırsat bilip bıçağımı ona doğru...

"Yeter! Cenk! Lütfen!"

Cansu'nun bağırışlarını duymazlıktan geldim ve savurmaya devam ettim. Cansu aramıza girdi ve ikimizi iterek ayırmaya çalıştı.

Bıçağımla Demir'i bitirmek istiyordum. Cansu'nun bağırışları buna engel olamayacaktı. Bıçağım derisinden içeri girene kadar durmadım ve bıçak sonunda saplandığında derin bir nefes alıp verdim. Sonunda ben kazanmıştım işte. Bıçağımı geri çektim ve gözlerimi açtım.

"Cenk?"

Zayıf sesi duyduğumda Cansu'nun Demir'le aramda durduğunu gördüm.

"Her şey bitti Cansu, artık beraberiz. İstediğim tüm o şeyler benim artık. Beni sevebilirsin," dediğimde Cansu'nun yüzündeki ifadenin değiştiğini gördüm. Elini karnında tutuyordu. Koyu yeşil bluzunun ıslak, göğsüyle karnının arası daha koyu renkti ve gittikçe daha da koyulaşıyordu.

"Cenk?" diye tekrarladığında gözünden düşen göz yaşını fark ettim. Cansu yere düşecekken Demir onu tuttu ve yavaşça yere yatmasını sağladı.

Demir "Şimdi mutlu musun Cenk? İstediğini aldın mı?" diye sorduğunda elimdeki bıçağı yere attım ve bir şey söyleyemedim.

Ne yapmıştım? Cansu... Cansu kanlar içinde yerde yatıyordu.

"Bebeğim... Bebeğim iyi mi Demir?" diye sorduğumda bir nebze de olsa istediğimi almıştım. Cansu bu soruyu sorarken 'bebeğimiz' dememişti. Belki yine de ben kazanmıştım. Ama Cansu'yu kaybetmiştim.

'Zaten ona hiç sahip olmamıştın ki!' diyordu bir yanım. Diğer yanımsa 'O ölecek, onu sen öldürdün,' diyordu.

Demir hâlâ yerde Cansu'nun karnını tutuyordu. Mutlu aile tablosuydu işte.

Kulisin kapısından gelen kalabalığı göremedim ama başıma aldığım bir darbeyle kendimi yerde buldum. Gözlerim açıktı ama her yer karanlıktı. Sonuçlarını düşünmeden gözlerimi de kapattım. Şu dakikadan sonra artık pes etmiştim.

Demir hâlâ Cansu'ya sahipti. Ama Cansu yoktu.

Eğer ben ona sahip olamayacaksam, kimse ona sahip olamazdı.

Ama ölüyordu...

İçimdeki iki ayrı sesle savaşırken artık kendimi bırak-tım. Bir taraf yaptıklarımın yanlışlarını bana gösterirken diğer yanım da iyi bir başlangıç yaptığımı fakat istediğimi almak için daha çok uğraşmam gerektiğini söylüyordu.

Gözlerimdeki karanlık artık beni esir alırken o iki sesin kendi aralarında kavga etmelerine izin verdim ve ikisini de duymazlıktan geldim.

Ben ne yapmıştım?

37. Bölüm

Kuliste yaşanan olaydan sonra anında yarışmadan diskalifiye olduk. Dönüş yolu da oldukça sessiz geçti. Hemen akşamına yola çıktık. Cansu kaldığımız otelin yakınındaki bir hastanede bir gece kalıp ertesi gün İstanbul'a nakledilecekti. Ailesi hemen özel bir ambulans aracıyla bunun olmasını sağlayacaktı.

Hülya Hoca ve Ayhan Hoca Cansu'nun son durumunu biliyorlardı, hastaneden sürekli durumu hakkında haberdar ediliyorlardı fakat bizimle Cansu'nun yaşadığı ve iyi olacağı hariç hiçbir bilgiyi paylaşmamışlardı.

Akşam saat on gibi İstanbul'a döndüğümüzde hepimiz üzgündük. Daha ilk günden elenmiştik ve gösteriye daha çıkamamıştık. Kendimi bencil görüyordum çünkü Cansu belki de hastanede canıyla uğraşıyordu, bizse burada gösteriden elendiğimiz için üzülüyorduk.

Yolculuk boyunca Demir'le oturdum.

"Onu ziyarete gidecek misin?" diye sorduğumda elimi tuttu.

"Bilmiyorum," dedi.

Ben de bilmiyordum. Cansu nasıl olacaktı bilmiyordum ve endişeleniyordum.

İstanbul'a vardığımızda beni evime bıraktı. O da hâlâ olayın şokundaydı. Yüzünde, ellerinde ve kısa kollu tişörtünden dolayı görülebilen kollarında çizikler ve morluklar vardı.

Pazartesi günü Cansu tabii ki okula gelmedi. Özel bir hastanede en az bir hafta kalması gerektiğini duydum. Okul çıkışında Helin'e yürümek istediğimi söyledim ve onunla vedalaştım. Asıl isteğim hastaneye gitmekti. Cansu'nun bebeğini kaybettiğini hepimiz duymuştuk. Her ne kadar ondan nefret etsem de ziyaretine gitmeliydim.

Cansu'nun kaldığı hastanenin yerini tam bilmediğim için taksiye bindim. İçeri girip Cansu'nun hangi odada kaldığını öğrendikten sonra yukarı çıktım. Kapısının yanında kocaman kırmızı çiçekler duruyordu. Kapıyı çaldım, hemşire olduğunu anladığım bir kadın kapıyı açtı. Cansu'ya bir ziyaretçisi olduğunu söyledi. Ardından 'Buyrun, ben sizi yalnız bırakayım," dedi ve dışarı çıktı.

Cansu uyanıktı. Yorgun bir hali vardı, yüzü beyazdı. Beni gördüğü anda yüzündeki gülümseme silindi.

"O okuldaki yüzlerce insanın arasından tabii ki sen gelmek zorundaydın." dediğinde söylediği karşısında şaşırdım.

"Başka birini mi bekliyordun?" diye sordum.

"Hayır. Geç otur," dedi. Zorlansa da doğrulup sırtını yatağa dayadı ve oturur pozisyona geçti. Ben de yatağın yanındaki koltuğa oturdum. Kapının önündeki çiçeğin aynısından bir tane daha yatağın yanında duruyordu. Başka da çiçek yoktu.

"Okuldan kimse gelmedi mi?" diye sorduğumda "Hayır,"dedi.

"Masal da mı?"

"Bir tek Ayhan geldi ve Hülya'nın iyi dileklerini ilettiğini söyledi. Ve bir de sen..." dediğinde ne diyeceğimi bilemedim ama ne hissettiğini az da olsa anlıyordum. Yaşadığın acıyı çekmek zorundayken senin yükünü hafifletecek dostlara ihtiyaç duyardın. Eğer onlar sana destek olmazlarsa tüm o ağırlığı sen kaldırmak zorunda kalırdın ve bu seni içten içe çökertirdi.

Arda olmasa ne yapardım?

"Annem bile iki tane çiçek gönderdi. Kızı bıçaklanıyor, bebeğini kaybediyor. O ise İtalya'da..." diye ekledi.

Belki de Cansu'nun bu kadar katlanılamaz bir insan olmasının nedeni ailesiyle yaşamış olduğu şeylerdi. Onu tanımıyorduk aslında, hiçbirimiz onun başından nelerin geçtiğini bilmiyorduk.

"Cansu.. Ben... Ben.. Bebek için üzgünüm," dediğimde Cansu ağlamaya başladı ve elini karnına götürdü.

"Ben de Güneş... Ben de üzgünüm," dedi ve ağlamaya devam etti. Ona yaklaştım ve elini tuttum.

Biraz daha sakinleştiğinde konuşmaya devam ettim. "Bir şeye ihtiyacın olursa eğer beni arayabilirsin," dedim.

Ağlamayı kesti ve eliyle gözyaşlarını sildikten sonra güldü. "Bir şeye ihtiyacım olursa arayacağım son kişi sensin," dedi. Ben de ona gülümsedim ve elini bırakıp ayağa kalktım. Kapının kolunu tuttuğumda "Güneş..." diye seslendi.

Arkamı dönüp ona baktım.

"Bebeğin babası Cenk'ti," dedi. Olduğum yerde kaldım.

Onun söylediği bu cümleye verebileceğim milyonlarca cevabım vardı ve günlerdir hepsi aklımdaydı. Bütün öfke, nefret, intikam, hüzün... Hepsini bir arada barındıran, küfür içeren cevaplar vardı.

Ama en doğrusu, doğru olan cevabı vermekti.

"Bunu söylemen gereken asıl kişi ben değilim. Demir," dedim ve odadan çıktım.

Akşam eve geldiğimde halama ve enişteme olanları anlattım. Enişte Demir'in adını duyunca "Güneş, sana onun iyi biri olmadığını söylemiştik, ondan uzak durman için daha ne kadar kanıt gerekiyor?" dedi.

"Ama kavgayı Demir başlatmadı, Cenk başlattı!" dediğimde enişte "Karakolda onun ifadesini de dinledik. Her şeyi Demir'in başlattığını ve bıçağın başta onda olduğunu ifadesinde belirtti," dedi.

"Ama bu imkânsız! Cansu da ben de olanları gördük. Bıçak Cenk'teydi ve Demir'e saldırdı. Ben yardım çağırmaya gittiğimde Cansu ikisini ayırmak için aralarına girdi ve bu yüzden bıçak-" diye açıklamaya çalıştığımda enişte sözümü kesti.

"Cansu'nun ifadesini henüz almadık. Hastanenin söylediğine göre daha bugün uyanmış. Yarın sabah da gidip onunla konuşacağız," dedi.

"Aynı şeyleri söyleyecektir. Demir masum," dediğimde halam konuşmaya dahil oldu.

"Enişte'nin anlattığına göre Cenk'in dosyası temizmiş. Şu ana kadar kayda değer hiçbir suça veya kavgaya karışmamış gibi görünüyor. Ayrıca ailesi de onu koruyor ve çok iyi bir avukata sahiplermiş. Demir'in dosyasına bakıldığında ise-"

Bir kere Cenk'in dosyası temiz olsaydı lanet olası Atagül Lisesi'nde okuyor olmazdı.

"Söyle hala! Ne yapmış? Hırsızlık? Gasp? Ne? Ona âşık olmamı sağlaması dışında ne suç işlemiş olabilir ki!?" dedim.

Enişte m "Güneş bu kadar yeter! Demir'den uzak durmanı istiyorum. Konu kapandı," dedi ve odama gitmeme izin verdi.

Demir'in dosyasında neler olabileceğini tahmin edebiliyordum. Aslında o çetedeki herkesin öyle bir geçmişe sahip olması fikri şaşırtıcı değildi. Demir de Cenk gibi ailesini kullanarak tüm suçlarını örtbas edebilirdi ama yapmamıştı. Yaptığı şeylerin sonuçlarına katlanabiliyordu. Başkaları gibi kaçmıyordu.

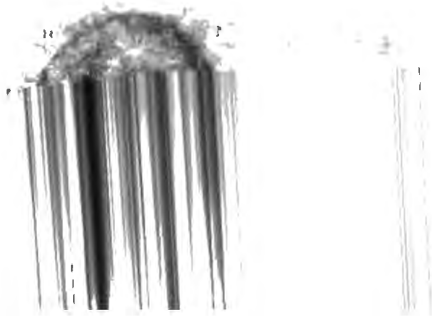

Cansu'nun Ağzından

"Bebeğinizin Demir'den olduğunu iddia ettiğiniz doğru mu?"

İyi yanından bakarsam hastane odam hiç bu kadar dolu olmamıştı. Karşımda ifademi alan polis memuru duruyordu. Diğer memurların yanında henüz on sekiz yaşımda olmadığım için annemin tuttuğu avukat, en köşede ise elindeki deftere notlar alan, Güneş'in akrabası olarak bildiğim adam duruyordu.

"Evet," diye cevapladım.

"Bunu neden yaptınız?"

Cevap basitti. Demir'i seviyordum. Cenk'i değil. Her ne kadar Demir'in bana ilgi duymadığını, Cenk'inse bana taptığını bilsem de bebeğimin ondan olduğunu söylemiştim. Çünkü ondan olmasını istiyordum.

"Cansu Hanım, bebeğinizi kaybettiğiniz için üzgünüz. DNA testi bebeğinizin Cenk Bey'e ait olduğunu söyledi. Neden yalan söylediniz?" diye sorduklarında gözümden düşen küçük damlayı sildim.

"Ben.. Bebeğimin Cenk'ten olmasını istemedim. Demir'den olmasını istedim," dedim.

"Cenk Bey gerçeği biliyor muydu?"

"Hayır. Eğer bilseydi bunların hiçbiri olmazdı," diye cevapladım.

"Kavgayı ilk kim başlattı?"

Yalan söyleyip Cenk'e kendimi affettirebilirdim. Zaten beni seviyordu. Psikopattı ve hâlâ sevmeye devam ederdi, tüm bu olanlara rağmen... Yalan söyleyip Demir'in suçlanmasını sağlayabilirdim. Beni diğer kızlar gibi kullanıp attığı için cezasını almış olurdu.

Ya da doğruyu söyleyebilirdim. Sadece gerçekleri... O gün, yani Demir'in beni ikinci kere otele çağırdığı gece beni geri çevirmişti. Bunun üstüne çok sinirlenmiştim. Erkekler istediğimde önüme dizilirdi benim... Bara adımımı attığımda tüm gözler beni incelerdi. Kızlar ben olmak, erkekler de onların olmamı isterlerdi. O barda herkes beni süzerken sadece bir kez dönüp bakan, sonra tekrar içkisine dönen tek bir erkek vardı. İlgisini çekmek için ilk defa efor sarf ettiğim erkek...Demir Erkan. Onunla yatabilmeyi istedim. Ama bunun da ilerisinde onunla daha çok zaman geçirmek istedim. Onu sevdim. İlk defa bir erkeği sevdim ben... O ise beni kullanıp attı. Her kıza yaptığı gibi.

O gece beni önce çağırıp sonra geri çevirdiğinde o kadar mutsuz ve sinirliydim ki her şeyi yapabilirdim. Otelden çıktım ve yürümeye başladım. Eve gitmek için bizim barın önünden de geçmem gerekiyordu. Yürürken bir yandan da ağlamaya devam ediyordum.

Cenk'in bana seslendiğini duyduğumda sadece "Ne istiyorsun?" diyebildim.

Beni eve bırakıp bırakamayacağını sorduğunda şaşırmıştım. Teklifini kabul ettikten sonra arabasına bindik. Evimin önüne geldiğimizde ona beni bıraktığı için teşekkür ettim. Tam çıkacakken beni durdurdu ve yüzünü yüzüme yaklaştırıp öpmeye başladı.

Kaybedecek neyim vardı ki? Hatta karşımdaki adamın Demir olduğunu hayal edebilirdim.İşime de gelirdi. Her zamanki gibi evde yalnız olduğumu biliyordum. Bu yüzden onu eve davet ettim.

Cenk benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Arkadaşımdı, o kadar. Demir gibi olmak isteyen biriydi o sadece. Ben de Demir'le beraber olmak istiyordum. O gece ikimizin de işine gelmişti. Tek gecelikti ve bitmişti.

Fakat ardından farklı aralıklarla tekrar birlikte olmaya başladık.

Hamile kalacağımı bilemezdim. Demir'den olmasını isterdim. Keşke bebeğim Demir'den olsaydı.

Şimdi artık her şey için çok geçti. Ne Demir vardı, ne de bebek...

"Cenk başlattı," diye cevap verdiğimde rahatladım. Bir kere de olsa doğru olan şeyi yapmalıydım.

"Kanıtlayabilir misiniz?" diye sorduğunda düşündüm. Aslında Güneş'le biz kavganın ortasında onları görmüştük. Başını görmemiştik. Ama olayın Cenk'ten çıktığını tahmin etmek zor değildi.

"Bıçaktaki parmak izleri, yerdeki kan örneklerine falan bakmadınız mı? Bunları da ben mi söyleyeyim?" diye yanıtladığımda adam ciddiliğini korudu.

"Sunabileceğiniz başka kanıt var mı diye soralım o zaman," dedi.

"Doktorlarım bir hafta sonra okula gidebileceğimi söylediler. Tabii kendimi yormadan. Bana bir hafta verin. Bir hafta sonra okulda Cenk'in itiraf etmesini sağlayacağım," dediğimde polisler şaşırdılar.

"Bunu nasıl yapmayı planlıyorsunuz?" diye sorduğun-

da "Sadece bizim Çağatay'ın... yani... okul müdürünün Güneş, Demir, Cenk ve benimle bir görüşme yapmasını sağlayın. Ben onu itiraf etmesi için kışkırtacağım," dedim.

İfademi alan polis "Somut kanıtların daha geçerli olması için bunu sağlayabiliriz Cansu Hanım. Teşekkürler. Geçmiş olsun," dediğinde polislerin hepsi aynı anda odadan çıktılar.

Hayatımda bir kez olsun doğru olanı yapabilirdim. Buna inanıyordum.

Güneş'in Ağzından

Cansu'nun bıçaklanmasından, bebeğini kaybetmesinden, yarışmadan diskalifiye olmamızdan sonra bir hafta geçmişti. Duyduğuma göre benden sonra Masal ve çeteden birkaç kişi daha Cansu'yu ziyaret etmişlerdi. Demir olanları duyduktan sonra gitmemişti. Hatta Cansu hakkında bir daha konuşmamıştık. Bir tek ona bebeğin Cenk'ten olduğunu söylediğimde mutlu olduğunu söylemişti. Artık aramızda bir engel olmadığını söylemişti bana. Sonunda mutluyduk.

Bu bir hafta ikimize de iyi gelmişti. Aynı şeyi Cenk için söyleyemezdim elbette. Bu hafta sadece bir gün okula gelmişti. Onun dışında enişteme den öğrendiğime göre hep ailesiyle beraber karakoldaydı.

Bu bir haftanın iyi gelmediği bir kişi daha vardı. O da Helin'di. Cansu ortalıkta olmayınca okul Masal'a kalmıştı. Masal, Doğukan'ın dibinden ayrılmıyordu ve her geçen gün işi daha da ciddiye bindiriyordu. Helin geçen gün öğle arasında yemekte sinirden tepsisini kırmıştı.

"Şu... Kızı... Doğukan'ın... Üstünden... Alın!" demişti.

Doğukan'la ciddi ciddi konuşmaları gerekiyordu. Helin haklıydı.

Pazartesi günü yeni bir haftaya başlarken ilk ders nö-

[illegible] öğrenci gelip bizim sınıftan Demir'le beni çağırmış[illegible]. Okulun bitmesine üç hafta kalmıştı. Müdürün bizimle konuşması gereken konu Cansu'nun olayıyla ilgili olabilirdi.

Müdürün odasına girdiğimizde odanın köşesinde bir polis memuru vardı. Cenk'le Cansu'yu müdürün masasının karşısındaki sandalyelerde otururlarken gördük. İki sandalye daha ayrılmıştı. Cansu'nun yanına oturdum. Demir'in Cenk'ten en uzaktaki sandalyede oturması gerektiğini yeterince anlamıştım artık.

Cenk Demir'i, Demir de Cenk'i görünce ortamdaki gerilim arttı. Cenk derin bir nefes alıp yerinde kıpırdadı, Demir'se arkasına daha iyi yaslandı. Cansu'ya baktım.

"İyi misin?" diye sorduğumda evet anlamında başını salladı.

Çağatay'ın konuşmasıyla niye burada toplandığımızı anladık. "Geçen haftaki olay yüzünden düzelmekte olan okul itibarımız yine eskiden olduğu hale döndü. Nedenini anlamak için buradayız. Ve ayrıca-" dediğinde kapının çalındığını duyduk. Kapıya doğru baktığımızda okulumuzun rehberlik öğretmeni olduğunu bildiğim, ama hiç konuşmamış olduğum sarışın kadını gördüm.

"Tam zamanında geldiniz Aynur Hanım," dedi Çağatay ve masanın arkasında kendi koltuğunun yanında duran sandalyeyi işaret etti.

"Ben daha fazla uzatmadan sözü rehberlik öğretmenimize bırakıyorum," dedi ve yerine oturdu.

Aynur Hoca "Öncelikle Cansu... Çok zor bir haftayı atlattığını biliyorum. İlk konuşma hakkını sana veriyorum," dedi.

Cansu konuşmaya başladığında Cenk'le göz göze gel-dik. Ondan iğrendiğimi fark ettiğimde hemen gözlerimi uzaklaştırdım ve Cansu'ya döndüm.

"Şu an kendimi biraz yorgun hissediyorum, bu yüzden önceliği diğerlerine verseniz olur mu?" dediğinde ona 'Ne yapıyorsun?' bakışlarımı gönderdim. Bana eğilip "Bekle." diye fısıldadığında bir planı olduğunu anladım.

"Tamam... Pekâlâ. O zaman, Demir... Senden başla-yalım. Uzun zamandır rehberlik servisinden uzaktaydın. Sonunda doğru seçimler yapmaya başladığını düşünüyor-dum," diye söze başladığında Demir "Evet, doğru seçim-ler yapıyordum. Hâlâ da yapıyorum," dedi ve bana baktı. Ona gülümsedim.

"Bize olayın nasıl gerçekleştiğini anlatır mısın?" diye sorduğunda Çağatay'ın bazı kâğıtları okuduğunu gördüm. Arkasında enişteminin her zaman eve getirdiği dosyanın üs-tündeki logoyu görünce okuduğu kağıtların ifadelerimiz olduğunu anladım.

"O gün konferans salonundan çıkarken Cenk yanıma geldi ve kulağıma artık bu oyunu bitirmek istediğini söy-ledi. Ona katılıyordum. Artık sıkılmıştım. Güneş'e karşı davranışları okulun başından beri hoşuma gitmiyordu ve ona uzak durmasını söylemiştim. Yine de dinlememişti. Sürekli sorun çıkartmaya devam ediyordu ve ben de artık bu sorunların ortadan kalkmasını istiyordum."

Aynur Hoca "Bu yüzden Cenk'i dövdün?" dedi.

"Bu yüzden onun tartışma fikrini kabul ettim. Neden suç bendeymiş gibi bana bakıyorsunuz? Asıl bıçağı çeken ve Cansu'nun bu duruma gelmesine neden olan adam karşınızda duruyor!" dedi ve Cenk'i gösterdi. Cenk avaz

kalkıp Demir'e doğru yürüdüğünde Çağatay Abi onu durdurdu ve yerine oturmasını sağladı.

"Lütfen devam et," deyince Demir, Aynur Hoca'ya geri döndü ve konuşmaya devam etti.

"Kuliste buluşmak istediğini söyleyince kabul ettim. Kavga çıkacağını biliyordum ama bu kadar ciddi olacağını tahmin etmemiştim," dedi ve Cenk'e döndü.

"Söylesene ya o bıçak neydi? Sonunda delireceğini biliyordum ama bu kadar ileri gideceğini bilmiyordum Cenk," dedi.

"Sonra ne oldu Demir? Ne konuştunuz?" diye sorduğunda Demir devam etti.

"Hiçbir şey! Cenk doğruca üstüme atladı ve bana yumruk atmaya başladı. Ben de haliyle karşılık verdim. Cenk bıçağı çekince Cansu kulise girdi. Kavga durmayınca aramıza girdi ve bıçak Cansu'ya saplandı," dedi.

"Teşekkürler Demir. Peki Güneş, sen bu olayların neresindeydin?"

Sıra bana gelmişti. "Cansu'yla beraber kulisin kapısının aralığından olanları görüyorduk ama karışmadık. Cenk bıçak çıkarınca işte o zaman engel olmamız gerektiğini anladık. Ben hemen koşup Ayhan Hoca'yı buldum. O da güvenliği çağırdı ve hep beraber konferans salonuna geri döndük. Biz kulise girdiğimizde Cansu yerde yatıyordu ve karnı kan içindeydi. Demir onun karnını tutuyordu. Cenk ise hâlâ ayaktaydı, güvenlik onu bayıltana kadar," dedim.

"Tamam Cenk, artık seni dinleyebiliriz."

Cenk oturuşunu değiştirdi ve konuşmaya başladı.

"Demir'i kulise çağırdığımı kabul ediyorum. Aramız-

da uzun zamandır sorunlar vardı. Çözülmesi gerekiyordu. Onunla adam gibi konuşmak istiyordum, tam ilk kelimelerimi söylediğimde bana yumruk attı ve-"

Demir, "Yalan söylüyor!" diye bağırdığında Aynur Hoca, "Demir, bırak anlatsın," dedi.

"Kavga daha da büyüyünce daha ilk saniyeden Demir'in cebinde gördüğüm bıçağı onun cebinden çektim, ve kendimi korumak için kullanmaya kararlıydım," dedi Cenk.

"Önceden ezberleyip şu an söylüyor olduğun o kadar belli ki Cenk!" dediğimde Cenk konuşmaya devam etti.

"Cansu'nun bıçaklanması..." derken Cansu'ya bakıyordu. "Tamamen Demir'in suçuydu. Bıçağı daha en başta oraya getiren de oydu, tüm bunlara sebep olan da. Aynı ifademde söylediğim gibi, Demir-" dediğinde Demir ayağa kalktı, Cenk'i yakasından tuttu. "Gerçekleri söylesene pezevenk!" diye bağırdığında köşede duran polis memuru Demir'i Cenk'in üstünden çekti ve sandalyesine oturmasını sağladı.

"Bakın Aynur Hocam, Demir doğruyu söylüyor. Bıçağı Cenk getirdi. Parmak izi Cenk'in olmalı..." dedim. "Dediğim gibi, bıçağı Demir'in cebinden alıp ben elimde tuttum. Tabii ki benim parmak izim olacaktır," dedi.

Yalanı zekiceydi. İşte bunu kabul ediyordum. Parmak izlerini böyle açıklamıştı demek.

"Cansu, sen ne diyeceksin?" diye Aynur Hoca sorduğunda Cansu bana baktı.

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

38. Bölüm

Cansu bana baktı. Baştaki davranışlarından, sözü önce bize vermesinden bir planı olduğu açıkça belliydi. Ardından sandalyede öne kaydı, kollarını dizlerine dayadı. Başını ellerinin arasına aldı. Derin bir nefes aldı, tekrar dik oturduğunda gözlerindeki yaşları seçebiliyordum. Ağlıyordu.

"İyi misin Cansu?"

Aynur Hoca'nın sorusuna karşılık Cansu bana dönüp "Bir bardak su alabilir miyim lütfen?" dedi.

Ayağa kalkıp odanın köşesinde duran dolaba ilerledim. Ters duran üç bardaktan bana en yakın olanını düzelttim ve mavi sürahiden suyu boşalttım. Geri getirip Cansu'ya verdiğimde gözlerini benden ayırmıyordu. Gülümsedi.

"Teşekkür ederim," dedi ve suyu içti.

"Olay nasıl oldu Cansu? Kendini iyi hissediyorsan konuşabilirsin," diye Aynur Hoca devam ettiğinde Cansu da konuşmaya başladı.

"Demir'le Cenk ortalıkta olmayınca mutlaka bir şeylerin olduğunu ya da olacağını anladım ve Güneş'ten yardım istedim."

Çağatay Abi "Neden Güneş'ten yardım istedin? Orada

bir sürü kişi vardı, niye özellikle o?" diye sorduğunda bu adamdan nefret ettiğimi kendime bir kez daha hatırlattım.

"Eğer şu dünyada Demir'e söz geçirebilecek bir tek kişi varsa, o da Güneş'tir. Bunu bilmek için çok uğraşmam gerekmiyordu..." Cansu bize baktığında sadece dolu gözlerle gülümsüyordu.

"Kavgalarını duyar duymaz kulise daha da yaklaştık; bıçağı görünce Güneş'i hemen yardım çağırmaya gönderdim," diye devam ettiğinde Aynur Hoca yeni sorusunu sordu.

"Niye yardım çağırmak için kendin gitmedin? Güneş'i gönderdin ve kendin orada kaldın. Karnındaki bebeği de, kendini de büyük bir tehlike içine attın."

Cansu elini karnına götürdü. Sessizce içinden ağlıyordu. Biliyordum.

Cansu belki de hayatında ilk defa rol yapmıyordu. Ağlamaktan, zayıf görünmekten çekinmiyordu. Bebeğini kaybetmişti. Bu... Onun için bile çok ağırdı. Bebeğin babası her kim olursa olsun...

"Dediğim gibi... Güneş Demir'i durdurmak için oradaydı... Cenk'i değil," dediğinde Aynur Hoca oturduğu masaya daha çok yaklaştı.

"Yani bıçağı Cenk'in mi getirdiğini söylüyorsun?"

Cenk gözlerini Cansu'dan ayırmıyordu. Ona bakıyordu.

"Evet," diyen Cansu gözyaşlarını serbest bıraktığında Cenk'in Cansu'ya olan bakışını inceledim. Cansu, Cenk'i ifşa ediyordu ve Cenk'in şu anda ona nefret ve öfkeyle bakıyor olması gerekirdi. Oysa yüzünde bu iki duygudan eser yoktu. Hüzünlüydü ve Cenk, Cansu'ya acıyordu.

O anda Cenk'in aslında kendi bebeğini öldürmüş olduğunu bilmediğini fark ettim. Bunu bilen kişiler Cansu,

Demir ve bendik. Bir de hastanedeki DNA testi sonuçları sayesinde polisler... Eğer polisler Cenk'e asıl babanın o olduğunu söylemedilerse, bunu kim söyleyecekti?

Cenk hemen atılıp, "Yanlışlıkla oldu. Cansu... Lütfen... Beni affet. Demir'le kavga ediyorduk ve kendimi korumak için bıçağı elimde tutuyordum. Senin araya girmemiş olman gerekiyordu.. Ben..." dediğinde Aynur Hoca onu susturdu ve Cansu'ya devam etmesini söyledi.

"Güneş gittikten sonra kavga daha da ciddileşti. Aralarından birinin incineceğini anlamıştım. Sevdiğim kişiyi korumak için aralarına girmem gerekiyordu..."

Cansu'nun birazdan Demir'in adını söylemek üzere olduğunu anlamıştım ve kendimi hazırladım.

Cansu, Cenk'e döndü. "Seni sevdim Cenk. Seni... sadece seni sevdim. Sense..." diye sözüne başladığında Cenk Cansu'nun sandalyesinin yanında diz çöktü ve Cansu'nun elini tuttu.

"Her şey daha iyi olabilirdi.. Tüm bunlar... Hiçbiri yaşanmamış olabilirdi Cansu. Demir'in orospusu gibi davranmak yerine gelip bana bunu söyleseydin eğer, bunların hiçbiri olmazdı," dedi ve Cansu'nun elini tuttu.

"En azından şimdi her şey güzel olabilir aşkım.. Hem bu pislik herifin bebeği de gittiğine göre artık beraber olabiliriz. Sen ve ben."

Cansu daha çok ağlamaya başladı. Artık hıçkırıyordu. Şu saniyeden sonra numara yaptığını anlamıştım. Odanın geri kalanına baktığımda ise numara yaptığını anlayabilmek için fazla kör olan tek kişinin Cenk olduğunu gördüm.

Cansu, Cenk'in elinden kendi elini çekti. Cenk tekrar onun elini tuttu. Bunun karşısında odadaki polis memuru onlara yaklaşmaya başladı, ben de o sırada Cansu'nun ne

yapmak üzere olduğunu anladım. Polise durmasını işaret ettim. Cansu, Cenk'e itiraf ettirecekti. İşte bu rolün hakkını vermek gerekirdi.

"Ne oldu aşkım? Niye hâlâ ağlıyorsun? Artık her şey daha güzel olacak. Ben buradayım. Beraberiz."

Cenk hâlâ konuşmaya devam ediyordu. Cansu elini yine çekti ve fısıldayarak "O bizimdi," dedi.

Cenk "Ne? Aşkım lütfen ağlamayı bırak, bak söylediklerini anlamıyorum," dedi.

Cansu "O bizim bebeğimizdi! Babası sendin Cenk!" diye bağırdığında Cenk ayağa kalktı. Yüzündeki ifadenin aklıma kazandığına emindim. İşte şimdi patlayacaktı.

Arkasını döndü ve kendi sandalyesine oturdu. Demir'le ben hariç odadaki herkes şoke olmuştu. Cansu bir şekilde bu bilginin okula verilen kayıtlara geçmemesini sağlamıştı. Nasıl bilmiyordum ama işe yarıyordu.

Cenk tekrar ayağa kalktı ve sandalyesine tekme attı. Sandalye odanın bir diğer ucuna gittiğinde dönüp Demir'in boğazına yapıştı.

"Keşke o bıçağı sana saplayabilseydim Erkan! Sen! Senin yüzünden hiçbir şeye sahip olamadım ben! Sen gelince tüm çeteyi, saygınlığımı, dostlarımı, sevdiğim kızı kaybettim! Ve bebeğimi! Seni orospu çocuğu-"

Cenk, Demir'e yumruk atacakken polis memuruyla Çağatay Abi Cenk'i geri çektiler ve polis onun ellerini kelepçeledi. Ardından Cenk polisle beraber odadan çıktı.

Cansu gayet normal bir sesle "Uf! Sanırım birilerinin polisle çok işi var," dediğinde ona döndüm. Ağlamayı bırakmıştı. Gözleri kıpkırmızıydı ama sesi olması gerekenden çok daha normal çıkıyordu. Müdürün masasındaki aynayı aldı ve kendine baktı.

kalmış da görecek. Sakın kendini aşındırma." dedi.

Aynur Hoca "Demir, istiyorsan senin dosyanı ve aldığın cezaları gündeme getirmeyelim. Ya da almadığın." dedi ve gözü kaydı.

Çağatay Abi de "Bence de çok uzatmayın artık." dedi ve bizi odadan çıkardılar. Koridora çıktığımızda ikimiz de sınıftan çıkarılan başlarımız olduğumuzu ve herkesin derste olduğunu anladım. Camsu çıkış kapısına doğru yürürken "Hey!- Bekle!" diye bağırdım. Durdu ve arkasını döndü.

Ben Camsu'ya yetiştiğimde Demir de arkamdan geldi.

"Okulla verilen raporlarda bebeğin babasının Cenk olduğunun saklanmasını nasıl sağladın? Ayrıca onun haberi olmasını nasıl engelledin?" diye sordum.

"İlk ifademi almaya geldiklerı gün bir seçim yaptım. Bunun..." derken karnını gösterdi "... bunun hesabını ondan soracaktım." dedi ve ardından konuşmaya devam etti.

"Geçmişinden dolayı zaten Demir'e önyargıyla yak-

[illegible] "Yarın birlikte [illegible] mıyız? Hazırlıklara [illegible] yardım [illegible]." diye ekledi.

Aynur Hoca, Çağatay, Ali'ye dönüp "Cevdet nasıl bir [illegible] diyebiliyorsunuz?" diye sordu.

Çağatay "Okulun kapatılmasına [illegible] hafta kaldı. Bu [illegible] vermiyorum, diğer bir hafta da gelmeyeceğim. Ardını olanlardan sonra sınıfa [illegible] bir [illegible]." dedi.

"Eğer bir [illegible] kabul ederse..." dedim.

Derken "Ne yani iki hafta uzaklaşma mı? Siz [illegible]?" Evren başladı, [illegible]

laşılacaktı, Cenk'in güçlü ifadesi de iyice Demir'in suçlu bulunmasını sağlayacaktı. Gerçeği ortaya çıkartabilmek için en güçlü kanıta ihtiyacım vardı..." dediğinde "İtiraf," dedim ve onun cümlesini tamamladım.

"Aynen öyle," dedi.

"Peki şimdi ne yapacaksın?" diye sorduğumda Demir'e baktı. "Her zaman ulaşılamayana ulaşmayı denedim. Farklı olmayı özel buldum. Ama artık değil," dedi.

Demir'den vazgeçiyordu.

"Sorunun cevabına gelince.. Hastanemin güzel inceliklerinden faydalanarak tam üç haftalık rapor alıp bu seneden de yırtacağım. Sonuçta lise hâlâ lise. Berbat." dedi ve suratını ekşitti.

Ben gülümseyince "Şimdi gidiyorum. Daha az kanlı bir zamanda görüşmek dileğiyle sarışın," dedi ve gitti.

"Sonunda bana kaldın güzelim."

Arkamı dönünce bana gülümsemekte olan Demir'i gördüm. Yüzündeki morluklara ve çiziklere rağmen hâlâ hayatımda gördüğüm en yakışıklı erkekti. Ve her zaman öyle kalacaktı.

Boynuna sarıldım, "Sanırım öyle oldu," dedim ve gülümsedim.

"Okulu kırıp bir yere gitmeye ne dersin?" diye sorduğunda zil çaldı.

"Kahretsin! Şimdiki ders biyoloji sınavı var!" dedim ve kollarımı boynundan çektim.

"Yeterince ödev falan yaptık ya biz... Ne gerek var sınava?" dediğinde elini tuttum ve çekmeye başladım.

"Üç hafta sonra okul bitiyor canım.İstediğin kadar gezeriz o zaman," dediğimde bana yetişmişti ve yanımda yürüyordu. Elimi bırakmamıştı. Teneffüs vaktiydi ve herkes

sınav için sınıf değiştiriyordu. Bizi görenler ya yanlarında duranlara bir şeyler fısıldıyorlar ve onların da bize bakmalarını sağlıyorlardı, ya da birilerine mesaj gönderiyorlardı.

Bir kişinin telefonundan bize doğru flaş patladığını gördüğüme bile yemin edebilrdim.

Şu an her şey çok güzeldi. Müzikalde diskalifiye olmamız her ne kadar beni üzmüş olsa da şimdi iyiydim. Sevdiğim adam uzun zamandır psikopat olduğunu bildiğim bir çocukla büyük bir kavga etmişti ve bir kız bıçaklanarak bebeğini kaybetmişti. Defalarca ifademiz alınmıştı. Bunların hepsi birer eksiydi ama sonunda kazanan Demir olmuştu. Suçsuz olduğunu Cenk'in güçlü ailesine ve parasına rağmen kanıtlamıştık. Demirin de güçlü bir ailesi vardı ve belki de Cenk'ten daha zengindi ama o bunlarla yaşamıyordu.

Sanırım onda sevdiğim özelliklerden biri de buydu. Herkesin tanıdığı Demir Erkan olmak yerine geceleri barlardan çıkmayan, siyah giyinmiş çetesiyle takılan, arada bir sol kulağına siyah küpe takan, kolunda hâlâ anlamını bana söylememiş olduğu bir dövme taşıyan Demir olmak istiyordu. O gün sahilde arabasının önünde öptüştüğüm Demir olmak istiyordu. Kendi olmak istiyordu.

Ben onun istediği kişi olmasına yardım edecektim. Yanımda mutlu olmasını sağlayacaktım. Onu güldüren kişi, rahatlatan kişi olacaktım.

Bu lisede herkesin kötü bir geçmişi, kötü bir şu anı vardı ama bu onların birer gelecekleri olmadığı anlamına gelmezdi. Sadece yanlarında duracak doğru kişilere ihtiyaçları vardı. Demir için de bu doğru kişi bendim. Öyle değilsem bile ben olmak istiyordum.

Sınava farklı sınıflarda gireceğimizi listeden görünce

birbirine kenetlenmiş olan ellerimiz ayrıldı. Ona baktığımda biraz gergin olduğunu gördüm.

"Sınavdan dolayı böyle gergin olduğunuzu sanmıyorum Demir Bey. Asıl neden nedir?" diye sorduğumda bana "İnsanların bana bakmalarına alışkınım aslında... Hatta yanımda güzel bir kızla beraberken de bakmalarına alışkınım..." dedi. Gülümsedim. Demir Erkan'ı çok sık iltifat ederken göremezdiniz. Bu yüzden o anını dikkatlice takip etmeniz gerekirdi. Bir daha yakalayamayabilirdiniz.

"Ama..." diye devam ettirdiğimde "Ama... Ama biriyle el ele tutuşurken görüldüğüm söylenemez," dedi ve elini saçlarının arasından geçirdi. Her yanıyla mükemmeldi.

"Daha önce biriyle el ele tutuşmadın mı?" diye sorduğumda "Birinin elini tutma gereği duymadım," dedi.

"Kendini hazırlasan iyi olur o zaman, bunu değiştirmeye hazırım," dedim.

Zil çaldı. Koridorda onun gireceği sınıfla benim gireceğim sınıfın arasındaki bir yerde duruyorduk.

"Bakalım ne kadar iyi ödev yapmışız," dedim.

İkinci zil de çaldığında bana "Bu neyin sesi biliyor musun?" dedi.

"Neyin?"

"Bir daha seninle ve aptal ödevle uğraşmak zorunda kalmayacağımı söylüyor," dedi.

Onu omzundan ittim ve "Demek öyle?" dedim. İkimiz de gülüyorduk.

"Tamam. Gitsek iyi olur," dediğinde başımı salladım.

"Kırk dakika sonra görüşürüz sarışın," dedi.

"Görüşürüz," dedim ve sınava gireceğim sınıfa doğru yürümeye başladım.

39. Bölüm

Helin'in Ağzından

Demir ve Güneş. El ele koridordan geçiyorlar...

Derin bir nefes aldım ve bıraktım. Güneş'in bana baktığını görünce gülümsedim ve canım sıkkın değilmiş gibi davrandım, yani her zamanki gibi. Demir bile bir kızla beraber yan yana, hatta el ele görülebileceğine karar vermişken Doğukan neden böyle değildi? Demir tüm barın ortasında, dostları ve düşmanları izlerken sonuçların ne olacağını düşünmeden Güneş'i çekip öptüyse, onun olduğunu söylediyse neden Doğukan da aynı şeyi yapamıyordu?

Bazen kendimi sadece bir orospu gibi hissediyordum. Cansu gibi değil. Tam da kelime anlamıyla. Tabii para almıyordum ama yine de gölgeden gölgeye Doğukan'la gezme fikri çok kötüydü. Benden utanıyor muydu? Beni saklamasının nedeni aynı anda Masal'ı da götürmek istemesi miydi?

Neden Esma ve Burak'ın sahip olduğu şeye sahip olamıyordum?

Doğukan'ı tanıyordum ve aylardır böyle bir şeyi asla yapmayacağını biliyordum. Sabrediyordum. Okulların kapanmasına iki hafta kalmıştı ve neredeyse on bir aydır çıkıyorduk. Her hafta sonumu onunla geçirmek ne kadar muhteşem olsa da yetmiyordu. Okulda benimle tek kelime konuşmuyor olması, tanımıyor gibi yapması beni sürekli kırıyordu. Şu ana kadar hiçbir şey demeyiştim ve katlanmıştım, hatta Masal kaşarının ona haftalardır yılışıyor olduğu gerçeğine de göz yummuştum... Ama artık yeterdi.

Okul çıkışında Güneş'in Demir'le gitmesi için dua ettim ve oldu. Güneş, Demir'le bir yerlere gidecekti ve onu eve bırakmayacaktım. Doğukan'a hesap sormanın tam sırasıydı. Okul hemen hemen boşaldığında çete sonunda otoparka geldi. Ben arabamda onların çıkmasını beklemiştim. Masal yine Doğukan'ın üstüne düşüyordu. Yumruklarımı sıktım ve sonra gevşettim. Doğukan çeteden Masal, Zeynep ve Gökay'ı arabasına aldıktan sonra diğer ekiple beraber yola çıktılar. Bara gittiklerinden emindim. Onları takip etmeye başladım.

Bara geldiğimizde ben arabada oturup bekledim ve onların içeri girmelerini izledim. Aynada kendime baktım ve bunu yapabileceğimi kendime en az on defa hatırlattım.

İçeri girdiğimde masalarına doğru yürüdüm. Onlara doğru geldiğimi gördüklerinde konuşmayı bırakıp bana baktılar.

Anıl "Bizim okuldansın değil mi? Burada ne işin var?" diye sordu.

Ecem "Seni tanımıyorum, ama üstündeki ceketi beğendim güzelim," dedim.

Doğukan'a baktığımda ne olduğunu anlamadığını gösteren bir surat ifadesine sahipti.

"Konuşmamız lazım," dedim.

Masal, Doğukan'ın yanında oturuyordu.

"Sanırım Doğukan'cığımın seninle konuşacak bir şeyi yok. Öyle değil mi hayatım?" dedi ve Doğukan'a döndü. Doğukan bir bana bir Masal'a bakıyordu.

Aptal Masal'ın sesini taklit ederek "Yok mu Doğukan'cığım?" dedim.

Doğukan sinirli olduğumu anladı ve Masal'ı omzundan çekip ayağa kalktı.

"Beş dakikaya gelirim," dedi ve arka kapıdan çıktı. Ben de onu takip ettim.

Arka kapıdan çıkıp barın arka kısmındaki yere geldik. Burası geceleri yasal olmayan malların alınıp satıldığı yer olarak bilinirdi. Tabii saat daha erken olduğu için o anda orada yalnızdık.

"Ne oldu Helin? Seni tanımadığımı sanıyorlar," dediğinde "Doğukan işte sorun orda zaten. Beni tanımadığını sanıyorlar!" diye çıkıştım.

Doğukan bana yaklaşıp elimi tuttu.

"Helin, seni herkesten daha çok seviyorum. Bunu biliyorsun... Sadece o aptallar bilmiyor işte. Kimsenin bilmemesi bir sorun olmuyordu. Neden şimdi böyle-"

"Hayır! Sorun oluyor. Artık saklanmaktan bıktım tamam mı? Beni saklamandan bıktım!" diye bağırıp elimi çektiğimde içimde bir şeylerin kırıldığını hissedebiliyordum. Onu kaybetmek istemiyordum ve işte bu yüzden aylardır gizlenmeye katlanmıştım. Ama artık yeterdi. Masal öyle davranırken, Demir Erkan bile ilk defa birden faz-

la kere aynı kızla görülebilmişse... Niye bizim için de her şey düzelmesin?

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sorduğunda onun da üzgün olduğunu hissedebiliyordum.

"Yaza geri dönmek istiyorum ben. Beni kimseden saklamak zorunda kalmadığın o zamanları tekrar yaşamak istiyorum Doğukan. Biliyorum yaza iki hafta kaldı, bana her şeyin geçen yılki gibi olacağını sakın söyleme çünkü olmayacağını biliyorum. Bu muhitte herkes seni tanıyor ve artık bugün buraya da geldim...Demeye çalıştığım." Gözlerimin dolmasına engel olamıyordum.

"Sen Masal'a bu kadar yakınken ben sizi izleyemiyorum Doğukan. İki hafta sonra karne günü akşamı Esma ve Burak'la beraber Bodrum'a gidiyoruz. Teyzem yazlığının anahtarlarını bana bıraktı ve üç ay boyunca arkadaşlarımla orada kalabileceğimi söyledi. Güneş'i de çağıracağım, daha söyleme fırsatım olmadı. Demir Erkan'la beraber el ele tutuşarak okulun koridorunda yürüyordu çünkü!" dediğimde Doğukan gözlerini yine bana sabitledi.

"Ben de gelirim Helin. Her şey daha iyi olacak, bak söz veriyorum.."

"Hayır Doğukan, seni orada istemiyorum. Seni hiçbir yerde istemiyorum. Oraya gelirsin tabii, niye? Çünkü orası farklı bir il ve kimse bizi tanımıyor olacak. Tabii ki orada rahat rahat görülebileceğiz. Senin için iyi olacak değil mi? Ama benim için değil!" derken yanağıma düşen gözyaşını elimle sildim.

"Helin, sorun Masal'sa eğer, ben ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Ben seni seviyorum. Seni..." dedi ve bana yaklaştı. Yaklaşmasını engellemek için onu göğsünden ittim.

"Evet, bu yüzden mi sürekli kucağında gezmesine izin veriyorsun?"

"Ben ona sarkmıyorum, o bana sarkıyor Helin. Ben bir şey-"

"Geri çekilmesini söyleyemiyor musun? Bu kadar mı zor senin için?!"

"Helin, ben çetedeki diğerlerinin aksine her gece farklı bir kızla yatmıyorum. Seninle tanıştığım günden beri tek hayalini kurduğum kişi sensin ve tek yaşamak istediğim gece de seninle yaşayacağım o gece. Sen henüz hazır olmadığını söyledin, ben de beklemek istemene saygı duydum. Sana da saygı duydum. Tanıştığımız günden beri ben kimseyle yatmadım Helin. Sana asla ihanet etmedim. On bir aydır kimseyle yatmadığımı, kimseyle çıkmadığımı veya görülmediğimi anladıkları zaman bir şeyler karıştırdığımı fark edeceklerdi ben de bu yüzden Masal'a-"

"Ne yani, seninle yatmasına mı izin verdin?!"

"Hayır Helin! Bir kere olsun beni dinle! Masal'ın yakınımda dolanmasına izin veriyordum çünkü böylece dikkat çekmiyordum. Seni korumak için yaptım. Seni kimse fark etmesin diye yaptım."

"Sen de beni dinlesen! Başından beri söylemeye çalıştığım şey bu. Benimle görülmek istemiyorsun! Benimle çıktığını kimsenin öğrenmesini istemiyorsun!Niye? Demir bile artık kimseyi takmıyorsa ve Güneş'le çıkıyorsa sen neden hâlâ bunu bana yapıyorsun?"

"Çünkü korkuyorum Helin!"

Doğukan'ın ne dediğini anlamamıştım.

"Ne dedin sen?"

"Korkuyorum tamam mı? Şu gördüğün barda bile kaç

tane düşmanımız var sen biliyor musun? İnsanlar seni öğrendikleri zaman bana zarar vermek için, bize zarar vermek için seni kullanacaklar. Bunun farkındayım ben. Seni saklamıyorum Helin, seni koruyorum. Masal'ın neden istediği gibi davranmasına izin veriyorum? Çünkü Masal'a ne olacağı umrumda bile değil. Ona değer vermiyorum. Sadece sana değer veriyorum," dediğinde aklımda tek bir soru kalmıştı.

"Son bir sorum var, ardından Demir'le seni kıyaslamaya son vereceğim," dedim.

"Söyle."

"Senin düşmanın varsa Demir'in düşmanı da var. O neden Güneş'i ifşa edebiliyor?"diye sordum. Eğer öğrenmeseydim bu akşam uyuyamazdım.

"Beni Demir'le kıyaslıyorsan bunun cevabını da bilmem gerekir. O Demir Erkan. Onun korktuğu kişi sayısı sıfır. Demir'e bulaşanlar sonuçlarına katlanacaklarını biliyorlar ve genelde uzak duruyorlar. Ama benim için aynı şey geçerli değil. Ben Demir kadar saygınlığa sahip değilim. Bir yere kadar tabii kendimi koruyabilirim ama sen yalnızken seni koruyamam. İşte aradaki fark bu. Onun kadar korkmuyorlar benden," dedi ve arka kapıdan içeri girip masasındaki yerine döndü.

Arabama binene kadar ağlama isteğimi bastırmayı başardım.

Ertesi gün Güneş'le okula gelirken o bana Demir'le önceki akşam neler yaptığını anlatıyordu. Ardından ben de ona Doğukan'la olanları anlattım.

"Bunun olacağını sen de ben de biliyorduk. Onu ne kadar çok sevdiğini inan bana biliyorum, ama doğru olanı

[illegible] Sen kimsenin sırrı olarak kalamazsın. Aynada kendine bir bak. Hepimizden, Esma'dan, benden daha fazla [illegible] sahipsin. Güzelsin ve akıllısın. Seni sır olarak [illegible] yacak birine layıksın," dedi ve bana moral verdi.

Arabayı park edip otoparkta yürürken Doğukan'ın önceki gün söylediklerini düşünüyordum. Ya o haklıysa? Demir'in yerinde o olsaydı belki böyle yaşamıyor olurduk. Çetede herkesin bir yeri, bir statüsü vardı. Söyledikleri doğruydu. Bunu ben de biliyordum.

Sanırım artık çok geçti. Onunla öyle konuşarak onu incitmiş de olabilirdim. Ama asıl incinen bendim. Hem de epey zamandır. Belki de bitmesi ikimiz için de iyi.

"Helin şuna bak!"

Güneş çetenin her zaman bahçede oturduğu yerin arkasındaki duvarı işaret ediyordu. Duvar siyahtı ve üstünde küçük küçük duvar yazıları vardı. Ama tam çetenin bankının arkasında kalan yer siyaha boyanmıştı ve ortadaki kocaman sarı yazı haricinde etrafındaki küçük yazılar silinmişti.

Helin + Doğukan

Yazıya yaklaşmak için duvara doğru yürüdüm. Çetenin bankının yanından geçtiğimde oradakilerin hakkımda ne düşündüğü umrumda değildi. Yazının tam önünde durdum ve gülümsedim.

"Artık herkes biliyor sanırım."

Doğukan'ın sesini duyduğumda arkama döndüm.

"Sen yaptın," dedim.

"Senin için önemliyse, benim için de önemlidir," dedi.

"Peki ama ya söylediğin şeyler? Gerçekten bana zarar verecek olanlar var mı?"

"Evet. Ama ben her zaman seni korumak için orada olacağım Helin," dediğinde ona yaklaştım ve boynuna sarılıp onu öptüm.

Öpüşürken okuldakilerin bizi izlediklerini biliyorduk. Dudaklarımızı geri çektikten sonra ikimiz de gülümsedik. Doğukan kolunu benim omzuma attı, ben de kolumu onun beline doladım. Bankın yanından geçip okula girerken bankta oturan Masal ağzı açık bir şekilde bize bakıyordu. Ona boşta kalan elimle hareket çektim ve dil çıkardım. Ardından tekrar Doğukan'a döndüm.

"Sana bayılıyorum," dedi.

40. Bölüm

İşte uzun zamandır kaçtığım gün.

Ailemi kaybedeli tam bir yıl oldu.

Kendimi nasıl hissettirmesi gerekiyor? Üzgün? Mutsuz? Boş? Hepsini hissediyorum. Ama ağlamıyorum.

Kafeden izin alıp mezarlığa gidecektim. Demir de benimle gelmek istedi. Başta yalnız kalmak istediğimi düşünüyordum ama Demir'in teklifini duyunca kabul ettim. Hiçbir şey söylemeden yanımda durması bile bir şeydi.

Demir beni evden aldı ve mezarlığa geldik. Yol boyunca hiç konuşmadık. Bir yıl geçmesine rağmen zor geliyordu. Mezarlığa girince artık ezberlemiş olduğum yollardan geçerek annemin, babamın ve kardeşimin yanına geldim.

'Sedef Ailesi' yazıyordu. Benim de burada onlarla olmam gerekiyordu ama kurtulmuştum. Onları özlüyordum.

Artık çiçek getirmiyordum çünkü nasılsa solacaklarını biliyordum.

"Seni yalnız bırakmamı falan ister misin? Yapabileceğim bir şey-"

Demir konuşmaya başladığında ona döndüm. "Demir. Burada benimle olman bile yeterince iyi. Teşekkür ederim," dedim.

Demir geri adım attı ve kollarını kucağında birleştirdi. Hava kararmak üzereydi. Kara bulutlar gökyüzünü kaplamışlar. Tekrar ailem... Mezartaşlarına... Önce Atakan'a baktım. Ben bu dünyada on yedi yıldan fazladır yaşıyordum. O asla benim kadar yaşayamayacak. Bunu hak etmek için ne yapmış olabilirdi? Hiçbir şey.

Annem ve babama baktım. Burada kendimi onlara daha yakın hissediyordum. Derin bir nefes aldım ve vere çömeldim, taşın devamına oturdum. Elimi ailemi hapseden toprağın üstünde gezdirdim.

Kazadan beri günler geçtikçe kendimi daha da alıştırmıştım. Sonsuza kadar yanımda olacakları fikrinde değildim tabii, ama ben sonuçta annemin küçücük kızıydım ve...

Gözümden düşen damlalar toprağı ıslatırken burnumu çektim. Demir arkamda duruyordu ve onun karşısında ağlamaktan utanmıyordum. Üzgündüm.

"Seni özledim anne," dedim.

Burada onların yanında olabilirdim. Ama değildim. Bunun getirdiği bir sorumluluk da vardı. Annem ve babamın olmamı istediği kişi. Atakan'ın olabileceği kişi olacaktım. Bir yıldır bunu omuzlarımda taşıyordum. Hayatım boyunca taşımaya da devam edecektim. Bununla ilgili sorunum yoktu. İyi bir insan olduğum sürece bu yükü taşıyabileceğim bir ağırlıktı oluyordu. Yağmur damlaları gözyaşlarımla karışıp toprağı adeta bir çamur yığınına çevirirken ilk defa yağmurdan nefret ettim. Silip götürdü-

şeyler toprak, taş ve yaprak parçalarından ibaret değildi. Anılarımı, fotoğrafları, annemi, babamı, kardeşimi de benden götürüyordu.

"Müzikalde başrolü kaptım anne. İstanbul üçüncüsü olduk..." Gözlerimi tekrar sildikten sonra devam ettim. "... Sonra Türkiye finallerine gittik. Tabii epey olay oldu." Gülümsedim.

"Anlatsam inanamazsın. Tüm bunların yanında... Sanırım âşık oldum anne," dedim ve sırtımda hissettiğim eli aldırmadım.

"Keşke burada olsaydın... Sana anlatmak istediğim o kadar çok şey var ki..." diyerek tekrar ağlamaya başladığımda Demir beni kolumdan tutup ayağa kaldırdı.

"Güneş, yağmuru görmüyor musun? Fırtına geliyor, gitmemiz lazım."

Demir'in elinden kolumu çektim ve tekrar ailemin yanına çöktüm.

"Güneş, sırılsıklam oldun, hasta olacaksın, hadi arabaya dönelim. Yarın yine geliriz," dediğinde bu sefer başımı kaldırıp yağmuru ve rüzgârı fark ettim. Demir'e hak verip ayağa kalktım ve hırkamı düzelttim. Arabaya doğru yürürken Demir'in yanımdan yürümüyor olduğunu gördüm. Arkama dönüp baktığımda Demir hâlâ ailemin mezarının önünde duruyordu.

Ona baktığımı fark ettiğinde yanıma koştu ve ceketini bana verdi.

"Özür dilerim, dalmışım. Hadi arabaya binelim," dedi.

Arabaya bindiğimizde o kısa kollu tişörtle kalmıştı ve tişörtü de tıpkı diğer kıyafetleri gibi ıslaktı. Islak saçlarını eliyle bir kez düzelttikten sonra arabayı çalıştırdı ve oradan

uzaklaşmaya başladık.Emniyet kemerimi taktıktan sonra zor olsa da arkamı dönüp gittikçe geride kalan mezarlığa baktım.

Ya ben de burada ailemle birlikte olsaydım? Bu bir yılda yaşadığım iyi ve kötü şeyleri, yarın yaşayacağım şeyleri yaşayamamış olurdum. Buna değer miydi?

Soluma baktım.Demir de bana baktı, ardından tekrar yola döndü. Ön camda saniyede bir hareket eden sileceklere odaklandım.En azından motorsikletle değil, büyük siyah arabasıyla gelmiştik bugün.

Demir'le hiç tanışmamış olurdun, dedi kalbim. Ailemi kaybetmiştim, evet ama belki hâlâ yaşamam gereken günler, uyanmam gereken sabahlar, tanışmam gereken insanlar vardı. Demir; ailemi kaybettikten sonra başıma gelen en güzel şeydi. Ona tutunuyordum. Umarım o da beni bırakmazdı çünkü ben huzuru onunlayken buluyordum.

Yok olan arkadaşlıklarım, bacağımın alçıda olması ve sahte gülümsemelerle geçen ayların sonunda o aptal okula gelmiştim. Onun gibi biriyle tanışacağım aklımın ucundan geçmemişti.

Gözlerimin dolduğunu anlamış olmalıydı ki elimi tuttu. O ana kadar hep ben onun elini tutmuştum. O hiç ilk olarak benim elimi tutmamıştı. Küçük bir şey gibi görünüyor olabilirdi ama onun için büyük bir adımdı, haliyle benim için de. Elimi kavrayıp sıktığında bana destek verdiğini hissettiriyordu.Diğer elimi de onun elinin üstüne koydum ve başımı cama dayayıp yağmuru izledim.

On dakika sonra araba aniden durduğunda gözlerimi açıp yola baktım. Daha eve dönmemiştik. Hâlâ mezarlığın dönüş yolundaydık. Yağmur daha da şiddetlenip doluya

müştü. Harika. Yaz tatiline iki hafta kalmıştı, hava eydi.

Benzin mi bitti?" diye sorduğumda on dakikadar hiç ırmadığı elimi bıraktı ve anahtara götürdü. Kontağı kap tekrar çalıştırmayı denedi ve araba çalıştı. Ama ilerliyorduk. Demir gaza daha da asıldı ama hareket yoktu.

Tekerlekler bir yere takılmış olmalı. Sen burada dur. Bakıp geliyorum," dedikten sonra kapısını açtı.

"Sen delirdin mi, dışarıda dolu yağıyor! Ceketi katlayıp başının üstüne koy," dedim ve Demir'in ceketini üstümden çıkartıp ona verdim.

Demir dediğimi yaptı ve arabadan çıktı. Kapı hâlâ açıktı, bu yüzden söylediğini rahatça duyabilmiştim.

"Siktir."

Arabaya binip kapıyı kapattığında ceketi açıp omuzlarıma koydu.

"Ne oldu? Yolda ne varmış?"

"Tekerlekler çamurun içinde öyle batmış ki itsek de araba hayatta hareket etmez," dediğinde tekrar camdan dışarı baktım.

"Şimdi ne yapacağız, bu havada yürüyemeyiz de," dediğimde telefonunu çoktan çıkarmıştı bile.

Telefonu kulağına götürüp konuşmaya başladığında arabayı çekmeleri için birileriyle görüştüğünü anladım. Telefonu kapattığında bana döndü.

"En azından iyi bir haber. Yirmi dakika sonra burada olurlar," dedi.

Dolu yağacağını tabii ki bilemezdim ama en azından özür dileyebilirdim.

"Özür dilerim, bugün havanın böyle olacağını bilmi-

yordum ve benimle gelmek zorunda değildin-" diye sözüme başladığımda beni susturdu. "Güneş saçmalama. Tabii ki seninle gelecektim," dedi. Sağ eliyle arabanın kalorifferini açmak için öne uzandığında ellerinin titrediğini gördüm. Üşüdüğünden olamazdı. Demir'den bahsediyorduk. Kar yağarken bile aynı aynı siyah deri ceket ve tişörtle sokağa çıkardı. Bir keresinde bana hiç üşümediğini, hatta ceketin fazla bile geldiğini söylemişti.

"Sen üşüyor musun?" diyerek titreyen elini tuttuğumda elinin sıcak olduğunu hissettim. Üşümüyordu.

"Demir, bir şey mi oldu?" diye sorduğumda elini çekip direksiyonun üstüne koydu.

"Seni öyle görmek beni etkiledi. Hayır, üşümüyorum. Se—sen üşüyor musun?Araba birazdan ısınır," dedi

Demir'i ilk defa kekelerken görüyordum. Ben genelde heyecanlı ve üzgünken, bir de utanırken kekeleyerek konuşuyordum. Ama Demir'i şimdiye kadar hiç kekelerken görmemiştim.

"Demir neyin var?"

"Güneş, ben iyiyim. Asıl sen nasılsın? Ailen hakkında konuşmak ister misin?" diye sorduğunda ona güvendim ve iyi olduğunu düşünüp elinin titremesini görmezden geldim. Sanırım Demir beni önemsediğini kabul etmekte hâlâ zorlanıyordu ve bu da onun kendini ifade edebilme denemeleriydi.

Bu yirmi dakikanın nasıl geçeceğini düşünürken konuşma başlatmak için Demir'e döndüm. Ağzımı açtığımda o da aynı anda bana dönüp konuşmak üzereydi

"Önce sen söyle," dedi.

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim. Hastaneden

çıktıktan ve bacağım düzeldikten sonra neredeyse her günümü, her saatimi burada geçiriyordum. Evden mezarlığa mezarlıktan eve... Başka bir yere gitmek için beni dışarıya iten hiçbir şey yoktu. Sonra bizim okula başladım işte. Ve seninle tanıştım. Günler geçtikçe ayda bir mezarlığa gelmeye başladım. Bir yıl önceki ben eğer böyle yaptığımı görseydi bunu aileme ihanet ediyormuşum gibi anlardı. Ama şu an düşünüyorum da, bu ilerlediğimin bir göstergesi. Sonunda onlar hakkında düşünürken veya konuşurken ağlamıyorum. Bu onları unuttuğum anlamına gelmiyor, artık devam ettiğim anlamına geliyor..."

Demir beni dikkatle dinliyordu. Sözü çok uzattığımı düşünüp "Yani demek istediğim... Burada olmak her ne kadar hâlâ zor gelse de bir anlamda bu zorluğun üstesinden gelebilmeye başladım ve bunda payın çok büyük. Yanımda olduğun için teşekkür ederim," dedim

"Her zaman," dedi.

On saniye kadar birbirimize baktıktan sonra "Sen ne diyecektin?" diye sordum.

"Ceketin sağ cebine bak," dedi.

Demir'in ceketi omzumu kaplayacak şekilde üstümde duruyordu. Sağ elimle biraz aşağı çekip cebine elimi soktu. Tuttuğum şeyi ceketten çıkarttığımda mavi ve beyaz taşların parıltısı gözlerimi doldurdu.

"Demir..."

Bu, Demir'in annesinin tokasıydı. O gün incelediğim gibi tekrar arkasına baktım. Arkasında G ve D harfleri vardı.

"Demir, ben bunu kabul edemem." Her ne kadar toka ilk gördüğüm andan beri beni çekiyor olsa da kabul ede-

mezdim. Pahalı olduğu fazlaca belliydi ve üstelik annesi ve babası için oldukça özel bir şey olduğunu anlamak da zor değildi.

Ona doğru uzattığımda tokayı aldı ve ıslak saçlarımdan bir tutam alıp kenara itti, tokayla tutturdu.

"Arkasında Gökhan ve Dilan'ın baş harfleri var. Ama ben Güneş ve Demir'inkiler olduğunu düşünmeni istiyorum," dedi. Tokayı taktıktan sonra boşta kalan parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi, ardından yanağımı okşadı.

"Çok yakıştı," dedi.

Ses tonu karşısında dudaklarım aralandı. Beni kendine çekmeyi nasıl başarabiliyordu?

"Annenler tokayı bana verdiğini öğrendiklerinde sana kızmayacaklar mı?" diye sordum.

"O evde yokluğunu fark edecekleri tek şey belki de bu olurdu ama hayır. Eve gelip olmadığını, sana verdiğimi öğrenirlerse kızmazlar. Tabii bunun için önce eve gelmeleri gerekir," dedi.

Sağ elinin parmakları yanağımın üstünde gezerken sol elini de bacağımın üstüne koydu. Titremesi geçmişti. Yaklaşıp beni öpmeye başladığında duyduğumuz korna sesiyle ayrıldık.

Dalga geçtiğimin anlaşılacağı sesle "Kurtulduk!" dedim.

"Demek bir arabada benimle mahsur kalmak bu kadar kötüydü ha?" dediğinde "Hem de nasıl!" diye cevapladım. Tekrar arkama yaslanıp camdan dışarıyı izledim. Ama bir fark vardı. Bu sefer ağlamıyordum, gülümsüyordum.

41. Bölüm

Sınavlar bittiği için son hafta artık okula gitmiyorduk. Notlarımın geneli iyiydi, teşekkür alıyordum. Bu okulda takdir alan, tüm dönemlerden Esma dahil toplamda altı kişi vardı. Kırk iki kişi de teşekkür almıştı.Geriye kalan herkes düz geçmişti.

Bu son hafta hiç kimse gitmediği için okul bomboştu. Hafta sonu yine kafede Arda'yla zaman geçirmiştim. Pazartesi sabahı uyanınca büyük bir mutlulukla telefonu elime alıp Demir'i aramıştım. Telefonu açmasını beklerken aynada kendime bakıp bana verdiği özel tokayı saçıma takıyordum. O günden beri sadece uyurken ve duştayken çıkartmıştım. Bu tokayı takmaya bayılıyordum.

Telefonu açmayınca tekrar aradım. Bu sefer tek çalışta açmıştı.

"Günaydın! Bugün ne yapalım? Sahile inmek ister misin? Size de gidebiliriz. Aslında bize de gelebilirsin. Ama benim küçük kuzen rahatsızlık çıkarabilir. The Fault In Our Stars isimli bir kitap okumuştum, filmi çıkacaktı, aca-

ba çıkmış mıdır? Gidelim mi beraber, aslında sadece yemek de yiye-"

"Güneş, şu an işim var," dedi.

Tüm heyecanım bir anda söndü ve yatağımın üstüne oturdum.

"Tamam. Sorun değil. Sonra ararsın," derken daha cümlemi bitirmeden telefon kapanmıştı.

Kendimi yatakta geriye attım. Beş dakika kadar boş boş aramasını bekledim. Ardından işinin uzun süreceğini anlayıp bilgisayarımı açtım ve dizi izlemeye başladım.

Dört bölüm izledikten sonra telefonumu kontrol ettim. Demir hâlâ bana dönmemişti. Mesaj atmaya karar verdim.

İşinin ne olduğunu normalde bu kadar merak etmezdim ama arayacağını sanıyordum?

Yaklaşık on beş dakika daha bekledikten sonra cevap gelmeyince tekrar mesaj attım.

Demir, seni merak etmeye başladım. Bir sorun mu var?

Tam altı dakika sonra Demir'den gelen cevapla telefonuma baktım.

Güneş bugün buluşamayız. Yarın tekrar konuşalım.

Demir eğer işinin olduğunu söylüyorsa gerçekten işi var demektir. Bunu zaten sorgulamıyordum. Sadece neyle meşgul olduğunu öğrenmek istiyordum. Anlaşılan yarına kadar öğrenemeyecektim. Yarın görüşeceksek eğer onsuz olan bir günü çekmeye razıydım

O gün dışarı çıkmak istemedim, evde oturup resmi olarak yaz tatilimi başlattım -tabii bu benim için saatlerce internetten yabancı dizi izlemek ve yıl boyunca belirlediğim kitapları sonunda okuyabilmekti.

Akşam enişte erken gelince genelde mutfaktan odama taşıdığım ve ya ödevimin başında ya da dizi izlerken yediğim akşam yemeğimi ailece beraber yedik. Masada enişte, halam ve kuzenimle yemeğe başladık.

Halam kuzenime uygun bulduğu anaokullarını anlatırken enişte de her okula yorum yapıyordu. Arada beni de sohbete dahil etmek için okulumdan bahsetmek istediler ama eğer bizim okulda dönen olaylar hakkında tek kelime edersem enişte min evden fırladığı gibi okula gideceğinden adım gibi emindim. Bu yüzden sessiz kalıp "iyi" demekle yetindim.

Aslında Çağatay Abi'yi halletse güzel olabilirdi ama o anda bunu düşünmeyi bırakıp halamın söylediklerine odaklandım.

"Saçındaki toka nereden geldi Güneş? Kaç gündür takıyosun ama sormadım. Özel bir şeye benziyor. Nereden aldın?" diye sorduğunda istemeden suratıma o aptal gülümseme yayılmıştı bile.

"Ben almadım. Demir bana hediye etti."

Enişte m, Demir'in adını duyunca birden öksürmeye başladı. Neredeyse boğuluyordu. Halam ona bardağını uzattı ve suyu içmesini sağladı. Bir dakika sonra normale dönmüştü.

"Demir Erkan konusunun kapandığını sanıyordum?" dedi enişte m halama da bana da soran gözlerle baktı.

"Ben.. Şey... Demir'le çıkıyoruz aslında. Sevgiliyiz," dedim.

Halamla enişte birbirlerine baktılar ve ardından kızenimi odasına yolladılar. Benimle yalnız konuşmak istiyorlardı.

"Yine Demir'den uzak durmamı falan mı söyleyeceksiniz? Bakın, bence onu benim gibi tanımıyorsunuz. Eğer benim onu tanıdığımın yarısı kadar tanısaydınız gerçekten onu sever--"

Halam sözümü kesti ve "Güneş, tamam. Sadece söyleyeceklerimizi dinlemeni istiyoruz," dedi.

Bu sefer pes ettim ve çatalımı tabağımın kenarına bırakarak onları dinlemeye başladım.

İlk önce enişte söze başladı. "Daha önce konuşmuştuk seninle zaten, onun iyi biri olmadığını söylemiştik. Sana geçmişi olduğundan falan bahsetmiştim. Kısaca bulaşmak istemeyeceğin bir tipti.. Ama bakıyorum ki..."

Halam araya girdi. "Gördük ki sen bir türlü onun yanından ayrılamadın ve şimdi de ciddi ciddi sevgili olduğunuzu söylüyorsun."

"Ama hala ben-" derken halam yine benim konuşmama izin vermedi.

"Güneş, söylemeye çalıştığım şey, eğer gerçekten onu seviyorsan ve onun da seni sevdiğinden bu kadar eminsen...Güveniyorsan... Sahip olduğunuz o şeye güveniyorsan..."

Enişte, halamın sözünü devam ettirdi ve "Kısacası Güneş, bu çocuk seni koruyabilecekse, ne olursa olsun seni kollayacaksa ve en önemlisi.. Sen onun iyi biri olduğundan gerçekten eminsen eğer... Onu sevebilirsin," dedi.

İnanamıyordum. Enişte ve halam Demir hakkında onay vermişlerdi ve ben bu kadar mutlu olacağımı tahmin bile etmemiştim.

"Siz ciddi misiniz?" dedim ve hemen ayağa kalkarak masanın üstünden onlara sarıldım. Hatta daha sonra yetmediğini anlayınca yanlarına gidip arkalarından da sarıldım.

Enişte "Senin enişten ben olduğumu, eğer seni üzerse bana hesap vereceğini bilsin," dedi ve güldü.

Odama geri döndüğümde belki Demir aramıştır diye telefonuma baktım ve aramamış olduğunu gördüm. Bu haberi ona vermeliydim. Benden on kat daha fazla şaşıracaktı, bundan emindim.

Aradığımda telefonu kapalıydı ve sesli mesaja düşüyordu. Bu haberi ona hemen söylemeliydim, bu yüzden mesaj olarak kaydettim.

"Demir! Halam ve enişte bir anda seninle sevgili olduğum fikrini kabul ettiler! İnanabiliyor musun? Beni evime ilk bıraktığın gün neydi ama! Enişte'min seni nasıl süzdüğünü hayatta unutamam. Bir de şimdi bize bak! Sonunda her şey istediğim gibi gidiyor..." Odamda aynanın karşısına tekrar oturdum ve saçımda duran ve ışıldayan tokaya dokundum.

".. Tokayı neredeyse hiç çıkartmıyorum Demir. Başta kabul etmek istememiştim çünkü annene aitti ama şu an sanırım en sevdiğim eşyam o oldu ve senden geliyor olmasının da bunda büyük bir payı var. Teşekkür ederim Demir... Ben... Seni seviyorum," dedikten sonra telefonu kapattım.

Onu sevdiğimi Demir'in yüzüne karşı söylemek isterdim ama o anda birden ağzımdan çıkmıştı. Mutluluğumdan mı, halam ve enişte'min masadaki konuşmasından mı bilmiyordum ama söylemiştim. Mesajı dinleyince acaba ne yapacaktı? Tekrar ararda bence.

Ertesi gün kalktığımda gece Demir'e gönderdiğim sesli mesajın Demir üstündeki tepkisini öğrenmek için telefonuma koştum.

Esma, Helin, Burak ve benden oluşan sohbet grubunda yirmi sekiz mesaj vardı, Arda ise bir kere aramıştı. Onun dışında hiç bildirim yoktu. Bu sefer Demir'e mesaj atmadım ve nasılsa bana geri döner diye düşünüp aramadım. Onun yerine Arda'yla konuştum.

"Günaydın civciv. Yine ölü gibi uyumuşsun. Ben de tek uykucu benim sanırdım."

"Gece ikiye kadar dizi izledim yine. Bana söylediğin diziyi bitirdim, ayrıca Game Of Thrones'un sezon finali de vardı, bu yüzden---"

"Tamam tamam tamam! Güneş, sonra uzun uzun konuşuruz ama sana söylemem gereken bir şey var. Daha doğrusu babamdan bir mesaj; Bu hafta bizim kafenin orada yeni bir iş merkezi açıldı ve neredeyse tüm çalışanlar öğlen yemeğine kafeye geliyor. Okula gitmediğini biliyorum, bu yüzden gelip bana yardım etmeye ne dersin?"

"Ama dizi izliyordum..."

"Güneş ya hadii!" diyerek güldüğünde, "Tamam tamam. Yirmi dakikaya ordayım," dedim ve hazırlandıktan sonra evden çıktım.

Müzikalde Demir'le sevgili olunca Arda bana kızmıştı. Haklıydı, bu yüzden üstüne gitmemiştim.Demir kötü biri gibi görünüyordu. Ama bence hayatımda tanıdığım en iyi insanlardan biriydi. Duygusuz da değildi. Sadece dışarıya vurmuyordu veya diğer herkes gibi insanlarla paylaşmıyordu. Bu yüzden hep gizemli ve korkutucu kalıyordu. Ama benim yanımdayken saklanmak zorunda değildi. Bu-

un farkına artık kendi de varmıştı. Bana hayatımda aldığım en güzel hediyeyi vermiş, hiç yaşamadığım duyguları yaşatmıştı.

Müzikaldeki tek olay Demir'le sevgili olduğumuzu milletin öğrenmesi değildi, başımıza gelmeyen kalmamıştı. Tüm olanlardan sonra Arda'yla yeni yeni eski halimize dönüyorduk. Konuşurken bana hâlâ kırgın olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordum onu ama biz zamanla hep normale dönerdik. Bu yüzden üzülmüyordum.

"Tokan güzelmiş. Yeni mi?" diye sorduğunda "Hayır Arda, Demir hediye etti. Annesininmiş," diye cevapladım. Başta yüzü düştü, bana hâlâ kızgın olduğunu düşünüp üzüldüğümde "Şaka yaptım, şu siparişleri alalım, burası biraz sakinleşsin, bana son olayları anlat. Bakalım Demir Bakır Çinko neler yapıyormuş..." dediğinde "İğrençsin!" dedim. Arda sadece kahkaha atarak cevap verdi.

Sonunda kafe akşam dört buçuğa doğru sakinleştiğinde Arda'ya tüm olanları anlattım.

"Bunu söyleyeceğimi düşünmezdim ama, sanırım uzun zamandır ilk defa kendimi mutlu hissediyorum Arda. Bunu yaşamak istiyorum. Demir'in yanında olmayı seviyorum... Tabi iki gündür sürekli işi olduğunu söyleyip benimle konuşmuyor ama olsun. Hâlâ onu seviyorum," dedim.

"Eğer senin enişten bile Demir Erkan'a izin verdiyse... Evlenin bence. Demir daha ciddi bir suç işleyip enişten onayını geri alana kadar bu fırsatı değerlendir,"

"Arda saçmalama! O kadar da kötü biri değil."

Arda'yla konuşmak iyi gelmişti. Hissettiklerimi onunla paylaşmak bir alışkanlıktan çok ihtiyaç haline gelmişti ve

yıllarca dostluğumuz bu şekilde devam etmişti. Arda sahip olabileceğiniz en iyi dostlardan biriydi.

Çarşamba günü kafeden sonra eve geldiğimde Demir'in hâlâ aramadığını gördüm. Tam üç gündür hem onu arıyordu, hatta arayacağını söylemişti. Ama beklemiştim ve aramalarıma geri dönmemişti.

Önceki gün kendimi tutup ve Arda'nın tavsiyesine uyup aramamıştım, onun aramasını beklemiştim ama işe yaramamıştı. Artık daha fazla bekleyemeyeceğime karar verdim ve onu aradım. Telefon çalıyordu, yani açıktı. Bu, sesli mesajımı çoktan dinlemiş olduğunu gösteriyordu.

Onu sevdiğimi söylemiştim, emniyetle halamın ona karşı olmadıklarını söylemiştim ama cevap bile vermemişti.

Telefonu meşgule aldığında sinirlendim ve telefonu bırakıp bilgisayarımı açtım. Helin ve Esma'dan görüntülü konuşma isteği gelince hemen kabul ettim.

Bu üç gündür boş boş evde ne yaptıklarını anlatmalarını bekliyordum ama Helin Doğukan'la, Esma da Burak'la gezmişti. Hatta dörtlü randevuya bile çıkmışlardı.

Helin "Doğukan'la Burak'ın daha önceden hiç konuşmamış olmalarına rağmen iyi geçinmeleri güzeldi. Güneş, Demir'le bir gün sen de gel, altılı randevu yapalım. Hatta sizin kafeye bile gelebiliriz..." dedi.

"Valla ben gelirim de Demir gelir mi, işte onu hiç bilmiyorum," dedim.

Aramızda bir sorun olup olmadığını sorduklarında Demir'in birkaç gündür meşgul olduğunu ve benimle hiç konuşmadığını söyledim.

Esma "Demir'i biliyoruz. Gerçekten meşgul de ola-

bilir... Ya bir kavgaya falan karışmışsa?" diye sorduğunda Helin, "Kavgaya karışmış olsaydı eminim ki Doğukan da karışmış olurdu. Belki sana sürpriz falan hazırlıyordur, olmaz mı?" dedi.

Konuyu daha fazla uzatmamaya karar verdim ve başka şeylerden bahsetmeye başladık.

Helin "Güneş! Sana ne zamandır söyleyecektim de bir türlü fırsatım olmadı. Teyzem yazlığının anahtarlarını üç aylığına bana bıraktı ve bir sonraki sene üniversite sınavına girmeden önce arkadaşlarımla eğlenebildiğim kadar eğlenmemi söyledi," dedi.

"Teyzeye bak. Keşke bende de olsa," dedim.

Esma "Ben geliyorum! Burak da gelecek. Hep beraber iki katlı evde kalacağız. Sen de gelmelisin, sen gelmezsen olmaz," dedi.

"Tamam, halamla konuşurum," diye cevapladığımda Helin "Yalnız Bodrum'da," dedi.

"Bodrum mu? Harika olur! Umarım halam izin verir. Pek vereceğini sanmıyorum ama şansımı denerim," dedim.

Üniversite sınavından önce böyle bir tatil iyi gelebilirdi.

Perşembe günü kafede artık sinirden patlamak üzereydim. Bu aptal Demir niye sürekli beni görmezden geliyordu? Arıyordum, ya açmıyordu ya da meşgule alıyordu. Mesajlarımın hiçbirine cevap vermiyordu.

Arda mutfakta oturduğumu görünce "Seni böyle oynatmaya hakkı yok. Ben arıyorum," dedi ve kendi telefonundan Demir'i aradı.

"Arda ne yapıyorsun? Arama-"

"Alo Demir? Evet, Arda. Sen Güneş'le ne halt yediğini

sanıyorsun? İşin varsa- ama kıza geri döneceğini söylemişsin. Demir bak... Tamam... Tamam veriyorum," dedi ve telefonu bana uzattı.

"Demir?" dediğimde dört gündür duymadığım, özlediğim ses konuşmaya başladı.

"Güneş. Bak beni iyi dinle. Sana sadece bir defa söyleyeceğim..." dedi.

"Uğraştığın iş gerçekten çok önemli bir iş olsa iyi olur Demir çünkü ben-"

"Güneş! Senden ayrılıyorum."

Demir benden ayrılmak mı istiyordu? Ama..

"Demir.. Ne oldu bana anlatır mısın?" diye sorduğumda derin bir nefes aldı ve sözüne devam etti.

"Benim yanımda güvende değilsin Güneş," dedi.

"Ne yani, şimdi Doğukan'ın bahanesini mi kullanacaksın? Demir lütfen bak ne olduysa lütfen açık açık söyle, ben... Üzülüyorum... Lütfen..."

"İlla söyletecek misin Güneş!?"

"Demir, bana gerçekleri söyle!" dediğimde önce durdu, ardından devam etti.

"Tamam, sen istedin. Senin yüzünü görmek, güzel aptal dudaklarını hissetmek istemiyorum!" dedi.

"Demir söylesene artık. Ağzındakini çıkart! Adam ol ve söyle!" dedim. Ağlıyordum ve kızgındım. Ayağa kalktım ve Demir'in o iki kelimeyi söylemesini bekledim.

"Seni sevmiyorum Güneş! Bir daha beni arayıp rahatsız etme," dedi ve telefonu kapattı.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Telefonu Arda'ya geri uzattım ve mutfakta kapının arkasında kalan duvara yaslandım, aşağı kaydım. Sırtımı duvara yasladıktan sonra dizlerimi kendime çektim. Ağlamaya başladım.

42. Bölüm

"Arda! Hadi oğlum, masa beş ve altı sipariş verecek!Güneş nerede?"

Arda'nın babasının sesini duyunca hemen gözyaşlarımı sildim. Ayağa kalkmak için doğrulduğumda Arda omuzlarımdan tutup yine yere oturmamı sağladı.

"Sen kal. Ben halledip hemen döneceğim," dedi.

Arda gelene kadar mutfakta tepede duran koca siyah çerçeveli saati izledim.

Demir beni bir daha görmek istemediğini söylemişti. Benden ayrılmıştı. Belki de içten içe bir gün benden sıkılıp beni bırakacağını biliyordum ama o günün bu kadar yakın olduğunu tahmin edememiştim. Her şey o kadar güzel gidiyordu ki...

Arda yanıma, yere oturduğunda aradan tam sekiz dakika on bir saniye geçmişti.

"Demir'in böyle bir saçmalık yapıp durup dururken seni üzeceğini biliyordum. Sana hep söylemeye çalıştım, Güneş, ama beni dinlemedin."

Arda'ya cevap verecek yüzüm yoktu çünkü haklıydı. Gerçekten de neredeyse her gün bana aynı şeyleri hatırlatmıştı. Demir'e güvenemiyorum Güneş, Ona bir türlü ısınamadım Güneş, Seni üzecek Güneş, o iyi biri değil Güneş...

[illegible] Arda da değil başka [illegible] Helin ve Burak da aynı şey konuşmuştu. Ayhan da Tahir [illegible] ve Hakan ya sormuştu. Ben Semih'e sorabilirdim ama da sonra ya yanlarının gerçeklerini öğrenmiştim. Demir'in benim gördüğüm gibi samimiyetsizliğini öğrenmiştim. Burak ve Burak da samimiyetsizliğime inanmışlardı. Bir tek Arda sandım ki ne [illegible] edeyim şaşırdı.

Neden sanırsın gerçekten tek kişi Arda değilmiş demek, öyle değil mi?

"Hâlâ bunu yapmağına inanamıyorum," dedim. Sonunda ağlamaya kesip konuşabilecek hale gelmiştim.

"Hâlâ gerçekle her şeyin anlattığım biliyorum ama ara da hiç sakladığın bir şey oldu mu?"

Arda'ya bakıp hayır anlamında başımı salladım.

"Ne bileyim, kavgalı falan mıydınız? Son zamanlarda tartışmış mı? Yoksa..."

"Yoksa ne?"

"Yüzüme, bunu bana söyletme."

Neden bahsettiğini sanki gibi biliyordum.

"Sence de gerçekten benden seks yapmadığımız için ayrılmış olabilir mi?" diye sordum. Sonuçta eskiden nere deyse her gün, her gece ayrı bir kızla beraberken benimle yakınlaştığından beri hiç kimseyle yatmamıştı. En azından ben böyle biliyordum ve doğruyu söylediğine de inanıyordum. Demir'i şu ana kadar hiç yalan söylerken görmemiştim. Ama bugün bana sevmediğini söylerken... sanırım içten içe yalan olması için dua ediyordum.

"Demir'i tanıdığım kadarıyla eğer bir kızla çıkmayı göze almışsa, hele hele seninle çıkmayı göze almışsa sonuçlarını önceden bilerek bu işe girişmiş olmalı." Ona bakıp gözü-

devirdiğimde "Seni aşağılamak için söylemedim, ne mek istediğimi anladın işte," dedi.

"O zaman neden bana böylesine özel bir hediye verken, ailemin mezarına benimle geldikten ve enişteml amın da izin vermesinden sonra böyle yaptı?"

"Bilmiyorum ve asla öğrenemeyeceğiz. Sanırım telenda gayet ciddiydi," dedi.

Tanıdığım Demir, benim Demir'im beni bir telefonla rakacak tipten biri değildi. Mutlaka işin içinde bir sorun olmalıydı. Beni sevmediğini söyleyene kadar böyle düşünüyordum ama şu anda neredeyse tüm ümitlerimi tüketmiştim. Demir kalbimi çok ama çok kırmıştı.

"Aslında... bir fikrim var," dedi ve ardından açıklamaya başladı.

"İş çıkışında ben babamın arabasının anahtarlarını alırım, bir bahane uydururum işte. Sen Demir'in evinin adresini biliyorsun değil mi?" diye sordu.

"Evet ama buna değer mi bilmiyorum."

"Bana bak Güneş," dedi ve beni kendine döndürdü.

"Sen istediğin cevabı hak eden bir kızsın tamam mı? Aptal herifin teki senden ayrıldığını söyleyecek ve sen tek kelime hesap sormadan öylece kabul mü edeceksin? Gece elinde Nutella ve kaşıkla uyuya mı kalacaksın? Hayır. Benim sarı civcivim bunların hiçbirini yapmayacak. Çıkışta o büyük ve iğrenç evine gidip o zengin züppeden bir açıklama isteyeceğiz."

Gülümsedim ve Arda'ya sarıldım. On saniye önce hissettiğimden daha güçlü hissediyordum kendimi. Yok olan özgüvenim yerine gelmişti ve bunu Arda sağlamıştı.

"Şimdi ayağa kalk ve ağlamayı kes Güneş. Işıldaman lazım."

"Hâlâ bu esprilerinle ilgençsin Arda, biliyorsun değil mi?" dedim ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim.

Arda sanırım lens işine pek alışamamıştı ve eski, kalın siyah çerçeveli tanıdık gözlüğüne geri dönmüştü.

Akşam olduğunda üstümü değiştirmek için kafenin tuvaletine girdim. Normal kıyafetlerimi giydikten sonra çantamdan tarağımı çıkardım ve saçımı taradım. Tarağı yerine yerleştirirken Esma'nın zorla çantama sıkıştırdığı kırmızı rujun, allığın ve rimelin çantamda durduğunu fark ettim. Üçünü de elime alıp çıkardım. Rimelle kirpiklerimi hacimlendirdim. Allıkla yanaklarımı daha canlı hale getirdim ve rujla dudaklarımı kırmızıya boyadım. Saçlarımı elimle sağ tarafıma attım. Bol olan tişörtümü eteklerinden tutup katladım ve uygun iki yerden çekip düğüm attım. Tişörtümü tam göğsümün altında biterek karnımı açıkta bırakmasını sağlamış oldum. Altımda da dar pantolonum vardı. Kendime baktım. Ruj ve rimel beni daha da fark edilebilir kılıyordu. Demir'in ilgi çekici bulduğu o kızlara çok az da olsa benzedim. Bunu düşünmemek elde değildi.

Arda'nın babasının arabasına bindiğimde Arda çoktan içeride beni bekliyordu. Bana baktı.

"Beğenmedin mi?" diye sordum.

"Biraz... biraz değişik olmuşsun," dedi.

"İyi yönde mi kötü yönde mi?" diye sorduğumda "Uygun kelime... sanırım... Sekiz," dedi.

"İyi. Şimdi yola çıkalım," dedim.

Demir'in evinin yolunu hatırlamamak elde değildi. En başlarda biyoloji ödevi yapmak için oraya giderken arabada neredeyse hiç konuşmadığımız için dışarıyı, yani yolu izlemekten başka bir şey yapmamıştım.

Evin önüne park ettiğimizde Arda "Söylediğin kadar varmış," dedi.

Camdan önünde durduğumuz, tanıdık beyaz köşke bakımda derin bir nefes aldım.

"Arda, sen burada kal. Onunla kendim konuşmalıyım. Kızından bunu yapmalıyım, lütfen," dedim.

"Tamam. Ama yardıma ihtiyacın olursa bir bakış atman yeterli. Camdan sizi izliyor olacağım," diye cevapladı.

Arabadan çıkıp evin kapısına doğru ilerledim. Merdivenleri çıktıktan sonra kapının önünde durdum ve zile basmak için elimi kaldırdım.

O anda ne hissediyordum bilmiyordum. Demir beni günlerdir erteliyordu, görmezden geliyordu. Demek ki benden ayrılmak istediği içindi. Evet, bu açıklığa kavuşmuştu ama neden beni bırakmak istediği konusunda aynen Arda'nın dediği gibi bir cevaba ihtiyacım vardı. Demir şu ana kadar hayatında sadece bir kişiye açıklama yapıp hesap vermişti. O kişi de bendim. O gece kızlarla pijama partisi yaparken evime gelip bana aslında Cansu'yla yatmadığını ve gerçekleri anlatmıştı.Eğer o zaman bunu yapabildiyse şimdi de yapabilirdi. Hatta... Asıl şimdi yapması gerekirdi. Onunla bu kadar şey paylaşmıştık ve ben o her gün kullanıp atabildiği kızlardan değildim. Zile bastım.

Bir dakika...Gerçekten ben öyle kızlardan değildim. Ne yapıyordum böyle? Hemen tişörtüme attığım düğümü çözüp eski haline dönmesini sağladım. Saçlarımı geriye attım. Ruju da silecektim de kapı açıldı.

"Güneş?"

Demir'i gördüğüm anda tüm sormak istediğim sorular, kızgınlığım, öfkem... her şey havaya uçmuştu.Gözlerimi günlerdir göremediğim ve her saniye aklımdan çıkartmadığım o mavi gözlerinden alamıyordum. Demir gözlerini gözlerimden ayırıp dudaklarıma baktığında kendime geldim.

"Seni dinliyorum," dedim.

"Söylenecek bir şey yok. Bitti. Bir daha buraya gelme," dedi ve kapıyı suratıma kapattı.

"Demir, aç şu kapıyı! Henüz bitmedi! Bana neden bunu yaptığını söylemediğin sürece de asla bitmeyecek, anladın mı?"

Bir yandan kapının arkasından beni duyabilmesi için bağırırken diğer yandan da zile basıyor ve kapıyı yumruklu-yordum.

"Demir lütfen! Kapıyı aç! Konuş benimle!"

Ses gelmiyordu. Ağlamayacaktım. Demir'e savunmasız olduğumu gösteremezdim. Hayatta sadece kendisinin güçlü olduğunu düşünüyorsa yanılıyordu. Ben de güçlüydüm. Ona karşı olabileceğim en güçlü kişi olmak zorundaydım.En azından ağlamamak için...

Zili çaldım, çaldım, çaldım. Kapıya vurmaktan en sonunda ellerim kızardığında arkamı döndüm ve merdivenlerden inmeye başladım.

Aklıma onunla ilgili anılarım geldikçe ona daha çok kızıyordum.

Hâlâ aynı şeye mi üzülüyorsun?

Sadece... Sadece... ilk öpüşmemin böyle olmasını hiç istemezdim.

Demir'in karşısında en çok utandığım, kendimi küçük gördüğüm gündü o gün. Cenk tarafından aşağılanmıştım, üstüne onu arama hakkım olmadığını açıkça belirten Demir'den yardım istemiştim. Beni gelip alması bile büyük bir olaydı. Ama asıl sonra olanlar önemliydi...

Peki bu nasıl?

Anlamadığım bir anda karşıma geçmişti ve bana yaklaşmıştı, kolunu belime sarıp beni kendine çekmişti. Beni öpmeye başladığı anda asıl gerçek ilk öpüşmemin o olduğuna

ar vermiştim. Hissettiğim duygular beni yakıyordu. Vü-
cudumun her bir yerinde onu hissetmek istiyordum.Du-
daklarının yetmeyeceğini anlamıştım o gün ben.Demir'i
istiyordum. Onunla beraber olmak istiyordum. Onunla
zaman geçirmek ve onu tanımak istiyordum. Arkamda olup
bana güvenmesini, beni korumasını istiyordum.

O günü hatırladığımda yanağıma gözümden bir damla
damladı. Merdivenin son basamağında durdum.

Bu bitemezdi. Henüz ve böyle bitemezdi. Böylece çe-
kip gidemezdi.

Arkamı döndüm ve merdivenleri tekrar çıktım. Kapı-
nın önünde durdum. Bu sefer çalma gereği duymadım,
kapının hemen arkasında olduğunu ve beni dinlediğini
biliyordum.

"Demir sen nesin biliyor musun? Tam bir korkaksın!
Beni sevmediğini söylerken telefonun arkasına saklan-
mıştın, şimdi de kapının arkasına saklanıyorsun! Hayatın
boyunca saklanmak dışında başka hiçbir şey yapmadın
sen. Korkunun ve saygının arkasına saklandın, kendinle
beraber duygularını da sakladın ve kimsenin görmemesi-
ni sağladın. Kendini siyah kıyafetlerin içine ve karanlığa
gömdün. Nedenini bilmek ister misin? Çünkü korkağın
tekisin! Bir kızla bile konuşmaya cesaret edemiyorsun! Se-
ninle konuşuyorum!"

O sırada kapı açıldı ve bana doğru, dışarıya bir adım attı.

"Korkak olduğumu söylüyorsun, şimdi çıktım ve se-
ninle konuşuyorum. Ne diyeceksin? Kelimelerin arkasına
mı saklanıyorum ha? Güneş! Git artık!"

"Nedenini söyle," dedim.

"Seni sevmiyorum," dedi. Gözlerini dudaklarımdan
ayırmıyordu.

"Bana bak! Gözlerime bak ve tekrar söyle," dediğinde mavi gözlerim benimkilere kitlendi. Demir o anda benim olduğum kadar ürkütün bakmıyordu, ağlamıyordu, sesi de titremiyordu. Aynı kararlılıkta ve keskinlikte söylüyordu.

Cevap vermek için ağzımı açtı ama söylemek istediği kelimeleri söylemek için biraz durdu. Ardından bana baktı ve "Güneş, Seni seviyorum," dedi.

Ona doğru bir adım atıp yüzüne dikkatlice baktığımda gözlerimin dolduğunu ve kıpkırmızı olduğunu gördüm.

"Gözlerin öyle demiyor ama," dedim.

Son cümlemi söylediikten sonra Demir bana baktı, ardından geriye gidip kapıyı çarparak kapattı.

Tuttuğum nefesimi bıraktım ve arabaya ilerledim.

Gece hiç uyuyamadım. En sonunda kalkıp saate baktığımda gecenin dördü olduğunu gördüm. Yarın karne alacaktık ve mosmor gözlerle okula gideceğimden emindim. Ama... Umrumda değildi.

Sabah Helin'le okula geldiğimizde Esma'yla buluştuk.

Helin "Burak nerede?" diye sorduğunda Esma "Uyuyakalmış ya, yarım saate yetişir ama otobüse binmiyormuş," diye cevapladı.

"Esma, Demir Güneş'ten ayrılmış. Bana arabada hiçbir detayı söylemedi ama acil bir toplantıya ihtiyacımız var," dedi.

"Hâlâ buradayım biliyorsunuz değil mi?" diye sorduğumda Esma "Ne?! Ama neden?" diye sordu.

"İşte ben de onu merak ediyorum," dedim.

Okuldaki herkes bahçedeydi, karneler sınıf öğretmenleri tarafından bahçede verilecekti, okulda hiç öğretmen yoktu. Ya millet tam karne saatinde, yani bir saat sonra, gelecekti, ya da bahçedelerdi. Bu fırsattan yararlanıp Helin ve Esma'yla bizim sınıfa gittik.

Esma "Anlat!" deyince olayları özet geçtim.

Helin "Demir elimde kalacak. Masal'dan kurtuldum ondan da sen kurtulabilirsin. Arkandayız," dedi.

Esma "Sana neden senden ayrıldığını söylemedi ki?Anlayamadım ben. Demir seni seviyor. Hatta yemin bile edebilirim," dedi.

"Bir de ben anlasam gerçek nedenini zaten, burada olmazdık." Dedim.

"Çocuğun daha bu okula neden geldiğini bile bilmiyoruz, bunu nereden öğrenmeyi bekliyoruz ki?"

Helin'in dediğine hak veriyorduk.

"Onun bu okula neden geldiğini kimse mi bilmiyor?" diye sorduğumda Helin "Doğukan bile bilmiyor," diye cevapladı.

Esma "Ama mutlaka Çağatay biliyordur," dediğinde Helin "O da zaten bizim meraklı sorularımızı yanıtlamak için yanıp tutuşuyordu," diye dalga geçti.

Demir'e değer veriyordum. Pek çok sırrı olduğunu biliyordum ama uzun zaman önce bir karar almıştım. İyi ya da kötü, onu her şeyiyle tanımak istiyordum.

Bu okula gelen herkesin bir geçmişi vardı. Bir sürü kötü geçmiş... Bunu bu okula geldiğim ilk günde öğrenmiştim ben. Buranın kötü yanlarının yanında iyi bir yanı da vardı. O seni her gittiğin yerde takip eden, peşini bırakmayan geçmişin senin üzerinde bir damga bırakmıyordu. Burada herkes aynı durumda olunca olanların bir önemi kalmıyordu. İşte bu yüzden sana bir başlangıç fırsatı veriyordu.

Helin "Demir, Dilan ve Gökhan Erkan'ın oğlu. Ülkenin en iyi müzisyenlerinin tek ve değerli oğlu. Doğduğundan beri rahat bir yaşam sürmüştür, hiç zorda kalmamıştır. Böyle bir okula neden gelsin ki? Başından beri neden burada?" diye sorduğunda ayağa kalktım.

"Çağatay Abi'nin ofisinde her öğrencinin dosyası var. Oraya girmeliyim," dedim.

Esma "Sen dosyalarımızın yerini nerden biliyorsun?" diye sorduğunda "Cansu, Cenk ve Demir'le sorguya çekildiğimiz zaman Demir, Cenk'in uzaklaştırma almasının hafif bir ceza olduğunu söyledi; Aynur Hoca Demir'e 'İstiyorsan senin dosyalarını açıp karşılaştırmayalım' tarzı bir şeyler söyleyerek cevap vermişti. Bunu söylerken elini Çağatay Abi'nin masasının yanındaki çekmecelerin üstüne koymuştu ve Demir'e göstermişti," dedim.

"Demek ki orada! Ama ya kilitliyse?" dedi Helin.

Esma "Anahtarın yerini biliyorum," dedi.

Ona döndüğümüzde "Okulun tüm kapılarına ve dolaplarına ait anahtarlar tiyatro kulisinin kapısının arkasındaki anahtarlıkta asılı. Tam kostümlerin arkasında olduğu için gizlediklerini falan sanmışlar ama genelde kostümleri düzenleyen kişi ben olduğum için anahtarlığı hep görüyorum," diye açıkladı.

Helin "İyi de o çekmecenin anahtarının orada olduğu ne malum?" dedi.

"Emin ol orada. Adam utanmasa evindeki çorap çekmecesinin anahtarını da oraya asacak. Güneş, her anahtarın altında nerenin anahtarı olduğu yazıyor. Kolayca bulursun."

"Tamam, ben anahtarı alıp Çağatay'ın odasına gireceğim. Ama bunu yapmak için odanın boş olması gerekiyor," dedim.

Sağdan sınıfın kapısının kapanma sesini duyduğumuzda Cansu'yu gördük. Bulunduğumuz sınıfa girdi ve yanımızdaki sıraya yaslandı.

Esma "Bak Cansu, ispiyonlayacaksan eğer seni şu sıraya iple bağlamaktan çekinmem haberin olsun," dedi.

Cansu ellerini havaya kaldırıp "Yardım için buradayım

tadım, sakin ol. Bir dahakine kapıyı kapatıp planlarınızı yaparsınız," dedi.

"Cansu önerin ne?" diye sordum.

Cansu, "Çağatay'ın odasına sızmak istediğinizi duydum. Bunun için odanın boş olması gerekiyor ve bunun için en uygun saat de..." dediğinde hoparlörden Çağatay'ın sesi duyuldu. "Evet... bu yılı da atlattık. Öncelikle Ayhan ve Hülya Hocama teşekkür etmek istiyorum. Basketbol takımına da başarılarından dolayı..."

Cansu "... Tam şu an," diye cümlesini bitirdiğinde Helin "Evet! Çağatay o meşhur karne günü konuşmasını yapacak. En az on dakikan var şu an. Biz de dikkat çekmemek için bahçeye ineriz," dedi.

Hemen çantamı boynuma taktım ve sınıftan çıktım.

Önce Esma'nın dediği gibi gidip anahtarı aldım ve ardından müdürün odasına girdim. Çekmeceye doğru ilerlediğimde bir yandan da Çağatay'ın konuşmasını dinliyordum.

"... Voleybol takımımız ise..."

Çekmeceyi açmaya çalıştığımda kilitli olduğunu gördüm. Ardından anahtarı sokup çevirdim ve böylece çekmecenin açılmasını sağladım.

A.. B.. C...D... diye bakarken dosyaların soyadlara göre dizildiğini anladım. Ardından hemen E harfine baktım. Erkan...Erkan...Erkan... Buldum! Demir Erkan!

Dosyasını açarken Çağatay Abi ".. Müzikal ekibimiz İstabul üçüncüsü olup Türkiye elemelerine ...." diye konuşmasına devam ediyordu.

Dosyayı açtığımda önce karşıma disiplin cezaları, yani Aynur Hoca'nın notları çıktı.

Okula geç kalma, devamsızlık, sınavlara girmeme, sınıfta kalma...

Sayfaları çevirdikten sonra sonunda buldum! Bu okula kaydolurken doldurulan ilk kayıt formunu gördüm. Aile bilgileri, adres bilgileri derken:

Okula giriş nedeni: Rehberlik tarafından onaylanarak ailesinin isteği üzerine dosyasına yazılmaması kararına varılmıştır.

Ne yani? Yazmıyor muydu?

"... Müzikal ekibimizin üçüncü olup ödül kazanmasını sağlayan asıl isim Güneş Sedef! Acaba buraya gelebilir mi? Güneş? Bir konuşma yapabilir misin?..."

Adımı duyduğum anda elimdeki dosyayı yere düşürdüm. İçindeki tüm o disiplin kâğıtları filan dökülünce büyük bir hızla toplamaya başladım. Toplayıp dosyanın içine tekrar koyuyordum.

"... Esma'nın söylediğine göre karne gününe birazcık geç kalacakmış. Neyse, gelince tebrik ederiz. Yüzme takımımızı bu sene yine elemeleri geçemedi ama..."

Çağatay Abi'nin konuşmasının devam etmesi üzerine derin bir nefes aldım ve verdim. Dosyayı geri toplarken bir gazete haberini yerden aldım. Demir'in dosyasından düşmüş olmalıydı. Geriye kalan tüm kâğıtları toplayıp dosyaya koyduktan sonra gazeteden kesilmiş olan bu tanıdık haberi okumaya başladım.

Dün İstanbul otoyolunda gerçekleşen kazada Sedef Ailesi'nden üç kişi hayatını kaybetti. Kızları olan G. Sedef ise şu anda yoğun bakımda. Polis kazadan kurtulan tek kişinin o olmadığını raporunda belirtti. Diğer araçta bulunan kişi/kişilerin de hayatta kaldığı düşünülüyor. Kazanın ardından asıl hatalı olan araç sürücüsü/sürücülerinin arabalarını yolun kena-

mda bırakıp, kanıt kalmasın diye kendi arabalarını ateşe verip olay yerini terk ettikleri düşünülüyor.

Bir yıl önce her gün defalarca okuyup ezberlediğim bu haberin karşıma tekrar çıkması tesadüf olamazdı.

Kâğıt parçasının arkasını çevirdiğimde ise hiç dikkat etmediğim bir şey gördüm.

İsimlerinin yazılmasını istemeyen ünlü sanatçı ailenin tek oğlu D.E, dün gece alkollü bir şekilde araba kullanırken polisler tarafından yakalandı ve karakola getirildi...

Tutunacak bir yer aradım.

Elimdeki kâğıt parçasını cebime koydum ve Çağatay Abi'nin masasına yaslandım.

Aldığım nefes ciğerlerime, kalbimin pompaladığı temiz kan vücudumun geri kalanına ulaşmıyordu. Bir anda karnımda başlayan ağrı, sanki binlerce kez bıçaklanmışım hissi veriyordu.

Ailemi öldüren Demir miydi? Beni o mu arabadan çıkartmıştı?

Ailemi kaybedince her gün tekrar tekrar zaten öldürmüştü.

Bana bunu nasıl yapardı? Biliyordu... ailemi öldüren kişinin kendisi olduğunu biliyordu ama yine de ona âşık olmama izin vermişti.

Onu nasıl affedecektim?

KARANLIK LİSE SERİSİ İKİNCİ KİTABIYLA TÜM KİTAPÇILARDA